Giới thiệu Nhật Lệ

Thể loại: Huyền huyễn, lãng mạn, hài hước

Ở vương quốc tồn tại phép thuật.

Ở một vương quốc nơi xảy ra những mâu thuẫn, hận thù không cách nào dung hòa.

Ngai vàng chỉ dành cho người xứng đáng, ma thuật chờ đến ngày Quỷ Vương sống lại.

Ánh sáng của mặt trời không phải cũng lúc nào chói xóa nhưng tình yêu thì luôn luôn rực rỡ.

“Đợi chờ thật ra là một loại cảm giác đầy mâu thuẫn. Nửa háo hức, nửa buồn phiền. Nửa vui mừng, nửa rầu rĩ. Trong sự tình nguyện lại thấy thật miễn cưỡng. Mỗi lần định từ bỏ thì vô thức do dự, sợ rằng thời khắc mình rời đi là lúc người kia vừa bước đến, để rồi tiếp tục nấn ná trong sự lo ngại về viễn cảnh “bỏ lỡ” có thể xảy ra. Và cái sự chờ kéo dài mãi cho tới khi hi vọng bị thời gian chà đạp hóa thành tuyệt vọng.

Thật ra tôi không ngại chờ, tôi chỉ sợ chờ được người không xứng đáng.”

"Đi kèm với địa vị là kỳ vọng, đi kèm với kỳ vọng là trách nhiệm. Khoảng cách đi từ người vĩ đại đến kẻ thất bại thật ra không xa như người ta vẫn tưởng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Tôi chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ chết đi như thế nào. Tôi không có lý do để làm điều ấy. Trước hết bởi tôi còn rất trẻ. Tuổi thanh xuân giống như búp non lặng lẽ đâm chồi phủ xuống đời tôi một màu xanh nhạt nhẽo. Tôi cũng không mắc bệnh nan y và cuộc sống chưa đủ bế tắc để thôi thúc ý muốn tự vẫn trong đầu. Do vậy, cái chết đối với tôi là một điều gì đó thật xa vời. Hiển nhiên tôi không phải là kẻ thích phủ mây đen cho cuộc đời màu xám của mình.

Ngoài kia, những hạt mưa liên miên theo gió nặng nề quất vào ô cửa sổ mang theo hơi lạnh thấm qua da thịt. Tôi kéo chăn trùm tới tận cằm, cầm điện thoại mở nhạc thật to hòng lấn át tiếng sấm đang không ngừng rền rĩ. Đôi mắt nhắm lại ép bản thân đi vào giấc ngủ, mặc kệ những tia sét hung hãn xé toạc bầu trời, mặc kệ cơn mưa vẫn tầm tã không ngớt.

Dường như đang là nửa đêm và trời còn tối đen như mực, tôi giật mình tỉnh dậy khi thấy cơ thể nhẹ bẫng một cách kì dị. Thế rồi tôi trông thấy bản thân nằm yên trên chiếc giường quen thuộc, hai mắt nhắm nghiền. Trong lòng cực kì kinh hãi, tôi muốn thét lên nhưng chẳng âm thanh nào được phát ra. Chỉ có linh hồn chầm chậm rời bỏ thể xác như làn khói mỏng tan hòa vào không gian, vô ảnh vô định.

Tôi sợ cái chết. Có lẽ bởi tôi còn luyến tiếc, luyến tiếc những người thân quen, luyến tiếc những việc chưa làm, luyến tiếc cho sự cô đơn khi phải một mình rời bỏ và luyến tiếc cho đoạn đường đời sắp sửa chấm dứt trên thế gian. Cái chết âm thầm xảy đến, tựa chiếc lá già cỗi tới hồi héo úa lưu luyến lìa cành bay theo gió lạnh trở về với đất. Ký ức, thần thức, kể cả thể xác đều bị chôn vùi. Lặng lẽ biến mất vô hình. Lặng lẽ biến mất vô tình. May mắn còn tồn tại trong tim những người đang sống, quên là hết.

Giống như cơn ác mộng không hồi tỉnh thức, linh hồn tôi xuyên qua mọi vật thể bay lên mãi theo luồng sáng kì lạ chiếu tới, tựa hồ bị hút vào bên trong. Tia sét trắng đùng đoàng cắt ngang như lưỡi hái tử thần đánh thẳng vào căn phòng phía dưới. Thế rồi nó chậm rãi bốc cháy. Luồng sáng trên cao khép lại, trả về bóng tối của hàng đêm trước đó.

Tiềm thức, chìm vào vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2

Ánh sáng đối với tôi quá đỗi quen thuộc, quen thuộc tới mức tôi chưa từng nhận ra nó đẹp đẽ đến nhường nào. Nó đối lập với màn đêm vô tận sau cái chết. Hân hoan mở mắt đón nhận ánh sáng đong đầy thị giác, tôi cảm thấy hạnh phúc vì có thể tiếp tục viết lên trang sách của đời mình. Có lẽ tôi chưa

chết. Có lẽ những gì vừa xảy ra chỉ là một giấc mộng vô thực.

Hoặc có lẽ… cũng chỉ là có lẽ mà thôi.

Cảnh vật trước mắt tôi hoàn toàn thay đổi. Tôi đang ở trong một căn phòng bằng gỗ xa lạ. Trên trần lơ lửng mấy viên ngọc màu trắng sữa bị lu mờ trước luồng sáng tự nhiên, thoạt nhìn chẳng có gì đặc biệt. Đồ đạc không nhiều, chỉ có tủ quần áo kê ở góc phòng cùng chiếc giường đơn nằm đối diện và bàn trang điểm với tấm gương lớn đặt bên trên. Tôi ngồi trên chiếu trúc bình tĩnh quan sát mọi vật xung quanh. Trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ u ám, chỉ cần cho ngọn lửa nhỏ thiêu rụi, căn phòng này nhất định sẽ trở thành ngọn đuốc sáng nhất đêm nay.

Bước xuống giường, tôi mới để ý bộ đồ mình đang mặc không giống thường ngày. Đó là một chiếc váy trắng dài tới gót chân với cổ hình chữ V màu đỏ sậm. Tay váy loe rộng dần cho tới cổ tay, rủ xuống như cánh bướm mềm mại. Sợi tơ nhỏ cuốn quanh ngón tay nối liền với ống tay áo để giữ cho nó không bị trượt đi khi hoạt động. Chiếc váy có kiểu dáng đơn giản nhưng chất vải trơn mát khiến tôi cảm thấy rất thoải mái khi mặc. Thế nhưng, tôi biết chắc nó không thuộc về mình.

Mang theo nỗi ngờ vực, tôi tiến tới trước gương để quan sát kĩ hơn. Ngay lập tức tiếng thét từ trong cổ họng bật ra theo phản xạ. Tôi kinh hãi giơ tay sờ mặt mình, hai mắt trợn trừng nhìn cô gái lạ lẫm đối diện. Cảm giác hoang mang choán trọn tâm trí rồi từ từ chuyển thành bối rối. Người này, là tôi mà không phải tôi, nếu không có chuyện khuôn mặt tôi đột nhiên biến đổi thì chính là linh hồn đang trú ngụ trong thân thể khác. Bất chợt nhớ về giấc mộng đêm qua, toàn thân bỗng trở nên cứng ngắc. Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng.

Như có linh cảm, tôi quay đầu lại. Bóng người xuất hiện thình lình không một tiếng động tựa hồ vừa bước ra từ không gian. Ông lão nhìn tôi chằm chằm. Mái tóc bạc trắng rủ xuống hai bên vai nổi bật trên chiếc áo choàng màu nâu, đuôi áo dài quét qua mặt đất, bên cạnh lơ lửng một quả cầu trong suốt phát sáng nhè nhẹ. Nó giống như vật thể sống chầm chậm bay theo bước chân di chuyển của ông lão. Lão đang tiến về phía tôi. Thời gian đi qua hằn lại những nếp nhăn tuổi tác chằng chịt trên khuôn mặt già nua, chỉ có đôi mắt tinh anh vẫn sáng rỡ. Đôi mắt ấy quan sát tôi tỉ mỉ như cha mẹ nhìn ngắm đứa con thất lạc lâu ngày, mãi sau lão mới gật đầu vẻ hài lòng.

"Ông là ai?" Tôi hỏi, do dự chốc lát rồi thêm vào. "Tôi là ai?"

Lão không trực tiếp trả lời, vung tay biến ra bộ bàn ghế ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Ánh mắt tôi nhìn lão không che giấu sự kinh ngạc. Kế tiếp lão bình thản kể lại câu chuyện quá khứ liên quan tới gia đình tôi, cái chết của cha mẹ tôi và nguyên nhân khiến tôi không còn chút ý niệm về thế giới này. Theo lời lão, nơi đây là nhà của tôi, thân xác hiện giờ là bản thể của tôi, những thứ ở thế giới bên kia chỉ là sự nương nhờ tạm thời trong khi đây mới là thế giới tôi vốn dĩ thuộc về - một vùng đất phép thuật.

Tôi đề nghị lão Trần (lão bảo trước kia tôi thường thân thiết gọi là chú Trần, nhưng nhìn cụ già trước mặt tôi quả quyết thay đổi cách xưng hô của mình, mặc cho lão không thoải mái cỡ nào) muốn lão đưa tôi trở về thế giới cũ, dẫu không hoàn toàn tốt đẹp nhưng cũng là nơi tôi quen thuộc. Tuy nhiên lão không thể, mà người nào đó có thể đến nay vẫn còn là một ẩn số. Có lẽ chính người ấy đã chia tách linh hồn tôi ra khỏi thân xác ban đầu.

Nếu không phải cách đấy nhiều năm từng trông thấy trong Tinh cầu hình ảnh tôi "sống dậy" sau khi nhập hồn, lão Trần hẳn là tưởng tôi đã chết. May thay có lời tiên tri cứu vớt hi vọng của lão, để lão cẩn thận bảo quản thân xác tôi và kiên trì dùng phép thuật truy tìm linh hồn thất lạc. À, chính xác thì người thực hiện không phải lão, mà là một nhân vật bí ẩn khác đã buộc lão phải lập khế ước bảo mật thông tin và chẳng thể nói cho tôi biết. Người ấy muốn che giấu danh tính cũng như năng lực của mình. Mãi về sau tôi mới đoán ra tại sao hắn phải làm vậy, vì trên vương quốc này, các thuật pháp liên quan tới linh hồn là cấm kị và người liên quan cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Câu chuyện quá khứ trải dài trăm năm, lão Trần không kể hết cho tôi trong một sớm một chiều, nói rằng tôi cần bước trên hành trình tự mình khám phá nó. Rất nhiều việc chính lão cũng chẳng giải đáp nổi. Không hiểu sao tôi lại có phần tin tưởng lão, mặc dù những lời lão nói hết sức kì lạ đối với người sống ở thế giới khác như tôi. Có lẽ bởi chuỗi cảm xúc đang dần gợi mở khi nhìn cảnh vật xung quanh và con người đối diện, chút quen thuộc mơ hồ và một vài ý niệm le lói.

Lão Trần biết tôi mới tỉnh dậy, chắc hẳn đang rất đói nên tốt bụng vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Trong lúc chờ, tôi nhàn nhã đi dạo loanh quanh. Ngôi nhà khá rộng, làm toàn bằng gỗ, mộc mạc và thanh nhã. Nó được bao bọc bởi cánh rừng thủy trúc xanh mướt nên không gian cũng thoang thoảng mùi lá thủy trúc. Khi đi qua từng gian phòng, ngẫu nhiên tôi bắt gặp mấy đồ vật thú vị, điều kì diệu là trong lòng vẫn biết rõ về chúng. Giống như những thứ đã ăn sâu vào tiềm thức hoặc trở thành bản năng, cho dù mất kí ức cũng chẳng bao giờ quên đi. Ví dụ như ngôn ngữ, nó trở thành một phần trí tuệ giúp người mất trí nhớ vẫn giao tiếp được bình thường, quả là phát minh tuyệt vời của loài người.

Sau khi loay hoay cả tiếng đồng hồ trong bếp, lão Trần bê ra đĩa đồ ăn duy nhất, cẩn thận đặt xuống bàn, tự hào nói với tôi. "Đây là món sâu xanh xào thủy trúc thơm ngon bổ dưỡng. Ta đã nêm nếm gia vị đầy đủ, hương vị tuyệt đối được đảm bảo."

Tôi nhăn mặt nhìn mấy con sâu béo múp phơi bụng nằm chồng lên nhau, bên cạnh đặt lá thủy trúc trơn bóng mỡ. Mùi hương dễ dịu của lá thủy trúc không vớt vát nổi cảm giác kinh dị về lũ sâu toàn lông lá, thành thử tôi ôm bụng đói cực lực lắc đầu. Ánh mắt chờ mong hướng về phía lão Trần, hi vọng lão có thể dùng phép thuật biến ra một bàn ăn thịnh soạn. Thế nhưng lão chỉ nhún vai. "Đừng nhìn ta như thế. Đây là thứ duy nhất còn sót lại trong nhà."

Rồi lão giải thích, phép thuật tuy kì diệu nhưng không phải công cụ toàn năng. Rất nhiều vật không thể dùng phép thuật tạo thành, ví dụ như: tiền, đồ ăn thức uống, pháp khí, đá quý, hay những vật có linh khí khác. Con người dùng suy nghĩ để điều khiển pháp lực, những phép thuật bậc cao sẽ cần đến thần chú phức tạp còn Biến hóa được coi là loại phép cơ bản nên chỉ cần tập trung suy nghĩ là biến ra được thứ mình từng trông thấy dù chỉ một lần. Tuy nhiên, nếu dùng phép thuật tạo ra đồ ăn, chúng sẽ có hình thức giống hệt thứ ta nghĩ đến nhưng không có mùi vị, dinh dưỡng và không mang đến cảm giác no bụng. Hoặc thanh kiếm tạo thành bởi phép thuật cũng không có linh khí và gần như không gây ra lực sát thương khi chiến đấu, so với con dao thái thịt chẳng khác là bao.

Những vật đặc biệt ấy không thể có được nhờ phép thuật thuần túy, chỉ có thể tự làm hoặc mua về, sau đó hạ chú Sở hữu rồi dùng thuật Triệu hồi khi

cần, nó sẽ tự động xuất hiện giữa không gian tương tự phép Biến hóa. Nói tóm lại, lão Trần có thể biến ngôi nhà này thành tòa lâu đài trong nháy mắt nhưng không thể mang đến cho tôi một bát cơm. Quả nhiên hiện thực luôn rất phũ phàng.

"Phải rồi, gần đây có hồ nước nhỏ. Ra đấy chắc sẽ câu được vài con cá."

Lão hóa ra chiếc cần câu đưa cho tôi rồi hào hứng ngồi xuống ghế, bắt đầu thưởng thức món ăn độc đáo của mình. Tôi men theo lối mòn tìm đến bờ hồ. Mặt nước trong veo nhuốm màu xanh cây lá, nổi bật chính giữa một đóa sen hồng. Nó kiêu hãnh vươn mình, khoe trọn vẻ đẹp thanh khiết đúng kiểu "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn". Tôi che đầu dưới bóng thủy trúc râm mát, lấy mồi gắn vào lưỡi câu rồi buông cần, đồng thời hi vọng cá trong hồ không phải loài biến dị hai đuôi nào đó. Thế nhưng nửa tiếng trôi qua, ngay cả bóng cá cũng chẳng thấy. Mặt nước vẫn phẳng lặng tựa bức tranh thủy mặc khiến tôi ngờ rằng sinh vật dưới hồ vốn đã tuyệt chủng từ lâu.

Đang lúc chán nản, lùm cây đối diện bỗng nhiên lay động mạnh. Tôi giật mình nhổm dậy, thận trọng tiến về phía đó. Mắt nhìn không rời mang theo sự cảnh giác, thế rồi trông thấy giữa tán lá rậm rạp có con vật nhỏ nằm cuộn tròn yên tĩnh. Bộ lông nó xơ xác như bị thiêu cháy. Trên mình lốm đốm vài vết máu đã khô. Lớp da mỏng bọc lấy cơ thể gầy gò tới đáng thương, xem chừng bị bỏ đói từ rất lâu. Khi tay tôi chạm vào, cả người nó run lên nhè nhẹ nhưng hai mắt vẫn khép chặt. Tôi quyết định bỏ lại chiếc cần câu bên hồ, cẩn thận ôm nó về nhà, trong đầu thầm nhủ: thịt chó tôi chưa ăn bao giờ nhưng miễn cưỡng cũng có thể thử.

Lão Trần thấy tôi bước vào cửa thì thốt lên. "A! Loài sói này ta chưa từng trông thấy. Con nhặt được ở đâu vậy?"

"Giữa bụi cây ven hồ." Tôi đáp, lại nghĩ, hóa ra không phải chó mà là sói. "Lão xem, nó bị thương rồi."

Lão Trần đặt sói con lên bàn cẩn thận kiểm tra, tiếp đến biến ra viên thuốc to bằng đầu ngón tay thả vào cốc nước bên cạnh. Thuốc tan thành làn khói mỏng nhập vào người sói.

Tôi vô thức hỏi. "Đây là thứ gì?"

Lão trả lời. "Thuốc bổ sung linh khí."

Một lát sau, đôi tai sói hơi động đậy, mắt cũng chầm chậm mở ra. Tôi vừa nhìn liền ngỡ ngàng cảm thán. "Thật đẹp!" Đây là đôi mắt đặc biệt nhất tôi từng trông thấy. Tròng mắt màu tím trong veo như thạch anh ngây ngô hướng về phía tôi. Tôi bất giác mỉm cười với nó, tay nhè nhẹ vuốt ve cụm lông lởm chởm trên đầu. Hai mắt nó lim dim khép lại ra chiều thích thú. Rồi nó nhổm dậy nhích người về phía tôi, đầu cọ cọ vào mu bàn tay tôi lấy lòng.

Lão Trần vươn tay định chạm vào nó nhưng bị nó nghiêng người né tránh, miệng không nhịn được lẩm bẩm. "Đồ vong ân bội nghĩa. Rõ ràng ta vừa mới cứu nó."

Sói con vẫn ở sát bên tôi không thèm để ý tới lão.

"Từ giờ ta gọi mi là Sói Tuyết nhé?" Tôi bảo. "Im lặng tức là đồng ý."

Lão Trần lại lẩm bẩm. "Biết nó không thể phản đối còn bày đặt ra vẻ dân chủ."

Tôi đắc ý cười thầm trong lòng.

Nhà không có đồ ăn dự trữ nên lão Trần đành mang chúng tôi ra ngoài. Rừng thủy trúc quanh năm suốt tháng được bao phủ bởi kết giới, gần như biệt lập với nhịp sống ngoài kia. Từ lúc sinh ra tôi đã luôn ở đây, thỉnh thoảng mới theo cha mẹ rời khỏi. Khi tôi hỏi tại sao, lão Trần nhíu mày suy nghĩ hồi lâu mới thận trọng đáp lời. "Vì đây là thế giới phép thuật, mà con thì không có linh lực."

Linh lực là nguồn năng lượng cốt yếu để thi triển phép thuật. Nó tượng trưng cho sức mạnh, bởi linh lực càng cao thì việc thi triển phép thuật càng dễ dàng. Đa phần mọi người mới sinh ra đều đã có linh lực, ngoại trừ hai nhóm người. Thứ nhất là người Vô linh, bản chất không có linh lực, tương ứng với việc không có chút năng lực phép thuật nào. Họ là những kẻ yếu ớt bị xã hội khinh thường, ruồng bỏ, giống như lảng tránh căn bệnh hiểm nghèo dễ lây nhiễm. Họ không nó khả năng tự vệ, tựa con thú nhỏ giữa rừng hoang sớm muộn cũng bị bắt nạt hoặc giết chết. Trường hợp này rất hiếm gặp.

Nhóm người thứ hai tuy đông hơn nhưng cũng thuộc dạng thiểu số - người có biệt năng. Linh lực của nhóm người này thường xuất hiện muộn hơn bình thường. Nhưng bù lại, họ sở hữu một loại phép đặc biệt và năng lực thi triển phép thuật ấy cực kì mạnh, thậm chí không mấy hao tổn linh lực. Tuy nhiên, họ sẽ gặp trở ngại trong một vài loại phép nhất định khác. Ví như lão Trần có biệt năng Tiên tri và không thể thực hiện phép Biến hình, Thôi miên hay Thụy du. Tôi cảm thấy lão thật xui xẻo. Nếu Biến hình không phải loại phép hạn chế của lão thì lão đã có thể hóa thành một anh chàng đẹp trai rồi, thay vì vóc dáng già nua hiện giờ.

Thực tế tôi chẳng cần thương cảm cho ai khác, bởi chính tôi mới là kẻ đáng thương nhất. Từ lúc sơ sinh cho tới năm hai mươi tuổi, tôi không có chút linh lực nào. Thế rồi biến cố xảy ra, linh hồn tôi được mang tới thế giới khác tồn tại song song, thể xác được bảo dưỡng trong Quan Tài Băng lạnh buốt ở tầng hầm ẩn sâu dưới lòng đất. Thấm thoắt đã bảy mươi năm trôi qua, tới nay hồn về cố chủ, linh lực vẫn không có dấu hiệu xuất hiện. Tôi sợ mình là người Vô linh. Lão Trần lại cho rằng tôi là người có biệt năng, cho dù năng lực bộc lộ muộn cỡ này là chuyện lão chưa gặp bao giờ. Lời an ủi của lão thành công khiến tôi lo lắng gấp bội phần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-3

Chúng tôi đứng trên bờ hồ, bước lên chiếc cầu gỗ lão Trần vừa biến ra. Lão chỉ vào bông sen duy nhất rồi bảo tôi nhảy xuống, chạm vào nó là thoát khỏi kết giới. Tôi nghĩ tới việc mình không biết bơi nên cúi đầu nhìn Sói Tuyết, nói. "Mi nhảy trước đi." Ngay lập tức nó há miệng ngậm chặt tà váy tôi tỏ vẻ thà chết không buông. Đang lúc còn do dự, thân thể đột nhiên bị lão Trần dùng phép thuật nhấc lên. Trong chớp mắt cả người lẫn sói bay thẳng xuống hồ.

Thay vì vùng vẫy dưới nước, tôi lại rơi bịch xuống mặt đất cứng ngắc, đè lên đuôi Sói Tuyết khiến nó bất mãn gầm gừ hai tiếng. Lão Trần ung dung đứng phía sau, trông thấy tôi lồm cồm bò dậy thì phất tay giúp tôi tẩy sạch bụi bẩn. Theo lời lão, chúng tôi đang đứng giữa Quang thành – kinh đô phồn hoa của vương quốc Nhật Lệ, còn những gì phản chiếu trong mắt tôi là một ngõ nhỏ hoang vắng, giết người cướp của đều thuận tiện.

Lão Trần dẫn tôi tới khu chợ náo nhiệt gần đó. Hai bên đường chật kín các quầy hàng bày biện đủ loại sản phẩm đa dạng. Dòng người đi bộ tấp nập mang theo không khí vui tươi như mùa lễ hội. Trang phục của phụ nữ đều là váy dài chấm gót với tay váy loe rộng, cổ áo nhiều kiểu khác biệt. Một số người khoác thêm áo choàng hoặc chiếc khăn mỏng, trông có phần trang trọng. Nam giới thì khoác áo chùng dài, ống tay hẹp, cổ bẻ viền khác màu, đa phần không cài cúc. Trên đầu các cô gái đeo chiếc vòng mảnh với viên đá nhỏ rủ xuống giữa trán. Nó không chỉ đơn thuần là trang sức mà còn giống như một tập tục. Đến khi họ kết hôn, chiếc vòng sẽ được tháo xuống và không bao giờ đeo lên nữa. Lão Trần nói, chiếc vòng tôi đang đeo là món quà sinh nhật mẹ tôi đặt làm từ tiệm kim hoàn nổi tiếng nhất kinh đô. Viên đá hình giọt nước giữa trán có màu nâu ánh đỏ như màu tóc. Em gái tôi cũng có chiếc vòng tương tự, chỉ khác viên đá hình mặt trăng ánh bạc.

Lần đầu nghe lão Trần nhắc tới đứa em gái bị mất tích, tôi vừa ngạc nhiên vừa xúc động. Cha mẹ đã qua đời nên tôi chỉ có đứa em này là người thân ruột thịt duy nhất. Nó trái ngược với tôi, từ nhỏ đã bộc lộ năng lực pháp thuật mạnh mẽ thừa hưởng từ cha. Thế mới thấy được di truyền học quả là lĩnh vực huyền diệu vô cùng. Cái ngày mà tai họa ập đến, gia đình tôi tan vỡ như bao gia đình khác. Từ đó em gái tôi cũng biến mất không tung tích. Tôi hỏi lão Trần, tại sao mấy chục năm qua không đi tìm nó, lão chỉ đơn giản trả lời. "Nó đang ở Nguyệt Hà quốc. Khoảng thời gian sắp tới nơi ấy an toàn hơn vương quốc này. Con cũng đừng mất công tìm kiếm, rồi sẽ có ngày nó tự mình trở về."

Nguyệt Hà là vương quốc láng giềng của chúng tôi, nơi em gái tôi đang lưu lạc. Tôi rất muốn gặp nó, nhưng ngay cả hình dáng em gái mình cũng chẳng nhớ rõ huống chi là tìm người. Còn lão Trần, trước khi đưa ra quyết định "sống chết mặc bay" có phần vô tâm kia, có lẽ lão đã từng thử tiên đoán số mệnh em gái tôi và cho rằng đấy mới là điều tốt nhất với nó.

Thực tế lão là học trò của mẹ tôi, ở cùng gia đình tôi trong rừng thủy trúc từ rất lâu, nghe nói đó là không gian có lợi cho các nhà tiên tri. Tiên tri được coi là một trong những loại phép thần bí bậc nhất, không thể tu luyện mà chỉ người có biệt năng mới thực hiện được. Nó có hai phương thức: chủ động và bị động. Các nhà tiên đoán thông qua mối liên kết vô hình với Tinh cầu tiên tri sẽ ngẫu nhiên trông thấy sự việc xảy ra trong tương lai. Có đôi khi hình ảnh lướt qua rất nhanh hoặc không rõ ràng, đây là nguyên nhân chính gây ra sự nhầm lẫn và dẫn tới lời tiên đoán sai lệch, ngay cả với những nhà tiên tri kì cựu nhất. Đồng thời, việc tiên đoán bị động không mấy hao tổn linh lực nhưng cũng chẳng hướng đến đối tượng hay thời điểm cụ thể nào, nó tùy hứng như bà cô già tính khí thất thường chơi trò bốc thăm số số và nằm ngoài tầm kiểm soát của các pháp sư.

Năng lực thật sự của nhà tiên tri được thể hiện ở phương thức thứ hai – tiên đoán chủ động. Nguồn linh lực đưa vào Tinh cầu sẽ giúp họ có được đáp án cho vấn đề mình đặt ra. Câu hỏi hình thành trong đầu, câu trả lời sẽ xuất hiện sau đó. Đặc biệt, họ không trông thấy hình ảnh và thứ nhận được chỉ là suy nghĩ lướt qua. Năng lực con người hữu hạn nhưng điều muốn biết thì vô tận. Nếu mãi chìm sâu trong phép thuật sẽ dẫn đến việc vượt qua ranh giới của bản thân, gây ra hậu quả phản phệ. Đây là rủi ro các nhà tiên tri dễ gặp phải nhất. Vẻ ngoài như cụ già của lão Trần cũng do phản phệ phép thuật mà thành.

Người bình thường, từ lúc nhỏ cho tới lớn linh lực không ngừng tăng tiến theo quá trình rèn luyện, đến một bước đột phá gọi là tuổi trưởng thành. Sau cột mốc ấy, dung mạo của họ giữ nguyên không thay đổi. Tuổi trưởng thành trung bình nằm trong khoảng hai lăm đến bốn lăm tuổi, nam giới có tuổi trưởng thành lớn hơn nữ giới. Người có pháp lực càng cao thì tuổi trưởng thành càng nhỏ. Nghe nói Tam hoàng tử là người có tuổi trưởng thành thấp nhất trong phái nam, hai mươi hai tuổi, được coi là kẻ có thiên tư bẩm sinh. Tuy rằng hiện tại tôi đang ở trong thân thể hai mươi tuổi, nhưng nếu là người Vô linh, tôi sẽ tiếp tục già đi cho tới chết. Vì vậy, thứ linh lực nghe có vẻ thông thường kia lại là niềm khao khát tột cùng của người Vô linh hay những kẻ có nguy cơ trở thành người Vô linh như tôi. Nhiều khi người ta thất vọng vì cho rằng họ bình thường tới tầm thường, nhưng đâu biết rằng sự bình thường ấy là ước vọng mãnh liệt của bao kẻ bất thường ngoài kia. Có kẻ chấp nhận hi sinh mọi thứ cũng chỉ để làm một người bình thường mà thôi.

Lão Trần dẫn tôi đến tiệm ăn ưa thích của lão. Cửa tiệm tuy nhỏ nhưng đông khách, may thay vẫn còn bàn trống cho chúng tôi. Mùi thịt nướng thơm phức lan tỏa giữa không gian khiến dạ dày thêm nhộn nhạo. Tôi đã đói tới mức bụng dính vào lưng, mắt nhìn người phục vụ đang bê khay thức ăn đến giống như trông thấy thiên thần đang đôi cánh chói lóa. Lúc tôi giải quyết xong phần ăn dành cho hai người, chiếc tô sứ còn chưa kịp mất đi hơi ấm. Bấy giờ tôi mới nhớ ra con vật đáng thương đang yên lặng ngồi cạnh mình, dáng vẻ ngoan ngoãn. Tôi gọi thêm đĩa thịt đặt xuống trước mặt nó, nó kiêu hãnh ngoảnh đầu đi. Tôi lại đẩy đến một đĩa xương, nó cũng không thèm để ý.

"Chẳng lẽ loài sói ở đây thích ăn chay?" Tôi bối rối hỏi lão Trần.

Lão lắc đầu. " Không phải. Chắc nó có vấn đề về khẩu vị."

Sói Tuyết mặc kệ chúng tôi bình luận, đột nhiên nhảy phốc lên bệ cửa sổ, mắt nhìn chăm chú tán cây xanh mướt bên ngoài. Tôi không tài nào lý giải nổi hành động của nó, chỉ lo cứ tiếp diễn tình trạng này, nó sẽ dần tiến hóa thành bộ xương di động ra đường dọa người. Làm chủ nhân của một con vật kì quái cũng thật khổ não, tôi chỉ e mang theo nó có khi bị bắt vì tội ngược đãi động vật.

Rốt cuộc Sói Tuyết cũng không để tôi phải chịu tiếng oan. Ngay ngày hôm sau nó đã tự đi tìm đồ ăn cho mình, không ăn thịt, không ăn rau mà chỉ ăn sương. Sương đọng lúc nửa đêm cho tới sáng tinh mơ khi nhiệt độ thấp và hơi nóng mặt trời chưa làm chúng bốc hơi. Sói Tuyết tranh thủ dạo một vòng, hút hết những giọt sương tinh khiết trên búp lá rồi thỏa mãn trèo lên nóc nhà ngồi chồm hỗm, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt nhìn động vật biến dị gen mà tôi dành cho nó. Nó ngồi trên đấy thật lâu, cả người được bao bọc trong ánh nắng vàng ấm áp. Lão Trần nói nó đang hấp thụ Tinh Nhật Quang để tu luyện.

Một số loài động vật bậc cao có năng lực phép thuật và thậm chí sở hữu những loại phép mà con người không làm được. Sói Tuyết hẳn cũng nằm trong số đó. Qua khoảng thời gian ngắn ngủi, nó đã biến thành con sói mập mạp đáng yêu. Bộ lông mọc dài trắng muốt trong lúc tu luyện xù lên tựa hàng vạn chiếc kim bạc tỏa ra khắp phía. Tính cách nó cũng hoàn toàn thay đổi, chẳng còn vẻ hiền lành dễ bảo như hồi còn yếu ớt, hoặc có lẽ đây mới là bản tính thật của nó, cho tới giờ mới bộc lộ.

Lão Trần dành khoảng ba tuần giúp tôi làm quen với cuộc sống mới, sau đấy một mình trở về rừng thủy trúc, nơi phù hợp nhất với nhà tiên tri như lão. Trước khi đi, lão đưa cho tôi túi Càn Khôn cùng vài đồ lặt vặt đựng sẵn bên trong. Chiếc túi chỉ to hơn lòng bàn tay nhưng có sức chứa vô hạn, ngay cả người không có linh lực như tôi cũng sử dụng được, vô cùng tiện lợi. Lão dặn dò mấy câu rồi biến mất khi tôi chưa kịp nói tạm biệt. Thoáng chốc, chỉ còn một người một sói dưới ánh chiều tà cô đơn.

Đêm ấy tôi nằm mơ, giấc mơ đầu tiên kể từ khi đến thế giới này.

Người đàn ông khoác chiếc áo chùng xám đứng chắn giữa cửa. Tay phải ông cầm dải lụa dài màu trắng, tay trái dắt tay một cậu bé chừng tám đến chín tuổi. Đôi giày cậu lấm lem bùn đất, nhiều chỗ bong ra lộ rõ vết chỉ khâu. Chiếc áo choàng xanh bao quanh thân thể nhỏ bé trải qua sự bào mòn khắc nghiệt của thời gian đã trở nên bạc phếch. Làn da cậu hơi tái. Nằm dưới hàng lông mày rậm là đôi mắt đen mở to, không có sự ngây ngô của trẻ nhỏ mà thay vào đó là vẻ trầm tĩnh lạ thường. Cậu đứng thẳng người, khuôn mặt vô cảm không hề lộ ra chút e ngại hay lo lắng.

Người phụ nữ hơi phất tay dập tắt ngọn lửa trên bếp. Bà ngoảnh đầu về phía sau, cả người khựng lại, ngạc nhiên hỏi. "Ai đây?"

Người đàn ông vỗ nhẹ lên vai cậu bé, thong thả đáp. "Đứa trẻ này mồ côi cha mẹ rất đáng thương. Ta muốn nhận nó làm con nuôi. Từ giờ nó sẽ sống với chúng ta. Hải Phong, mau gọi mẹ đi."

"Mẹ nuôi!" Cậu bé gọi có phần miễn cưỡng.

Khuôn mặt người phụ nữ tối sầm. Hai tay khoanh trước ngực, bà hơi cao giọng. "Chuyện gì thế này? Sao chàng chưa bàn bạc gì với ta đã tự ý quyết định. Nuôi một đứa trẻ đâu phải chuyện đơn giản..."

"Cha!" Giọng trẻ con non nớt vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện. "Cha xem này, con có thể làm quả cầu bay lên. Nó còn xoay tròn nữa."

Cô bé vui mừng nhìn trái cầu pha lê đang xoay tít trên không trung, vội vàng rảo bước về phía người đàn ông khiến tà váy dập dờn như biển sóng. Rồi đôi mắt tròn xoe của cô đột nhiên mở to. Quả cầu ngừng chuyển động, yên lặng nằm trên ngón tay. Giọng người đàn ông trầm trầm. "Kể từ hôm nay nhà chúng ta sẽ có thêm thành viên mới. Đây là Hải Phong, người sẽ trở thành anh trai con. Con có thích không?"

"Anh?" Ánh mắt cô bé rực sáng nhìn người lạ trước mặt, ngón trỏ đưa đưa bím tóc xoăn. Kế tiếp, cô đặt quả cầu vào tay cậu bé, nhoẻn miệng cười. "Anh trai sẽ chơi cùng em gái và bảo vệ em gái đúng không? Con thích. Con rất thích."

Nụ cười của cô thuần khiết tựa giọt sương sớm treo mình trên cánh nguyệt liên trắng muốt.

Khung cảnh thay đổi, mặt trời đỏ ối khiêm tốn thu mình khuất sau dãy núi. Ánh hào quang dần ảm đạm. Khu rừng nhuốm vẻ âm u dưới ánh chiều tà, vọng lại tiếng thét mang theo sự hoảng hốt văng vẳng khắp không gian.

"Chạy đi! Mặc kệ ta. Ngươi mau chạy đi!"

Cô bé vùng vẫy giữa cánh tay rắn chắc của tên áo đen. Mái tóc rối xõa tung ôm lấy khuôn mặt đang tái mét vì sợ hãi. Trước mắt cô, các luồng sáng liên tục giao nhau tới hoa mắt. Bóng áo tím bị bao vây bởi vòng tròn áo đen, thanh kiếm lướt gió để lại những vệt cắt sắc bén. Xa xa, ba chấm sáng vụt tới dần hiện rõ dáng người. Những tên áo đen mau chóng tản đi. Cô bé vội vã chạy đến bên thân hình vừa ngã xuống, hai má giàn giụa nước mắt, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

"Ngu ngốc! Bọn chúng chỉ muốn bắt ta mà thôi. Người việc gì phải đến chịu chết."

Chiếc áo choàng tím rách tả tơi bởi những vết kiếm, áo trắng bên trong nhuộm đỏ máu, so với vầng thái dương phía chân trời càng thêm chói mắt.

"Ta..." Cậu bé mấp máy môi, khuôn mặt dần trắng bệch, "... chỉ muốn bảo vệ..."

Đôi mắt cậu khép lại, tựa tia nắng tắt cuối ngày trả về một màn đêm vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nghe nói xưa kia mẹ tôi từng là vũ cơ nổi tiếng. Bà đã biểu diễn trên khắp các vũ đài lớn nhỏ trước khi kết hôn với cha tôi và lui về ở ẩn. Lão Trần bảo, từ bé tôi đã học theo bà nhảy múa, có khi vừa nghe thấy tiếng nhạc đã múa máy tay chân theo phản xạ. Tuy rằng tôi không còn nhớ rõ chuyện này, nhưng các bài múa thì vẫn có thể thực hiện thuần thục, hẳn là đã luyện tập rất nhiều lần. Vừa hay tôi định biến nó thành công cụ kiếm tiền.

Người Nhật Lệ quốc rất coi trọng nghệ thuật. Bên cạnh các vũ đài chính thức còn có nhiều vũ đài tự do để các nghệ sĩ thỏa sức bộc lộ tài năng của mình. Người mới đến sẽ đăng kí tiết mục và biểu diễn thử, sau khi ban quản lý thông qua mới được sắp xếp vào lịch trình rồi thể hiện trên vũ đài tự do. Mỗi tiết mục đều được trả khoản thù lao nhất định, nhưng khoản tiền lớn hơn đến từ tiền thưởng của các quan khách, ít nhiều tùy tâm. Vốn dĩ tôi trông đợi vào điều đó nên dành hai ngày luyện tập cẩn thận rồi mới hỏi đường tới Tinh Hoa đài – vũ đài lớn nhất kinh đô. Thế nhưng trên đường đi gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Đoạn dây mảnh đột ngột quăng ra từ phía sau, cuốn chặt lấy eo khiến tôi giật lùi mấy bước theo quán tính. Ngoảnh đầu nhìn kĩ mới nhận ra nó là ngọn của chiếc roi dài linh hoạt chuyển động dưới sự điều khiển của cô gái trẻ. Bộ váy trên người nàng ta trông có vẻ cũ kĩ thô sơ. Mái tóc ngắn cũn cỡn tạo sự phá cách với phần đông phụ nữ tóc dài ở đây. Ánh mắt nàng ta chĩa vào tôi như chủ nợ nhìn kẻ thiếu tiền trăm năm chưa trả, hội tụ cả tức giận lẫn coi thường. Tôi vừa cựa quậy, sợi dây liền siết chặt hơn, bất đắc dĩ nói. "Ngươi thả ta ra, có hiểu lầm gì từ từ giải quyết. Vô duyên vô cớ bắt người là phạm pháp."

"Hiểu lầm?" Nàng ta cười khẩy, đáp trả với giọng điệu tự tin. "Ngươi sai nó trộm đồ của ta, còn nói ta phạm pháp?"

Tôi theo ánh mắt nàng ta hướng xuống Sói Tuyết đang đứng cạnh mình, nó cũng tròn mắt nhìn tôi ngây thơ vô số tội, từ lúc nào trong miệng đã xuất hiện vật không nên có. Thực sự tôi muốn mắng nó một trận, nhưng đối diện với khuôn mặt nhỏ dễ thương thì không cách nào phát tác, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài. "Mi lại đi ăn trộm?"

Sói Tuyết sau khoảng thời gian tẩm bổ và tu luyện đã bắt đầu bộc lộ năng lực phép thuật. Tuy nhiên, nó lại sử dụng tài năng phục vụ cho mục đích không chính đáng của mình, lấy về những thứ nó thích, bất kể có được người ta đồng ý hay không. Nhớ có lần nó lấy trộm viên dược thơm của lão Trần bị lão rượt đuổi suốt nửa ngày. Chẳng may viên thuốc rơi xuống hồ gặp nước tan mất, lão ngồi ngẩn ngơ tiếc nuối thêm nửa ngày nữa. Hôm ấy tôi cùng Sói Tuyết lang thang trên đường tới tận khuya, chờ lão ngủ say mới dám mon men mò về, bằng không nghe lão cằn nhằn mất ngủ cả đêm.

Tuy rằng Sói Tuyết không thường xuyên trộm đồ nhưng mỗi lần nó nổi hứng là mang đến cho tôi đủ loại phiền phức. Lần này cũng không ngoại lệ. Biết mình là bên đuối lý, tôi oan ức cúi người xin lỗi nàng ta và hứa sẽ trả vật về nguyên chủ. Đợi nàng ta thu roi lại, tôi hậm hực quay sang Sói Tuyết định rút vật nó đang ngậm trong miệng. Nào ngờ nó phản ứng nhanh hơn, ngay lập tức thả đồ xuống đất rồi dùng hai chân mập mạp phủ lấy như đang bảo vệ vật sở hữu. Tôi định nhấc người nó lên, lại bị màn chắn trong suốt nó tạo ra ngăn cản. Nó co người nằm phịch xuống thành cục bông lười biếng, miệng còn hừ hừ mấy tiếng, quyết tâm làm một tên trộm có đạo đức nghề nghiệp, đồ đã lấy tuyệt đối không đem trả. Cô gái đứng một bên xem chúng tôi xem đến là vui vẻ.

Rốt cuộc tôi thất bại quay sang nàng ta. "Con sói này có tật xấu, vật đã lấy nhất định không chịu trả lại. Ta cũng chẳng còn cách nào khác. Hay là ngươi bán thứ kia cho ta? Ta sẽ trả tiền đàng hoàng."

Nàng ta nín cười gật đầu không suy nghĩ. "Được. Mười lăm viên trung bình, khỏi mặc cả."

"Viên" ở đây ám chỉ Tinh tú cầu – loại tiền hợp pháp của Nhật Lệ quốc, chia thành các cấp độ tương ứng với mệnh giá: siêu nhỏ, cực nhỏ, nhỏ, trung bình, to, cực to, siêu to và siêu tinh. Nó hình cầu màu xanh lam, bên trong trôi nổi các hạt lân tinh đẹp mắt và nhẹ tênh không trọng lượng. Nó là vật đặc biệt, không thể tạo thành bởi thuật Biến hoá mà chỉ có thể gắn Sở hữu rồi Triệu hồi. Hiển nhiên, ấn kí Hoàng gia đâu dễ dàng làm giả.

Loại tiền này bắt nguồn từ cây Tinh tú cầu trong vườn Thiêng thuộc lâu đài Đông Nghi – lâu đài dành cho Quốc vương và là nơi nghỉ sự cùng đại thần, người thường nằm mơ cũng chẳng có cơ hội bước vào. Tôi không mơ tới điều ấy, chỉ cần có nhiều Tinh tú cầu là đủ rồi. Thế nhưng hiện thực trái với ước nguyện tới tàn khốc.

Cô gái nhanh nhẹn cất mười lăm viên trung bình vào túi Càn Khôn, miệng còn rì rầm. "Không ngờ tên trộm chuyên nghiệp như ta cũng có ngày bị trộm đồ."

Tôi không nén nổi than thở. "Không ngờ người lương thiện như ta cũng có ngày bị đạo tặc khinh bỉ."

Sói Tuyết vẫn nằm im giả chết, ngay cả đuôi cũng cuộn tròn không phe phẩy. Trước khi biến mất, cô nàng đạo tặc lè lưỡi với tôi vẻ tự đắc. "Quên không nói cho ngươi biết, vỏ sò kia chẳng có giá trị gì cả. Ta thấy hay hay nên giữ lại, nào ngờ còn có cơ hội đổi thành tiền." Rồi nàng ta nhanh nhẩu chuồn đi không dấu vết. Tôi vẫn ngẩn ngơ dõi theo bóng người vừa khuất, dùng ánh mắt thương tiếc tiễn đưa số Tinh tú cầu của mình. Bấy giờ Sói Tuyết mới "sống dậy", chủ động đẩy vỏ sò mới lấy được về phía tôi. Tất cả đồ trộm về không thể cất giữ nên nó đều ngoan ngoãn giao nộp khiến tôi dở khóc dở cười.

Tuy rằng nó tùy hứng, phẩm cách chẳng ra sao nhưng con mắt chọn đồ tương đối tốt, thế mà lần này lại lựa chọn một thứ xem xét góc nào cũng tầm thường. Chiếc vỏ sò trắng sữa hình tam giác điểm xuyết mấy đường vân màu cam nhạt, mặt dưới nhẵn thín, chính giữa có một vòng tròn màu xanh đậm. Hình dáng có chút đặc biệt nhưng nhìn sao cũng thấy thật vô dụng. Tôi định ném nó đi, thế rồi nghĩ tới số tiền bỏ ra lại ngậm ngùi tiếc nuối, đành tùy tiện quẳng vào túi Càn Khôn. Về sau tôi mới biết, mảnh vỏ sò trông có vẻ tầm thường nhưng không hề tầm thường kia tên gọi Mắt Biển, đồng thời cực kì

biết ơn hành động của mình ngày hôm nay.

Vừa bước chân ra đường đã gặp chuyện xui xẻo, tâm trạng tôi giống như quả bóng xì hơi, mất hết hứng thú biểu diễn. Tôi đành ảo não quay về phòng trọ. Sói Tuyết biết điều giữ một khoảng cách xa lẽo đẽo đi theo. Ăn xong bữa cơm trưa đơn giản, tôi nằm vật ra giường ngủ một giấc để nguôi ngoai nỗi nhớ tiền. Buổi chiều, tôi thu xếp đồ đạc dự định chuyển sang phòng trọ rẻ hơn, ước tính tiền lão Trần cho chắc cũng chẳng còn bao nhiêu. Ai ngờ lúc thanh toán bị thiếu mất hai viên Tinh tú cầu cỡ siêu nhỏ. Khuôn mặt bà chủ thoắt cái như tắc kè đổi màu, đôi mắt nhìn tôi hằm hằm. Bà ta đã hơn ba trăm tuổi nhưng vẻ ngoài dừng lại ở tuổi ba hai, làn da mịn màng hầu như không có nếp nhăn, thành ra chẳng có được dáng vẻ của bà cô già khó tính. Tuy nhiên, sự chanh chua đanh đá không vì thế mà biến mất. Sau khi nghe xong mấy lời mỉa mai thằng thắn, tôi bị đẩy vào làm phụ bếp trả nợ tới tận tối mịt mới được thả ra, cùng Sói Tuyết biến thành hai kẻ vô gia cư lang thang trên đường. Ánh trăng chênh chếch qua kẽ lá, rọi xuống chiếc bóng xiêu xiêu vẹo vẹo nhuốm màu thê lương.

Chân đã mỏi, người cũng rã rời, tôi tìm đến gốc cổ thụ lớn, uể oải dựa lưng vào thân cây sần sùi. Sói Tuyết chống hai chân trước ngồi cạnh tôi. Nó ngẩng đầu nhìn mặt trăng xa tít tắp, đôi tai cụp xuống ra chiều tâm trạng lắm. Tôi nghĩ chắc nó đang nhớ nhà, chỉ tội không biết nhà ở đâu mà trở về.

Đang lúc tâm trạng trôi nổi trong niềm thương cảm vô hạn, có vật thể lạ từ trên trời rơi xuống trúng đầu khiến tôi giật nảy mình. Quờ tay cầm lên, thì ra là một trái táo bị ăn gần hết. Tôi ngước mắt nhìn tán cây um tùm trên cao, không tìm ra bất cứ điểm kì lạ nào. Suy nghĩ giây lát, tôi ném lõi táo ngược trở lại nơi nó xuất phát, thấy nó không lên tới tán cây mà chạm phải thứ gì đó rồi văng ra xa. Tôi thầm kinh ngạc. Có người đang sử dụng kết giới vô hình.

Tạo kết giới là phép thuật cơ bản mà bất cứ ai có linh lực cũng đều làm được. Nó giống như màng chắn trong suốt trùm lên vật thể, bảo vệ chúng nhưng không che giấu chúng. Còn kết giới vô hình thì khác, nó khiến vật thể bên trong vô hình trước con mắt người bên ngoài, tựa như phép Tàng hình diện rộng, đương nhiên đòi hỏi trình độ phép thuật cao mới có thể thực hiện. Ngay cả việc duy trì nó cũng tiêu hao không ít linh lực. Vì thế người ta thường chỉ sử dụng trong trường hợp quan trọng. Tôi đoán chắc, người đang thiết lập loại kết giới này pháp lực không hề tầm thường. Vậy nên dẫu có bị người ta gặm táo nham nhở rồi ném lõi vào đầu, tôi cũng chẳng dám ho he gì.

Đang lúc định lẳng lặng rời đi, một bóng người vụt bay xuống đứng chắn trước mặt, cách tôi khoảng ba bước chân. Thân hình hắn cao lớn trong chiếc áo choàng đen viền trắng hai bên vạt. Khuôn mặt còn rất trẻ nhưng toát ra vẻ điềm tĩnh của người từng trải. Đôi mắt hắn nhìn tôi chằm chằm, hàng lông mày rậm hơi nhíu lại. Tôi vẫn giữ tư thế ngẩng đầu đối diện với hắn, từ bất ngờ chuyển sang thất thần hồi lâu. Rồi hắn quét mắt nhìn xuống Sói Tuyết đang ngồi lỳ trên thảm cỏ. Tròng mắt nâu tĩnh lặng bỗng nhiên xao động như mặt hồ gợn sóng, bên trong hiện rõ sự ngỡ ngàng. Các khớp ngón tay hắn vô thức nắm chặt.

"Ngươi tìm thấy nó ở đâu?" Giọng hắn có phần kích động. Âm giọng hơi trầm và khá êm tai.

Tôi trả lời ngắn gọn. "Bụi cây ven hồ."

Hắn nhìn tôi nghi hoặc. "Hồ nào?"

"Không biết." Tôi nhún vai. "Phải chăng ngươi biết nó thuộc loại sói gì?"

Đây là vấn đề tôi băn khoăn nhiều ngày nay. Trong số những món đồ lão Trần cho tôi, có một cuốn sách tuyệt vời tên gọi Bách Tập Thư ghi chép vô số thứ trên đời. Khi sử dụng, tôi chỉ cần đặt tay vào trang giấy trắng ở giữa đồng thời nghĩ về cái mình muốn biết, trong nháy mắt thông tin chi tiết hiện ra. Cuốn sách giúp tôi giải đáp rất nhiều điều về thế giới này, ngoại trừ Sói Tuyết. Tôi đã thử tìm kiếm nhưng không thu được bất kì thông tin gì về nó. Có lẽ tác giả biên soạn cuốn sách chưa từng gặp qua Sói Tuyết, hoặc thậm chí chẳng hề biết đến. Trong mắt tôi Sói Tuyết vốn dĩ rất đặc biệt. Ngay cả lão Trần cũng phải công nhận, nó là con vật thông minh nhất lão từng gặp.

Tên áo đen không trả lời câu hỏi của tôi mà thay bằng lời đề nghị. "Ngươi bán nó cho ta. Giá cả tùy ngươi quyết định."

"Bao nhiêu cũng được?" Tôi nhướn mày thách thức.

Hắn không đáp, nét mặt nghiêm túc như thể chỉ chờ tôi đưa ra một con số là gật đầu ngay tức khắc. Sói Tuyết chợt nhổm dậy, nhe hàm răng nhọn hoắt về phía hắn. Cổ họng nó phát ra tiếng gầm khe khẽ. Tôi đắn đo suy nghĩ hồi lâu, ruột đau như cắt mà lắc đầu. "Không bán. Bao nhiêu cũng không bán."

Tên áo đen hơi nheo mắt nhưng không tỏ vẻ bất ngờ. "Ngươi chắc chứ? Ta có thể trả cho ngươi rất nhiều tiền."

Vừa nói xong, trên tay hắn liền xuất hiện tầng tầng lớp lớp Tinh tú cầu. Hình ảnh chúng phản chiếu trong mắt tôi sáng lấp lánh tựa kim cương. Tôi cắn răng ngoảnh đầu về phía khác, giọng nhỏ xíu. "Không bán." Tay vỗ nhẹ lên lưng Sói Tuyết. "Nào. Đi thôi!" Chỉ sợ ở thêm chút nữa, lương tâm tôi sẽ bị số tiền khổng lồ kia mua mất.

Chúng tôi vừa mới di chuyển được mấy bước, tên áo đen đã đổi giọng lạnh lùng. "Đứng lại! Ta chưa nói ngươi có thể rời khỏi đây."

Sống lưng tôi phút chốc cứng đờ. Tôi biết, hắn chẳng còn đủ kiên nhẫn để duy trì không khí thương lượng hòa bình giả tạo. Hành xử vô lý đôi khi là đặc quyền của kẻ mạnh, bởi công bằng không nằm trong tay kẻ yếu thế. Người có thế lực nhất mới là vị quan tòa cuối cùng.

Quả nhiên, thái độ của tên áo đen đã hoàn toàn thay đổi. "Con sói này phải thuộc về ta. Nó vốn dĩ chẳng phải của ngươi, ngươi không có quyền quyết định."

Tôi vừa quay đầu nhìn biểu cảm của hắn, trong tâm trí đã hiện ra bốn chữ "giết người cướp của" vô cùng kinh dị. Trước lúc chia ly, lão Trần từng viết vào lòng bàn tay tôi chữ "Nhẫn". Vì tôi không có linh lực, không có phép thuật, nên phải nhẫn. Vì tôi là kẻ yếu nhất trong những kẻ yếu, nên phải nhẫn. Nhún nhường kẻ mạnh, tránh xa thị phi, tối thiểu phiền toái, những điều này tôi vẫn luôn tâm niệm thực hiện thật tốt. Chẳng qua có nhiều kẻ không thể

dựa theo đạo lý thông thường mà áp dụng.

Từ ngón tay tên áo đen bắn ra tia sáng lao thẳng về phía Sói Tuyết, tựa hồ muốn giam giữ nó. Nó kịp thời tạo ra màn chắn vô hình khiến tia sáng bị cản lại rồi tiêu biến. Lúc này chẳng cần tranh luận vô ích, tôi vội vàng ném ra bùa Dịch chuyển đồng thời niệm chú khởi động. Thú thực đây là loại bùa rất biến thái. Nó đưa người dùng đến nơi ngẫu nhiên từng xuất hiện, không phụ thuộc vào thời gian hay khoảng cách. Có người trong tình thế cấp bách muốn dựa vào lá bùa để chạy trốn. Kết quả là, nó đưa anh ta tới vị trí vừa đứng cách đúng hai bước chân, thành ra vẫn bị kẻ địch đập cho tơi bời. Do vậy tôi không mấy tin tưởng vào thứ bùa dở hơi ấy, và trong đầu đã sớm chuẩn bị phương án dự phòng.

Tích tắc ngắn ngủi trôi qua, quang cảnh thay đổi lặng yên không tiếng gió. Tôi và Sói Tuyết được đưa đến phòng trọ ban sáng. Chắc hẳn đây là tia sáng may mắn duy nhất le lói giữa ngày dài u ám hôm nay. Mặc kệ thực trạng không có tiền thuê phòng, tôi vẫn mệt mỏi quăng mình xuống giường, mắt nhắm lại miên man nghĩ tới Sói Tuyết, thế rồi từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đêm, giấc mơ kì lạ một lần nữa tìm đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Gia tộc ta trước kia ba đời chế tạo vũ khí. Thanh kiếm này là niềm tự hào của ông nội ta, là thành phẩm ưng ý nhất của ông với tên gọi Thương Hải. Vẻ ngoài không có gì đặc biệt nhưng là báu vật bao kẻ mơ tưởng, bởi nó có thể phát ra uy lực cực kì mạnh mẽ. Ta chẳng sống được bao lâu nữa, giữ nó bên mình cũng vô dụng, chi bằng trao cho con."

"Thầy…"

"Cầm lấy đi. Trời ban cho con tư chất hơn người. Hãy chăm chỉ rèn luyện, đừng để lãng phí tài năng của mình cũng như phụ lòng kỳ vọng của ta và người đã đưa con tới đây."

"Vâng, cảm ơn thầy."

Chàng trai trẻ khuỵu gối quỳ xuống một chân, hai tay nâng cao trịnh trọng đón lấy thanh kiếm. Ngón tay vuốt ve lưỡi kiếm sắc lạnh. Khóe môi nở nụ cười hiếm hoi.

Cảnh thay đổi. Giữa màn đêm vô tận sừng sững cây cổ thụ tán lá sum suê đỏ rực như ngọn nến đốt cháy cả khoảng không. Từng đôi trai gái đứng bên nhau chật kín quanh gốc cây. Họ ngước nhìn những chiếc lá bay lên tựa đèn trời, niềm vui sáng rực trong đáy mắt. Cách đó không xa, bóng người cô đơn ngồi trên tảng đá lớn ngẩn ngơ nhìn chiếc lá đỏ trong tay. Thi thoảng nàng ngó nghiêng xung quanh như tìm kiếm ai đó. Đến tận khi dòng người náo nhiệt đã tản bớt, nàng vẫn lặng lẽ ngồi đấy, mi mắt cụp xuống vừa hụt hẫng vừa tủi thân. Cuối cùng nàng đứng dậy, lá đỏ biến thành nắm bụi tản theo cơn gió.

Nàng dịch chuyển đến không gian khác. Mấy căn nhà xếp liền kề nhau như các khối lập phương im lìm chìm trong bóng tối. Viên dạ minh châu trên tay nàng từ từ bay lên thắp sáng căn phòng. Liếc thấy bóng người vừa ngang qua, nàng vội chạy ra cửa, nét mặt rầu rĩ hỏi. "Thưa thầy, Hải Phong đang ở đâu? Hắn đã hứa sẽ gặp con ở gốc cây Nhân Duyên, vậy mà con đợi từ chiều đến giờ vẫn không thấy."

Người đàn ông day day huyệt thái dương, đuôi mắt lộ vẻ mệt mỏi, đáp. "Cả ngày nay nó ở trong phòng tu luyện, không tiện ra ngoài."

"Lại tu luyện." Cô gái hơi lên giọng, hiển nhiên đang tức giận. "Ngày này mỗi năm chỉ có một lần, hắn không thể dành chút thời gian ở cùng con sao? Không được. Con phải hỏi cho rõ ràng."

Chân vừa chuyển động, tay áo đã bị túm lại. Người đàn ông nghiêm giọng nhắc nhở. "Nó đang tu luyện đến giai đoạn cuối cùng, càng lên cao càng khó, chẳng may bị gián đoạn sẽ có thể nguy hại tới tính mạng."

Cô gái mím môi do dự, rốt cuộc gật đầu rời đi mang theo vẻ mặt không cam lòng. Người đàn ông khe khẽ thở dài, lướt qua bậc thềm đến bên tủ gỗ, lục tìm mấy lọ nhỏ rồi xuyên tường tiến vào căn phòng khác. Ở đó, chàng trai trẻ đang khoanh chân ngồi trên tảng đá lớn, khuôn mặt trắng bệch cùng vầng trán lấm tấm mồ hôi. Tay áo màu xanh nhạt thoáng có vệt máu chưa khô. Nghe thấy tiếng động, đôi mắt hắn chậm rãi mở ra, bình thản và an tĩnh. Người đàn ông ngồi đối diện hắn, lấy ra hai viên thuốc từ hai bình khác nhau rồi dung hòa làm một. Thuốc vừa nuốt xuống mồ hôi đã tan đi. Khuôn mặt khôi phục sắc thái thông thường.

"Dục tốc bất đạt. Con hãy nhớ kĩ câu này. Quyết tâm là tốt nhưng không ai có thể trở thành kẻ mạnh trong một sớm một chiều. Thời gian còn dài, việc gì phải làm khổ bản thân như thế."

Hắn im lặng không đáp, hai mắt vẫn đăm đăm nhìn thẳng về phía trước. Người đàn ông lắc đầu rời khỏi. Căn phòng khôi phục vẻ yên tĩnh ban đầu. Hồi lâu, đôi môi hắn khẽ mấp máy, phát ra thanh âm rất nhỏ tựa như lời thì thầm. "Trở nên mạnh mẽ… vì muốn bảo vệ một người."

Ánh nắng chói chang rọi qua ô cửa kính kéo tôi ra khỏi giấc mộng. Vị trí Sói Tuyết nằm trống trơn, có lẽ nó đang ở ngoài tu luyện. Thông thường sau khi tỉnh dậy, người ta sẽ quên gần hết giấc mơ mình vừa trải qua và chỉ còn sót lại vài chi tiết vụn vặt không rõ ràng. Thế nhưng, hai giấc mộng gần đây gắn chặt vào trí óc tôi như thể biến thành một phần kí ức, tùy thời đều có thể khơi gợi.

"Hải Phong. Hải Phong." Tôi âm thầm lặp lại cái tên lạ lẫm, suy nghĩ xoắn xuýt giữa những mảnh mơ hồ.

Việc kiếm tiền không thể trì hoãn thêm nữa. Ai dám nói tiền không quan trọng, tôi sẽ tặng ngay cho anh ta một cuộn băng dính để tự dán kín miệng mình. Thứ không quan trọng mà có thể khiến người ta đổ mồ hôi sôi nước mắt vì nó sao?

May thay hành trình kiếm tiền của tôi diễn ra khá thuận lợi. Tinh Hoa đài cách chỗ trọ không quá xa, nhưng vì tôi không có tiền thuê vật cưỡi nên phải đi bộ gần nửa tiếng mới tới nơi. Tòa nhà sừng sững ven sông được thiết kế cong cong như những vỏ sò trắng muốt phơi mình trên mặt cát. Lối kiến trúc độc đáo đủ để khắc sâu ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên. Tôi theo đoàn người bước trên hành lang lát đá tiến vào phòng xét duyệt. Quá trình tuyển chọn khá nhanh chóng. Tiết mục của tôi được xếp vào khoảng thời gian cuối cùng trong lịch trình, mà tôi thì ghét chờ đợi nên không mấy vui vẻ với kết quả này. Giữa lúc rảnh rỗi, tôi đi dạo loanh quanh rồi đứng từ trên tầng cao ngó xuống vũ đài.

Sân khấu được dựng lên bởi phép thuật nên không có hình dạng cố định mà thường xuyên thay đổi theo bối cảnh biểu diễn, lúc là tảng băng khổng lồ phủ lớp tuyết trắng xóa, lúc là con thuyền lênh đênh trên mặt biển, khi thì là thảm cỏ trải đầy hoa rơi vô cùng sống động. Bên dưới xếp các dãy bàn với lớp trong cùng cỡ nhỏ nhất, càng mở rộng ra kích thước càng tăng dần cùng số lượng người. Trên khăn trải bàn trắng tinh đặt giá nến ba tầng khiến không gian lay động thứ ánh sáng lung linh, mờ ảo. Ở đây không cần phục vụ. Người ta dùng thuật Truyền âm để gọi đồ, rồi chúng theo phép Di chuyển – Tàng hình bay ra từ nhà bếp và được đặt chuẩn xác lên từng vị trí.

Những đĩa thức ăn đẹp mắt khiến dạ dày tôi cồn cào. Tôi chờ tới gần trưa mới đến lượt mình biểu diễn, khi ấy, sự hồi hộp đã hoàn toàn chế ngự cơn đói. Bài múa tôi luyện nhiều tới nhuần nhuyễn nhưng đây là lần đầu tiên biểu diễn trước đông người như thế. Trong đầu gợi nhắc lời ai đó từng nói. "Chú ý lắng nghe âm thanh, con sẽ nhận biết được nhịp điệu. Hòa mình theo âm nhịp sẽ giúp động tác của con chuẩn xác như người nghệ sĩ đánh từng nốt nhạc. Rồi thế giới xung quanh con chỉ còn ngập tràn những giai điệu ấy."

Bản hòa tấu du dương bắt đầu vang lên. Dạ minh châu lơ lửng trên trần bay về tụ thành một khối hình trăng khuyết, rọi xuống vị trí tôi đang đứng quầng sáng mờ mờ. Tôi nhún chân di chuyển theo điệu nhạc, khóa mình trong thế giới ngập tràn sắc màu âm thanh để quên hết mọi e dè về hàng trăm cặp mắt đang dõi theo ngoài kia. Chỉ khi vứt bỏ mọi lo lắng, tôi mới có được màn biểu tự tin và thành công nhất. Tiếng nhạc ngừng lại là lúc tràng vỗ tay như pháo hoa nở rộ khắp các dãy bàn. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi có cảm giác thật hạnh phúc. Sự tán thưởng của khán giả là món quà tuyệt vời nhất dành cho người nghệ sĩ, để họ thấy rằng mỗi phút giây nỗ lực luyện tập đều đáng giá.

Đang lúc tâm trạng bay bổng trong niềm hân hoan, ánh mắt tôi lơ đãng lướt qua tầng hai rồi khựng lại, chạm phải bóng người quen thuộc. Cảm xúc chẳng khác nào chơi trò tàu lượn cao tốc, từ trên đỉnh thoáng chốc rớt xuống đáy khiến nụ cười tôi tắt ngấm.

Tên áo đen nhìn thẳng vào tôi. Rượu sóng sánh trên tay hắn đỏ sậm như màu máu. Hắn tao nhã nâng ly hướng về phía tôi làm động tác mời rồi ngửa cổ uống cạn. Một giọt rượu chầm chậm lăn xuống thành thủy tinh trong suốt. Sau đấy các ngón tay buông ra, ly rượu rẽ đôi, biến mất giữa không trung không một tiếng động. Tôi rùng mình vội vã rời khỏi sân khấu. Ánh mắt hắn vẫn lởn vởn trong đầu như quỷ ám.

Cuối buổi, người quản lý vui mừng thông báo tiết mục của tôi có lượng tiền thưởng lớn nhất trong mười năm trở lại đây, chủ yếu do một vị khách vung tay hào phóng. Số tiền của tất cả những người khác cộng lại cũng không bằng một mình người ấy. Tôi được nhận bảy phần, ba phần thuộc về ban quản lý vũ đài. Ánh mắt quản lý nhìn tôi sáng rỡ như người thợ khai quật được mỏ vàng, thái độ cũng trở nên quá mức nhiệt tình. Tôi chẳng mấy để tâm tới hắn, chỉ sung sướng cất hết đống Tinh tú cầu to nhỏ vào túi Càn Khôn.

Bỗng có người đi vào thì thầm với hắn điều gì đấy. Hắn nghe xong hướng về phía tôi mỉm cười, dùng giọng điệu thân thiện nói. "Tiểu thư, vị khách đặc biệt kia đang chờ ngươi. Xem chừng là một nhân vật giàu có, ngươi nên…"

"Được thôi." Tôi ngắt lời. "Dẫn ta đi gặp hắn. Ta cũng đang tò mò."

Tôi bước theo bọn họ ra tới cửa, liếc thấy Sói Tuyết lon ton chạy theo thì cúi đầu bảo. "Ngươi ở đây chờ ta, lát nữa ta trở về." Nó tròn xoe mắt, nhìn tôi hồi lâu rồi mới tiu nghỉu nhảy phốc đến vị trí cũ, lười nhác nằm phịch xuống chiếc nệm êm ái. Tôi vừa đi vừa thầm suy đoán về vị khách sắp tới. Ai cũng được, chỉ cần không phải tên áo đen quái đản.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bầu trời đen mịt mùng giữa màn mây giăng kín. Mưa ào ào trút xuống như thác đổ. Con đường vắng tanh không một bóng người, chỉ có mưa rơi lộp bộp trộn lẫn tiếng sấm thi thoảng rền vang. Cây rừng mình trong gió lạnh, lả tả từng đợt lá rơi để lại những cành khô xơ xác. Phía chân trời xuất hiện tia chớp ngoằn ngoèo xé toạc màn đêm. Không gian bừng sáng trong khoảnh khắc, soi rõ khuôn mặt ướt đẫm nước. Cả người nàng bao bọc giữa màn mưa, nhỏ bé và yếu ớt như đóa bồ công anh nghiêng ngả trước gió. Vòng tay ôm lấy bờ vai đang run lên vì lạnh. Cảm xúc không ngừng cuộn xoáy trong đôi mắt vẫn đăm đăm nhìn thẳng, có lo lắng, hoảng sợ, đau đớn và cả hi vọng.

Ở gần đó, vòng sáng hình bán cầu được dựng lên che chắn một người khỏi con rồng bạc tàn ác đang hung hăng bổ xuống. Hắn đứng thẳng lưng, đôi tay giơ cao không ngừng truyền linh lực vào vòng sáng, dường như còn thấy được gân xanh nổi rõ. Từng đạo sét tiếp tục giáng xuống như con quái vật hung tàn cắn xé. Vòng sáng liên tục chuyển màu, từ vàng, đến cam, rồi quay trở lại vàng. Hắn mím chặt môi, máu chảy đỏ thẫm vạt áo tím.

Tia sét đột ngột bổ mạnh xuống. Vòng sáng như bong bóng bị đánh vỡ tan rồi biến mất. Cô gái đứng gần đó thét lên một tiếng kinh hoàng. Lại thêm tia sét nữa. Hắn tựa hồ trút bỏ sức lực cuối cùng hóa ra luồng sáng đối chọi với tia sét trên đỉnh đầu. Giằng co trong khoảnh khắc, cả hai cùng tiêu tan. Nước dâng đầy rồi tràn ra như sóng đánh vỡ đê. Giọt nước mặn chát, nước mắt, hay là mưa?

Mây kéo đi trả lại bầu trời xanh quang đãng. Đám người vội chạy đến, vây quanh thân hình đầy máu vừa gục ngã.

"Ngài còn sống! Ngài vẫn còn sống!" Ai đó vui sướng reo lên.

Khung cảnh bỗng chốc hỗn loạn, rồi nhạt nhòa dần trong màn sương…

Tràng âm thanh như vọng đến từ khoảng không gian khác. Sương bắt đầu tản ra, lộ rõ khuôn mặt cô gái khi nãy. Nàng bị trói trên thanh gỗ lớn hình chữ thập, dưới chân là ngọn lửa màu lam đang nhảy múa. Thân thể nàng gồng lên co rút như đang chịu đựng sự tra tấn kinh khủng nào đó. Đôi môi nhợt nhạt khổ sở kêu to.

"Dừng lại đi, Hải Phong! Xin chàng hãy dừng lại!"

Trong khoảnh khắc ánh mắt hắn lướt qua nàng, tròng mắt đỏ thẫm. Tràng âm thanh hỗn tạp vang lên giữa khung cảnh náo loạn, tiếng nổ, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng la hét, tiếng gọi… Tất cả chẳng mảy may ảnh hưởng tới hắn. Lưỡi kiếm trong tay phát ra luồng sáng xanh lạnh lẽo, từng đợt vân uốn lượn chuyển động như sóng biển vỗ bờ, đẹp, và nguy hiểm. Đường kiếm xé gió vạch ra một lát cắt rất ngọt giữa không trung. Uy lực chạm đến, máu tươi văng bốn phía, thoáng chốc loạt người gục xuống như có lưỡi hái tử thần quét qua.

Máu trên môi nàng từng giọt rỏ xuống chiếc váy nhuộm màu nắng cuối đông, diễm lệ như đóa hồng nở rộ. Đôi mắt chầm chậm khép lại bi thương.

"Cuối cùng… cũng kết thúc." Nàng khẽ thì thầm.

Nước mắt, rốt cuộc không còn phải rơi.

Máu, máu ở khắp nơi, đỏ thẫm. Mùi máu tanh men theo không khí phảng phất hơi thở chết chóc. Nó nuốt chửng các giác quan của tôi, chân thực tới ớn lạnh. Khi tôi mở mắt ra những hình ảnh đêm qua vẫn vất vưởng trong đầu. Tôi biết đây không phải một giấc mơ bình thường, hoặc vốn dĩ chẳng phải là mơ.

Nhanh chóng giải quyết bữa sáng thanh đạm, tôi mang theo Sói Tuyết quay về rừng thủy trúc để gặp lão Trần. Màu xanh tươi mát của cành lá giúp tôi cảm thấy thư thái đôi chút. Tòa nhà bằng gỗ vẫn giữ nguyên hiện trạng ban đầu, vị trí đồ đạc không hề xê dịch. Tôi bước qua các căn phòng trống, vừa đi vừa gọi lão Trần, thế nhưng chỉ có tiếng tôi vọng lại giữa không gian im lìm. Yên ắng tới mức khiến tôi bồn chồn.

Nằm cuối dãy nhà là phòng tu luyện. Nó tĩnh mịch đến nỗi cơ hồ nghe thấy được hơi thở của chính mình, là loại không gian dành cho sự tập trung tuyệt đối. Tôi do dự giây lát rồi đẩy cửa bước vào, cánh cửa gỗ vang lên tiếng kẽo kẹt não nề đem theo luồng sáng chảy khắp gian phòng. Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là những tia máu đọng dưới nền nhà, đỏ tươi, ẩm ướt. Bóng người gục xuống với mái tóc trắng che khuất khuôn mặt già nua. Cơ thể lão Trần bất động, lạnh lẽo như mặt đất lão nằm lên. Tinh cầu tiên tri lăn cách đó không xa ảm đạm một quầng sáng yếu ớt, mỏng manh tựa sinh mệnh tùy thời đều có thể bay đi.

Tôi cố thức tỉnh lão trong tiếng gọi hoang mang, nhưng vô ích. Sói Tuyết tiến lại gần đi vòng quanh lão rồi tự biến cơ thể to gấp ba lần. Tôi vơ vội tinh cầu nhét vào túi Càn Khôn, tiếp đến, cẩn thận đặt lão Trần lên người Sói Tuyết để mau chóng ra ngoài tìm y sư.

"Người này bị phản phệ phép thuật quá nặng, ta không cách nào cứu chữa. Gia đình nên chuẩn bị hậu sự đi là vừa." Vị y sư thứ ba sau khi kiểm tra tỉ mỉ đưa ra kết luận kèm theo tiếng thở dài.

Tôi nhìn hắn, sợ hãi lắc đầu. "Không thể nào. Ngươi xem, Tinh cầu tiên tri của lão vẫn chưa tắt sáng."

Lão Trần từng nói với tôi, Tinh cầu gắn bó như một phần sinh mệnh của nhà tiên tri. Mỗi nhà tiên tri kể từ khi bộc lộ phép thuật đều lựa chọn cho mình một tinh cầu duy nhất và không thay đổi cho đến cuối đời. Tinh cầu ấy rất khó phá hủy, nhưng sẽ tự động "chết đi" theo nhà tiên tri khi người đó qua đời hoặc mất khả năng tiên đoán. Vì vậy, ánh sáng nhỏ nhoi như ngọn đèn dầu sắp tắt phát ra từ Tinh cầu của lão Trần khiến tôi vẫn cố chấp bấu víu vào hi vọng lão còn có thể sống sót. Vị y sư đối diện im lặng dành cho tôi cái nhìn thương cảm, vẻ mặt không chút xao động khi đã chứng kiến quá nhiều cảnh chia ly, trước ánh mắt van lơn của tôi cũng vô cùng lạnh nhạt.

"Đây là… của Trần Nam?" Giọng nói ngỡ ngàng cất lên sau lưng khiến tôi ngoảnh đầu. Hình ảnh cô gái đang rảo bước tới gần nhòe đi trong đáy mắt. Nàng nhìn đăm đăm vào Tinh cầu trong tay tôi, nét mặt kinh ngạc.

Tôi quệt vội giọt nước mắt sắp sửa lăn xuống, hờ hững hỏi. "Ngươi biết lão Trần?"

Tầm mắt nàng chuyển sang khuôn mặt tôi rồi dừng lại thật lâu, ra chiều suy ngẫm. "Ngươi là…" Nàng định nói gì đó rồi thôi, ngón tay chỉ về phía lão Trần. "Hắn đúng là Trần Nam? Tại sao biến thành thế này?"

“Phép thuật phản phệ.” Tôi đáp.

“Vậy có cứu được không?”

Tôi lặng thinh. Y sư khẽ lắc đầu với nàng ta.

“Thật sự không còn cách nào sao?” Giọng nàng ta cũng trở nên lo lắng, ánh mắt nheo lại phức tạp.

“Kỳ thực, ta nghĩ còn một người có thể giúp được. Các ngươi từng nghe nói đến thần y Việt Thanh chưa? Y thuật của ngài ấy vô cùng cao minh. Ngài ấy đã từng cứu sống nhiều người được cho là vô phương cứu chữa, tính tình cũng khiêm tốn, ôn hòa nên được mọi người kính cẩn xưng tụng thần y.” Khuôn mặt y sư tràn đầy vẻ ngưỡng mộ. “Có điều ngài ấy rất bí ẩn, cũng thường xuyên di chuyển nên chẳng ai biết được nơi ở đích xác. Gặp được ngài chỉ nhờ duyên phận và may mắn mà thôi.”

“Ta nhớ ra rồi.” Cô gái nghe xong kích động reo lên. “Thần y Việt Thanh, hắn nhất định có thể cứu được. Diệp Linh, ngươi mau gọi hắn tới đây. Trước kia cha ngươi từng cho hắn mượn đồ nên hắn hứa sẽ xuất hiện bất kể lúc nào gia đình ngươi cần. Trong tín vật có máu của hắn, vì vậy hắn có thể dùng thuật Dịch chuyển tức thời đến đúng vị trí của người giữ tín vật.”

“Nhưng tín vật là gì?” Tôi sửng sốt tới mức quên cả hỏi tại sao nàng ta biết tên mình.

“Để ta xem.” Nàng nhíu mày hồi tưởng. “Hình như là một viên đá mắt mèo.”

“Thứ này ư?” Tôi lấy viên đá từ trong túi Càn Khôn, giơ ngang tầm mắt.

“Phải rồi. Chính nó.”

Trước đây lão Trần từng dặn, nếu tôi bị thương nặng thì nhỏ một giọt máu lên viên đá mắt mèo. Tôi cứ ngỡ nó có nguồn năng lượng kì diệu giúp chữa lành vết thương hay đại loại thế, hóa ra lại là tín vật triệu hồi y sư. Máu của tôi vừa chạm vào lớp đá liền bị hút đi sạch sẽ. Bóng người hiện ra giữa không gian dần rõ nét, khuôn mặt còn khá trẻ, chưa đến ba mươi. Hắn mặc bộ quần áo rộng thùng thình màu nâu như đang luyện thuốc. Tôi còn ngửi thấy trong không gian mùi thảo mộc tản mát, thanh thanh khá dễ chịu.

“Ngài là thần y Việt Thanh?” Tôi ướm hỏi.

Hắn đơn giản gật đầu, nhìn lướt về phía lão Trần rồi dùng phép thuật thu nhỏ cả người lão, đồng thời kéo tay áo tôi. “Đi theo ta.” Sói Tuyết nhanh nhẩu ngậm chắc đuôi áo thần y ngay khi hắn bắt đầu thuật Dịch chuyển. Tôi chỉ kịp quay đầu nhìn cô gái xa lạ. “Ngươi không đi cùng bọn ta sao?” Tiếng hét của tôi hòa trong tiếng gió ù ù, tan loãng.

Dừng trong căn phòng nhỏ, thần y để lão Trần nằm trên chiếc giường đơn bằng gỗ, ngón tay bắt mạch rồi di chuyển lên giữa trán, vị trí sau gáy. Tôi thấy hàng lông mày hắn chau lại thì không khỏi e sợ. “Rất nghiêm trọng sao? Liệu có cứu được không?” Đây đã là vị y sư thứ tư, cho dù hắn được gọi là thần y, tôi cũng không dám ôm quá nhiều hi vọng.

“Có thể.” Hắn đáp cụt lủn, vẻ mặt vẫn ngưng trọng. “Thu Thủy!”

Nghe hắn cất tiếng gọi, tôi mới phát hiện trong phòng còn có người khác. Cô gái mặc chiếc váy trơn màu ghi, mái tóc đen mượt dài tới eo được tết gọn sau lưng rồi thắt bằng dải lụa mỏng. Chiếc vòng trên đầu nàng tạo thành bởi các mắt xích nhỏ màu bạc, nổi bật giữa trán viên ngọc ba màu hình oval trông khá độc đáo. Nàng hiểu ý, tiến về phía tôi mang theo nụ cười trấn an trên môi.

“Đừng quá lo lắng. Cha ta nói có thể là nhất định sẽ làm được. Đi thôi! Chúng ta ở đây sẽ ảnh hưởng đến quá trình ông ấy chữa bệnh.”

Tôi theo nàng ra phòng khách ngồi chờ. Trên bàn đặt bộ ấm chén tinh xảo màu trắng ngà với những đường vân tự nhiên màu cam mà tôi không phân biệt được là đá hay ngọc. Sát tường kê giá gỗ lớn nhiều ngăn, trưng bày toàn đồ gốm từ trên xuống dưới. Ngồi từ đây có thể trông thấy ngoài cửa ngập một màu xanh hoang dã. Ngôi nhà nằm ở khu dân cư vắng vẻ, cách xa đô thành sầm uất, bao quanh bởi cây cối và khu vườn trồng nhiều loại cây khác nhau mà tôi cho là dược liệu.

“Tại sao gia đình ngươi lại sống ở nơi hẻo lánh thế này?” Tôi không nén nổi hiếu kì.

Thu Thủy ân cần rót cho tôi một tách trà, lảng tránh câu trả lời. “Đây là lần đầu tiên cha ta đưa người lạ về nhà. Các ngươi hẳn là những vị khách đặc biệt.”

Tôi biết nàng không muốn nói nên chẳng tiện hỏi thêm. Bỗng có đợt gió luồn qua ô cửa sổ mang theo hương hoa ngào ngạt quanh quẩn bên chóp mũi.

“Thơm quá!” Tôi hít hà, mắt hướng về giỏ hoa rực rỡ đặt trên bệ gỗ. Cánh hoa màu tím nhạt xòe rộng như những cánh bướm quây quần. Từng chùm hoa yểu điệu rủ xuống, tỏa ra mùi hương nồng nàn khiến tôi cảm thấy thích thú.

“Đây là Mộc Tử Lan.” Thu Thủy giải thích. “Loài hoa này không phù hợp với khí hậu của Nhật Lệ quốc. Năm xưa mẹ ta vất vả lắm mới trồng được một cụm, được cha ta nâng niu cho đến tận bây giờ.”

“À phải, mẹ ngươi đâu?”

Nàng đáp lại tôi bằng nụ cười buồn. "Bà ấy qua đời từ rất lâu rồi, trước khi thấy chúng nở hoa."

"Xin lỗi." Tôi lúng túng không biết nói gì thêm. Có lẽ bởi tôi không còn kí ức về cha mẹ nên không đau đáu nỗi đau thường trực khi nhắc tới cái chết của họ. Thu Thủy thì khác, chùm hoa phản chiếu trong mắt nàng một mảng tím bi thương.

Khoảng thời gian tiếp theo trôi qua trong tĩnh lặng. Tôi không có việc gì làm, đành uống trà giữa lúc thấp thỏm chờ đợi, thoáng cái hết cả bình. Bóng dáng mệt mỏi của thần y xuất hiện ở cửa khi Thu Thủy đang pha cho tôi ấm trà mới. Trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, thấy tôi đứng bật dậy thì thông báo luôn. "Trần Nam đã qua cơn nguy kịch, nhưng mấy ngày nữa mới có thể tỉnh lại. Cũng may được phát hiện sớm. Lần phản phệ này dù nguy hại tính mạng nhưng không ảnh hưởng tới năng lực phép thuật của hắn, chữa trị xong có thể phục hồi về trạng thái ban đầu. Tốt nhất các ngươi nên ở đây một khoảng thời gian."

"Thật sự cảm ơn ngài." Tôi chân thành cúi người, lòng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Ngươi với hắn là quan hệ gì?"

"Lão Trần là học trò của mẹ ta." Tôi thật thà trả lời.

Đôi mắt thần y nhìn tôi tư lự, ngay sau đấy vẻ mặt sáng bừng như vừa tỉnh ngộ. Tay phải nắm chặt đặt lên ngực trái đồng thời cúi người hành lễ. "Xin Quận chúa thứ lỗi, khi nãy ta không nhận ra. Hồi ta đến ngươi hãy còn là một đứa trẻ, thế mà bây giờ đã trưởng thành. Chỉ tiếc là…" Hắn bỏ lửng câu nói trong tiếng thở dài. Còn tôi ngơ ngác chỉ tay vào mình.

"Quận chúa? Ngài nói ta sao? Ta là một Quận chúa?"

Thần y ngẩng đầu nhìn tôi khó hiểu. "Cha ngươi là Thượng quân nên ngươi đương nhiên là Quận chúa."

Thượng Quân ư?

Tôi có cảm giác vừa nghe qua câu chuyện vô lý nhất trên đời.

Chức vị Thượng quân tương đối đặc biệt, là người trực tiếp nắm giữ Huyền Long Ấn, quản lý đội quân hùng hậu và có trách nhiệm gìn giữ hòa bình quốc gia, bảo vệ an bình nhân dân. Trong khi đó Quốc vương mới là người trực tiếp cai trị. Địa vị hai bên gần như ngang bằng nhau, tựa hồ một nước có hai vị lãnh đạo, một người theo đường lối chính trị, một người theo đường lối quân sự. Quyền lực của Thượng quân chẳng hề thua kém Quốc vương. Điều mà Quốc vương chấp thuận nhưng Thượng quân phản đối thì cũng không được tiến hành mà phải đem ra thương nghị lại. Hơn nữa, Thượng quân luôn được nhân dân tôn kính và nể phục vì là người trực tiếp bảo vệ sự yên bình cho bọn họ.

Khác với ngôi vị Quốc vương là cha truyền con nối, vị trí Thượng quân chỉ dành cho người mạnh nhất, bất kể xuất thân sang hèn. Thật ra tôi rất tò mò muốn biết vị trí Thượng quân được tuyển chọn như thế nào. Nếu Thượng quân qua đời, Huyền Long Ấn cùng với quân đội sẽ nằm dưới quyền kiểm soát của Quốc vương, để rồi trao trả cho vị Thượng quân kế tiếp. Mâu thuẫn giữa hai bên thường không xảy ra vì Thượng quân rất ít khi can dự vào việc trị quốc. Con của Quốc vương được phong là Công chúa, Hoàng tử, con của Thượng quân là Quận chúa, Vương tử. Danh hiệu ấy vẫn tồn tại ngay cả khi Thượng quân qua đời, nhưng sẽ biến mất lúc tân Thượng quân nhậm chức. Theo tôi được biết, thời điểm hiện tại Vương quốc chưa có tân Thượng quân.

"Ngài nhầm lẫn gì chăng?" Tôi bối rối xua tay trước vẻ mặt nghiêm túc của thần y. "Lão Trần không hề nói với ta điều này. Hơn nữa, chẳng phải lâu đài Tú Tâm là nơi ở dành cho Thượng quân cùng gia quyến sao? Từ trước tới giờ gia đình ta chỉ sống trong ngôi nhà nhỏ giữa rừng thôi."

Thần y không vội phản bác mà cẩn thận xác minh. "Máu nhỏ xuống viên đá mắt mèo là của ngươi?" Thấy tôi gật đầu, hắn quả quyết khẳng định. "Vậy thì đúng rồi. Trước kia ta từng lập khế ước với Thượng quân, lấy viên đá ấy làm tín vật. Chỉ có máu của người cùng huyết thống với chủ nhân tín vật mới có thể mở ra sức mạnh khế ước để triệu hồi người tạo lập."

Tôi không biết nói gì khác. Hắn bổ sung thêm. "Nếu ngươi vẫn không tin thì có thể đợi Trần Nam tỉnh dậy để hỏi cho rõ ràng. Tuy nhiên…" Hắn ngập ngừng. "Phản ứng của ngươi hơi kì lạ. Tại sao ngươi kiên quyết phủ nhận thân phận của mình?"

"Ta bị mất trí nhớ." Tôi ủ rũ giải thích. "Ngài có thể giúp ta xem bệnh một chút không?"

Hắn đồng ý, sau khi bắt mạch thì lắc đầu nói rằng trường hợp này nằm ngoài phạm vi năng lực của bản thân. Tôi cũng không quá thất vọng bởi vốn dĩ đã chấp nhận nó như cái giá phải trả cho việc đi ngược tự nhiên, có điều, khó tránh khỏi đôi chút mất mát, tưởng chừng như đánh mất con người trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Để tiện cho quá trình điều trị, tôi cùng lão Trần bám rễ ở nhà thần y khoảng nửa tháng, trước đấy đã giao hẹn với cha con họ hãy coi tôi là người bình

thường thay vì một Quận chúa để tránh việc đôi bên cùng không thoải mái. Thái độ của Thu Thủy đối với tôi có sự biến đổi đáng kể, trở nên cởi mở và nhiệt tình hơn. Nàng giải thích, cha nàng vốn là người cực kì cẩn trọng, thường không thích nàng quá thân thiết với người lạ. Sự đề phòng xuất phát từ thảm họa năm xưa giáng xuống gia tộc họ, đến giờ hai cha con là những người sống sót duy nhất. Lối sống xa lánh, khép kín là vỏ bọc an toàn giúp họ ẩn náu khỏi kẻ thù.

"Ta thậm chí không biết kẻ thù của gia đình mình là ai." Thu Thủy vừa phân loại thuốc vừa than thở. Tôi ngồi cạnh giúp nàng xếp dược liệu vào hộp.

"Cha ngươi không nói cho ngươi biết sao?"

"Ông ấy không kể chi tiết, chỉ dặn ta đừng tin tưởng bất kì người nào. Nhưng hình như gia đình ngươi là ngoại lệ, cha ngươi từng có ơn với ông ấy, còn cho ông ấy mượn Quan Tài Băng, do vậy cha ta bảo không cần đề phòng ngươi như những người khác. Ngươi biết không, hồi trước cha con ta thường xuyên thay đổi chỗ ở nên ta cũng chẳng có nhiều bạn bè. Hiện giờ có thể kết bạn với ngươi, ta thực sự rất vui." Giọng điệu hoan hỉ của nàng khiến tôi cảm thấy ấm áp. Giữa chúng tôi có không ít điểm tương đồng, bởi thế nên dễ cảm thông và mở lòng.

"À, cha ngươi cần Quan Tài Băng làm gì?" Tôi tò mò hỏi.

Đây chính là thứ giúp cơ thể tôi không bị phân hủy khi linh hồn được tách ra gửi đến thế giới khác. Nó được xem như bảo vật, cho dù bề ngoài chẳng khác nào khối băng thông thường, điểm đặc biệt nhất là công dụng "ướp xác". Tuy không thể dùng phép Biến hóa tạo thành nhưng có thể thay đổi hình dạng cho phù hợp.

"Mẹ ta…" Thu Thủy cúi đầu nhìn đăm đăm vào bộ rễ khô quắt. "Cha ta muốn cứu bà ấy."

Tôi ngạc nhiên. "Chẳng phải bà ấy đã…"

"Phải. Bà ấy đã mất. Nhưng cha ta vẫn cố chấp muốn bà ấy tỉnh lại, ước vọng nuôi dưỡng hơn trăm năm qua chưa bao giờ thay đổi."

"Bằng cách nào? Trên đời thật sự có biện pháp khiến người chết sống dậy ư?"

"Ta không rõ." Động tác gói thuốc của Thu Thủy ngừng lại. Nàng nhíu mày. "Ta học y bao nhiêu năm cũng chưa từng biết đến phương thuốc kì diệu như vậy. Thế nhưng cha ta nói, có một thủ pháp đặc biệt giúp linh hồn dung nhập vào cơ thể, chỉ có điều nguyên liệu và vật trung gian rất hiếm tìm, tỷ lệ thành công cũng không cao nên hầu như chẳng ai nghĩ tới."

Tôi gật gù đầy ngưỡng mộ. "Có thể kiên trì với hi vọng nhỏ nhoi suốt ngần ấy năm, cha ngươi hẳn phải yêu mẹ ngươi nhiều lắm. Bà ấy đã mất nhưng còn may mắn hơn những người phụ nữ đang sống mà như đã chết trong tim của chồng mình."

Thu Thủy im lặng cười cười. Tôi phát hiện đằng sau nụ cười gượng gạo đó là nỗi chua xót ẩn giấu nỗi buồn mênh mang.

"Ngươi từng hoài nghi về sự tồn tại của mình bao giờ chưa?" Nàng hỏi tôi một câu lạ lùng, chưa đợi tôi trả lời liền tiếp tục. "Ta đã nghĩ, có khi mình không được sinh ra còn tốt hơn, sự sống của ta là do mẹ ta dùng tính mạng để đánh đổi. Bà ấy mắc một căn bệnh kì lạ - bệnh máu khó đông, lúc nào cũng phải cẩn thận để không bị thương nặng. Dẫu biết vậy, bà vẫn một mực muốn sinh ta ra, mặc cho cha ta ngăn cản, mặc sự đe dọa đến từ căn bệnh hiểm nghèo. Thời khắc ta chào đời là lúc dòng máu của bà mang theo hơi thở sinh mệnh trôi đi mãi cho tới lúc cạn kiệt. Ngươi xem, chiếc vòng này là món quà bà đích thân chuẩn bị, dặn cha giúp ta đeo lên vào năm mười tám tuổi."

Ngón tay nàng vân vê viên ngọc ba màu giữa trán, đáy mắt lóe lên tia sáng hiếm hoi rồi ảm đạm. "Ta biết sự ra đời của mình là điều cha ta không mong đợi. Từ lúc mới sinh, ông đã đem ta cho người khác nuôi dưỡng, một cặp vợ chồng từng là bệnh nhân của ông. Họ đối xử với ta rất tốt, khiến ta ảo tưởng rằng đó là gia đình thực sự của mình, là cha mẹ đẻ của mình. Thế nhưng ngày họ gặp nạn qua đời, cha ta đón ta trở về, ta mới phát hiện ảo tưởng giống như bong bóng mỏng manh có vòng đời ngắn ngủi đến thế. Nếu như tai nạn không xảy ra, có lẽ ta mãi chẳng thể biết đây mới là người cha ruột thịt của mình."

Tôi nắm tay nàng, siết nhẹ. Mùi thảo mộc quanh quẩn trong không khí khơi gợi dòng kí ức xa xôi.

"Chúng ta từng đi qua rất nhiều thành trì. Ông ấy dạy ta y thuật, vừa nghiêm khắc vừa động viên giống như mọi người cha luôn kỳ vọng vào con mình, điểm khác biệt là ông chưa bao giờ cùng ta đón sinh nhật. Mấy năm đầu ta vẫn ngây ngô đợi chờ trong vô vọng, chỉ mong có thể cùng cha ăn một bữa cơm, hoặc đơn giản là chia sẻ chiếc bánh sinh nhật minh chứng cho sự trưởng thành. Năm tiếp theo, ta uống thuốc Tàng hình bám theo ông ấy đến một nơi thanh tịnh, nghe ông trò chuyện với người phụ nữ nằm trong Quan Tài Băng, rồi biết được đó là mẹ mình. Về sau, trước mặt ông ấy ta không nhắc tới hai từ "sinh nhật" nữa, thậm chí chẳng muốn nghĩ đến, nhưng năm nào ta cũng âm thầm đi theo. Khi nghe cha nói "nhiều lúc ta thật không muốn trông thấy con bé", ta có cảm tưởng sự tồn tại của mình như thế một gánh nặng ông phải đeo bởi ràng buộc trách nhiệm. Phải chăng ông ấy không yêu thương ta, hoặc thậm chí hận ta, hận kẻ đã cướp đi người quan trọng nhất với ông, vậy nên từ nhỏ đã đưa ta cho người khác? Sau này chăm sóc ta, chắc cũng chỉ để hoàn thành nghĩa vụ và không hổ thẹn với lương tâm của người làm cha mà thôi."

Nàng che giấu sự tủi thân bằng giọng điệu dửng dưng ra vẻ thản nhiên chấp nhận. Tôi không biết nói gì, cũng không thấy cần thiết phải nói gì, chỉ cho nàng mượn đôi tay để truyền hơi ấm. Dù sao nàng cũng còn một người cha, còn hạnh phúc hơn những người như tôi.

Vài ngày sau lão Trần tỉnh lại, đúng lúc tôi đang bưng bát thuốc vừa sắc, xúc động tới mức đổ ụp bát thuốc vào chân mình. Lão Trần trông thấy cảnh này thì hoảng hồn suýt ngất đi lần nữa, may sao Thu Thủy kịp chạy đến. Sức khỏe của lão hồi phục rất tốt. Nguồn linh lực tràn về cơ thể khiến Tinh cầu tiên tri dần lấy lại ánh sáng vốn có. Tuy nhiên diện mạo không thể nhờ thuốc mà quay về dáng vẻ ban đầu, có điều lão cũng chẳng bận tâm.

Một hôm, tôi đang ngồi bên giường gọt hoa quả thì chợt nhớ tới giấc mơ kì quái, bèn kể với lão. Nét mặt lão liên tục biến đổi, từ kinh ngạc chuyển sang

nghi hoặc, trầm ngâm, rồi cuối cùng là bất đắc dĩ. Đôi mày nhíu chặt hằn sâu mấy nếp nhăn giữa trán. Tay lão vung lên tạo kết giới bao phủ hai người, không muốn cha con thần y nghe được cuộc trò chuyện giữa chúng tôi.

"Vốn định chờ thời điểm thích hợp mới nói với con, ai ngờ tự con đã biết sớm như thế. Bản thân ta cũng không giải thích được tại sao những sự việc đó lại xuất hiện trong giấc mơ, khi mà nó là chuyện có thật từng xảy ra ở quá khứ, chắc hẳn thông qua một cách thức liên hệ đặc biệt vượt ngoài tầm hiểu biết của chúng ta. Nhưng bây giờ ta sẽ kể cho con nghe những điều ta biết được. Trước tiên, cái tên mà con nhắc đến – Hải Phong, con biết hắn là ai không?"

Giọng lão trở nên nghiêm túc lạ thường. Tôi lắc đầu, lập tức ngồi thẳng lưng với dáng vẻ chăm chú.

"Hắn là Thượng quân, không, đúng hơn là người được chọn làm Thượng quân, vì hắn chưa nhận ấn tín nên chưa trở thành Thượng quân thực sự. Người nhận nuôi hắn là Mộc linh, có một cô con gái tên gọi Huyền Điệp. Hai cha con họ đều là nhà tiên tri."

Theo tôi được biết, Mộc linh là một chức vụ "thường thường bậc trung" trong bộ máy cai trị. Đứng đầu đương nhiên là Quốc vương và Thượng quân, bên dưới có Tam quân, Tứ diệu, Ngũ linh. Trong đó, Tam quân là ba vị đại thần có quyền lực rất lớn cai quản ba vùng đất phong khác nhau và sở hữu quân đội riêng, gồm: Sơn quân, Hải quân, Địa quân. Tiếp đến là Tứ diệu gồm: Đông diệu, Tây diệu, Nam diệu, Bắc diệu. Cuối cùng là Ngũ linh với Kim linh, Mộc linh, Thủy linh, Hỏa linh, Thổ linh. Các chức vụ khác tạm thời chưa bàn đến.

Hải Phong từ một cậu bé mồ côi nghèo đói đã trở thành con nuôi của Mộc linh, được hắn gửi đến rừng thạch tùng học phép thuật, nơi có một bậc thầy về chế tạo vũ khí. Huyền Điệp cũng đi theo nhưng nàng chẳng mấy hứng thú với sự học chán ngắt nên pháp lực chỉ dừng ở mức trung bình, chỉ riêng về phương diện Tiên tri, nàng đặc biệt có thiên phú, năng lực cũng tiến triển rất nhanh. Hải Phong thì khác, hắn dốc lòng khổ luyện ngay từ đầu nên linh lực tăng mạnh đến độ thầy dạy cũng phải ngỡ ngàng. Về sau hắn được chọn làm Thượng quân kế nhiệm.

Mọi người ghen tị với may mắn của Mộc linh, cho rằng vợ chồng họ thật tốt số khi đứa trẻ được nhận nuôi lại là Thượng quân tương lai, con gái họ còn có cơ hội trở thành Quân hậu. Thế nhưng sự đời chẳng như mơ, chỉ qua một đêm tin đồn bay khắp bốn phía, cho rằng tân Thượng quân tu luyện Tịch thuật, là mối họa tiềm ẩn của cả vương quốc. Tịch thuật hay còn gọi là Ma thuật Bóng đêm, được liệt vào dạng tà thuật và đứng đầu danh sách các phép thuật bị cấm từ xưa tới nay. Kẻ tu luyện bán linh hồn cho quỷ dữ để sở hữu sức mạnh của Quỷ vương, sai khiến đội quân bất tử, uy lực tạo ra cực kì khủng khiếp.

Trong lúc lòng người run sợ, lời đồn khác nổi lên khẳng định Huyền Điệp mới là kẻ luyện Tịch thuật, Mộc linh vì muốn bảo vệ con gái nên lấy danh nghĩa tiên tri tung ra lời đồn sai lệch nhằm bôi nhọ thanh danh Thượng quân, đồng thời bưng bít sự thật. Thực thực giả giả chẳng thể kiểm chứng, nhà nhà hoang mang, người người suy đoán, ngay cả Quốc vương cũng chần chừ không chịu giao Huyền Long Ấn cho vị Thượng quân kế nhiệm.

Thế là mâu thuẫn nổ ra. Hải Phong cùng Huyền Điệp chạy trốn dưới lệnh truy sát của Quốc vương. Ẩn náu một thời gian, Huyền Điệp bị bắt và giam giữ trong Thủy Tinh Tháp chờ ba ngày sau xử tử, triệt để tuân theo quan điểm của Quốc vương cùng các vị đại thần: thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Mặc kệ ai là Quỷ vương, cả hai đều phải chết.

Ngày tử hình, máu nhuộm đỏ tòa tháp trong suốt, xác người ngổn ngang dưới khoảng trời âm u mây đen che kín.

Hải Phong cướp ngục.

Bấy giờ tất cả đều biết ai mới là Quỷ vương chân chính. Thế nhưng đã quá muộn, sức mạnh của Tịch thuật không kẻ nào có thể địch nổi. Cuối cùng…

Tôi dỏng tai chờ đợi, thấy lão Trần thong thả tự rót cho mình một tách trà thì sốt ruột hỏi. "Cuối cùng thì sao?"

Lão thổi thổi lá trà nổi trên mặt nước, chậm rãi nhấp một ngụm rồi mới từ tốn nói. "Cuối cùng Hải Phong và Huyền Điệp tự tử. Cuộc chiến kết thúc."

Tôi há hốc miệng, có cảm giác đang xem bộ phim hành động hấp dẫn, tới hồi gay cấn thì mất điện.

"Sao lại tự tử? Rõ ràng chiến thắng đang gần kề ngay trước mắt."

"Ta cũng không biết." Lão Trần nhún vai.

Tuy rằng cái chết đột ngột nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người nhưng dù sao cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Họ tưởng kiếp nạn kết thúc tại đây, thực tế lại không đơn giản như vậy. Câu chuyện của hai người vốn dĩ là một bi kịch mở ra hàng loạt những bi kịch khác, tạo thành tấn bi kịch. Thân thể Hải Phong đã chết nhưng ma khí tích tụ trong người hắn thoát ra và âm thầm tồn tại bên ngoài. Đến khi đủ lớn mạnh, nó tìm đến vật chủ mới để xâm nhập, mê hoặc chủ nhân rồi dần dần biến thành kẻ thống trị. Người được chọn là Thân vương Nhật Tuấn. Hắn tu luyện thành công Tịch thuật, biến thành Quỷ vương thứ hai dìm biển người trong biển máu để đạt được sức mạnh và dục vọng. Nghe nói trận chiến năm đó rất kịch liệt. Cha tôi trên cương vị Thượng quân trực tiếp đối đầu với Thân vương, giằng co nhiều ngày liền, rốt cuộc phải hi sinh tính mạng để kéo hắn cùng tử trận. Khi ấy mẹ tôi đang thi triển phép Tiên tri cùng lão Trần, chẳng bao lâu sau qua đời vì phép thuật phản phệ.

Chuyện cũ lặp lại, Thân vương chết đi nhưng ma khí chưa bị hủy diệt, nó giống như đám mây đen lơ lửng trên bầu trời báo hiệu trận mưa máu sắp sửa đổ xuống vương quốc. Có người biết đến sự tồn tại của nó, có người không. Chuỗi tai họa hết thảy đều đang chờ người đủ năng lực hóa giải. Mà tôi, kẻ có phân nửa nguy cơ trở thành người Vô linh tin chắc rằng mình chẳng liên quan đến nhiệm vụ cao cả này. Tôi nghĩ tân Thượng quân là người có thể, mặc dù đến giờ ngài vẫn chưa xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tôi coi như đã xác minh được thân phận của mình, một Quận chúa hữu danh vô thực nghèo rớt mùng tơi. Thật sự không hiểu nổi cha mẹ, cớ gì phải từ bỏ lâu đài Tú Tâm tráng lệ để chạy tới vùng núi rừng khỉ ho cò gáy mà sinh sống. Nghe tôi cằn nhằn, lão Trần cân nhắc hồi lâu mới trả lời: nguyên nhân có rất nhiều, một trong số đó là do tôi không có linh lực. Ban đầu, tôi ngỡ cha mẹ vì sinh ra một đứa con Vô linh mà xấu hổ với thiên hạ, phải đem tôi giấu kín. Lão Trần nhìn vẻ mặt thất vọng của tôi thì an ủi.

"Con đừng nghĩ linh tinh. Bọn họ làm vậy chủ yếu là để bảo vệ con. Lúc con lên năm, mẹ con từng nhìn thấy cảnh con bị người ta đuổi giết thông qua Tinh cầu Tiên tri, từ đó bà ấy bị ám ảnh và có phần bảo hộ quá mức."

Trông thấy ánh mắt sợ hãi của tôi, lão thêm vào. "Thật ra Tiên tri không phải thứ tuyệt đối, không hoàn toàn chính xác. Chỉ cần chút thay đổi ở hành vi hiện tại cũng có thể dẫn đến kết quả khác trong tương lai. Nếu điều tiên đoán là bất biến thì thuật Tiên tri coi như vô dụng. Sở dĩ người ta cần đến nó là để biết trước chuyện chưa xảy ra và xem xét điều chỉnh hành động để đạt được mục đích mong muốn. Nó giống như mê cung với hàng vạn lối đi khác nhau, mỗi con đường dẫn tới một đích đến riêng biệt, hoặc có khi chính là cái đích ban đầu."

Kì thực tôi không quá tin tưởng vào thuật Tiên tri, vốn dĩ cho rằng nó rất mơ hồ, về sau trải qua nhiều lần kiểm chứng mới nhận thấy nó là lĩnh vực vi diệu tới nhường nào.

Trong tủ thuốc có vài loại dược liệu gần hết nên tôi cùng Thu Thủy ra ngoài mua thêm. Sói Tuyết tí tởn làm cái đuôi xù bám theo chúng tôi, hẳn là nó đã phát ngán với khoảng không gian chật hẹp đi từ căn phòng nọ sang căn phòng kia. Cái không khí náo nhiệt nơi phố phường tuy ồn ào nhưng khiến lòng người phấn chấn. Trên đường đi, chúng tôi tiện thể ghé qua các sạp hàng mua mấy thứ đồ hay ho. Đang lúc ngang qua tiệm bánh ngọt, từ xa bỗng vọng lại tiếng phụ nữ khóc nức nở. Chúng tôi lần theo hướng âm thanh phát ra, tìm đến ngôi nhà lớn với cổng mái vòm cuốn đầy dây leo nằm sâu trong con ngõ. Người phụ nữ đang đứng bên cửa mất bình tĩnh kéo tay người đàn ông, giọng nói đứt đoạn.

"Y sư, cứu con ta… Xin hãy cứu nó… Hết bao nhiêu tiền cũng được. Chỉ cần…"

"Xin lỗi." Người đàn ông nóng nảy ngắt lời. "Con trai ngươi chết rồi. Người chết không thể sống lại." Ông ta vừa nói vừa dùng sức rút tay lại, rảo bước thật nhanh về phía cổng rồi biến mất.

Thu Thủy vỗ vai tôi. "Đi! Chúng ta vào xem thế nào."

Người phụ nữ vẫn thẫn thờ đứng trước thềm nhà. Mái tóc dài hơi rối của bà xõa tung như những ngọn cỏ khô héo. Bà giương đôi mắt đỏ hoe nhìn chúng tôi nghi hoặc.

"Các người là ai?"

"Ta là y sư." Thu Thủy điềm đạm trả lời.

"Y sư?" Bà ta máy móc lặp lại, chợt tỉnh ngộ. "Ngươi thật là y sư sao? Mau! Mau vào xem con trai ta. Xin ngươi cứu nó!"

Chúng tôi lẳng lặng theo bà bước vào căn phòng cuối nhà. Trong không khí không ngập tràn mùi thuốc như tôi tưởng tượng. Trên chiếc giường đơn có một thanh niên trẻ đang nằm, hai mắt khép hờ và làn da không quá nhợt nhạt nhưng đã mất đi độ ấm. Hắn nằm trong tư thế tay chân duỗi thẳng, vẻ mặt yên bình tựa hồ đang chìm trong mộng đẹp.

Thu Thủy ngồi xuống chiếc ghế bên giường, thuần thục bắt mạch và kiểm tra một số vị trí trọng yếu trên đầu. Tôi đứng cạnh người phụ nữ giữa không gian lặng ngắt như tờ, bị lây cả sự căng thẳng của bà. Trông thấy Thu Thủy cau mày, khuôn mặt bà ta dường như tái thêm vài phần.

"Ta rất tiếc." Thu Thủy cẩn thận liếc qua người phụ nữ, nói giọng rành mạch. "Con trai bà quả thực đã chết, vô phương cứu chữa."

"Không thể nào." Đôi môi bà run rẩy. "Mới hôm qua nó còn khỏe mạnh cùng đám bạn vào rừng. Tại sao tất cả những người khác đều không việc gì mà chỉ mình nó thành ra thế này? Tại sao… ông trời bất công như thế?"

Tiếng nói nghẹn lại trong cổ họng. Người phụ nữ lảo đảo tiến về phía con mình, ngồi sụp xuống. Thu Thủy đưa mắt nhìn tôi ra hiệu. Chúng tôi an ủi bà mấy câu rồi khẽ khàng rời đi, nhưng có lẽ chẳng âm thanh nào lọt vào tai bà hiện giờ.

"Hắn thật sự đã chết sao?" Tôi dừng bước chân. Ngõ nhỏ vắng tanh không một bóng người. "Thật kì lạ! Thoạt nhìn chỉ như người bình thường đang ngủ."

Thu Thủy không vội trả lời mà thận trọng nhìn trước ngó sau, kế tiếp tạo kết giới bao quanh chúng tôi để đảm bảo người khác không nghe lén rồi mới nói. "Hắn không trúng độc, không bị thương, ngay cả vết máu chảy cũng chẳng thấy. Thế nhưng hắn đã chết vì không còn linh hồn."

"Cái gì?" Tôi kinh hãi. "Sao tự dưng lại mất linh hồn?"

Giọng nàng trở nên nghiêm nghị. "Ta đoán là tà thuật. Chỉ loại phép thuật tàn độc ấy mới có thể rút đi linh hồn mà không để lại bất kì vết tích nào."

"Tà thuật chẳng phải từ lâu đã bị cấm sao?" Tôi nhíu mày.

"Bị cấm không có nghĩa là biến mất, bằng cách này hay cách khác, vẫn có nhiều kẻ ngấm ngầm lưu truyền và tu luyện. Chúng bỏ qua mọi giá trị đạo đức để đạt được sức mạnh một cách nhanh chóng, đồng thời che đậy đủ khôn khéo để khỏi bị tống giam. Đó là những kẻ tham vọng bào mòn nhân tâm."

"Chờ đã, sử dụng tà thuật cũng coi như là hành vi nguy hiểm. Nếu đơn thuần chỉ muốn giết người thì hắn nên dùng phép thuật thông thường."

"Đúng vậy. Rất có khả năng cướp linh hồn mới là mục đích thật sự của tên sát nhân. Có một loại pháp khí tên gọi Tam Giác Hồn, chuyên dùng để lưu giữ những linh hồn vừa rời bỏ cơ thể, chính cha ta đã sử dụng nó để bảo vệ linh hồn mẹ ta khỏi tan biến."

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ. Trong trí óc hiện lên hình ảnh chàng thanh niên nằm bất động không chút thương tổn, chợt lóe lên hi vọng. "Cơ thể người kia hoàn toàn nguyên vẹn. Nếu tìm lại được linh hồn bị đánh cắp thì có cơ may cứu sống không?" Lão Trần từng nhắc đến một loại phép thuật gọi là Di hồn nhập thể mà chính bản thân tôi đã nghiệm qua. Nó cho phép tách riêng rẽ linh hồn và thể xác rồi sau đó nhập lại.

"Không được." Thu Thủy vươn tay đón chiếc lá vàng vừa rụng xuống, xin màu, héo úa. "Trong y học có một liệu pháp chữa bệnh đặc biệt, tên gọi Di hồn nhập thể. Người ta sẽ tách linh hồn ra khỏi thân xác rồi đưa vào Tam Giác Hồn để bảo vệ, còn thân thể được chữa trị theo chu trình băng nhằm phục hồi các thương tổn. Nghe qua có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế các y sư rất hiếm sử dụng, bởi nó chẳng mấy khả thi. Thứ nhất, chu trình băng là quá trình chữa lành cực kì phức tạp. Việc điều trị cho cơ thể "chết" hiển nhiên khó khăn hơn nhiều so với cơ thể sống thông thường, đa phần không thể chữa khỏi hoàn toàn các vết thương hay tiêu trừ hết mầm bệnh. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu dẫn tới hạn chế thứ hai: linh hồn không dung nhập được vào cơ thể ban đầu. Việc tách hồn khỏi xác là điều không quá khó để thực hiện, nhưng đưa nó trở lại sau quá trình trị liệu thì gần như bất khả thi. Vì thân thể chưa hết bệnh hoàn toàn nên chẳng thể cùng linh hồn hợp nhất, cũng giống như việc tổn thương quá nặng khiến con người chết đi, hồn lìa khỏi xác. Trừ phi cả thể xác và linh hồn đều khỏe mạnh thì tỷ lệ thành công cao hơn. Mà tình trạng sức khỏe tốt thì người ta chẳng có lý do gì để mạo hiểm làm thuật này. Nhưng điều trọng yếu của bất cứ phương thức Di hồn nhập thể nào, chính là một phần hồn nằm lại cơ thể."

"Một phần hồn?" Tôi sửng sốt.

"Đúng thế." Thu Thủy nghiêm túc gật đầu. "Hãy tưởng tượng nó giống như một mốc đánh dấu, một điểm kết nối, hay một vật trung gian để đưa linh hồn hòa nhập với cơ thể ban đầu. Thiếu nó là mất đi toàn bộ liên kết."

"Ta hiểu rồi. Tức là người kia không có phần hồn nằm lại cơ thể, nên dù có tìm được linh hồn cũng không cách nào đưa chúng hòa làm một."

Thu Thủy thở dài. "Chỉ tội cho mẹ hắn, phải đón nhận cái chết không rõ nguyên do của con trai, cũng chẳng thể điều tra khi không hề có dấu hiệu hay chứng cứ. Thật quá đỗi oan ức."

"Thế giới vốn dĩ không công bằng." Tôi lắc đầu. "Nhưng thật ra công bằng cũng chỉ là một khái niệm tương đối mà thôi."

Thu Thủy vung tay hóa giải kết giới. Chúng tôi tiếp tục đi hết con ngõ ra tới đường lớn, vừa đi nàng vừa kể. "Khi mẹ ta mang thai, cha ta đã lường trước kết cục của bà ấy. Vậy nên linh hồn vừa thoát ra ông đã kịp thời giữ lại và tách một phần hồn đặt trong cơ thể. Hàng trăm năm qua ông không ngừng tìm kiếm dược liệu, hao tâm tổn sức điều dưỡng một thân xác đã chết, cho đến tận bây giờ, việc quan trọng nhất là đưa linh hồn trở lại thì chưa có cách nào vẹn toàn."

Cố tình làm trái quy luật tự nhiên là phải chấp nhận đánh đổi, tôi nhủ thầm, có khi cái giá đắt tới không ngờ.

Thu Thủy đưa tôi đến khu chế dược nằm ở ngoại thành. Nơi này thuộc sở hữu của một gia tộc giàu có, chuyên sơ chế và phân phối dược liệu trên khắp vương quốc. Tuy nhiên, tiền tài của họ chủ yếu đến từ việc luyện thuốc và bán thành phẩm. Không chỉ riêng quốc gia này mà còn ở hầu hết các nơi khác, hai ngành nghề hấp dẫn nhất là chế tạo vũ khí và luyện dược, đa phần rơi vào tay một số gia tộc lớn nhất định, giúp họ trở nên giàu có chẳng thua kém gì tầng lớp quý tộc. Những loại hàng hóa đặc thù ấy không thể dùng phép thuật biến ra mà phải mua bằng tiền.

Việc sản xuất chúng đòi hỏi rất nhiều yếu tố, bao gồm: kỹ thuật tinh tế và tài năng của người làm, khoản vốn lớn cho nguyên liệu cùng với những công thức bí mật chỉ lưu hành nội bộ gia đình. Phần lớn y sư chữa bệnh nhưng không thể luyện thuốc. Trường hợp hội tụ cả hai năng lực như thần y Việt Thanh tương đối hiếm. Thường những người có tài như thế sẽ được các gia tộc lôi kéo, thông qua một vài cách thức ví như hôn nhân để trở thành người trong gia tộc, nhờ đó họ giảm bớt đối thủ tiềm năng và tiếp tục đứng vững trên thương trường. Quả nhiên, độc quyền đi liền với lợi nhuận.

Thu Thủy là khách quen nên được dẫn vào kho dược liệu để tự do lựa chọn, còn tôi vật vờ đợi bên ngoài. Quang cảnh ở đây rất đẹp. Thảm cỏ xanh mơn mởn phủ lên khu đất rộng sắc màu hoang dại. Những loài hoa khác nhau được trồng thành cụm bao quanh ngôi nhà. Gần đó có con sông vắt qua, dòng nước trong nhuộm màu cây lá, bên trên lác đác mấy chiếc lá vàng lềnh bềnh như những con thuyền bé xíu. Phía kia sông là cánh rừng rộng lớn. Nó rậm rạp và có vẻ âm trầm hơn rừng thủy trúc tôi từng ở.

Đang mải mê chiêm ngưỡng cảnh sắc, chợt bóng người thình lình đứng cạnh khiến tôi giật mình. Người đàn ông mặc trang phục giống hệt người tiếp đón Thu Thủy vừa nãy, có lẽ cũng là người nơi đây. Tuy nhiên, ánh mắt ẩn chứa điều gì đó bất thường khiến tôi không thoải mái.

Hắn mở miệng trước khi tôi kịp lên tiếng. "Chủ nhân ta đang chờ ngươi. Hãy theo ta đến gặp ngài."

Tôi ngỡ ngàng. "Chủ nhân ngươi là ai?"

Hắn đáp lập lờ. "Gặp rồi sẽ biết." Sau đó quay người đi trước dẫn đường. Tôi chần chừ nhìn về phía kho thuốc, thấy Thu Thủy vẫn chưa có dấu hiệu đi ra, bản tính tò mò trỗi dậy thôi thúc đôi chân rảo bước theo kẻ lạ mặt. Xác định phương hướng hắn đang tiến đến, tôi nghi hoặc hỏi. "Chủ nhân ngươi đang ở trong rừng?"

Thật quái đản! Tôi nghĩ thầm. Theo lẽ thường việc gặp mặt nên diễn ra trong phòng khách với tách trà nghi ngút khói, đằng này phải vào tận rừng sâu heo hút, càng đi càng thấy mùi mờ ám.

Tên kia không trả lời mà vẫn di chuyển đều đều. Tôi theo phản xạ tăng tốc để đuổi kịp hắn. Cho dù đang là ban ngày mặt trời và chói lọi trên đỉnh đầu, nắng xuyên qua các tán lá rậm rạp chỉ còn là chùm sáng nhỏ đan xen bóng râm chồng chất. Tôi thấy lành lạnh, không phải do nhiệt độ mà bởi cảm giác bất an mơ hồ, rốt cuộc dứt khoát dừng lại. Sói Tuyết đứng bên cạnh dáo dác ngó xunh quanh. Các bóng đằng trước chầm chậm xoay người. Mắt tôi mở lớn, khuôn mặt người đàn ông đã được thay thế bằng mặt nạ đen in hình đầu lâu xương chéo trắng hếu. Trang phục của hắn cũng đổi thành bộ đồ đen thui với chiếc áo choàng có mũ trùm kín đầu, đuôi dài chấm đất. Kiềm chế nỗi bất an mỗi lúc một dâng cao, tôi cố giữ giọng điệu bình tĩnh.

"Ngươi theo dõi ta?"

Trên cả quãng đường tới khu chế dược, tôi đã cảm giác là lạ, tựa như có ánh mắt đang theo dõi mình. Khi hỏi Thu Thủy, nàng lắc đầu bảo chẳng thấy gì, thậm chí còn trêu đùa. "Phải chăng có linh hồn vất vưởng nào đấy bị sắc đẹp của ngươi quyến rũ nên một mực bám theo."

Nghe nàng phủ nhận, tôi cũng không nghĩ thêm, cho rằng mấy thông tin vừa tiếp nhận xoay quanh phép Di hồn nhập thể khiến mình đâm ra hoang tưởng. Hiển nhiên, vừa chứng kiến cái chết của người khác, cảm xúc vẫn chưa thể ổn định. Hiện giờ tôi mới tính đến khả năng kẻ bịt mặt vẫn ngầm bám theo mình từ lúc ấy, có thể hắn dùng phép Tàng hình nên Thu Thủy không nhận ra.

"Ngươi muốn gì?" Thái độ im lặng của hắn khiến tôi hơi bực bội. Ngay giây tiếp theo hắn dùng hành động đáp trả. Tôi hoảng hốt né qua một bên, vừa hay tránh được tia sáng bắn tới. Trong tay hắn xuất hiện sợi xích sắt màu đồng với quả cầu gai gắn ở đuôi. Hắn dùng thứ pháp khí này trực tiếp tấn công tôi, mục đích đã quá rõ ràng.

"Tại sao muốn giết ta?" Tôi vừa né tránh vừa quát lớn. "Ngươi là ai? Ta có thù oán gì với ngươi mà mới gặp đã giết?"

Đáp lại tôi chỉ là ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao. Tôi kinh ngạc thấy mình hôm nay đặc biệt nhạy bén, giác quan thứ sáu cơ hồ phát huy tiềm lực tích trữ suốt mấy chục năm qua. Nó giúp tôi phán đoán chính xác hướng tấn công của tên kia để kịp thời tránh đi, nhưng cũng chỉ được mấy lần đầu, bởi tốc độ của người bình thường không thể sánh kịp tốc độ của tia sáng phép thuật, cho dù đã biết trước đích đến của nó.

Tôi thậm chí không có chút thời gian hở để xoay người bỏ chạy. Khi tôi ngã xuống để tránh một đòn tấn công, tia sáng khác đã lao đến tựa mũi tên tử thần. Sói Tuyết kịp thời biến ra tấm chắn sáng cản lại. Động vật không có năng lực tạo lập kết giới như con người. Các tia sáng bị tấm khiên bảo vệ vô hình của Sói Tuyết làm cho tiêu biến, cái sau tiếp nối cái trước dồn dập. Tên sát thủ vẫn giữ vẻ ung dung như đang chơi trò mèo vờn chuột, có lẽ hắn đã nhận ra tôi không có phép thuật, sớm hay muộn cũng phải buông tay chịu chết. Tôi thử dùng bùa Dịch chuyển để chạy trốn như lần trước, nhưng vô dụng. Ngay lập tức tôi nhận ra, kết giới hắn thiết lập khiến lá bùa bị hạn chế và tôi cũng chẳng cách nào thoát khỏi khu vực này.

Qua khoảng thời gian ngắn, tấm chắn sáng Sói Tuyết tạo ra đã trở nên vô cùng yếu ớt, linh lực của nó bị tiêu hao nhanh chóng. Hiển nhiên nó mới chỉ là con sói chưa trưởng thành và thời gian tu luyện chưa nhiều. Khoảnh khắc tấm chắn sáng bị phá vỡ, tôi cố sức đẩy nó sang một bên trong sự tuyệt vọng chấp nhận số mệnh. Mục tiêu của tên sát nhân là tôi, hi vọng hắn có thể buông tha cho Sói Tuyết chạy trốn. Điều mẹ tôi tiên tri nay đã trở thành sự thật. Chưa bao giờ tôi khát khao linh lực đến thế. Tôi hận sự vô dụng của bản thân, hận cái cảm giác bất lực một chiêu cũng chẳng thể chống đỡ.

Đột nhiên trong tích tắc ngắn ngủi, một nguồn năng lượng từ đâu xuất hiện chạy loạn khắp cơ thể như núi lửa chực phun trào. Nó hóa thành kết giới bảo vệ tôi khỏi sự tấn công kế tiếp. Ngay sau đấy, chân tay tôi bủn rủn ngã vật xuống đất tựa hồ đã trút ra tất cả sức lực cuối cùng. Mắt tôi vẫn trừng lớn. Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ đang nhếch môi cười đắc thắng, chậm rãi nhấm nháp vị khoái trá trước động tác giẫy giụa cuối cùng của con mồi.

Bỗng có luồng sáng từ trên lao xuống va thẳng vào bụng hắn, đẩy hắn lảo đảo lùi về sau mấy bước. Tà váy xanh phất phơ giữa không trung che khuất tầm nhìn. Tôi ngỡ ngàng thấy quanh mình vừa xuất hiện một bảo quang. Khác với kết giới có thể hóa giải để xâm nhập, bảo quang bắt buộc phải phá vỡ. Nó bền vững hơn nên dĩ nhiên tiêu tốn nhiều linh lực hơn để tạo lập, thường chỉ ở phạm vi quanh người. Nó trong suốt và có màu như bong bóng xà phòng, còn kết giới thì vô hình. Những tia sáng đánh về phía tôi đều bị bảo quang cản lại. Cách đó không xa, hai người đang giao tranh kịch liệt, động tác nhanh như chớp. Thế rồi tên áo đen xoay lưng bỏ chạy. Thoáng thấy cô gái định đuổi theo hắn, tôi thảng thốt gọi lớn. "Lam Hương!"

Nàng khựng lại chốc lát, ngoảnh đầu nhìn tôi, miệng mấp máy không thành tiếng. Tôi đọc khẩu hình dịch ra hai chữ "Xin lỗi." Bọn họ đều đã biến thành những chấm đen mất hút.

Tôi không hiểu, rõ ràng chính nàng vừa cứu tôi, vì sao phải xin lỗi? Mỗi lần gặp đều ngắn ngủi, vội vã. Chúng tôi lướt qua nhau chớp nhoáng như hai kẻ xa lạ, cho dù sự thực chẳng phải thế. Nàng không che mặt. Tôi liếc mắt đã nhận ra đó là người chỉ tôi cách liên lạc với thần y Việt Thanh. Khi nghe tôi miêu tả, lão Trần liền khẳng định. "Hắn là Lam Hương." Cũng giống như lão, nàng từng là học trò của mẹ tôi và sống với gia đình tôi một thời gian. Khi tôi mới được mấy tuổi, nàng đã rời đi vì mâu thuẫn. Đó là chuyện riêng giữa mẹ tôi và nàng mà ngay cả lão Trần cũng không biết cụ thể. Lão chỉ lờ mờ đoán rằng mẹ tôi phản đối chuyện nàng giữ liên lạc với một người, còn nàng lại bỏ đi theo người đó trăm năm qua chưa từng trở về. Nay vô tình gặp mặt, nàng không ngần ngại giúp tôi nhưng cũng chẳng tỏ vẻ gì muốn kết thân. Tâm tư con người thật phức tạp.

Chẳng mấy khi tôi mặc đồ trắng, mặc dù tôi rất thích và cho rằng đó là sắc màu cực kì thuần khiết, tao nhã. Lý do rất đơn giản, tôi sợ bẩn, đã thế còn không có phép thuật tẩy sạch bất cứ lúc nào như người ta, chỉ đành ngắm từ xa trong lòng nhức nhối. Được mỗi hôm nay tôi nổi hứng diện nguyên chiếc váy trắng toát ra ngoài, lăn lộn một vòng biến thành màu cháo lòng. Đuôi váy nham nhở, chỗ thì bị cháy sém, chỗ thì rách tả tơi như bị đàn chuột vây quanh gặm nhấm. Tóc tai rũ rượi, mặt mày lem luốc. Tôi mang theo bộ dạng lếch thếch cố lết ra khỏi rừng. Bảo quang chỉ có hiệu lực trong phạm vi nhất định, khi người tạo lập đã đi xa, nó tự nhiên sẽ biến mất.

Thu Thủy đang đảo mắt khắp nơi tìm người, vừa trông thấy tôi liền cuống quýt chạy tới, lo lắng hỏi. "Đã xảy ra chuyện gì? Sao ngươi biến thành thế này?"

Tôi xua tay. "Không có gì. Bị chó dại đuổi cắn mà thôi."

"Chó dại?" Nàng nghi hoặc liếc qua Sói Tuyết.

"Không phải nó. Nó là sói." Giọng tôi thều thào như sắp chết. Chân không chịu nổi sức nặng của cơ thể khuỵu xuống. Trước lúc ngất lịm, tôi cảm giác được Thu Thủy cầm tay mình bắt mạch rồi vui sướng reo lên. "Linh lực! Ngươi không phải người Vô linh. Linh lực của ngươi đã bộc lộ." Bấy giờ tôi mới mãn nguyện thiếp đi, chẳng còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Khi tỉnh dậy ngoài trời đã tối mịt, tương phản với viên dạ minh châu chiếu sáng căn phòng. Thu Thủy đang ngồi chống cằm vẩn vơ suy nghĩ. Mái tóc dài của nàng được tết gọn thành búi nhỏ vắt qua vai. Tay áo rủ xuống mặt bàn, ánh mắt lơ đãng liếc qua tôi rồi ngừng lại, miệng cười rạng rỡ. "Ngươi tỉnh rồi?"

Tôi ngó quanh, phát hiện mình đang ở trong căn phòng lão Trần từng nằm mấy ngày trước. Thu Thủy nhanh nhẹn chạy đến đỡ tôi ngồi dậy. Tôi nhận lấy viên thuốc trong tay nàng, ngoan ngoãn uống vào.

"Còn thấy đau chỗ nào không?" Nàng ân cần hỏi.

Tôi thử duỗi tay chân rồi vặn người mấy cái, cảm giác vô cùng sảng khoái. Mấy vết bầm tím đều đã biến mất nhanh chóng khiến tôi hơi bất ngờ. "Thật kì diệu! Ta hiện giờ khỏe như trâu vậy."

"Loài trâu nghe được câu này sẽ cảm thấy bị sỉ nhục." Giọng điệu giễu cợt của lão Trần vang lên sau cánh cửa. Lão đi xuyên qua nó tiến vào trong.

Thu Thủy cười hì hì giải thích. "Ngươi bị ngất do linh lực vừa xuất hiện đã tiêu hao quá độ, dẫn tới rối loạn. Thuốc chỉ có tác dụng điều hòa linh lực, mấy vết thương ngoài da tự khỏi nhờ nguồn năng lượng trong cơ thể. Người có phép thuật đồng nghĩa với việc có năng lực tự chữa lành, đương nhiên với vết thương nhỏ không nghiêm trọng, nếu bị trúng độc hoặc bị thương do pháp khí thì phải nhờ đến thuốc và y sư."

"Quả nhiên, có linh lực tốt hơn hẳn." Tôi cảm thán, nhìn khuôn mặt không chút sắc thái của lão Trần thì hơi mất hứng. "Sao lão chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên vậy? Cũng không hề lo lắng? Con vừa trải qua tình cảnh thập tử nhất sinh đấy."

Lão hất cằm. "Chẳng phải đang sống sờ sờ đó sao?"

"Làm người không thể vô tâm như thế được. Lúc lão bất tỉnh con còn khóc ngập một dòng sông ấy."

Lão không thèm tranh luận với tôi mà quay sang Thu Thủy. "Việt Thanh đang tìm ngươi." Nàng hiểu ý gật đầu, dặn dò tôi mấy câu rồi đi ra. Tôi thu lại nụ cười, đổi giọng nghiêm túc hỏi. "Có phải lão đã biết trước chuyện này?"

Lão nhún vai. "Ta không biết trước. Ta chỉ đoán đúng mà thôi. Thế nào? Ai muốn giết con?"

Tôi kể ngắn gọn sự việc mới xảy ra. Lão nghe xong thì nhíu mày. "Phức tạp hơn ta tưởng. Đợi mai quay về rừng thủy trúc, ta sẽ giải thích rõ hơn."

"Nhanh vậy sao?" Tôi nhổm dậy. Khó khăn lắm mới tìm được một người bạn hợp ý, chưa kịp thân thiết đã phải rời đi.

"Không lẽ còn muốn ở đây làm phiền người ta." Thấy tôi bĩu môi, lão thêm vào. "Đã đến lúc con cần học phép thuật. Về nhà ta sẽ dạy con những phép cơ bản trước tiên."

Lời hứa của lão khiến tôi cả đêm không ngủ được vì quá phấn khích. Vốn dĩ tôi luôn tâm niệm trong đầu mình là người Vô linh, cả đời này cũng đừng nghĩ tới việc sử dụng phép thuật. Linh lực là thứ tôi hằng khao khát mà không thể chạm đến, chỉ đành chấp nhận. Nay nó đột nhiên rơi trúng người khiến tôi có phần không kịp thích ứng. Rốt cuộc cũng được coi là một người bình thường như số đông, cảm giác thật tuyệt.

Hôm sau, tôi mang theo đôi mắt gấu mèo từ biệt cha con thần y. Thu Thủy lưu luyến tiễn chúng tôi ra tận cổng, vội vàng dúi vào tay tôi túi Càn Khôn chứa đầy thuốc và bảo bất cứ khi nào cũng có thể tới tìm nàng, nếu chuyển chỗ ở nàng sẽ viết thư báo cho tôi biết. Tôi thấy cha con nàng chẳng khác nào dân du mục, dựng trại hết chỗ nọ đến chỗ kia. Chuyện phiền phức này bọn họ làm mãi không biết mệt mỏi.

Nhờ phép Dịch chuyển của lão Trần, tôi trở lại Quang thành không tốn chút sức lực. Được nửa đường tôi nói với lão. "Lão về nhà trước đi, con gặp bạn

một lát rồi quay lại sau."

Lão không hỏi thêm mà chỉ nhắc nhở. "Đi sớm về sớm." Thoáng cái đã chẳng còn bóng dáng.

Tôi cùng Sói Tuyết di chuyển theo hướng Tinh Hoa đài. Người quản lý biết tôi không đến biểu diễn nhưng vẫn tiếp đón niềm nở. Lúc bước trên hành lang, hắn hạ giọng thì thầm. "Tiểu thư thật may mắn. Vị đại gia kia dường như rất thích tiết mục của ngươi. Ngài ấy đã đặt mua vé tất cả các buổi biểu diễn ngươi tham gia, tới khi đó ngươi tha hồ kiếm tiền thưởng."

Vị đại gia mà quản lý nhắc tới, không ai khác chính là người đã hào phóng chi ra lượng lớn Tinh tú cầu cho tiết mục của tôi lần trước. Hắn tên gọi Lâm Khánh, tuổi trưởng thành hai mươi lăm. Người đạt được độ tuổi trưởng thành này pháp lực chắc hẳn rất cao. Trong ấn tượng của tôi về lần gặp đầu tiên, hắn mang vẻ lịch lãm của một quý ông, giọng nói dễ nghe và tính cách cởi mở, không có sự huênh hoang của nhà giàu mới nổi. Thế nhưng phục sức trên người hắn cũng đủ cho biết đây là người có tiền. Dễ hiểu tại sao tên quản lý đối tốt với tôi, không phải do bản thân tôi mà là nhờ ảnh hưởng từ vị "khách sộp".

Tiếng sáo văng vẳng trên tầng ba khiến tôi bị thu hút. Ngoảnh đầu nhìn lại, tên quản lý đã biến mất không dấu vết. Tôi bước đến bên cửa thì dừng chân. Tiếng sáo đang nghe rõ mồn một bỗng dưng im bặt, cánh cửa tự động mở ra mang theo mùi tinh dầu hương thảo khuếch tán. Lâm Khánh đứng bên cửa sổ. Nắng nhạt phủ lên người hắn đường viền sáng mờ mờ, cuốn lấy cây sáo ngọc trong tay khiến nó dường như trở nên trong suốt.

"Không ngờ ngươi còn biết thổi sáo. Nghe rất hay." Tôi thực lòng khen ngợi, chỉ thấy khuôn mặt hắn hơi chùng xuống vẻ thất vọng, ngay sau đấy che giấu bằng nụ cười thản nhiên. "Ngươi thật sự không có chút ấn tượng nào ư?"

Tôi rụt rè lắc đầu, chẳng hiểu sao trong lòng nảy sinh cảm giác hổ thẹn. Hắn thở dài đi ngang qua tôi mở cửa ra ngoài, đứng trên hành lang hai mắt nhắm lại, nét mặt tập trung cơ hồ đang niệm chú. Thoáng chốc, một vật thể từ trên trời lao thẳng về phía hai người. Nó di chuyển rất nhanh, đến gần tôi mới nhận ra là một con Phương điểu.

Sải cánh của nó khá rộng, bộ lông trắng muốt như chim bồ câu nhưng không mượt bằng lông Sói Tuyết, cả mắt và mỏ đều màu nâu. Vì hình thể quá lớn nên nó không đậu được trong hành lang mà phải bay vòng vòng bên cạnh. Mỗi lần nó đập cánh tạo ra luồng gió mạnh thổi tóc tôi rối bù, Sói Tuyết cũng bị biến thành cục bông xù tức giận nhìn nó cảnh cáo. Phương điểu là vật cưỡi tương đối phổ biến ở đây, tuy rằng giá thành khá cao. Tôi thèm thuồng có một con từ rất lâu mà vẫn chưa đủ tiền mua. Mỗi lần lê bước trên vỉa hè, tôi đều cúi nhìn Sói Tuyết nhỏ bé dưới chân, thầm ước nó là một con ngựa hoặc một con Phương điểu thì tốt biết mấy.

Lâm Khánh lịch sự giúp tôi trèo lên lưng Phương điểu. Tay tôi run run túm chặt một nắm lông cứng, thiếu điều ôm cổ nó nằm rạp xuống. Nó lao vút đi như mũi tên bắn vào khoảng không. Nhờ kết giới bảo vệ của Lâm Khánh, tôi không cảm nhận được lực cản của gió, chỉ nghe tiếng ù ù bên tai. Chẳng mấy chốc Phương điểu đã đổi hướng chúi đầu xuống phía dưới. Tốc độ bay chậm lại, nó duyên dáng hạ cánh trên đồng cỏ mênh mông. Những đóa hoa cát tiên đang kì nở rộ nhuộm trắng cả cánh đồng.

"Đẹp quá!" Tôi không kìm được thốt lên. Cánh hoa nhẹ bẫng theo gió bay bay như tuyết phất phơ. Chúng bám đầy quanh Sói Tuyết, phủ lên người nó tầng lông mới.

Lâm Khánh lơ đãng dõi mắt ra xa. Tựa hồ đang hồi tưởng miền kí ức đẹp đẽ, khóe miệng hắn cong lên thành nụ cười. Tôi im lặng theo hắn tiến về phía gốc cây lớn ven đồng cỏ. Bên cạnh có vài mỏm đá thô sơ. Tôi chọn một khối đá bằng phẳng làm ghế ngồi. Sói Tuyết thoăn thoắt trèo lên đỉnh cao nhất, khệnh khạng vẫy đuôi nằm ườn xuống vẻ oai phong lắm. Lâm Khánh biến ra chiếc ghế tựa đặt cạnh tôi. Hai tay hắn thoải mái đan sau gáy, áo khoác không cài cúc hờ hững buông xuống, thoạt nhìn mất đi vẻ chỉnh tề trước đấy.

"Tại nơi này, lần đầu tiên ta gặp một người." Hắn mở miệng phá tan bầu không khí tĩnh lặng. Tôi điều chỉnh tư thế ngồi, nghiêng đầu nhìn sang đầy hứng thú.

"Nàng ấy mặc một chiếc váy trắng, trắng hơn cả màu hoa cát tiên, trên người không đeo bất kỳ loại trang sức nào."

Tôi buột miệng hỏi. "Nàng có xinh không?"

Hắn cười cười. "Nàng rất đẹp. Trong khoảnh khắc bắt gặp ta đã nghĩ, đây là cô gái đẹp nhất mình từng trông thấy. Nàng cũng hát rất hay. Ta không bỏ lỡ bất kì cơ hội nào để được nghe giọng hát của nàng, cố gắng tìm hiểu những ca khúc nàng yêu thích, ngay cả việc học thổi sáo cũng chỉ để có cơ hội cùng nàng hoà tấu."

Tôi tò mò. "Rồi sao?"

Hắn thở dài. "Nàng chưa từng cho ta cơ hội ấy. Nàng rất bướng bỉnh và kiêu kì. Nhưng chính sự cao ngạo của nàng càng khiến ta muốn theo đuổi và chinh phục."

Tôi nghe xong thầm nghĩ. Người không có được sẽ khiến hắn khao khát, nhưng một khi đã nắm chắc trong lòng bàn tay, liệu hắn còn trân trọng như hồi đầu?

"Bây giờ ngươi với nàng thế nào?"

"Chẳng có gì tiến triển. Thật ra nàng ấy..." Hắn ngập ngừng không nói hết câu, cân nhắc giây lát bỗng dưng đề nghị. "Hay là ngươi múa một điệu tại đây đi?"

Tôi hơi sửng sốt nhưng vẫn thoải mái nhận lời. "Được. Tuy nhiên không có nhạc đệm, chắc hẳn sẽ rất kì cục."

Hắn lắc lắc cây sáo trong tay. "Đừng quên ta còn có nó."

Tiếng sáo của hắn trong veo và êm ái, không phải điệu nhạc buồn buồn, sâu lắng trước đấy mà nhịp điệu dồn dập hơn, có vẻ là một khúc hát tươi vui. Tôi nhún chân nhảy ngẫu hứng theo tiếng nhạc, tà váy quét qua mang theo vệt gió cuốn lấy những cánh hoa nhẹ tênh. Sáo ngọc đặt bên môi hắn tỏa ra thứ ánh sáng lam dịu dàng. Đôi mắt hắn nhìn thẳng, tròng mắt đen láy như được bọc trong đốm lửa bập bùng. Tôi kết thúc điệu nhảy bằng một động tác nâng váy hơi cường điệu. Lâm Khánh lại gần giúp tôi phủi đi mấy cánh hoa bám trên tóc, mỗi cử chỉ đều tao nhã như con người hắn.

"Cảm ơn." Hắn nói khẽ.

Kế tiếp, chúng tôi dịch chuyển tới dòng sông gần kề. Tôi nhìn mấy hàng cây bụi cỏ ven bờ, buột miệng thốt lên. "Hình như ta đã từng tới đây."

Lâm Khánh tỏ vẻ ngạc nhiên, vội vàng hỏi. "Ngươi nhớ ra rồi?"

"Không. Chỉ cảm thấy đôi chút quen thuộc." Tôi lúng túng thú nhận. "Chúng ta từng gặp nhau ở nơi này ư?"

Hắn lắc đầu chẳng chịu giải thích. Tôi vẫn luôn có cảm giác hắn đang che giấu tôi chuyện gì đó.

Bất chợt Sói Tuyết nhảy phốc đến bên tôi. Đôi mắt nó láo liên vẻ cảnh giác. Bóng người vừa xuất hiện sau lưng Lâm Khánh cung kính cúi đầu với hắn. Bọn họ chăm chú nhìn nhau không nói một lời, chắc hẳn đang dùng Ẩn âm để trao đổi thông tin. Rồi người kia biến mất lặng lẽ như lúc đến. Trong khoảnh khắc, tôi nhận thấy trên khuôn mặt Lâm Khánh có một biểu cảm rất khác.

"Xin lỗi. Ta có việc phải đi bây giờ." Giọng hắn áy náy và trước lúc rời khỏi vẫn không quên đưa tôi trở lại Quang thành, thật sự là một quý ông chu đáo. Hàng quán đều đã mở ven các dãy phố. Chúng tôi nói mấy câu tạm biệt rồi tiến về hai hướng ngược nhau trên con đường, bỏ lại sau lưng cả khoảng vắng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trong rừng thủy trúc, chuỗi ngày hành xác của tôi bắt đầu. Lão Trần nhét tôi vào khóa học phép thuật cấp tốc với lịch trình dày đặc từ sáng sớm cho đến tối mịt, ngay cả lúc ngủ tôi cũng mơ thấy chú ngữ bay lởn vởn trong đầu. Lão dọa tôi, nếu không nỗ lực tu luyện thì khoảng thời gian đạt ngưỡng trưởng thành càng dài, tương ứng với tuổi trưởng thành càng lớn và ngoại hình của tôi phải giữ mãi ở mức tuổi ấy. Vì mục tiêu tuổi trẻ và sắc đẹp, tôi không ngại gò ép bản thân mình vào quá trình rèn luyện kham khổ. Cho dù cuối ngày mặt phờ phạc như cái cây héo quắt, cũng phải cố nhẩm thêm hai lượt lý thuyết rồi mới nhắm mắt ngủ say như chết.

Lão Trần thấy vậy xem chừng khá hài lòng. Một ngày đẹp trời, lão đưa tôi số tiền lớn để tôi tự chọn phần thưởng cho mình. Trước khi đi lão cẩn thận nhắc nhở, hiện giờ hàng giả hàng nhái nhan nhản trên thị trường như nấm mọc sau mưa, mang hình dáng nhãn mác y hệt hàng thật, dặn tôi phải xem xét kĩ lưỡng, đừng tham đồ rẻ mà mua phải hàng rởm. Năm ngoái lão đang đi trên đường thì gặp một người bán hàng rong, thấy giá hời liền mua ngay không suy tính, nào ngờ mua phải con dao vừa chặt khúc xương đã rụng mất cán. Từ đấy lòng tin của lão bị lung lay trầm trọng.

Tôi vâng lời lão tìm đến một tiệm pháp khí uy tín, khi mà quy mô và thương hiệu cũng khiến người ta tin tưởng vài phần. Vừa bước vào cửa, bên tai đã truyền tới giọng nói lảnh lót.

"Cửa hiệu pháp khí Vô Song xin kính chào quý khách. Chúc quý khách một ngày tốt lành!"

Con vẹt với chiếc mỏ vàng chóe và bộ lông sặc sỡ như bị đổ cả bảng màu đang làm động tác cúi người. Thế rồi nó nghiêm chỉnh đậu trên giá gỗ hóa thân thành con chim bất động, chỉ có đôi mắt không ngừng láo liên vẻ tinh quái. Sói Tuyết nghịch ngợm nhe răng về phía nó, gầm gừ mấy tiếng dọa nạt. Tôi thấy chân nó run run suýt rơi xuống, ngay cả tròng mắt cũng chẳng dám nhúc nhích.

Người đàn ông từ sau quầy bước tới cùng với nụ cười thương mại thường trực trên môi. Ông ta liếc nhanh qua tôi, đồng thời cất giọng đon đả. "Tiểu thư đến xem pháp khí phải không? Ở đây có rất nhiều mẫu mã để lựa chọn. Ngươi muốn loại pháp khí gì?"

Tôi phất tay. "Tạm thời chưa nghĩ ra. Để ta xem qua trước đã."

"Được. Xin cứ tự nhiên. Nếu cần thì gọi ta."

Ông ta biết ý lui về quầy thanh toán. Tôi tự do dạo quanh các gian hàng, vừa đi vừa quan sát. Pháp khí phân theo chủng loại và thuộc tính, đa phần được treo trên tường, số ít nằm dưới các kệ gỗ. Chỉ riêng kiếm cũng có cả trăm kiểu để lựa chọn. Tôi lượn hết căn phòng nọ đến căn phòng kia, nhìn tới hoa cả mắt. Gian phòng cuối bày biện khác hẳn, nó không hào nhoáng mà cũ kĩ và lộn xộn như một nhà kho. Có mấy thứ pháp khí chất thành đống trên nền nhà, không gắn bảng giá, đến gần còn ngửi được mùi ẩm mốc ngai ngái khiến người ta vừa ló mặt vào đã muốn quay đi.

Ánh mắt tôi hướng lên tường nơi treo mấy dải lụa lạc lõng. Lớp bụi phủ dày che mất màu sắc tươi sáng của chúng. Tôi tiện tay kéo dải lụa đầu tiên xuống xem thử, trong tích tắc phải rụt về theo phản xạ. Dải lụa trắng bỗng chốc nóng đỏ như thanh sắt nung rồi ngay lập tức trở về hiện trạng ban đầu. Tôi nghi hoặc vươn ngón tay chạm thử lần nữa. Chẳng có gì xảy ra, tựa hồ khi nãy chỉ là ảo giác. Thế rồi tôi quả quyết lấy nó.

Mang theo dải lụa định rời khỏi căn phòng, bước chân tôi khựng lại khi ngang qua đống đồ cũ nát trên sàn, dường như có lực hút vô hình kéo ánh mắt tôi đảo sang chúng lần nữa. Tôi nhíu mày nhìn chằm chằm, từ trong đống bừa bộn lôi ra một thanh kiếm, miệng nhẩm Tịnh chú tẩy sạch bụi. Trên vỏ kiếm đen tuyền lộ ra hoa văn cổ được chạm khắc tinh xảo, quấn quanh chuôi kiếm là hình con rồng đang trong tư thế bay lên, mắt nó nạm viên ngọc đỏ rực. Tim tôi đập dồn dập. Ngón tay miết trên lớp kim loại lành lạnh, hạnh phúc tới mức muốn đem thanh kiếm ôm trọn vào ngực.

Đây chính là thứ pháp khí uy lực cực mạnh biết bao kẻ săn đón truy tìm, cũng là vật xuất hiện trở đi trở lại trong giấc mơ của tôi, kiếm Thương Hải. Nó từng thuộc về Thượng quân Hải Phong, sau khi hắn qua đời thì thất lạc không rõ tung tích, đến nay vẫn nhiều người ngấm ngầm lùng sục. Ai có thể ngờ rằng, thanh kiếm nổi tiếng một thời lại bị quẳng trong xó xỉnh cũ nát này. Con mắt nhìn đồ của chủ tiệm thật không đáng tin chút nào.

Thấy tôi đi ra với hai pháp khí vừa cũ vừa tầm thường, ông ta lộ vẻ ngần ngại bảo. "Những thứ này lỗi thời rồi, công năng cũng chẳng được bao nhiêu, ngươi mua làm gì cho phí tiền. Ngoài đây có nhiều loại pháp khí vừa hiện đại vừa được thiết kế đẹp mắt, còn tích hợp các tính năng, tha hồ cho ngươi chọn lựa."

"Không cần." Tôi đặt thanh kiếm cùng dải lụa lên bàn. "Biết chúng là đồ cũ thì ông bán rẻ cho ta đi."

Ông chủ bất đắc dĩ đưa ra cái giá chưa bằng một phần mười những món đồ mới nhập, tính cho cả hai thứ. Tự dưng mua được đồ tốt với giá hời, miệng tôi không kìm được ngoác tới tận mang tai làm ông ta đảo mắt qua vài lần như thể bắt gặp kẻ lập dị.

"Ta mua thanh kiếm này." Giọng nói chắc nịch vang lên khi tôi vừa đưa tiền xong, chưa kịp cất đồ. Bóng đen lù lù xuất hiện ở cửa, xem chừng hắn cũng tới mua pháp khí. Tôi quay đầu sang, tầm nhìn lướt từ chiếc áo choàng rộng lên khuôn mặt vô cảm của hắn, nhất thời ngây ra. Tên áo đen muốn mua Sói Tuyết hôm nọ đang ngẫm đánh giá thanh kiếm trong tay tôi, điệu bộ rất chăm chú. Tôi lập tức nhét nó vào túi Càn Khôn của mình rồi hất cằm về phía hắn.

"Ngươi muốn gì? Lại định tranh đồ với ta?"

Hắn lạnh lùng quét mắt qua tôi, điềm tĩnh đi đến trước quầy đặt xuống một chồng Tinh tú cầu. Trong đấy có mấy viên siêu tinh chễm trệ nằm trên tấm kính mà giá trị của chúng khiến người ta lóa mắt thèm thuồng. Cả tôi và chủ tiệm đều há hốc mồm. Ông ta vừa mở miệng định nói đã bị tôi nhanh nhảu cướp lời. "Ta mua thanh kiếm trước, tiền trao cháo múc đàng hoàng. Giờ nó thuộc sở hữu của ta, ông không có quyền quyết định. Cửa hiệu lớn thế này uy tín cũng không nhỏ đâu nhỉ."

Khuôn mặt ông ta nhăn nhó như quả táo tàu, chắc hẳn trong lòng đang tiếc đứt ruột. Tên áo đen cũng không lên tiếng. Tôi hả hê nhìn biểu cảm đặc sắc của hai người họ rồi dẫn Sói Tuyết nghênh ngang rời đi, bước chân thoăn thoắt tiến ra khỏi cửa. Thú thực tôi đang lo sợ, sợ tên kia nổi khùng bày trò cướp giật giữa ban ngày ban mặt thì tôi tiêu đời.

Nhanh chóng hòa lẫn vào đám đông tấp nập qua lại trên đường, đi được một đoạn, tôi chợt có cảm giác người mình không ổn, liền đứng sững tại chỗ. Các âm thanh hỗn tạp bên ngoài dần trở nên mơ hồ. Đầu tôi choáng váng. Trong một giây có hàng chục ý nghĩ chạy qua não khiến nó muốn nổ tung nhưng tôi không xác định được từng ý nghĩ hoàn chỉnh. Rồi chúng biến mất, thay thế bằng cơn đau âm ỉ lan tràn. Tôi ngất lịm đi. Thân thể không rơi xuống mặt đất cứng ngắc như dự kiến mà được ai đó đỡ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

"Chúng dùng quyền lực để thống trị. Chúng dùng quyền lực để khống chế kẻ khác. Chúng dùng quyền lực để chà đạp họ. Chúng tự cho mình cái quyền thao túng số mệnh kẻ yếu thế. Không! Chúng sẽ không được như ý! Không bao giờ!"

"Các ngươi không làm chuyện xấu. Các ngươi chẳng làm hại ai. Bọn chúng dựa vào cái gì mà đòi trừng phạt."

"Chỉ cần có sức mạnh, ngươi có thể chống lại bọn chúng."

"Những kẻ này can hệ gì tới ngươi? Sống chết của chúng liên quan gì tới ngươi? Giết chúng đi! Ngươi sẽ trở thành kẻ mạnh nhất."

"Giết! Giết! Giết hết bọn chúng!"

Thanh âm đầy ma lực vang vọng trong đầu như lời mời gọi quyến rũ. Giọng nói truyền đến từ một không gian khác, trầm bổng và hư ảo mang theo sức hút vô hình. Tâm trí tôi xuất hiện sự bài trừ, theo bản năng muốn giãy giụa thoát ra. Thế rồi âm thanh ấy rời bỏ đột ngột như khi đến. Tôi choàng mở mắt rồi bật lên trong tư thế xác chết sống dậy, dọa cô gái đứng gần thét lên kinh hãi.

"Ngươi… ngươi tỉnh rồi." Nàng vừa vỗ ngực vừa lắp bắp, cố lấy lại bình tĩnh chậm chạp tiến về phía tôi. Ánh mắt tôi đảo quanh căn phòng rồi dừng trên bộ đồ đang mặc, không có gì thay đổi.

"Đây là đâu?" Tôi ngửi thấy mùi thuốc phảng phất như hồi ở nhà Thu Thủy.

"Phòng khám tư nhân." Cô gái trả lời. "Ngươi đã hôn mê hơn một ngày."

Tôi vô thức đặt tay lên đầu mình. Nó đã trở về bình thường, không còn đau nữa.

"Ta bị sao vậy?"

"Không có gì nghiêm trọng, chẳng qua là rối loạn linh lực. Sau khi uống thuốc vào sẽ đỡ hơn." Cô gái biến ra túi thuốc gói sẵn đưa cho tôi. Khi tôi hỏi giá tiền để trả, nàng khoát tay. "Người đưa ngươi tới đây đã thanh toán hết rồi. À, hắn còn nhờ ta chuyển cho ngươi cái này."

Tôi nhận lấy mẩu giấy nhỏ từ trong tay nàng, bên trên chỉ vẻn vẹn hai chữ ngắn ngủi: "Chỗ cũ". Bấy giờ tôi mới để ý, Sói Tuyết không biết đã chạy đi đâu. Sự vắng mặt của nó khiến tôi có linh cảm chẳng lành, vội vàng chỉnh sửa trang phục nhảy ra khỏi giường.

Sau mấy chục giây suy đoán, tôi men theo trí nhớ tìm đến gốc cây nơi chạm mặt tên áo đen lần đầu tiên, quả nhiên thấy hắn đang nằm vắt vẻo trên cành cao, bên dưới là Sói Tuyết bị nhốt trong lồng phép thuật. Nó vừa nhận ra tôi, cả người liền nhổm dậy, chân cào cào thanh sắt muốn phá hủy nhưng bị luồng sáng đẩy ngược trở lại. Miệng nó phát ra tiếng gầm phẫn nộ, rốt cuộc bất lực ngồi phịch xuống giương mắt nhìn tôi đáng thương. Tôi cố nuốt tức giận vào cổ họng, ngẩng đầu lên cao, đổi giọng mềm mại.

"Ngươi thả nó ra đi."

"Để các ngươi chạy trốn như lần trước?" Hắn cười khẩy, mắt cũng chẳng buồn ngó xuống.

"Vậy ngươi muốn thế nào? Cho dù ngươi bắt được Sói Tuyết, nó cũng chẳng tình nguyện đi theo ngươi, càng không nói đến chuyện thuần phục." Sự bình tĩnh tạm thời của tôi sắp vượt khỏi tầm kiểm soát.

Tên áo đen vẫn giữ tư thế ngất ngưởng trên cây, im lặng ngẫm tính toán.

"Ta muốn kiếm Thương Hải."

Câu nói của hắn khiến tôi giật mình, không phải vì hắn đưa ra yêu cầu quá đáng mà bởi hắn cũng nhận biết thanh kiếm kia, hiển nhiên sẽ chẳng dễ dàng buông tha.

Tôi xoay cổ vài vòng cho đỡ mỏi. Vừa tỉnh dậy đã hấp tấp chạy tới đây, cơm chưa được ăn nên hiện giờ đói muốn xỉu. Tôi lê thân xác héo tàn ngồi dựa vào gốc cây, tiếp tục quá trình thương lượng. "Ngươi bắt ta dùng kiếm đổi lấy Sói Tuyết? Nhưng vốn dĩ cả hai đều là của ta, ngươi không cảm thấy mình đang cướp giật trắng trợn sao?"

Thật ra tôi không hi vọng vào việc cùng hắn nói đạo lý, chỉ muốn nhân cơ hội châm chọc mấy câu cho hả giận. Pháp lực của hắn cao hơn tôi, cho dù nổi lòng tham cướp hết mọi thứ tôi cũng chẳng làm được gì.

Thế nhưng ngoài dự đoán, hắn dùng phép đặt một chiếc hộp vào lòng bàn tay tôi, đồng thời làm ra vẻ chính đáng bảo. "Trao đổi bằng thứ có giá trị tương đương. Ta không muốn bị coi là ỷ mạnh hiếp yếu."

Tôi làu bàu. "Ngươi ép ta trao đổi thì có khác gì đâu."

Đúng là một gã gàn dở khó hiểu. Ở đây chỉ có tôi và hắn, không biết hắn bày ra vẻ công bằng chính trực cho ai xem. Cái kiểu công bằng một cách vô lý của hắn khiến tôi phát bực.

Sói Tuyết duỗi tay chân nằm ườn trên thảm cỏ. Thân là đối tượng bị tranh chấp, nó hoàn thành rất tốt vai trò của mình, chính là bàng quan đứng nhìn. Tôi lắc lắc cái hộp trông có vẻ tầm thường trên tay, tò mò mở ra. Vật tròn bên trong trông khá quen mắt. Tôi nhíu mày ngẫm nghĩa hồi lâu, ngay sau đó bừng tỉnh, theo bản năng hít vào một hơi. Tay cẩn thận bưng chiếc hộp đặt sang một bên như nâng niu quả cầu thủy tinh dễ vỡ. Tiếp đến, tôi vội vàng lôi Bách Tập Thư ra tra cứu.

"Bánh Mặt Trăng được làm từ hoa Tinh tú cầu, vị chua ngọt thanh mát, không chỉ ngon miệng, đẹp mắt mà còn có công dụng chữa lành vết thương và gia tăng linh lực. Tinh tú cầu là loài cây đặc biệt, duy nhất được trồng trong vườn Thiêng, mỗi năm nở hoa một lần. Hoa màu xanh kết thành trái Tinh tú cầu, hoa màu trắng làm thành bánh Mặt Trăng. Loại bánh quý hiếm này dành riêng cho Quốc vương và Thượng quân, người khác không có cơ hội nếm thử trừ phi được ban tặng."

Vài dòng thông tin ngắn ngọn đã đủ để khắc họa loại bánh độc đáo, vô giá, có tiền cũng không mua nổi. Tôi quan sát kỹ lưỡng hình ảnh in trong cuốn sách rồi đối chiếu với vật đặt trong hộp. Chúng giống nhau như đúc.

"Đây thật sự là bánh Mặt Trăng sao? Ngươi làm cách nào có được?" Tôi ngửa mặt đối diện với tên áo đen.

Hắn thẳng thắn trả lời chẳng buồn giấu giếm. "Trộm."

Tôi sửng sốt. "Ngươi dám tìm Quốc vương trộm đồ?"

Hắn nhìn tôi như thể tôi vừa thốt ra một câu rất ngu ngốc. "Lấy từ nhà bếp ở Đông Nghi đài, trước khi dâng lên Quốc vương."

"Ra vậy." Tôi gật gù vẻ đã hiểu, lại nhướn mày uy hiếp. "Ngươi không sợ ta tố cáo ư?"

"Cứ thử xem."

Thử xong có khi mạng cũng chẳng còn.

Tôi nâng bánh Mặt Trăng lên ngang tầm mắt, thích thú ngắm nhìn. Nó tròn vo như cái đĩa, giữa bóng tối tỏa ra thứ ánh sáng bạc dìu dịu chẳng khác nào mặt trăng thật sự. Chỉ riêng hình thức đã đủ chứng tỏ kỹ xảo, công phu và trình độ bậc thầy của người đầu bếp. Mùi hương ngây ngất tỏa ra từ chiếc bánh khiến dạ dày đang đói meo đói mốc của tôi thêm cồn cào. Thế là tôi bất chấp tất cả cắn thử một miếng. Vị chua chua ngọt ngọt tan ra nơi đầu lưỡi, mang theo hương vị thanh mát của bạc hà và mùi hương đặc trưng của hoa Tinh tú cầu. Nó ngon đến nỗi, dẫu bên trong có thuốc độc cũng phải chén hết cho bằng sạch. Ăn xong, cơ thể tôi sáng khoái lạ thường. Nguồn năng lượng mới tràn vào khiến gân cốt khỏe khoắn và cảm giác lâng lâng khó diễn tả. Tôi chỉ hận không thể đem bánh Mặt Trăng đi nhân bản vô tính.

"Đón lấy!" Tôi ném thanh kiếm lên vị trí tên áo đen đang nằm. Hắn chuẩn xác giơ tay bắt được, khóe miệng nở nụ cười hài lòng. Biểu cảm vui mừng chân thật khiến hắn trông thuận mắt hơn nhiều. Hắn hóa giải chiếc lồng giam Sói Tuyết theo đúng thỏa thuận. Nó lấy đà nhảy phốc đến bên tôi, đôi tai trắng dựng đứng, nhe hàm răng nhọn hoắt về phía tên áo đen. Tôi sợ hành động khiêu khích này khiến hắn bị chọc giận rồi đổi ý nên vội vàng kéo Sói Tuyết đi, trong nháy mắt một người một sói biến mất giữa màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10

Mấy ngày sau, tôi nhận được thư của Lâm Khánh khi đang cùng lão Trần luyện thuật Tàng hình. Thư được buộc vào chân con Thiên di màu nâu bé bằng lòng bàn tay. Nó là loài chim thông minh và cực kì thính nhạy, có khả năng ghi nhớ mùi rồi đánh hơi từ khoảng cách rất xa, vì thế được dùng như phương tiện vận chuyển mà thông dụng nhất là đưa thư. Con Thiên di ngoan ngoãn đậu trên bệ cửa sổ, thi thoảng nhảy lóc chóc mấy cái. Nó kiên nhẫn chờ tôi viết xong thư hồi đáp rồi mới nhận lấy, vỗ cánh bay đi. Tôi nhìn theo bóng nó dần mất hút, thầm nhủ khi nào có tiền nhất định sẽ mua một con.

Đến ngày hẹn, tôi mặc chiếc váy màu hồng nhạt và đeo thêm ít trang sức, ngồi chờ sẵn ở phòng khách của Tinh Hoa đài. Lâm Khánh xuất hiện khi trời nhá nhem tối. Hắn khoác chiếc áo chùng màu nâu sẫm, cổ và tay áo viền da cam, bên trong là áo trắng kết hợp với quần dài cùng màu áo khoác, chân đi đôi giày nhẵn nhụi không chút bụi bẩn. Trong thư hắn có dặn ăn mặc trang trọng hơn thường ngày, nhưng chẳng giải thích lý do, đoán chừng chúng tôi sắp sửa tới một nơi đặc biệt.

Đứng trên hành lang đợi Lâm Khánh gọi Phương điểu, tôi chống cằm nhìn bao quát cảnh vật phía dưới. Những mái nhà nhấp nhô trong ánh trăng bàng bạc, dạ minh châu cũng được che bớt ánh sáng, để lộ các góc tối lẩn khuất. Đêm nay dòng người đổ ra đường nhiều hơn thường lệ và khung cảnh có phần kì dị. Tôi vô thức ngước mắt nhìn bầu trời, thoáng chốc kinh ngạc.

"Nhìn kìa! Mặt trăng. Nó chuyển sang màu xanh từ bao giờ."

Tay bất giác kéo tay áo Lâm Khánh. Hắn quay sang tôi mỉm cười nhã nhặn. "Ngươi không nhớ sao? Hôm nay là ngày lễ Thanh Hằng."

Dịp này tôi có biết qua, giống như ngày lễ tình nhân lãng mạn. Các đôi trai gái yêu nhau cùng hẹn ước dưới gốc cây Nhân Duyên, cầu chúc cho duyên phận mãi bền đẹp và rực rỡ như lá đỏ chẳng bao giờ phai sắc. Chính bởi vậy, năm nào khu vực quanh gốc cây cũng đông nghịt người, ngay cả các cặp vợ chồng lâu năm cũng bon chen tìm đến, nghe nói chỉ để giành giật một chiếc lá.

Phương điểu bay tới trong lúc tôi đang thơ thẩn suy nghĩ. Lần này tôi rút kinh nghiệm, sớm tạo kết giới che chắn trước luồng gió mạnh từ các cú đập cánh. Nó kiên nhẫn giữ nguyên vị trí trên không, tôi vẫn chần chừ chưa chịu leo lên.

"Ngươi định đưa ta đi đâu?" Tôi băn khoăn hỏi.

Lâm Khánh quay sang, ôn hòa đáp. "Dạ tiệc hoàng gia."

Tôi trợn mắt, cố tìm kiếm biểu hiện đùa cợt trên gương mặt hắn, chắc rằng hắn đang nghiêm túc mới háo hức trèo lên lưng Phương điểu. Nó sải rộng đôi cánh dũng mãnh êm ái lướt vào khoảng trời. Mặt trăng tròn vành vạnh thay tấm áo xanh trong như lòng đại dương. Những vì sao xung quanh bị lu mờ, riêng mình vầng trăng chiếm lĩnh vẻ thanh lệ. Càng bay lên cao, tôi có cảm giác mình đang gần hơn với ánh trăng xa vời. Đêm nay Phương điểu xuất hiện nhiều hơn mọi khi, nhiều con đang cùng bay về một hướng và cũng chính là đích đến của chúng tôi – lâu đài Phượng Nghi.

Tòa lâu đài tráng lệ chìm trong màn đêm vẫn không mất đi vẻ bề thế. Các mái vòm cổ kính nằm san sát, bên dưới là ô cửa sổ lập lòe ánh nến, trông xa

như những con mắt thao láo trừng giữa bóng tối. Phương điểu hạ cánh trước cổng thành rồi tự giác bay đi. Lâm Khánh đeo một chiếc mặt nạ cùng màu với trang phục, đồng thời đưa cho tôi chiếc mặt nạ bạc hình cánh bướm, bảo rằng đây là luật bất thành văn của dạ tiệc. Chúng không phải mặt nạ thông thường mà được xem như một loại pháp khí chống phép Nhìn xuyên.

Đến trước mặt lính canh, Lâm Khánh chìa ra hai tấm thiệp in hình cây cổ thụ lá đỏ cùng dòng chữ nổi nhũ vàng tôi chưa kịp đọc. Lính canh kiểm tra xong, cung kính cúi đầu rồi trở về tư thế đứng thẳng nghiêm chỉnh. Cùng lúc ấy có đội tuần tra đi ngang qua, những khuôn mặt vô cảm bao bọc trong ánh đuốc hừng hực.

Lâm Khánh dẫn tôi vào trong. Lần đầu tiên tới lâu đài nên tôi quyết định không dùng phép Dịch chuyển để có thể chậm rãi chiêm ngưỡng quang cảnh xung quanh. Chúng tôi thong thả cước bộ qua hoa viên, bước trên những hành lang lát đá và dưới chùm đèn lung linh được kết từ hàng chục viên dạ minh châu nhỏ xíu. Hầu hết các vị khách đều đã tập trung ở phòng dạ hội, tất cả đều đeo mặt nạ. Tuy nhiên, những người thân quen vẫn dễ dàng nhận ra nhau thông qua giọng nói hoặc phục sức mang trên người. Còn với tôi có mặt nạ hay không đều như nhau, vì cơ bản tôi chẳng biết ai cả.

Dạ tiệc thường niên được tổ chức vào ngày Thanh Hằng do Hoàng hậu hoặc Công chúa chủ trì. Khách mời đều là quý tộc hoặc con cháu quý tộc còn độc thân, mà theo tôi thấy chẳng khác nào buổi mai mối trá hình. Hai dãy bàn trải dài chia căn phòng thành hai khu nam nữ riêng biệt. Những ly thủy tinh bóng bẩy được xếp ngay ngắn thành hình tròn quanh lọ hoa hồng còn tươi. Hàng loạt đĩa thức ăn trang trí cầu kì đặt trên khăn trải bàn trắng tinh khiến tôi say mê nhìn khắp lượt, chỉ ước có thể gói tất cả mang về. Phía bên kia, Lâm Khánh đang đứng trò chuyện cùng một tốp người. Có rất nhiều kẻ vây quanh hắn, đoán chừng bọn họ đều đã nhận ra nhau. Nếu hắn không chủ động tiết lộ thân phận với tôi, tôi cũng chẳng có ý định hỏi, sợ rằng một khi biết được sẽ đánh mất sự thoải mái vô tư giữa bạn bè bình thường trước đây.

Bỗng nhiên ánh đèn vụt tắt. Tiếng nói chuyện im bặt. Mọi ánh mắt cùng đổ dồn về một phía nới tỏa ra nguồn sáng duy nhất.

"Công chúa đến rồi." Ai đó thì thầm.

Cô gái đeo mặt nạ vàng nổi bật giữa trung tâm ánh sáng. Chiếc váy trắng tinh khôi của nàng xòe rộng, phủ lên thảm nhung. Vòng cổ và bông tai gắn những viên đá xanh lấp lánh toát lên vẻ quyền quý. Phía sau nàng mọc lên một cây cổ thụ cao lớn với thân gỗ xù xì cùng toàn bộ lá đỏ rực. Nó giống hệt cây Nhân Duyên hiện ra trong giấc mơ của tôi, nhưng tôi biết chắc đây chỉ là hàng giả.

Công chúa nói mấy câu hình thức rồi nhanh chóng tuyên bố khai tiệc. Giọng nàng lanh lảnh và hơi trẻ con. Có vẻ hôm nay mọi người không quá coi trọng nghi thức hay quy củ. Theo lời Lâm Khánh, việc đeo mặt nạ nhằm tránh sự phân biệt địa vị và tạo ra bầu không khí tự do, cởi mở nhất cho tất cả các khách mời. Ngay cả Công chúa cũng rất tự nhiên đi xuống hòa mình vào đám người.

"Này, kia có phải tiểu thư Phi Yến không nhỉ?" Cô gái đứng cạnh hỏi nhỏ khi tôi đang uống mấy ngụm nước cam cho đỡ khát. Nàng đeo mặt nạ tím đính mấy viên đá ở rìa để lộ đôi mắt đen láy. Tôi nhìn theo hướng nàng chỉ, buột miệng hỏi.

"Tiểu thư Phi Yến là ai?"

Nàng ngó tôi với ánh mắt ngỡ ngàng. "Người nổi tiếng như thế mà ngươi không biết sao?" Kế tiếp xích lại gần, giọng hớn hở. "Này nhé, nàng ấy là con gái duy nhất của Hải quân, từ khuôn mặt tới dáng người đều cực kì xinh đẹp. Pháp lực cũng không tồi đâu, nàng còn có biệt năng, hình như là thuật Dịch chuyển tức thời thì phải. Tuyệt vời nhất là giọng hát của nàng khiến ai nghe xong cũng phải mê mẩn, có điều nàng không thường xuyên biểu diễn cho lắm, ta mới nghe đúng một lần khi nàng thể hiện tài năng trước Quốc vương và triều thần trong tiệc mừng năm mới cách đây khá lâu. Ngươi nói xem, sao trên đời lại có người hoàn hảo thế chứ. Bao nhiêu may mắn đều dồn hết lên người nàng ấy, đâu còn chút nào cho chúng ta."

Tôi từng nghe qua, Hải quân sinh được bốn người con trai nhưng chỉ có một cô con gái duy nhất nên từ nhỏ đã nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, giờ mới biết tên nàng ta là Phi Yến. Giọng điệu vừa hâm mộ vừa ghen tị của cô gái khiến tôi nảy sinh sự hiếu kì, bất giác đảo mắt thêm vài lần nữa.

"Tại sao ngươi đoán người đó là Phi Yến?"

"Ngươi hãy để ý viên ngọc trên đầu tiểu thư." Tôi quan sát viên ngọc hai màu hình trái tim, vòng ngoài màu trắng, ở giữa màu đỏ trông khá độc đáo. "Nghe nói loại ngọc ấy rất quý hiếm, Hải quân đặt thợ chế tác riêng từ Nguyệt Hà quốc để làm quà sinh nhật tuổi mười tám cho con gái. Ở đây chẳng ai có viên ngọc tương tự. Nếu nàng ấy không cho người khác mượn thì kia chính là nàng rồi."

Tôi gật gù tán thành. Mang theo vật đặc trưng như thế, chiếc mặt nạ của Phi Yến coi như vô dụng. Rất dễ nhận ra đêm nay nàng ta là tâm điểm thu hút mọi sự chú ý. Tà váy đỏ lộng lẫy ôm lấy dáng người yểu điệu khiến nàng trông như một đóa hồng kiêu sa. Vòng cổ bằng ren nổi bật trên làn da trắng mịn. Khuôn mặt ẩn dưới lớp mặt nạ, lộ ra đôi môi trái tim căng mọng và chiếc cằm thanh tú, móng tay cũng sơn đỏ chót đồng bộ với màu váy. Từ trên xuống dưới bao phủ trong lớp màu quyến rũ, ngay cả động tác nâng ly uống rượu cũng khiến người ta không thể rời mắt, vô cùng cuốn hút.

Cô gái đứng cạnh tôi hớp vài ngụm rượu vang để lấy tự tin sải bước về phía nàng. Tôi đứng ở xa không nghe rõ, chỉ thấy hai người trao đổi vài ba câu rồi cô gái mang vẻ mặt hổ thẹn rời đi, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì. Phi Yến hờ hững lắc lắc ly rượu trong tay. Tôi tìm một chỗ trống ngồi xuống, chuyên tâm thưởng thức đĩa đồ ăn vừa lựa chọn sau khi dạo hết dãy bàn.

"Hừ. Ỷ vào nhan sắc mà kiêu căng." Cô gái ngồi kế bên đang chống cằm nhìn chằm chằm một hướng, vẫn là Phi Yến. "Từ nãy đến giờ đã từ chối sáu người mời nhảy, nàng ta tự coi mình là ai chứ."

Tôi im lặng cắm mặt vào ăn. Giọng điệu mỉa mai vẫn lọt vào tai rõ mồn một.

"Luôn kiêu ngạo cho rằng chỉ Tam hoàng tử mới xứng với mình, thực tế người ta còn chẳng thèm đến cơ đấy. Ha, cứ đơn độc ngồi đó đi nhé."

Nhìn cô gái bĩu môi vẻ đanh đá, tôi không nhịn được tò mò hỏi. "Tại sao hắn không đến?"

"Ngươi quên rồi à, chàng vốn không thích dự tiệc, rất nhiều năm đều không tham gia. Năm nay tám, chín phần cũng vắng mặt. Tuy rằng thật đáng tiếc khi chàng không xuất hiện, nhưng nhìn vẻ chờ đợi vô vọng của người kia, ta càng cảm thấy hả hê. Nàng ta…"

Giọng điệu thao thao bất tuyệt bỗng dưng ngưng bặt. Cô gái quay sang tôi trợn mắt. "Ngươi là ai?" tiếp đấy rối rít thêm vào. "Xin lỗi. Ta nhầm người." Có lẽ xấu hổ về những lời vừa nói nên nàng ta vội vã đứng dậy chuyển sang khu vực đối diện, quên cả ly nước uống dở trên bàn.

Tôi tốt bụng nhắc nhở. "Lần tới, khi chuẩn bị nói xấu người khác thì nhớ nhìn trước ngó sau cẩn thận nhé."

Tốc độ bước đi của nàng ta mỗi lúc một nhanh, nhất thời không nhớ ra việc sử dụng thuật Dịch chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Âm nhạc du dương quyện trong ánh đèn vàng lãng mạn, phủ xuống các cặp đôi đang khiêu vũ trên sàn. Tà váy bồng bềnh lả lướt theo từng bước nhảy. Lâm Khánh lại gần khi tôi vừa giải quyết xong đĩa đồ ăn đầy ụ. Có mấy cô nàng không ngừng liếc về phía chúng tôi rồi chụm đầu bàn tán. Đột nhiên tôi hiểu tại sao tiểu thư Phi Yến từ đầu tiệc đến giờ không động chút thức ăn nào, bị người ta soi như lần đầu thấy sinh vật lạ, khẩu vị cũng chẳng còn.

Lâm Khánh hơi khom người, tay vươn ra làm động tác mời, đơn giản nói với tôi. "Có thể cùng ta nhảy một điệu không?"

Ban nãy tôi cứ thắc mắc khi bắt gặp hắn thi thoảng đảo mắt qua phía này, xem ra là vì tôi ăn uống quá nhiệt tình, hắn phải chờ đến khi tôi đặt đĩa xuống bàn mới dám tiếp cận.

"Được." Tôi đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn. Những tia nhìn xung quanh ngày một trắng trợn hơn. Chúng tôi di chuyển chầm chậm theo nhịp điệu bởi bản nhạc hiện tại khá nhẹ nhàng. Khoảng cách quá gần khiến tôi đâm ra bối rối kì lạ, mắt không dám nhìn thẳng vào hắn mà chếch về phía sau. Có cô gái vì mải ngó chúng tôi mà dẫm phải chân bạn nhảy, liền luống cuống xin lỗi. Anh chàng cũng rất phong độ không kêu lên tiếng nào, chỉ nhìn chòng chọc khiến nàng kia chẳng đám liếc lung tung nữa.

"Ngươi cười gì vậy?" Lâm Khánh đột ngột hỏi.

Tâm trí tôi bị kéo về thực tại, mặt đối diện hắn. "A, không có gì. Cảm ơn ngươi đã đưa ta đến bữa tiệc này."

"Nếu ngươi thích, năm nào cũng có thể tới đây."

Tôi sẽ không thành thật thú nhận rằng, cái mình thích nhất là đồ ăn cực ngon. Ngoại trừ nó, dạ tiệc đối với tôi chẳng mấy thú vị, chắc bởi tôi không có người bạn nào ngoài Lâm Khánh nên hơi lạc lõng.

Thi thoảng ánh mắt Lâm Khánh sẽ đảo về một hướng nhất định. Tôi nhìn theo hắn, trông thấy tiểu thư Phi Yến đang ngồi trò chuyện với cô gái bên cạnh, dáng vẻ hơi uể oải. Đợi bản nhạc kết thúc, tôi chủ động buông tay Lâm Khánh trước, thật lòng đề nghị. "Nếu muốn thì đến mời nàng ta đi."

Hắn cụp mắt xuống. "Vô ích thôi. Nàng ấy sẽ từ chối."

"Ngươi chưa thử làm sao biết?"

"Có nhiều kinh nghiệm rồi." Hắn nói với giọng bông đùa. Nhưng tôi biết, sâu trong thâm tâm hắn chẳng vui vẻ chút nào.

Chúng tôi nhảy với nhau hai bản, chỉ trao đổi qua lại vài câu ngắn gọn còn phần lớn thời gian dành để trầm mặc. Ngay khi giai điệu cuối cùng kết thúc, tôi thả tay ra, miệng liến thoắng. "Ta hơi khát nước, đi kiếm chút gì để uống đã."

Hắn ngạc nhiên nhưng cũng khẽ gật đầu, chân dợm bước định theo tôi đến bàn ăn, lại bị một cô gái cản đường nói gì đấy. Tôi không nghe được vì đã dùng phép Dịch chuyển biến mất giữa đám đông. Ra khỏi ánh đèn, mắt tôi từ từ thích ứng với bóng tối. Tôi ẩn mình sau bụi cây cao trong hoa viên nơi vắng người qua lại, cởi bỏ mặt nạ nhét vào túi và biến váy dạ hội thành trang phục hầu gái.Tiếp đến, tôi tạo kết giới nhỏ để cản ánh sáng rồi mới mở Bách Tập Thư ra, tra cứu bản đồ lâu đài. Mắt nhìn bao quát khắp nơi để xác định phương hướng, đầu âm thầm ghi nhớ.

Khi vô tình liếc lên cao, tôi chợt bắt gặp bóng người trên đỉnh tháp. Khoảng cách quá xa không nhìn rõ, dù cố nheo mắt tôi cũng chỉ xác định được cái bóng mờ mờ tạo thành khối đen bất động giữa không trung, nhưng có cảm giác kẻ ấy cũng đang hướng về phía mình. Cả hai cùng mọc rễ tại chỗ hồi lâu. Cuối cùng tôi lờ hắn đi, giả vờ làm người hầu ung dung tiến vào lâu đài theo kế hoạch ban đầu.

Do mọi người đa phần tập trung ở phòng tiệc nên tôi may mắn không gặp trở ngại nào, vòng vèo một lúc cũng tới được Tàng Thư Các. Đây là phòng lưu trữ sách lớn nhất vương quốc, thuộc quản lý của hoàng gia, bên trong chứa rất nhiều văn thư cổ không thể tìm thấy ở bất kì đâu. Tôi rón rén đẩy cửa

bước vào. Ngay khi tiếng cót két của bản lề vang lên, bóng người từ trên trần rớt xuống như cái bao tải đứng chắn phía trước. Mái tóc hắn xoăn tít, râu ria xồm xoàm che hết nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt lờ đờ còn ngái ngủ. Hắn uể oải cất giọng ồm ồm. "Ai đấy?"

Tôi đoán hắn là thủ thư trông coi Tàng Thư Các, bèn nhẹ nhàng đáp. "Ta là hầu gái bên người Hoàng hậu. Ngài ấy sai ta đến lấy vài cuốn sách về y thuật."

Đôi mắt nhập nhèm của hắn cố mở to, cơn buồn ngủ bay đi quá nửa. "Ngươi nói… Hoàng hậu? Chẳng phải nàng đã qua đời cách đây trăm năm đó sao?"

Tôi cố giữ giọng điệu thản nhiên nhằm che giấu sự lúng túng. "Ngươi nghe nhầm rồi. Ta nói con trai Hoàng hậu, Tam hoàng tử ấy." Có lẽ khi nãy nghe người ta bàn tán về hắn nên hiện giờ, lời nói dối trơn tuột bật ra không suy tính.

Nào ngờ tên thủ thư trừng mắt hoàn toàn tỉnh táo. "Ngươi lầm nhảm gì thế, Tam hoàng tử là con trai Hoàng phi, Đại hoàng tử và Nhị Hoàng tử mới là con ruột Hoàng hậu."

"Vậy Tam hoàng tử được coi là con trên danh nghĩa của Hoàng hậu, không phải sao?" Tôi cố vớt vát.

Tên thủ thư đổi giọng nghi hoặc. "Thật ra ngươi là ai?"

Bất đắc dĩ tôi thò tay vào túi, lấy ra viên thuốc nâu đưa cho hắn, tỉnh bơ nói. "Ngươi xem đi thì biết."

Hắn bị mùi hương tỏa ra thu hút, vừa chun mũi ngửi vừa hiếu kì hỏi. "Đây là thứ gì?" Giây tiếp theo, chưa kịp nghe được câu trả lời đã lăn đùng ra ngất.

Vừa rồi là thuốc mê liều cực mạnh trong đống thuốc Thu Thủy đưa cho tôi, đương nhiên có kèm thuốc giải. Nó gây tác dụng tức thì nhưng thời gian duy trì không lâu, chỉ tầm nửa tiếng, do vậy tôi chẳng thể chần chừ. Phát hiện cái võng mắc trên trần, tôi dùng phép đưa tên thủ thư lên rồi tiến sâu vào bên trong. Nhờ có ánh sáng của dạ minh châu, Tàng Thư Các sáng trưng như ban ngày. Sách được xếp gọn gàng trên những giá đỡ cao ngất ngưởng. Chúng được phân chia thành các khu vực riêng biệt theo thể loại, có nhiều cuốn sách loằng ngoằng các dòng chữ kì lạ mà tôi vừa nhìn đã hoa mắt không tài nào hiểu nổi. Lạc trong mê cung sách đồ sộ, tôi biết việc tìm kiếm thủ công là bất khả thi nên trực tiếp dùng phép Triệu hồi.

Miệng lẩm nhẩm hai chữ "Tịch thuật", hàng trăm cuốn sách từ khắp phía bay vèo vèo về phía tôi xếp thành chồng trước mắt. Tôi kiên nhẫn xem lướt từng quyển, đọc mãi, đọc tới đông cứng cơ mắt vẫn không thấy được thứ cần tìm. Nhẩm tính thời gian sắp hết, tôi đành thất vọng trả chúng về chỗ cũ rồi âm thầm lẻn ra ngoài.

Bước chân dẫm lên cái bóng nghiêng nghiêng đổ trên nền đá. Ánh lửa bập bùng nhảy múa quanh ngọn đuốc thắp sáng hành lang. Không gian yên tĩnh, đế giày nện xuống êm ái và nhịp nhàng. Tôi đột ngột khựng lại, ngoảnh đầu ngó quanh quất, sau lưng không một bóng người. Tôi thầm cười nhạo trong lòng, chắc bởi vừa làm chuyện mờ ám nên nhiễm bệnh đa nghi hơn bình thường. Mắt vô thức hướng về phía đỉnh tháp dừng tại vị trí trống không. Kẻ đó đã sớm rời đi.

Vốn dĩ tôi định quay về phòng tiệc, nhưng trên đường gặp phải cảnh tượng lý thú nên bỏ dở giữa chừng. Cánh bướm xinh đẹp đậu trên đóa hoa nở e ấp, toàn thân tỏa ra quầng sáng cam nhàn nhạt, ánh sáng lay động dập dờn theo từng đợt vỗ cánh, lượn lờ như ngòi bút vẽ giữa màn đêm. Nghe nói vào ngày Thanh Hằng sẽ xuất hiện loài bướm dạ quang tụ tập thành đàn quanh các khe suối, tạo thành cảnh tượng chưa từng thấy. Vì chúng rất hiếm gặp nên người ta còn đồn rằng, việc trông thấy đàn bướm nhất định sẽ đem đến may mắn. Chẳng ngờ tôi vô tình gặp được một con, kích động tới mức ngây ra tại chỗ.

Chú bướm nhỏ lòng vòng bay quanh đóa hoa rồi lượn đi. Tôi gấp gáp đuổi theo nó, mắt nhìn trân trân phía trước không dám chớp nhiều, chỉ sợ mất dấu vết. Nó bay rất nhanh. Tôi dựa vào phép Dịch chuyển bám đuôi trong vô thức, lúc dừng chân mới phát hiện mình đã lọt trong khu rừng gần lâu đài. Phía trước truyền tới tiếng nước chảy róc rách. Đàn bướm tụ tập bên trên dòng suối pha trộn đủ sắc màu sặc sỡ tựa cầu vồng. Chúng bồng bềnh giữa không trung, thả trôi các quầng sáng rớt xuống mặt nước lóng lánh.

Chắc cũng phải hơn trăm con, tôi ước tính. Bỗng nhiên đàn bướm tản ra bay đi hỗn loạn, trong nháy mắt chẳng còn bóng dáng, trả về một mảnh rừng tăm tối. Tôi cứ ngỡ sự hiện diện của mình khiến chúng hoảng sợ. Nhiệt độ tựa hồ giảm xuống đột ngột. Hơi lạnh ùa đến len lỏi qua từng ngóc ngách tế bào khiến tôi rùng mình. Bấy giờ tôi mới lờ mờ hiểu ra nguyên nhân đàn bướm vội vã di tản, vì chúng quá nhạy bén để đánh hơi được nguy hiểm.

Dường như có thứ gì đó đang tiến gần. Tôi biết mình phải lập tức rời khỏi. Nhưng tôi chưa kịp di chuyển, chúng đã vây khốn xung quanh, nhanh đến không tưởng. Đàn chim đông đúc tạo thành vòng tròn đen kịt lơ lửng trên đỉnh đầu. Đôi cánh quá dài so với thân hình nhỏ xíu. Cặp mắt đỏ hau háu nhìn con mồi mang theo vẻ hung tàn và hoang dại, hồi lâu chúng vẫn giữ nguyên khoảng cách cố định. Trong đầu tôi chợt tràn về một đoạn kí ức.

Khi ấy, tôi đang thưởng thức bữa trưa tại nhà hàng quen thuộc thì vô tình nghe được cuộc trò chuyện của ba người bàn kế bên.

Vị khách thứ nhất: "Các ngươi nghe tin gì chưa? Trong làng mới có thêm một người mất tích, vừa tối hôm qua thôi."

Vị khách thứ hai ngừng rót rượu. "Thật à? Thế đã tìm được chưa?"

Vị khách thứ ba chen vào. "Tìm được một cái xác khô quắt."

Vị khách thứ hai kêu lên. "Chuyện quái gì vậy?"

Vị khách thứ nhất hạ giọng. "Nghe nói bị hút máu cho tới chết. Kể từ khi loài chim lạ xuất hiện gần đây, liên tục có các vụ mất tích kì bí xảy ra trong

rừng.”

Vị khách thứ ba gật gù. “Người ta đã tìm được mấy xác chết nằm rải rác dưới đống lá khô.”

“Thật đáng sợ!” Vị khách thứ hai cảm thán.

Những sinh vật quỷ dị trước mắt tôi ước chừng là loài chim khát máu trong lời đồn. Chúng vẫn bất động một cách khó hiểu, hàng trăm cặp mắt trừng trừng sáng rực như đèn pha. Tôi định phá vòng vây chạy đi, lại kinh hãi phát hiện toàn thân cứng đờ, tựa hồ bị trói buộc bởi sợi dây phép thuật vô hình. Hóa ra chúng đang dàn trận nhằm khống chế con mồi. Trí óc tôi hoàn toàn tỉnh táo nhưng thân thể không nghe theo sự điều khiển của nó. Tôi niệm chú trong đầu, đồng thời cưỡng chế khơi dậy nguồn linh lực đang bị khóa chặt. Đàn chim vẫn không nhúc nhích nhưng áp lực đè xuống ngày một gia tăng.

Đôi bên âm thầm giằng co, sức lực của tôi dần cạn kiệt, vòng tròn cũng bắt đầu thu hẹp. Những hàm răng nhọn hoắt nhe ra trắng hếu. Chỉ đợi tôi gục ngã, chúng tức khắc lao đến, cấu xé, ngấu nghiến và hút đi dòng máu sinh mệnh quý giá. Sự đau đớn châm chích nơi bề mặt da rồi lan tràn khắp cơ thể, chậm rãi tra tấn, dai dẳng và nhức nhối.

Giữa khoảnh khắc sống chết chơi vơi, tôi bắt gặp một bóng người đang vội vã tiến gần. Hình ảnh ấy nhoè đi khiến tôi phải cố nheo mắt nhìn cho rõ.

Là Lâm Khánh sao? Hắn đến cứu tôi ư? Trông hắn có vẻ lo lắng cùng sợ hãi.

Nhưng tôi không cầm cự được nữa. Mất máu quá nhiều khiến đầu tôi váng vất. Gốc cây trước mặt dường như đang chao đảo và cảnh vật xung quanh trở nên mơ hồ chấp choáng. Phía xa, thấp thoáng cánh bướm lạc lõng hốt hoảng vỗ cánh bay đi tìm bầy đàn. Ánh sáng cuối cùng còn sót lại trong đêm.

Rồi vụt tắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Sói Tuyết ngoe ngẩy cái đuôi xù. Sáng sớm nó đã chờ sẵn bên hồ, biểu hiện dáng vẻ nóng lòng muốn rời khỏi rừng thủy trúc chán ngắt. Chúng tôi vào Quang thành thuê Phương điểu. Lão Trần vì tiết kiệm tiền mà thuê được hai con giá rẻ bay chậm rì rì như sắp chết đói, gần hết ngày mới tới nơi. Địa điểm là nhà của một học giả uyên bác mà tôi vô cùng ngưỡng mộ, Trịnh Hùng – người biên soạn cuốn Bách Tập Thư.

Từ nhỏ ông đã nổi tiếng thông minh và có trí nhớ siêu việt. Ông coi việc học là thú vui, đọc sách là đam mê và trau dồi tri thức là mục tiêu lớn nhất trong đời. Ông từng đặt chân đến nhiều vùng đất xa lạ, triệt để thực hành quan điểm “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”. Mỗi khi gặp được điều thú vị dọc đường, ông đều tỉ mỉ tổng hợp và ghi chép lại, dần dần hình thành thói quen. Người ta nói số sách ông từng đọc và viết ra cũng đủ để dựng lên một cái thư viện cỡ lớn. Mặc dù học rộng biết sâu nhưng pháp lực của ông lại chẳng mấy vượt trội, thuộc dạng linh lực kém phát triển, luyện tập rất nhiều nhưng tăng lên chẳng là bao. Biết được điều này không ít người tiếc nuối, có kẻ thì cảm thán “Thế giới thật công bằng!”

Bao nhiêu bí thuật cổ xưa hiểu rõ nhưng không thể vận dụng, có lẽ chính bản thân cũng thấy không cam lòng. Bởi vậy ông quyết định tuyển học trò. Thông báo vừa được đưa ra cả, vương quốc sôi sục như giọt nước lạnh bắn vào chảo dầu nóng bỏng. Ngôi nhà đơn sơ giữa khu đất ngoại ô bỗng chốc biến thành tâm điểm của dòng người lũ lượt kéo về, phạm vi quanh đó cũng thành nơi cắm trại công cộng. Trịnh Hùng bị sự nhiệt tình thái quá làm cho hoảng sợ, nửa đêm lén lút bỏ của chạy lấy người, tiếp theo đấy là vô số lần chuyển nhà.

Rốt cuộc cũng có người may mắn được ông phát hiện ra tiềm năng và thu nhận làm học trò. Người ấy là cha tôi. Ngay lập tức ông tuyên bố chỉ nhận một học trò duy nhất, tới khi người hiện tại chết đi mới có cơ may nhận thêm người mới. Đám đông kiên nhẫn chờ đợi trong thời gian dài rồi cũng hết hi vọng, ngậm ngùi từ bỏ.

Đến nay cha tôi qua đời đã lâu, vị trí học trò cũng đã có người chiếm giữ. Mọi người không biết rõ ai là kẻ thay thế nhưng tin chắc rằng đó là một nhân vật xuất sắc, bởi yêu cầu tuyển chọn của Trịnh Hùng vốn dĩ rất cao. Lão Trần bảo cần tìm cho tôi một người thầy tử tế khi mà biệt năng của tôi đang dần le lói, dõi mắt khắp vương quốc chỉ có Trịnh Hùng phù hợp nhất. Tôi biết điều đó là không thể. Tuy nhiên, tôi vẫn háo hức trong chuyến đi gặp mặt người mình hâm mộ, cho dù đoán trước trăm phần trăm thất bại.

Những người nổi tiếng thường thích sống ẩn dật tránh tai tiếng. Nơi ở của Trịnh Hùng nằm giữa vùng núi tương đối hẻo lánh, cách xa kinh đô. Phương điểu hạ cánh lúc xế chiều. Vầng dương đỏ ối chầm chậm ngả bóng phía Tây nhuộm cả khoảng trời sắc cam như nổi lửa. Tại bìa rừng chỏng chơ một ngôi nhà. Nó được dựng lên từ những viên đá sần sùi, mang vẻ hoang sơ và hơi quái đản. Ô cửa sổ hình mái vòm với lớp kính mờ heo hắt vài vệt nắng cuối ngày, nhìn kĩ còn thấy được ánh lửa lập lòe từ sâu bên trong. Trước mắt chúng tôi là cổng đá sừng sững không có cánh. Trải qua mưa nắng, các lớp đá được bào mòn nhẵn thín, phía trên khắc dòng chữ bền bỉ với thời gian “Tri thức là sức mạnh”.

Lão Trần vừa đưa tay chạm kết giới, bóng người tức khắc hiện ra. Tôi trợn mắt nhìn chằm chằm ông lão già nua trong bộ trang phục kì quặc. Râu tóc bạc trắng như cước thả dài trên chiếc áo chùng xám, phía dưới là quần đỏ rộng thùng thình, nhăn nhúm, trông có vẻ lôi thôi lếch thếch. Vạt áo bị thứ nước gì đó đổ vào ố một mảng. Trên khuôn mặt nhăn nheo nằm vắt vẻo hai hàng lông mày rậm như sâu róm. Đôi mắt ông lão sáng quắc tựa mắt chim ưng, mang theo ánh nhìn sắc bén xuyên thấu tất cả.

"Trịnh Hùng." Lão Trần cất tiếng chào. Tôi cũng lễ phép đan chéo hai tay trước ngực đồng thời cúi người theo nghi lễ chào hỏi truyền thống.

"Đã lâu không gặp." Trịnh Hùng mở kết giới, đi trước dẫn đường.

Tôi bước trên lối mòn lát gạch đỏ, không ngừng liếc ngang liếc dọc rồi hạ giọng hỏi lão Trần. "Tại sao Trịnh Hùng có vẻ ngoài già đến thế? Chẳng lẽ gần trăm tuổi mới đạt mốc trưởng thành?"

"Đương nhiên không phải." Lão trả lời. "Đó là diện mạo giả do thuốc tạo thành. Hắn cho rằng vẻ ngoài già cả mới thể hiện được sự lão làng từng trải của mình, cùng với đó được kẻ khác tin tưởng và kính trọng."

Phía trước truyền đến tiếng ho nhắc nhở. Tôi gật gù, thức thời ngậm miệng.

Phòng khách không rộng lắm, vừa đủ kê bộ bàn ghế gỗ đồ sộ với những đường vân màu tím lạ lùng. Hai bên tường được trang trí bằng đủ các thể loại đầu lâu của nhiều động vật khác nhau. Tôi rùng mình khi bắt gặp chiếc sọ người trắng hếu đang mở đôi mắt rỗng tuếch thao láo ngó xuống. Hi vọng chỉ là đồ giả.

"Vậy ra đây là con gái hắn?" Trịnh Hùng xoay xoay chén trà, đảo mắt quan sát tôi. Tôi lập tức ngồi thẳng lưng, trưng ra nụ cười lấy lòng. Hàng lông mày sâu róm của lão chau lại, nghe lão Trần đề nghị nhận tôi làm học trò thì từ chối thẳng thừng. "Hiện tại ta có một học trò rồi, không nhận thêm nữa. Làm người phải có nguyên tắc. Cho dù là con của học trò cũ cũng không thể trở thành ngoại lệ."

Giọng lão rất kiên định. Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý nên chẳng mấy thất vọng. Lão Trần quay sang bảo tôi ra ngoài chờ. Nghĩ rằng sắp sửa quay về nên tôi đứng sẵn ở cổng, lúc sau mới thấy lão lững thững bước đến, không biết hai người họ vừa nói với nhau những gì mà nét mặt lão vui phơi phới.

"Con sẽ trở thành học trò tiếp theo của Trịnh Hùng. Khoảng thời gian tới phải ở lại đây tu luyện." Lão vui mừng thông báo.

"Tại sao?" Tôi ngạc nhiên. "Không lẽ lão uy hiếp bắt Trịnh Hùng đổi ý?"

"Hừ. Ta đâu đủ trình độ." Hiếm khi thấy lão khiêm tốn. "Vì con là người duy nhất có cùng biệt năng với hắn nên hắn mới phá lệ lần này."

Hóa ra đây cũng chính là lý do lão luôn khẳng định, Trịnh Hùng là người thầy phù hợp nhất với tôi. Trước lúc rời đi lão cẩn thận nhắc nhở. "Trịnh Hùng là một kẻ cổ quái, tính tình mưa nắng thất thường. Hắn hay uống rượu, mỗi lúc say thì trở nên điên điên khùng khùng, thi thoảng lại mắng người vô cớ. Con cố gắng đừng chọc hắn tức giận, ở đây chăm chỉ học hỏi và kiên trì chịu đựng. Nếu không chịu được nữa thì…"

Tôi tò mò. "Thì sao ạ?"

"Tiếp tục nhẫn nhịn."

"…"

Rồi lão biến mất, để lại tôi ngơ ngác vẫy tay với không khí.

Đoán rằng Trịnh Hùng là một người thầy nghiêm khắc nên tôi sớm chuẩn bị tinh thần cho quá trình rèn luyện gian khổ. Nào ngờ lão lững thững vào nhà vác ra hai bao quế hương rồi sai tôi ngồi tách đài hoa.

"Việc này vô cùng đơn giản. Phẩy tay mấy cái là có thể hoàn thành một cách nhanh chóng, gọn gàng. Nhưng con thử nghĩ xem, ngày nay nhiều người lạm dụng phép thuật vào mọi việc đến độ mấy chuyện nhỏ nhặt cũng chẳng tự mình làm cho xong. Dần dà cơ thể trở nên biếng nhác, thoái hóa và mục rỗng từ trong ra ngoài. Mất hết cả thú vui của cuộc sống."

Lão thảnh thơi ngồi trên ghế thao thao bất tuyệt về sự đời. Tôi cặm cụi ở góc nhà xếp từng đài hoa vào vò rượu sứ cao bằng nửa người, đều tay như máy móc. Nếu được lựa chọn, tôi tình nguyện trở thành kẻ mục rỗng từ trong ra ngoài.

Bóng tối phủ xuống nuốt chửng những tia nắng tàn. Lão Trịnh hài lòng nhìn bốn vò rượu đã đầy ắp đài hoa đỏ chóe, từ giữa không gian biến ra bình rượu nhỏ đưa cho tôi. Tôi tròn mắt hồi lâu, thấy lão nhướn mày thì vội vàng nhận lấy. Tận sâu đáy lòng không chút thích thú nhưng khóe miệng vẫn cong lên thành nụ cười cảm kích. Sau đó lão hăm hở mang mấy vò rượu vào phòng. Tôi chậm chạp đứng dậy thử vặn người mấy cái, xương cốt kêu rắc rắc như muốn gãy rời từng khúc. Giữa khoảng sân rộng đặt một bộ bàn ghế bằng đá. Tôi ngồi xuống, chống cằm nhìn những cánh hoa quế hương màu hồng phấn như cánh hoa đào đang lả tả bay đi theo gió.

Loài cây này mọc nhiều ven bờ Tịnh Thủy nhưng hoàn toàn không thích hợp với khí hậu nơi đây. Lão Trịnh cũng bởi quá say mê rượu quế hương mà quyết tâm đem về trồng cho bằng được. Năm xưa vất vả nuôi cấy mấy chục cây đều vô ích, cuối cùng ông trời thương tình cho sót lại một cây còn thoi thóp. Lão ngày đêm dùng phép thuật tạo ra môi trường sống y hệt nước bản địa, tận tâm tận lực trong khoảng thời gian dài mới có được tán lá sum sê hiện giờ. Quả thực là một kẻ kiên trì.

Đời người luôn có những thứ khiến ta phải cố chấp và hết lòng theo đuổi, giống như thần y Việt Thanh chưa lúc nào buông tay người vợ quá cố của mình. Nhưng đến cuối cùng, mấy ai có thể ngẩng cao đầu mỉm cười mãn nguyện với đất trời?

Gió nhè nhẹ thoảng qua mang theo hương thơm dễ chịu. Tôi gục đầu xuống bàn, khép hờ mi mắt, bất chợt nghĩ về chuyện xảy ra trong đêm Thanh Hằng. Tôi chỉ nhớ mình bị loài chim hút máu tấn công, tiếp đến ngất xỉu vì mất máu, tỉnh dậy thấy cơ thể hoàn toàn lành lặn nằm trên bãi cỏ dưới bụi cây. Hắn có

ai đó đã cứu tôi và chữa thương một cách hoàn hảo. Nếu không bởi những dấu vết thay đổi trên trang phục, tôi còn tưởng rằng mình vừa thiếp đi và sự việc trải qua chỉ là một giấc mơ, ngay cả đau đớn cũng biến mất.

Khi trở lại phòng tiệc mọi người đã ra về gần hết. Lâm Khánh vừa trông thấy tôi liền hấp tấp chạy tới, sốt sắng hỏi. "Ngươi đi đâu thế? Ta tìm ngươi suốt cả buổi tối, chỉ sợ ngươi lạc đường hay vướng phải rắc rối với ai đó."

Bộ dáng lo âu của hắn khiến tôi cảm thấy hổ thẹn, nhưng không thể không dùng lời nói dối để giải thích cho sự biến mất vô cớ của mình. Hắn an tâm khi thấy tôi bình yên vô sự nên chẳng thắc mắc thêm, chỉ niệm chú gọi Phương điểu đưa tôi về nhà. Đến nay tôi vẫn tiếp tục suy đoán về nhân vật bí ẩn kia. Tôi quen biết không nhiều, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người, trong đó Lam Hương từng cứu tôi một lần. Nhưng chẳng hiểu sao lần này tôi có cảm giác không phải là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sói Tuyết ngọ nguậy trên mép túi rồi nhảy phốc xuống đất. Hồi sáng, để tiện cho việc di chuyển trên Phương điểu, nó đã tự thu mình nhỏ xíu và bây giờ mới trở về hình dáng ban đầu. Tôi tưởng nó muốn chạy ra ngoài chơi, nào ngờ nó lười nhác chui vào gầm bàn rồi nằm ườn trong đấy. Tôi chống tay ngồi thẳng dậy. Gió hiu hiu mát rượi chẳng nỡ vào nhà.

Hiện tại chỉ có tôi và lão Trịnh lẻ loi giữa khu rừng già. Học trò của lão, hay chính là đàn anh của tôi rời đi mấy hôm chưa thấy quay lại. Tôi rất hiếu kì về hắn, hiếm có ai được lão Trịnh nhắc tới với giọng điệu tự hào và khen ngợi nhiều như vậy, đồng thời cũng khiến tôi chịu áp lực không nhỏ khi mà trình độ hai bên quá chênh lệch.

Chợt linh cảm được sự thay đổi, tôi vô thức ngoảnh mặt ra phía cổng, bắt gặp bóng người đang lững thững tiến vào. Chiếc áo choàng biến hắn thành một khối đen thù lù di chuyển qua các bụi cây. Chờ hắn đến gần, tôi mới thấy rõ khuôn mặt ẩn dưới lớp mũ trùm thông qua tia sáng hắt ra từ phòng khách, ngay lập tức có ý nghĩ chạy qua đầu "Oan gia ngõ hẹp". Tên áo đen cũng hơi ngạc nhiên khi trông thấy tôi. Hai người cứ trừng mắt nhìn nhau cho tới lúc lão Trịnh xuất hiện, hẳn là lão đã để ý kết giới có người xâm nhập.

"Con về sớm hơn ta tưởng." Giọng lão niềm nở. Chúng tôi đồng loạt hướng về lão vẻ dò hỏi. Lão vui vẻ quay sang tôi giới thiệu. "Đây là Nhật Vũ, học trò thứ hai của ta." Lại nói với tên áo đen. "Đây là Diệp Linh, người ta mới thu nhận. Kể từ hôm nay Diệp Linh sẽ trở thành đàn em của con. Hãy đối xử tốt với con bé."

Miệng tôi lúc này có thể nhét vừa một quả trứng, đột nhiên nhớ ra câu "Ghét của nào trời trao của ấy", càng nghĩ càng thấy đúng. Lòng tự hỏi, kiểu nghiệt duyên gì đã đưa chúng tôi lần nữa hội tụ?

Người lạ quen thuộc dùng ánh nhìn khinh khỉnh đánh giá tôi từ trên xuống dưới. Miệng hắn nhếch lên nhưng đáy mắt lạnh tanh, vẻ khó chịu không che giấu. "Thầy Trịnh, từ bao giờ tiêu chuẩn của thầy lại hạ thấp đến thế?"

Tôi ước gì có thể lườm hắn cháy mặt. May thay lão Trịnh lên tiếng bênh vực. "Đừng xem thường Diệp Linh. Biệt năng của nó cả đời này con cũng không tu luyện được."

Điều lão nói khiến tôi rất hả hê còn Nhật Vũ thì nhướn mày. Trước vẻ băn khoăn mà lười hỏi của hắn, lão đành thêm vào. "Đó là thuật Đọc tâm. Trên khắp vương quốc, Diệp Linh là người thứ hai ta biết cũng sở hữu thuật ấy."

Người đầu tiên đương nhiên là chính lão. Đọc tâm giống với Tiên tri và một số loại phép đặc biệt khác, không có phương thức tu luyện, do vậy số người sở hữu cực kì ít. Nó giúp tôi "nghe" được suy nghĩ của những người xung quanh trong phạm vi gần nhất định. Tôi đoán, lần đầu bộc phát là lúc bị ám sát khi cùng Thu Thủy đến khu chế thuốc. Không phải tình cờ mà tôi tránh được các đòn tấn công liên tiếp. Sự thực là tôi biết trước ý định ra tay của tên áo đen để kịp thời đối phó, mặc dù có phần ngẫu nhiên. Rồi lần đi mua pháp khí bị ngất do quá nhiều suy nghĩ đồng thời lọt vào đầu, khi mà tôi chưa biết cách kiểm soát năng lực của mình.

Nhật Vũ chiếu sang tôi ánh mắt phức tạp. Hắn cao hơn tôi một cái đầu nên mỗi khi tôi muốn đối diện đều phải ngửa cổ trong tư thế ngước nhìn, rất không thoải mái. Sói Tuyết từ dưới gầm bàn lò dò chui ra hóng chuyện. Nó ném cho Nhật Vũ vẻ mặt không chút thiện cảm rồi chạy tới bên tôi, biểu thị lập trường phe đồng minh chống lại phe đối địch.

Lão Trịnh nhanh chóng bị màu mắt tím của nó hấp dẫn, ngồi xổm xuống săm soi. "Đây là loài sói nào? Trông lạ quá!"

Tôi thành thật một cách ngượng nghịu. "Con cũng không biết."

Nhật Vũ cúi đầu ra chiều cân nhắc, nửa muốn nói nửa không. Mãi sau hắn mới lên tiếng giải đáp. "Nó là Sói Bạc."

Cái tên ngắn gọn khiến lão Trịnh kinh ngạc đứng phắt dậy, kích động tới mức chòm râu rung rung, giọng nói run run. "Linh… Linh thú?"

Nhật Vũ gật đầu chắc nịch.

“Sao có thể.” Lão thì thào. “Linh thú sao có thể xuất hiện ở nơi này?”

Ánh mắt đang xoáy chặt vào Sói Tuyết miễn cưỡng chuyển sang tôi. Tôi đành thuật lại chuyện tình cờ gặp Sói Tuyết trong rừng thủy trúc, nhân tiện kể thêm mấy hành động kì cục của nó, tuy rằng thông tin chẳng hữu ích gì cho việc hóa giải thắc mắc của tất cả mọi người. Tới lượt lão giải thích cho tôi về linh thú.

Ở đâu đó trên vương quốc có một ngọn núi bí ẩn tên gọi Tuyết Sơn, quanh năm phủ tuyết trắng xóa, được xem như lăng mộ hoàng gia bởi đấy là nơi chôn cất bốn nhân vật có địa vị cao nhất: Quốc vương, Hoàng hậu, Thượng quân và Quân hậu. Người ta chưa từng trông thấy nó, cũng không biết được vị trí đích xác. Tương truyền nó nằm trong kết giới vô hình mà chỉ riêng Quốc vương mới có năng lực hóa giải để đi vào. Trên thực tế, người thường không có khả năng tạo kết giới vô hình trong phạm vi quá rộng, vì vậy kết giới bao quanh Tuyết Sơn nhất định được dựng lên bởi một loại trận pháp tinh vi. Nó giúp “lăng mộ” tồn tại trong không gian biệt lập, tách riêng với thế giới bên ngoài. Những kẻ canh gác là ba loại linh thú quý hiếm: Sói Bạc, Chim Lửa và Rồng Đen.

Một con Sói Bạc trưởng thành cao ngang đầu người, toàn thân phủ lông trắng muốt. Đôi mắt tím xinh đẹp tiềm tàng nguy hiểm có thể đóng băng kẻ đối diện chỉ bằng cái liếc nhìn. Chúng đặc biệt nhạy bén trong bóng đêm. Cai quản vùng trời là Chim Lửa với bộ lông đỏ rực, chiếc đuôi dài sặc sỡ đổi màu theo tâm trạng và cái mỏ vàng hơi quặp xuống. Chúng có đôi mắt bé ti hí màu xanh lục, sải cánh rộng dũng mãnh và vũ khí lợi hại nhất là năng lực phun lửa, thường gọi là lửa Địa Ngục hoặc lửa Hồn. Duy chỉ có nước phun từ miệng Rồng Đen mới khắc chế được lửa này. Loài rồng oai vệ ấy có thân hình đồ sộ, vảy cứng như thép và sở hữu bộ vuốt sắc nhọn. Đôi cánh đen tuyền giúp chúng có thể bay lên nhưng tốc độ không nhanh bằng Chim Lửa. Thông thường chúng thích chui vào hang động hoặc đậu trên các vách đá cheo leo.

Nhờ có kết giới vô hình, Tuyết Sơn biến thành nơi bí hiểm nội bất xuất ngoại bất nhập, ngay cả người có pháp lực mạnh như Thượng Quân hay các linh thú đều không thể vượt qua. Do vậy, việc Sói Tuyết lọt ra ngoài là điều mà một học giả đầy trí tuệ và hiểu biết như lão Trịnh cũng không tài nào lý giải nổi. Khoảng lặng trầm tư bao trùm cả ba người, kế tiếp tất cả cùng nhìn nhau bất lực. Thế rồi Nhật Vũ rời đi trước tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sáng hôm sau tôi dậy sớm hơn thường lệ, ra ban công đắm mình trong hơi lạnh mờ sương khi ánh mặt trời còn chưa chiếu tới. Nhật Vũ đứng cách một khoảng không xa, trên người mặc bộ đồ ngủ màu xám. Ánh mắt vô tình chạm nhau khiến tôi bối rối vội vã ngoảnh mặt đi. Chúng tôi vẫn giữ nguyên tư thế bất động, chẳng mở miệng nói lời nào cho đến khi hắn xoay lưng về phòng.

Lão Trịnh sắp xếp cho tôi ở phòng cạnh cầu thang trên tầng hai mà hồi trước là nơi lão nghiên cứu phép thuật, vừa hay kế bên phòng Nhật Vũ. Nhờ thế tôi có thể ngắm nhìn quang cảnh thiên nhiên hùng vĩ từ trên cao, đấy là theo lời lão, còn thực tế lọt vào tầm mắt chỉ toàn là cành cây tua tủa bổ ra khắp phía, đan xen với những cụm lá um tùm không một bông hoa tô điểm. Tôi ngờ rằng, lão chọn ở tầng một chẳng qua vì ngại bay lên bay xuống suốt cả ngày. Theo lý thuyết, Nhật Vũ muốn xuống tầng dưới thì phải ngang qua phòng tôi, nhưng điều ấy chưa bao giờ xảy ra bởi hắn luôn dùng thuật Dịch chuyển.

Tầng trên cùng là nơi chứa sách. Trái với tưởng tượng của tôi, nó không giống như thư viện bày la liệt các kệ gỗ hay đại loại thế mà hoàn toàn trống trơn, ngoại trừ bộ bàn ghế đặt chính giữa làm chỗ ngồi đọc. Thực chất nó được sắp xếp gọn ghẽ và hiện đại quá mức. Lão Trịnh chủ động hướng dẫn tôi cách sử dụng. Khi niệm chú hóa giải kết giới, trên các bức tường sẽ xuất hiện hàng loạt ô vuông nhỏ ghi tên thể loại sách. Chỉ cần chạm tay vào chúng và truyền ý nghĩ về tựa đề hoặc tên tác giả, những cuốn sách trong phạm vi sàng lọc sẽ tự động xếp thành chồng trên bàn để ta tiếp tục lựa chọn.

Lão Trịnh lấy ra mấy quyển sách dày cộp, bảo tôi mang về phòng nghiền ngẫm. Bản thân lão tự học thành tài nên cũng khuyến khích học trò làm điều tương tự. Thực chất lão chỉ dạy trực tiếp không nhiều, chủ yếu đóng vai trò là người hướng dẫn và giải đáp. Tôi ôm đống sách nặng trĩu như cõi lòng nghiêm túc ngồi vào bàn. Những chỗ không hiểu tôi đều cẩn thận đánh dấu lại, hôm sau hỏi lão Trịnh. Tìm lão rất dễ dàng, chỉ có hai địa điểm quen thuộc: một là phòng sách, hai là phòng rượu. Lão rất thích uống rượu, hôm nào không uống là trằn trọc chẳng thể ngủ yên, thế mà vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo minh mẫn khiến tôi rất khâm phục. Ngoài ra lão còn quan tâm đến lĩnh vực ủ và pha chế rượu. Không ít lần tôi đi hỏi bài rồi nhân tiện bị ép uống thử thứ nước dị hợm lão vừa chế thành, trước vẻ mặt tâm đắc của lão, nửa chữ chê bai cũng chẳng dám thốt lên.

Vốn dĩ tôi cho rằng tinh thần “muốn biết phải hỏi, muốn giỏi phải học” của mình rất đáng khen ngợi, nhưng dường như đối lập quan điểm của lão. Sau nhiều lần kiên nhẫn giải thích mở kiến thức khó nhằn, lão rốt cuộc phải than thở. “Ta mong con có thể giống như Nhật Vũ. Nó có khả năng lĩnh hội rất nhanh, trong tháng đầu tiên số lần thắc mắc chưa vượt quá ba lượt.”

Nghe xong tôi lủi thủi ôm sách về, vừa đi vừa tự an ủi. “Tư chất quá tốt là do hắn khác người, còn tôi đây tuyệt đối là người bình thường.”

Nghiêm trọng nhất là lần lão đang khệ nệ bê bình rượu quế hương mới ủ đặt lên giá, bị tiếng gọi của tôi làm cho giật mình, trượt tay đánh vỡ “choang” một cái, rượu chảy loang lổ trên mặt sàn như dòng nước mắt tiếc nuối. Lão thừ người ngẩn ngơ tại chỗ. Tôi run run nép ngoài cửa không dám bước vào, đang định len lén chuồn đi, chợt nghe tiếng nói vọng ra. “Từ bây giờ có gì không hiểu thì hỏi Nhật Vũ. Nó không trả lời được mới đến tìm ta.”

Tôi biết lão đang kiềm chế dữ lắm, đành lí nhí đáp "Vâng" rồi vội bốc hơi khỏi mặt đất. Đấu tranh tư tưởng nửa ngày tôi mới quyết định chạy sang phòng Nhật Vũ. Hắn đang xem xét đống pháp khí đặt ngổn ngang trên bàn, cơ hồ phát hiện ra kẻ thập thò bên cửa sổ là tôi nên thản nhiên nói trong khi không ngẩng đầu. "Vào đi."

Chúng tôi ở cùng một nhà, thường xuyên chạm mặt nhau nhưng ít khi nói chuyện, nước sông không phạm nước giếng, coi như chung sống hòa bình. Rõ ràng hắn không phải kiểu người cởi mở. Vậy nên tôi cũng lờ hắn đi như cái cách hắn hờ hững lướt qua chẳng thèm liếc mắt. Có điều giờ đây, tôi phải thức thời đeo lên mặt nạ tươi cười, chủ đích lấy lòng hắn để đổi lấy sự giúp đỡ sau này.

"Có chuyện gì?" Hắn trực tiếp hỏi. Pháp khí đã được thu dọn sạch sẽ để lại mặt bàn trống không.

Tôi làm ra vẻ tự nhiên kéo ghế ngồi, chìa ra cuốn sách cũ vương mùi thời gian mà lúc nào cũng phải nâng niu sợ hỏng, dùng giọng điệu hiền hòa nhất để trình bày mấy khúc mắc trong chương viết về thuật Biến hình. Những tưởng hắn không bày ra bộ dáng cao ngạo thì cũng châm chọc tôi vài câu, ai ngờ hắn tập trung đọc lướt qua các trang sách, suy nghĩ giây lát rồi nghiêm túc giảng giải. Giọng hắn trầm ấm, rất dễ nghe. Hắn mổ xẻ chi tiết vấn đề chứ không qua quýt như lão Trịnh, thi thoảng vừa nói vừa liếc nhìn xem tôi đã hiểu chưa. Thái độ đột nhiên xoay chuyển khiến tôi hơi bất ngờ, lòng thầm nghĩ, chắc do mấy bữa nay đều ăn cơm tôi nấu nên không thể mặt dày mà gây khó dễ.

Kể từ đó, cứ cách mấy hôm tôi lại đến tìm Nhật Vũ. Thỉnh thoảng không theo kịp cái đầu thiên tài của hắn, bị mắng là chậm hiểu, nhưng nhìn chung hắn vẫn rất nhẫn nại và đầy trách nhiệm. Đương nhiên tôi cũng biết ý đổi thực đơn hàng ngày thành những món hắn thích, coi như ngầm nịnh nọt. Ngay cả lão Trịnh cũng ngỡ ngàng trước sự hòa thuận giữa chúng tôi và hiển nhiên rất hài lòng.

Nói một cách công bằng thì Nhật Vũ mới giống người thầy chính thức, còn lão chỉ như người hỗ trợ. Phép thuật lão dạy tôi nhiều nhất là Đọc tâm, thứ mà Nhật Vũ không làm được. Sau khoảng thời gian vật lộn với mớ lý thuyết lằng nhằng, rốt cuộc tôi cũng được chuyển sang giai đoạn thực hành. Địa điểm là phòng Kín, nơi chuyên dùng để tu luyện.

Nó nằm cạnh hầm rượu ẩn sâu dưới lòng đất, mát lạnh và hơi ngột ngạt. Tiếng bước chân của tôi rơi trên các bậc thang bằng đá vang lên rõ rệt. Lão Trịnh không dùng đuốc thắp sáng lối đi mà thay bằng dạ minh châu, chắc sợ nguy cơ hỏa hoạn xảy ra với hầm rượu. Chúng treo lơ lửng trên tường tỏa ra thứ ánh sáng trắng không chút hơi ấm. Tôi đi ngang qua căn phòng chứa toàn pháp khí, thể loại khá đa dạng nhưng nhiều nhất vẫn là kiếm. Các thanh kiếm với kiểu dáng khác nhau được xếp ngay ngắn trên giá, nhìn qua cũng biết không phải đồ rẻ tiền. Có điều, tôi chẳng hứng thú với cái nào trong số chúng. Thực tế thanh kiếm duy nhất tôi quan tâm đã bị Nhật Vũ dùng thủ đoạn cướp mất.

Phòng Kín rộng rãi và đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Nó chẳng có gì ngoài mấy bức tường bằng đá. Lão Trịnh ngồi chờ sẵn trong bộ đồ hoa hòe hoa sói mới mua gần đây. Tôi luôn cho rằng hành động dùng thuốc để sở hữu bộ dáng già nua là quyết định cực kì sai lầm, khi mà tâm hồn lão vẫn còn trẻ trung phơi phới. Không ít lần ngoại hình và trang phục của lão tương phản một cách lố bịch. Thậm chí tôi còn lo ngại, tiếp xúc với lão lâu ngày sẽ khiến thế giới quan của mình bị biến dạng.

Lão Trịnh không biết suy nghĩ vặn vẹo trong đầu tôi, chỉ tay vào vị trí đối diện với một kẻ trông như xác chết ngồi thiền.

"Sao hắn lại ở đây?" Tôi nâng tà váy ngồi khoanh chân trên nền nhà sạch sẽ.

"Tất nhiên để giúp con luyện tập."

Phải rồi, lão từng giảng giải về Hệ phép thuật, là tập hợp những loại phép có tính chất tương đồng hoặc tương quan với nhau. Ví dụ thuật Đọc tâm và thuật Thôi miên là hai phép thuật bậc cao cùng tác động lên tâm trí đối phương. Điều kì diệu là, người có biệt năng hoặc đạt tới trình độ nhất định trong lĩnh vực này thì tự bản thân họ sẽ sản sinh ra màng chắn vô hình để bảo vệ trí não của mình. Hình dung đơn giản hơn, họ có thể dễ dàng xâm nhập vào đầu óc kẻ khác và đồng thời trở thành kẻ khó bị thao túng nhất, áp dụng với cả Hệ phép thuật. Do đó, thuật Đọc tâm của lão Trịnh hiệu quả với nhiều người nhưng vô ích với tôi hay những kẻ có biệt năng cùng trong Hệ phép thuật như: Thôi miên, Ảo ảnh. Trái lại tôi cũng chẳng thể đọc được suy nghĩ của lão. Đối tượng trợ giúp tu luyện đành đổi sang Nhật Vũ.

Thực ra hắn đã đạt tới trình độ vận dụng thuần thục thuật Bế tâm, khắc tinh của Đọc tâm và các loại phép liên quan đến tâm trí. Nó được phát triển từ thuật Phong bế cổ xưa, nay rất ít người biết tới và càng hiếm người có thể tu luyện thành công, mà Nhật Vũ là một trong số đó. Nó giúp trí óc "đóng" lại khi cần thiết, ngăn cản ngoại lực xâm nhập và bảo vệ bộ não khỏi các tác nhân can thiệp. Thành ra giữa ba chúng tôi, chẳng ai dòm ngó được suy nghĩ của đối phương. Tuy nhiên, Nhật Vũ đã hứa với lão Trịnh không sử dụng thuật Bế tâm trong lúc giúp tôi luyện tập, mặc dù điều ấy khiến hắn rất bực bội.

Chúng tôi ngồi quay mặt vào nhau, bốn mắt nhìn chằm chằm. Khoảng không gian yên ắng tựa hồ nghe rõ từng hơi thở. Lão Trịnh giống như lật đật quay hết bên nọ đến bên kia, miệng kín bưng. Nửa tiếng đồng hồ nặng nề trôi qua không chút động tĩnh. Tôi bắt đầu sốt ruột, tay rịn mồ hôi bấu chặt góc váy, trong đầu vẫn trống rỗng.

"Bình tĩnh." Lão Trịnh lên tiếng nhắc nhở. "Hãy thả lỏng cả thể xác lẫn tinh thần, nhớ về cảm giác khi thiền định. Nhắm mắt lại, tập trung linh lực."

Tôi chậm rãi làm theo từng bước lão hướng dẫn.

"Dùng linh lực khuếch tán nguồn năng lượng tiềm ẩn trong cơ thể. Hãy coi mình là đóa hoa đang tỏa hương, là bong bóng đang phình to, đem năng lượng ấy trải rộng ra."

Dường như khi thị giác đóng lại, các giác quan khác trở nên tinh tế hơn. Tôi cảm giác có thứ gì đấy đang từ từ thoát ra, mong manh và dễ dàng tan biến bất cứ khi nào.

"Tiếp tục. Cố gắng đẩy nó ra xa nhất có thể."

Trong khoảng khắc, tôi ngờ rằng mình đã "chạm" được tới Nhật Vũ. Suy nghĩ lướt rất nhanh qua đầu. Nhưng tôi chưa kịp phân tích kĩ, liên kết đã bị phá vỡ, đành mở mắt ra trong sự tiếc hận khôn cùng.

"Ngươi muốn thứ gì đó?" Giọng tôi không hề chắc chắn.

Nhật Vũ gật đầu. Lão Trịnh phấn khởi reo lên. "Tốt lắm! Con tiến bộ nhanh hơn ta trước kia. Hồi mới thực hành ta phải trải qua gần hai chục lần thất bại mới tiếp cận được ý nghĩ đầu tiên."

Dựa theo yêu cầu của lão, tôi luyện thêm vài lần nữa cho tới khi đọc hoàn chỉnh một suy nghĩ mới được phép giải lao. Đầu óc đã hơi quay cuồng. Cả ngày dài vật vờ trong phòng Kín rút cạn sinh lực của tôi, thành ra tôi không thể thức khuya như mọi hôm mà mệt mỏi quăng mình xuống giường từ sớm. Mảng kí ức của ai đó lại nhân cơ hội chen vào giấc ngủ.

Hắn chậm rãi mở mắt ra. Xung quanh là các vật dụng quen thuộc trong căn phòng của mình. Ai đó đã đưa hắn vào đây và giúp hắn thay bộ trang phục tơi tả bằng đồ ngủ màu trắng rộng rãi. Hắn định ngồi dậy nhưng lại cảm thấy cả người không chút sức lực, yếu ớt và đau ê ẩm. Hắn cười nhạt. Đây chính là cái giá của việc trở thành Thượng quân.

Bỗng tiếng động nhỏ vang lên khiến hắn chú ý. Ai đó vừa dùng phép Dịch chuyển vào trong này. Rồi hắn nghe thấy giọng nói thân thuộc của Hoàng Điệp run run trong sự hoang mang.

"Cha? Cha tới đây làm gì?"

Chiếc bình sứ trước mặt hắn hắt lên tia sáng xanh mờ ảo của Tinh cầu tiên tri. Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận rõ sự khẩn trương cùng sợ hãi của Mộc linh – người sắp sửa từ cha nuôi trở thành cha vợ trong nay mai.

"Con thấy rồi phải không? Hắn tu luyện tà thuật và sẽ gây nguy hiểm cho cả vương quốc. Nhân lúc linh lực của hắn chưa phục hồi, ta phải mau chóng tiêu diệt mầm họa này đi."

"Không đâu cha." Nàng nức nở. "Hắn chưa từng động đến tà thuật và cũng chẳng làm hại ai bao giờ. Điều cha lo lắng chắc chắn sẽ không xảy ra."

Mộc linh gấp gáp khuyên nhủ. "Hoàng Điệp, chính con cũng tiên tri được rằng hắn là Quỷ vương trong tương lai. Giết hắn đi là cách ngăn chặn tốt nhất. Lúc này con không được mềm lòng."

"Nhưng cha từng nói với con rằng, tương lai thấy trước không hoàn toàn chính xác. Nó chỉ đúng khi người tiên tri không liên quan đến quá trình dẫn tới kết quả, và không nói với bất kì ai để tránh sự thay đổi trong suy nghĩ cũng như hành động của họ. Chỉ một tác nhân khác đi cũng khiến hàng loạt quan hệ nhân quả bị biến đổi và chệch hướng khỏi chu trình tiên đoán. Khi ấy, kết quả cuối cùng có thể giống hoặc hoàn toàn trái ngược với điều nhìn thấy trong Tinh cầu. Do đó chúng ta có thể ngăn chặn việc Hải Phong tu luyện tà thuật thay vì…"

"Thôi đi! Con biết chuyện này nguy hiểm cỡ nào không? Chắc gì đã thuyết phục được hắn. Mà có khi hắn đã tu luyện từ lâu rồi."

"Không. Hải Phong là người tốt. Hắn luôn bảo vệ con và con cũng sẽ không để bất kì ai làm hại hắn." Giọng nàng vô cùng kiên định, đồng thời có phần bướng bỉnh.

Mộc linh tức giận quát lớn. "Tránh ra! Con làm gì vậy?"

"Hải Phong nay đã trở thành Thượng quân. Nếu cha dám động đến hắn thì tất cả thần dân trên vương quốc sẽ không tha cho cha."

"Ta có lý do chính đáng để làm thế. Phải rồi, Quốc vương cần biết được chuyện này. Nhất định ngài sẽ có cách xử lý."

"Khoan đã." Nàng muốn chạy lên giữ lấy ông nhưng bị cản lại bởi kết giới vừa tạo dựng. "Thả con ra! Xin cha đừng nói với ngài ấy. Xin đừng!" Giọng nàng lạc đi trong nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng.

"Ta tuyệt đối không để hắn trốn đi. Còn con, ở lại đây cho tới khi nào nghĩ thông suốt."

Mộc linh rời khỏi. Không gian trống trải chỉ còn vang vọng tiếng khóc bi thương của nàng. Đôi mắt hắn mở ra. Trong con ngươi ẩm ỉ một ngọn lửa hoang dã đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Lão Trịnh rời nhà mấy ngày liền, bỏ lại mảnh đất đã neo người nay càng thêm trống vắng. Lão không đi một mình mà mang theo cả Sói Tuyết bất chấp

sự phản đối của nó, đồng thời dặn tôi nhớ luyện tập chăm chỉ. Trước mặt lão tôi dạ dạ vâng vâng ngoan ngoãn, sau lưng vừa thấy vạt áo biến mất nơi cổng đá, trong đầu liền lập kế hoạch chuồn ra ngoài. Tôi rủ rê Nhật Vũ nhưng hắn không chịu cùng tôi kết đồng minh, một mực ru rú trong phòng nghiên cứu loại phép nguy hiểm nào đấy. Tôi phải năn nỉ gãy lưỡi mới được hắn cho mượn Phương điểu.

Con chim màu hung bệ vệ chiếm khoảng lớn giữa sân, ương ngạnh và cao ngạo y như chủ nhân. Ban đầu nó không cho tôi cưỡi lên. Nhật Vũ phải vuốt ve nó an ủi đồng thời cúi người thì thầm một lúc, nó mới chịu quẳng bớt bản tính ngang bướng. Tôi ngồi trên lưng nó mà nơm nớp lo sợ bị hất cẳng bất cứ lúc nào, nhưng bù lại tốc độ của nó rất đáng kinh ngạc, so với con chim gầy còm mà lão Trần thuê trước đây thì quả là một trời một vực.

Âm thanh huyên náo nơi phố phường khiến lòng tôi rạo rực. Nhìn những dãy nhà mọc lên san sát, nhìn dòng người tấp nập ngược xuôi, tôi có cảm tưởng mình vừa trở về thế giới văn minh sau quãng thời gian dài lưu lạc. Ở lâu trong rừng, bản thân cũng sắp hóa thành người rừng tới nơi. Tôi chuẩn bị sẵn mấy bài múa để đến Tinh Hoa đài biểu diễn kiếm tiền. Người quản lý còn nhận ra tôi. Hắn ta nhe răng cười, mắt híp lại thành một đường chỉ. Bộ dạng không thay đổi nhiều ngoại trừ việc béo lên chút ít, chắc hẳn gần đây vũ đài làm ăn phát đạt.

Cầm tiền trong tay tâm tình càng thêm vui vẻ. Tôi tìm đến trang trại thú nuôi theo lời chỉ dẫn của quản lý, trên đường phân vân giữa Phương điểu và Thiên di, con nào tôi cũng muốn có. Đau khổ cân nhắc mất nửa ngày, cuối cùng tôi mua một con Thiên di toàn thân vàng óng. Nó lanh lợi đậu lên mu bàn tay tôi, đôi mắt xanh lục chớp chớp trông cũng nhỏ bé dễ thương. Tôi hài lòng thiết lập chú Sở hữu rồi thả nó đi. Hiện giờ nó đã nhận tôi làm chủ nhân, tôi có thể dùng chú ngữ triệu hồi bất cứ khi nào.

Đang lúc tôi rẽ vào con ngõ, thình lình một cái bóng vụt qua. Phép Dịch chuyển của người ấy chắc chắn có vấn đề khi mà ảnh để lại khá rõ ràng, rõ tới mức tôi có thể nhận ra chiếc áo khoác màu nâu quen mắt. Tôi vội vã đuổi theo, chạy đến ngõ cụt thì mất dấu. Sau lưng có luồng gió mạnh lao vụt tới. Tôi theo phản xạ nghiêng người né tránh. Tia sáng sượt qua tà váy để lại lỗ hổng lớn đen sì.

"Lâm Khánh?" Tôi hốt hoảng kêu to trước khi hắn tiếp tục tấn công.

Luồng sáng đang hình thành trong lòng bàn tay tan đi. "Hóa ra là ngươi." Giọng hắn có vẻ nhẹ nhõm. Khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím tái như thể đang cố chịu đựng đau đớn.

"Ngươi sao thế?" Tôi rảo bước tới gần.

Hắn nghiêng đầu lảng tránh ánh mắt tìm tòi của tôi, khó khăn nặn ra nụ cười nhợt nhạt. "Không sao." Thế nhưng thân thể nhanh chóng vạch trần lời nói dối. Tôi kịp vươn tay ra đỡ khi hắn lảo đảo gục xuống, chạm phải làn da lạnh toát.

Thần y Việt Thanh đang ở trong phòng luyện thuốc. Hắn sẽ không ra ngoài cho tới lúc hoàn thành và không ai được phép làm phiền, bởi đây là công việc đòi hỏi tính chuẩn xác cao, chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể làm hỏng cả mẻ thuốc và lãng phí tất cả dược liệu. Vậy nên người tiếp đón chúng tôi là Thu Thủy. Nàng thu lại nụ cười rạng rỡ khi liếc sang Lâm Khánh. Lúc này đôi môi hắn đã thâm đen.

"Trúng độc?" Nàng lẩm bẩm. "Không phải độc bình thường."

Tôi nhìn đôi mày nhíu chặt của nàng, thoáng sợ hãi. "Rất nghiêm trọng ư?"

Nàng không vội trả lời mà biến ra hai viên thuốc, niệm chú cho chúng hóa thành làn khói theo thất khiếu nhập vào người Lâm Khánh, tiếp đến mở túi vải đựng đầy ngân châm và bắt đầu tiến hành châm cứu. Tôi ngồi bên cạnh lẳng lặng quan sát. Qua một khoảng thời gian sau khi bị ghim thành con nhím, sắc đen từ từ tiêu tán, Lâm Khánh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

"Đừng lo, chất độc đã được ngăn chặn kịp thời. Về sau uống thuốc đầy đủ và dùng linh lực liên tục bài trừ là chẳng còn gì đáng ngại." Thu Thủy lần lượt cất ngân châm vào túi, ánh mắt ra chiều suy tư. "Độc trên người hắn không phải loại khó giải nhưng khá cổ xưa, hiện giờ hầu như không ai dùng đến. Hồi trước ta từng theo cha tới tham quan lăng mộ của một gia tộc lâu đời. Bên trên các quan tài bôi độc dược và chứa lời nguyền, trong đó có chất độc giống hệt thế này, không gây nguy hiểm tính mạng nhưng phát tác cực nhanh."

Trang phục của Lâm Khánh vẫn như mọi khi, sang trọng và chỉnh tề. Tôi không tìm thấy bất kì dấu vết va chạm nào. Nó sạch sẽ như thể chẳng chứa nổi một hạt bụi. Hắn mặc nguyên áo khoác nằm trên giường có lẽ không được thoải mái. Tôi định giúp hắn cởi ra nhưng đắn đo giây lát lại thôi. Chúng tôi khẽ khàng rời khỏi phòng, khép hờ cửa. Việc thần y giam mình bên lò luyện thuốc mấy ngày nay coi như là may mắn, bởi tôi biết chắc hắn sẽ khó chịu nếu thấy người lạ trong nhà mình. Mối họa diệt tộc năm xưa đã biến một người bình thường thành một kẻ quá đỗi thận trọng và đa nghi.

Lần tiếp theo tôi tới thăm Lâm Khánh, hắn đã đi mất, chỉ để lại mảnh giấy nhỏ kẹp dưới cốc thủy tinh vẻn vẹn hai chữ viết vội "Cảm ơn". Thu Thủy biết được thì bực lắm. Nàng không có thói quen chữa trị nửa vời. Đơn thuốc vừa viết xong bệnh nhân cũng biệt tích, bỏ lại người y sư đầy tâm huyết ngồi ca thán.

"Tên kia đúng thật là…" Nàng mím môi nuốt vào từ ngữ không lịch sự nào đó. "Bệnh còn chưa khỏi mà vừa tỉnh dậy đã bỏ đi. Vì hắn là bạn của ngươi nên ta có thể chữa miễn phí, đâu có ý định đòi tiền hắn."

Tôi bất đắc dĩ cười cười giải thích với nàng, hắn giàu gấp mấy lần chúng ta cộng lại, sao phải vì chút tiền thuốc mà trốn tránh, chắc hẳn có nguyên do khác. Nàng bĩu môi đem tờ giấy kê đơn làm mồi nhóm lửa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Thời gian không có nhiều, tôi tạm biệt Thu Thủy quay về rừng thủy trúc thăm lão Trần, nhân tiện báo cáo tình hình học tập. Thuật Đọc tâm của tôi đã luyện đến trình độ nhất định. Vừa rồi ở chốn đông người, tôi thử vận dụng và đọc được hầu hết ý nghĩ của bọn họ. Vì vậy lão Trần dường như cẩn trọng hơn khi nói chuyện với tôi. Lão cố tình điều chỉnh suy nghĩ của bản thân. Tôi biết lão đang che giấu nhiều chuyện nhưng không gặng hỏi, có lẽ chờ tới thời điểm thích hợp lão sẽ chủ động tiết lộ.

Và tôi tin tưởng lão.

Ngôi nhà gỗ chẳng có gì thay đổi, đồ vật vẫn yên ổn tại vị trí của chúng, suốt mấy chục năm qua sạch sẽ tinh tươm vì lão Trần thường xuyên dọn dẹp. Đây là lần thứ hai tôi bước vào căn phòng lưu trữ của mẹ tôi dưới tầng hầm, nơi chứa đựng bộ sưu tập của bà. Nó cũng được làm toàn bằng đá như phòng Kín ở nhà lão Trịnh nhưng âm u và lạnh lẽo hơn, chắc bởi đã lâu chưa có hơi người.

Tôi để viên dạ minh châu cỡ lớn bay trước dẫn đường. Tiếng bước chân rất nhỏ trở nên vang vọng giữa không gian yên tĩnh tuyệt đối. Tay dùng sức đẩy, cánh cửa cũ kỹ ì ạch dịch chuyển phát ra mấy tiếng rền rĩ nặng nhọc. Ánh sáng từ dạ minh châu chảy vào căn phòng, hắt lên trái Tinh cầu những vòng tròn huyền ảo. Chúng được đặt trang trọng trên các giá bạc, từ hình dáng đến kích thước đều giống nhau như đúc, không ai phân biệt nổi ngoại trừ nhà tiên tri.

Đây là sở thích kì quặc của mẹ tôi, sưu tập Tinh cầu của các nhà tiên tri đã khuất.

Tinh cầu gắn liền với sinh mệnh của chủ nhân. Khi người ấy không còn, nó cũng tắt sáng, trở nên vô dụng và coi như đã chết. Không ai có thể khơi dậy nguồn năng lượng trong nó lần nữa. Những trái Tinh cầu quanh tôi im lìm giữa giấc ngủ vô tận. Chúng không còn sức sống, vậy mà vẫn khiến tôi ớn lạnh như thể bên trong ẩn chứa những linh hồn. Ánh mắt tôi đảo qua một vòng, có mấy Tinh cầu hấp dẫn sự chú ý. Tôi không hiểu, rõ ràng bề ngoài chúng chẳng khác gì so với đống còn lại nhưng thâm tâm tôi đoán chắc chúng ẩn chứa điểm đặc biệt mà bản thân cũng chưa xác định được. Linh cảm đưa tôi đến bên Tinh cầu đặt chính giữa. Nó không trong suốt mà mờ đục như màu khói. Tôi cẩn thận nhấc nó ra khỏi giá, chăm chú quan sát. Sau lưng chợt vang lên giọng nói nghiêm khắc. "Đặt nó xuống!"

Lão Trần đột ngột đứng ở cửa với đôi mắt nheo lại vẻ không hài lòng. Tôi vẫn giữ khư khư Tinh cầu giữa hai lòng bàn tay, hơi do dự. "Con không thể mang nó đi sao? Nơi này chứa rất nhiều Tinh cầu, thiếu một trái chắc chẳng vấn đề gì."

"Không được." Lão quả quyết. "Ta nhớ lần trước con đã cuỗm mất một Tinh cầu rồi, đừng có tham lam. Chúng ta không nên động vào gia tài của mẹ con."

Quả thực lần đầu tiên tới đây tôi đã bị hấp dẫn bởi một Tinh cầu, cơ hồ tự bản thân nó tỏa ra sức hút kì lạ kéo tôi lại gần. Khi ấy, lão Trần dẫu biết cũng không phản đối việc tôi nhét nó vào túi Càn Khôn biến thành của riêng. Nhưng hiện giờ sự hào phóng của lão đã đạt đến giới hạn, tôi đành tiu nghỉu đặt vật về vị trí cũ. Cánh cửa đóng chặt. Gian phòng khôi phục hiện trạng u ám ban đầu.

Tôi vừa thoát ly kết giới đã chạm phải con Thiên di của Nhật Vũ, mang theo thông báo: thầy Trịnh đang ở nhà, yêu cầu tôi lập tức quay về. Bấy giờ tôi mới cuống cuồng chạy qua chỗ Thu Thủy khi sực nhớ ra mình bỏ quên Phương điểu. Vì tôi không phải chủ nhân của nó nên không thể dùng chú ngữ triệu hồi, đành phải tất tả đi tìm.

Chỉ mới một ngày trôi qua, tâm trạng Thu Thủy đã hoàn toàn đảo ngược. Nàng cúi gằm mặt xuống nhằm che giấu đôi mắt hơi đỏ như vừa mới khóc, ngay cả dáng đi cũng ủ rũ và thiếu sức sống. Khi tôi hỏi nguyên do, nàng lắc đầu từ chối trả lời. Nếu tôi đọc suy nghĩ của nàng có lẽ sẽ hiểu thêm điều gì đó. Nhưng tôi không làm vậy, tôi chờ nàng tự mình nói ra khi cảm thấy sẵn sàng.

Phương điểu hạ cánh lúc trời đã tối mịt. Tôi không dám lượn lờ trước sân mà bay thẳng lên phòng mình, bắt gặp Sói Tuyết đang cuộn tròn trên sàn nhà. Nhận ra tôi, nó vẫy đuôi mừng tíu tít rồi nhảy bổ đến. Tôi ngồi xổm xuống ôm ngang người nó, đầu ghé vào bộ lông mượt, hài lòng xác định nó không bị tổn hại gì sau chuyến đi. Nhìn kĩ mới phát hiện nó lớn lên tương đối nhanh, chân cao hơn và lông cũng dày thêm, tuy rằng khác hẳn con sói bé quắt trong lần đầu chạm mặt nhưng khoảng cách đạt tới mức trưởng thành vẫn còn rất xa.

Sáng hôm sau yên tĩnh ngoài dự đoán, mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe lão Trịnh quở trách. Sự thực là lão vừa về liền chui vào hầm rượu uống liền mấy cốc, rồi say ngật ngưỡng, nằm thẳng cẳng trên giường tới gần trưa mới tỉnh, đương nhiên không phát giác ra việc tôi lêu lổng bên ngoài. May thay Nhật Vũ cũng chẳng phải một tên thích mách lẻo, trái lại còn giúp tôi bao che khiến tôi rất cảm kích. Phải chăng hắn đã dần chấp nhận tôi nên thái độ không còn cáu kỉnh, méo mó như hồi đầu?

Vốn dĩ lão Trịnh để hắn làm đối thủ của tôi trong bài kiểm tra năng lực, nhưng vì tôi phản đối quá gay gắt nên đành thay bằng chính lão. Linh lực của lão qua ngần ấy năm trời vẫn chỉ lõm bõm tăng lên theo tốc độ con rùa, thêm vào việc biệt năng của tôi đang trong giai đoạn phát triển và sự trợ giúp của bánh Mặt Trăng nên mức chênh lệch linh lực giữa chúng tôi hẳn không quá nhiều. Còn Nhật Vũ lại thuộc về một đẳng cấp khác, trình độ mà tôi chỉ dám đứng từ xa ngước nhìn.

Lão Trịnh dịch chuyển rất nhanh để né tránh đòn tấn công đang dồn dập lao đến. Nhiệm vụ của lão là phòng thủ nên không sử dụng pháp khí. Tốc độ của tôi không tài nào bắt kịp lão, do đó đành thay đổi chiêu thức. Dải lụa cuộn thành vòng tròn lớn trước mặt. Tôi niệm chú, từ bên trong bắn ra hàng trăm mũi tên ánh sáng quét qua phạm vi lão Trịnh xuất hiện. Thân thể lão đột nhiên vỡ ra thành vô số mảnh vụn. Tôi trố mắt. "Ảo giác. Nhất định là ảo giác."

Tuy linh lực lão không cao nhưng chẳng người nào dám coi thường. Với hiểu biết về phép thuật cao minh hơn bất cứ ai, nhiều khi lão sử dụng dị thuật mà phần đông thậm chí chưa hề biết đến. Vì thế, tôi không bao giờ cho rằng việc hạ gục lão là dễ dàng.

Nhìn các mảnh vụn tan biến trên mặt đất, tôi đoán lão đang tàng hình đâu đó. Nhắm mắt lại, nghe tiếng gió, linh cảm hơi người lẩn khuất tại một vị trí, tôi lập tức vung dải lụa chĩa thẳng về hướng ấy.

Như bao buổi luyện tập khác, tôi luôn kiềm chế linh lực ở mức độ thấp để tránh gây thương tích, nào ngờ lần này vượt khỏi tầm kiểm soát. Dải lụa nóng đỏ như lần đầu tôi chạm vào nó. Quầng sáng bổ xuống mang theo tiếng nổ chói tai. Tôi sững sờ nhìn tòa nhà rẽ đôi, tim như muốn vọt ra lăn lông lốc. Phát hiện vừa rồi chỉ là cái bóng đánh lừa của lão Trịnh, hồn vía tôi mới lần lượt quay trở lại. Lão cũng ngơ ngác dán mắt vào dải lụa vừa khôi phục sắc trắng ban đầu, quên cả ẩn thân. Chỉ có Nhật Vũ và Sói Tuyết đang vắt vẻo trên cây là hai vị khán giả điềm tĩnh nhất.

"Minh Nguyệt?" Lão thì thầm. Ngón tay run rẩy vì phấn khích khẽ cầm dải lụa. "Chính nó. Rốt cuộc cũng có ngày tụ hội."

"Nó có gì đặc biệt sao?" Nhật Vũ vừa dịch chuyển đến bên chúng tôi.

Lão Trịnh yêu cầu hắn. "Mang kiếm của con ra đây."

Hắn không hiểu lắm nhưng cũng làm theo. Tôi tò mò chờ đợi, thấy lão trịnh trọng nâng hai pháp khí trên tay, giọng điệu hào hứng không che giấu. "Thương Hải và Minh Nguyệt vốn là cặp pháp khí nổi tiếng, có nguồn gốc từ một gia tộc chế tạo pháp khí lâu năm nhưng đến nay đã suy tàn. Sức mạnh khủng khiếp đem lại giúp chúng vang danh một thời, khiến biết bao kẻ khao khát và đấu tranh đổ máu để giành giật. Thế rồi sau nhiều biến cố xảy ra cùng với cái chết của chủ nhân cũ, chúng biến mất một cách bí ẩn, dần dần bị lãng quên theo dòng chảy thời gian. Dù vẫn có kẻ nuôi hi vọng tìm kiếm nhưng phần đông thế hệ sau không còn nhận ra. Thật chẳng ngờ có ngày chúng một lần nữa cùng sóng đôi."

Tôi suýt phì cười khi nghe lão thở dài như ngậm ngùi cảm thán cho cặp đôi trùng phùng sau dịp chia xa. Càng nhìn hai loại pháp khí riêng biệt càng thấy chúng chẳng liên quan gì tới nhau. Tôi băn khoăn. "Giữa chúng có mối liên kết sao?"

Nhật Vũ bỗng dời ánh mắt sang tôi nhưng không lên tiếng.

"Đương nhiên." Lão Trịnh gật đầu, tay vuốt vuốt chòm râu ra vẻ lão làng. "Người chế tạo chúng đồng thời làm chủ nhân đầu tiên là một cặp vợ chồng. Họ cũng sáng tạo một bộ phép thuật đặc biệt dành riêng cho hai pháp khí này. Ít người biết rằng, Thương Hải và Minh Nguyệt sẽ phát huy uy lực mạnh nhất khi kết hợp với nhau trong thuật Hợp Viên. Thật ra có một giai đoạn Hợp Viên được lưu truyền khá rộng rãi trên vương quốc, nhưng hầu như không ai thành công bởi thiếu pháp khí phù hợp, chưa tính đến việc bản thân nó đã rất phức tạp và còn là loại phép dành cho hai người."

"Kể cũng đúng." Tôi tán thành. "Nếu là hai người thì thật khó để hòa hợp."

Lão Trịnh đưa trả pháp khí cho chúng tôi. Tôi vội vàng cất dải lụa vào túi Càn Khôn, nhân tiện ném cho Nhật Vũ cái nhìn cảnh cáo. "Đừng có ý định lấy pháp khí của ta lần nữa."

Tên này mắc tật xấu, thấy đồ tốt là nghĩ nó phải thuộc về mình. Vậy nên tôi không thể không đề phòng.

"Không có hứng." Hắn khinh khỉnh đáp trả. Có lẽ bản thân cũng nhận thức được dải lụa ẻo lả kia chẳng phù hợp với hình tượng sáng ngời của mình.

"Thôi nào." Lão Trịnh đứng ra hòa giải. "Các con đều được thừa nhận là chủ nhân chân chính của chúng, về sau có thể yên tâm sử dụng. Phải nói, đây quả là may mắn cực kì lớn."

"Là sao ạ?" Tôi có phần mơ hồ.

Lão nhẫn nại phân tích. "Pháp khí cao cấp có thuộc tính đặc biệt: lựa chọn chủ nhân. Số ít người được nhận định là chủ nhân chân chính sẽ được chúng hoàn toàn phục tùng. Tất nhiên ai cũng có thể sử dụng, nhưng chỉ khi ở trong tay chủ nhân chân chính, chúng mới phát huy hết năng lực vốn có. Theo ta biết, Minh Nguyệt chỉ đổi màu dưới sự điều khiển của vị chủ nhân mà nó thừa nhận, vừa hay người đó chính là con."

Tôi chợt nhớ ra, hồi mới mua Thương Hải tôi đã cố gắng rút kiếm ra khỏi bao mãi không được, thế mà Nhật Vũ làm hết sức dễ dàng. Hóa ra bởi nó chọn Nhật Vũ là chủ nhân thay vì tôi. Thế thì lần trao đổi bánh Mặt Trăng coi như trong cái rủi có cái may đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Việc phát hiện hai vũ khí lợi hại khiến lão Trịnh phấn chấn suốt cả ngày, miệng không ngừng lẩm bẩm "duyên phận". Lăn lộn chán chê trong phòng sách, lão vẫn chưa thỏa mãn nên tiếp tục "bỏ nhà ra đi" không lời từ biệt. Nhật Vũ tỏ ra rất am hiểu lão. "Chắc chắn thầy đang nghiên cứu thuật Hợp Viên."

Thiếu vắng một người không làm cuộc sống của chúng tôi bị xáo trộn, nó vẫn diễn ra buồn tẻ như mọi khi, mãi cho tới một hôm Nhật Vũ bất tỉnh nhân sự trong phòng Kín. Đấy là lần đầu tiên tôi chứng kiến dáng vẻ được coi là thảm hại của hắn. Suy nghĩ bất chợt nảy ra.

"Ồ, không ngờ hắn cũng có lúc tu luyện thất bại."

Lay trái lay phải vẫn vô ích, tôi hốt hoảng đưa hắn lên nhà, nhẹ nhàng đặt xuống giường và cho hắn uống thuốc bổ sung linh khí. Trong đầu thầm tính toán, nếu qua đêm nay hắn vẫn không tỉnh thì phải mang ra ngoài tìm y sư.

Khuôn mặt hắn trông nhợt nhạt, đôi môi hơi mím lại. Tôi lấy khăn ướt cẩn thận lau đi vết máu dính bên khóe miệng rồi chống cằm ngồi bên giường. Dạ minh châu được che bớt chỉ tỏa ra luồng sáng mờ mờ. Tay tôi chần chừ vươn ra, vò tóc hắn rối bù sau đó vội vã rụt về, miệng bật cười trước hành động ngớ ngẩn của bản thân.

Bình thường tôi không dám đối diện hắn quá lâu. Hắn luôn đứng từ trên cao nhìn xuống với thái độ của một tên nhóc hợm hĩnh đi kèm bản mặt chẳng muốn ai lại gần. Bao nhiêu yếu đuối đều bị nghiền nát dưới vỏ bọc mạnh mẽ. Mặt nạ hắn đeo lên quá đỗi hoàn hảo, vậy nên chẳng ai biết đằng sau thực chất là dáng vẻ thế nào.

Nhiều khi tôi cảm thấy hắn và lão Trịnh rất giống nhau, những con người không bao giờ biết đủ. Lão Trịnh theo đuổi tri thức vì nó là đam mê của lão, điều khiến lão vui vẻ. Còn Nhật Vũ thì sao? Hắn điên cuồng tìm kiếm sức mạnh vì cớ gì? Liệu rằng nó có khiến hắn hạnh phúc và thỏa mãn?

Tôi không biết, nhưng phải thừa nhận rằng để đạt tới trình độ hiện giờ hắn đã phải luyện tập chăm chỉ hơn bất cứ ai. Cái tên vênh váo ấy thật khiến người ta vừa đố kị vừa ngưỡng mộ.

Quầng sáng dìu dịu phủ lên trên gương mặt hắn những đường nét nhu hòa. Tôi đặt tay lên mũi để kiểm tra. Hơi thở của hắn yếu ớt nhưng vẫn đều đều như đang ngủ say, có lẽ chưa tới mức nguy hiểm đến tính mạng. Tận khuya, sắc mặt hắn mới cải thiện thêm chút ít và không có dấu hiệu tỉnh dậy. Tôi cảm thấy buồn ngủ, mà e ngại để hắn một mình, sợ có chuyện bất trắc xảy ra nên đành mệt mỏi gục đầu xuống bên giường chờ đợi, chẳng mấy chốc đã rơi vào trạng thái mơ màng.

Có thứ gì đó đang ráo riết đuổi theo. Tôi bồn chồn đánh hơi được nguy hiểm. Nó sắp tới gần, rất gần. Tôi bỏ chạy, chạy thục mạng. Cảnh vật trước mắt dường như đang chao đảo. Sợi dây đột ngột siết chặt cổ khiến tôi thét lên một tiếng rồi tắc nghẹn. Đế giày kéo lê trên mặt cát tạo thành hai vệt dài lồi lõm cùng với tiếng lạo xạo của sự ma sát. Hơi nóng bốc lên trong không gian ngột ngạt đặc quánh.

Người phụ nữ tiến đến, khoác trên mình phục sức lộng lẫy uy nghi. Khuôn mặt xinh đẹp của bà ta vặn vẹo trong niềm vui đắc thắng. Tôi hằn học nhìn bà ta, trong lòng dâng lên một nỗi ghê tởm. Tôi biết mình cực kì căm ghét người phụ nữ này, cũng như sự căm ghét bà ta dành cho tôi.

"Ngươi phải chết. Rồi ngươi sẽ không thể tranh đoạt những thứ thuộc về con ta. Chết đi! Đồ con hoang."

Bà ta rít lên trong điệu cười điên cuồng với đôi môi tô son đỏ chót như khát máu. Tôi vùng vẫy cố sức thoát ra, lại khiến sợi dây ngày càng thít chặt hơn. Luồng sáng bắn ra từ lòng bàn tay người phụ nữ khiến toàn thân tôi đau đớn dưới áp lực đè nén khắp phía. Hơi thở tắc lại trong cổ họng. Từng chút, từng chút không khí rời đi theo sinh mệnh. Tôi trừng mắt đối diện với ánh nhìn tàn độc của bà ta, gượng gạo nhếch khóe miệng nở nụ cười kiêu hãnh cuối cùng.

Sự động chạm khiến tôi giật mình bừng tỉnh. Ngẩng đầu lên, Nhật Vũ đang nhìn tôi với ánh mắt thâm trầm phức tạp. Con ngươi sâu thẳm màu nâu thẫm không mang chút vẻ mơ hồ của người vừa hôn mê. Tôi hạ tầm mắt xuống các ngón tay đang đặt trên mu bàn tay mình. Hắn bình tĩnh rút tay về chẳng nói một lời. Tôi đành lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

"Ngươi đã bất tỉnh suốt mấy tiếng đồng hồ. Ta tìm thấy ngươi dưới phòng Kín rồi tốt bụng đưa lên đây, cũng may không quá nghiêm trọng. Mà rốt cuộc ngươi bị sao vậy?"

"Không có gì." Hắn uể oải đáp. "Chỉ là chút rắc rối gặp phải khi tu luyện."

"Ồ. Ta chưa từng bị như thế."

"Đương nhiên. Do ngươi toàn tu luyện mấy thuật tầm thường."

Tôi lờ đi giọng điệu khinh khỉnh của hắn, tiện tay sửa lại mái tóc hơi rối và vuốt phẳng mấy nếp nhăn trên váy. "Ngươi đang luyện thuật gì vậy? Có phải rất khó và nguy hiểm không?"

"Đừng hỏi nữa." Hắn tỏ vẻ phiền não, chống tay xuống giường định ngồi dậy. Tôi nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh đỡ lưng hắn, đồng thời tay phải biến ra cốc nước kề sát môi. Hắn uống xong thì không chút khách khí tựa hẳn vào người tôi, đầu ngả lên vai.

"Hừm. Thuận tiện thật đấy." Tôi hậm hực nghĩ, nhưng vì hắn đang là người bệnh nên chẳng nỡ đẩy ra.

"Vừa rồi ngươi có mơ không?" Tôi ngập ngừng hỏi.

Hắn thản nhiên trả lời. "Không. Sao ngươi hỏi thế?"

"À. Không có gì. Chỉ là thấy hơi kì lạ."

Hắn lười tiếp chuyện tôi nên hai mắt khép lại chẳng buồn nói thêm. Tôi cũng không rảnh bận tâm tới hắn, chỉ tò mò ngồi phân tích chuỗi hình ảnh vừa rồi.

Là giấc mộng hay kí ức?

Của Nhật Vũ? Hay bản thân mình?

Tôi không rõ lắm. Mọi thứ xem chừng thật phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Sau quãng thời gian bôn ba tìm kiếm bên ngoài, Trịnh Hùng trở về nhà cùng với một số tài liệu quý giá về thuật Họp Viên mà lão cất công sưu tập được. Loại phép gần như đã thất truyền ấy mà lão vẫn có thể tìm ra, thật sự khiến tôi vừa ngạc nhiên vừa ngưỡng mộ. Ngay khi đặt chân vào cửa, lão đã triệu tập tôi cùng Nhật Vũ rồi nói với giọng điệu nghiêm túc, trịnh trọng hiếm thấy.

"Có thể coi là một loại duyên phận khi vô tình cả hai con đều nắm trong tay pháp khí độc nhất được chế tạo riêng cho thuật này. Thêm nữa, ta cũng đã tìm được bộ lý thuyết hoàn chỉnh. Tuy rằng độ chính xác còn phải xem xét nhưng nhìn chung vẫn là lợi thế cực kì lớn so với những kẻ đang khao khát ngoài kia. Quá trình luyện tập không dễ dàng, thậm chí rất nguy hiểm. Ta tin chắc như vậy. Hiển nhiên, chẳng có thành quả tuyệt vời nào từ trên trời rơi xuống mà không đòi hỏi công sức xứng đáng bỏ ra. Quyền lựa chọn thuộc về các con, hãy cân nhắc thật cẩn thận trước khi quyết định. À, đừng quên thứ mình đang sở hữu trong tay."

Hàm ý của lão đã quá rõ ràng.

Trong lúc tôi tính toán xem mình cần bao lâu để đưa ra lựa chọn thì Nhật Vũ đã không ngần ngại trả lời. "Con sẽ luyện." Giọng điệu chắc chắn và kiên định.

Tôi quay sang hắn, hơi bất ngờ. Hắn liếc tôi một cái rồi quả quyết. "Ngươi cũng phải luyện." Điệu bộ thản nhiên kết hợp với một từ "phải" thật khiến người ta cảm thấy khó chịu, chẳng khác nào mệnh lệnh không thể chối từ.

"Nếu ta không đồng ý thì sao?" Tôi bật lại theo bản năng, mặc dù trong lòng đã hơi dao động.

"Vậy nộp dải lụa ra đây." Hắn nói bằng giọng thờ ơ.

Tôi nhăn trán quay sang lão Trịnh, tìm kiếm sự giúp đỡ. Nào ngờ lão dứt khoát gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với lời đe dọa vô lý kia. Trong tình cảnh hiện tại, kẻ có pháp lực thấp nhất là tôi hoàn toàn không được hưởng quyền dân chủ nên đành mím môi cam chịu. Lão Trịnh mặc định im lặng là đồng ý, chỉ đợi có thế liền hồ hởi reo lên.

"Tốt lắm! Ngày mai bắt đầu luyện tập. Nếu đã luyện thì phải cố gắng cho tới cùng. Các con quả không hổ danh là học trò của ta, người nào người nấy vừa xuất sắc vừa can đảm."

Tôi trân trối nhìn lão mang vẻ mặt hào hứng rời khỏi phòng. Hai từ "can đảm" nghe sao mà châm chọc. Có điều đến lúc tu luyện, tôi mới biết lời của lão tuyệt đối chính xác và chân thực, bởi để có thể kiên trì luyện thuật Họp Viên quả là cần can đảm rất nhiều.

"Khoan đã. Con có chuyện muốn nói với thầy." Tôi vội vã đuổi theo lão Trịnh khi chợt nhớ ra việc quan trọng. Dáo dác nhìn trước ngó sau, tôi thận trọng đề nghị. "Thầy có thể tạo kết giới chống nghe lén không?"

Lão thở dài. "Vô ích thôi. Nếu nó muốn thì không gì ngăn cản được bởi pháp lực của nó từ lâu đã vượt xa ta rồi. Nhưng con yên tâm, nó còn chưa mặt dày tới mức đấy."

Điều này tôi thật không dám tin tưởng.

Cân nhắc giây lát, tôi vẫn quyết định nói ra chuyện mình băn khoăn gần đây. Đương nhiên những gì liên quan tới Thượng quân Hải Phong đều tuyệt đối giấu kín.

"Con cho rằng đó là một phần kí ức thay vì giấc mộng?" Lão hỏi tôi, tựa hồ đang lẩm bẩm với chính mình. Đôi mắt lão nheo lại và mấy nếp nhăn được dịp hằn sâu như mặt đất nứt nẻ.

"Cũng phải. Ta mới chỉ biết đến thuật Thụy du cho phép đi vào giấc mộng của người khác, còn thuật Đọc tâm thì không. Ta cũng chưa từng trông thấy kí ức của ai, còn con thì có." Lão trầm tư suy nghĩ với hàng lông mày sâu róm nhíu chặt. "Không lẽ…"

Tôi gần như nín thở chờ đợi cái "Không lẽ" của lão.

“Xuyên thấu! Nhất định là nó. Đây mới chính là biệt năng của con." Lão reo lên trong nỗi ngạc nhiên lẫn phấn khởi. "Thật chẳng ngờ loại phép ấy thực sự tồn tại.”

Nhìn khuôn mặt bừng sáng của lão, tôi càng thêm ngơ ngác. “Là sao ạ?”

Phải mất một lúc để kiềm chế sự mừng rỡ, lão mới có thể giải thích cho tôi rõ ràng.

Xuyên thấu được coi là anh em gần với thuật Đọc tâm, nhưng cao hơn một bậc. Nó không chỉ cho phép đọc suy nghĩ hiện tại của đối phương mà còn nhìn được về quá khứ của người ấy, thường khi họ đang ngủ là lúc ý thức buông lỏng cảnh giác nhất. Nếu ảnh hưởng đủ mạnh, thậm chí có thể biết được suy nghĩ ngay trong kí ức của họ, thông qua đó làm sáng tỏ tính cách, cảm xúc và phán đoán quyết định trong tương lai. Rất kì diệu, chỉ với một thuật pháp mà thông suốt được một người, và xuyên thấu họ.

Sau khi phân tích cặn kẽ, thấu đáo, lão Trịnh đi tới kết luận. “Do năng lực Xuyên thấu, thần thức của con dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trí kẻ khác. Nên nhớ là “ảnh hưởng” chứ không phải “tác động”. Do vậy, dù không chủ đích nhưng phần nào kí ức vẫn xâm nhập vào đầu con một cách ngẫu nhiên. Chuỗi hình ảnh con trông thấy là quá khứ của Nhật Vũ. Nó vô tình “nhiễm” vào con khi cả hai đứa đều đang ngủ, là lúc thần thức “mở” nhất. Giống như Đọc tâm, con hoàn toàn có thể điều khiển thuật này thông qua việc rèn luyện và nâng cao pháp lực. Đừng để nó uổng phí. Rồi con sẽ thấy nó hữu ích hơn bề ngoài rất nhiều.”

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, có lẽ đã phần nào nắm được lời giải thích của lão nhưng vẫn chưa hiểu triệt để.

“Biệt năng này có cho phép con trông thấy kí ức của người đã chết không? Ý con là, những người không hiện diện bên cạnh?”

Lão trầm mặc hồi lâu mới đáp lời. “Có thể. Ta cũng không chắc. Theo những gì ta biết được, nhiều người thích phong ấn kí ức của họ vào vật thân thiết bên mình để khi họ chết đi mảng kí ức đó vẫn còn tồn tại. Con có thể nhìn thấy phần kí ức được phong ấn thông qua những đồ vật này.”

“Hóa ra là thế.” Sự việc đã trở nên sáng tỏ phần nào. Nhớ lại các giấc mộng trước kia, tôi từng cho rằng đó là kí ức của Hải Phong. Nhưng có lẽ không phải bởi tôi chẳng mang di vật nào của hắn.

“Kiếm Thương Hải, lẽ ra nó đã thuộc về mình.” Tôi u uất nghĩ thầm.

Thế còn Hoàng Điệp thì sao? Dải lụa Minh Nguyệt trên người tôi rất có thể từng là vật sở hữu của nàng ta. Thế nhưng giấc mộng đến trước cả khi tôi có được thứ ấy, thật khó hiểu.

Tôi lần lượt điểm lại các đồ vật gần gũi xung quanh. Việc này rất cần thiết. Tôi cần xem được toàn bộ kí ức chứ không phải các mảnh rời rạc ngẫu nhiên. Tôi cần hiểu ngọn ngành chuyện xảy ra năm xưa, và quan trọng nhất là tìm được nó, Tịch thuật.

Tất nhiên tôi không có hứng thú với tà thuật và cũng chẳng đủ liều lĩnh để thực hiện. Nhưng tôi phải đọc nó, hiểu nó, bởi nó là chìa khóa bắt nguồn thảm kịch. Nó là một cuốn sách lướt qua trí óc tôi trong mảng kí ức, hiện ra qua một vài trang và tấm bìa duy nhất. Ma thuật của Hải Phong được tu luyện dựa trên cuốn sách này. Hắn đã thành công với phép thuật tàn ác mà uy lực ghê gớm. Trong đầu tôi nảy sinh hi vọng viển vông rằng, cách hóa giải cũng được ghi chép ở đấy. Biết đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Kế hoạch luyện thuật Hợp Viên nhanh chóng được ấn định bởi cả Trịnh Hùng và Nhật Vũ đều không muốn trì hoãn thêm bất cứ giờ phút nào. Tôi hiểu nó là một loại phép lợi hại. Những phép thuật lợi hại thường đòi hỏi cái giá đắt đỏ cho kẻ muốn sở hữu chúng. Nhưng tôi không ngờ nó lại kinh khủng tới mức này. Chỉ qua mấy tiếng thực hành, nó đã chễm trệ ngồi trên ngôi vị phép thuật điên khùng bậc nhất tôi từng thực hiện trong đời. Và rõ ràng quyết định thỏa hiệp lúc trước mới ngu xuẩn làm sao.

Hợp Viên đòi hỏi sự phối hợp ăn ý tuyệt đối giữa hai người. Tôi dùng lụa Minh Nguyệt để tạo ra ảo ảnh, Nhật Vũ dùng kiếm Thương Hải để tấn công. Nhiệm vụ của tôi là biến dải lụa thành chín mươi chín biểu tượng khác nhau thay đổi liên tục theo chú ngữ. Nếu biến hóa đủ nhanh, nó sẽ tạo ra ảo ảnh đánh lừa thị giác của đối phương và không cẩn thận thì ngay bản thân cũng rơi vào ảo giác của chính mình. Biến hóa càng nhuần nhuyễn, sức hút của ảo ảnh càng mạnh và “con mồi” càng khó thoát ra. Cách đây mấy ngày, tôi đã thuộc lòng các biểu tượng đến độ nằm mơ cũng bị ám ảnh bởi chúng. Tuy nhiên, tới lúc thực hiện mới thấy nó phức tạp đến nhường nào.

Dải lụa bị giằng xé cuồng loạn giữa không trung. Tôi điều khiển nó bằng thần thức trong khi bản thân thần thức cực kì bất ổn. Các biểu tượng chằng chịt đan vào nhau khiến đầu óc tôi trở nên rối ren. Bản thân mỗi hình thù đều có sức mê hoặc kì lạ và dường như cố tình làm tôi xao nhãng. Điều khiển thành công một biểu tượng thì lập tức quên mất biểu tượng tiếp theo. Việc nhớ ra và chỉnh lại trí óc đều tiêu tốn khoảng thời gian nhất định, trong khi ảo ảnh được hình thành nhờ biểu tượng và tốc độ chuyển đổi. Dù các dây thần kinh đang căng lên và vận hành hết công suất, tôi vẫn thấy mình vô cùng chậm chạp. Buổi tập đầu, tôi thậm chí chưa tạo ra được chút ảo ảnh nào đã suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng, nó chẳng đáng là gì so với phần việc của Nhật Vũ – thứ khó khăn hóc búa hơn gấp trăm lần. Mỗi biểu tượng là một hình ảnh nhập nhằng không rõ ràng. Bản thân chúng đã mang tính ảo ảnh. Những ảo ảnh không hoàn hảo và có kẽ hở, hay còn gọi là "điểm chết". Nhật Vũ luyện theo bộ kiếm pháp đặc biệt được sáng chế tương thích với tất cả các biểu tượng của Hợp Viên, mô phỏng theo chúng. Nhưng mấu chốt vẫn là tìm ra điểm chết. Nó không chỉ có một mà tồn tại rất nhiều trong vùng ảo ảnh. Các điểm chết cố định theo mỗi biểu tượng và liên tục thay đổi theo sự điều khiển của tôi. Do đó, Nhật Vũ phải nhanh chóng định hình biểu tượng đang hiện hữu để tìm ra điểm chết, đồng thời tấn công. Đường kiếm xuyên qua các điểm chết không chỉ phát huy lực đạo tối đa mà còn giữ cho chủ nhân khỏi lạc vào vùng ảo ảnh. Bằng không, hắn sẽ mất kiểm soát và hoàn toàn thảm bại.

Cả tôi và Nhật Vũ đều chưa đạt đến trình độ tối thiểu cần thiết. Vì thế, việc luyện tập đối với chúng tôi chẳng khác nào địa ngục. Ảo ảnh do tôi tạo ra mới chỉ dừng lại ở phạm vi nhỏ nên tôi luôn phải đứng gần Nhật Vũ để đảm bảo hắn cũng được bao trong vùng ảo ảnh. Xung quanh là các hình nhân bằng giấy chuyển động do lão Trịnh dùng phép điều khiển. Mỗi lần Nhật Vũ xác định sai điểm chết, hắn liền rơi vào ảo giác. Hắn dùng kiếm chém tôi không ra hình người đã đành, lại còn làm bị thương chính mình. Nghe có vẻ phi lý nhưng quả đúng như vậy. Một khi thị giác trở nên sai lệch vì bị chi phối và tâm trí quá tập trung vào các biểu tượng, ngay cả bản thân cũng có thể nhầm lẫn thành kẻ thù.

Việc luyện tập thường xuyên gián đoạn do đâm phải một trong hai người. Đây không phải tấn công thực sự nên đường kiếm chỉ là chiêu thức chứ chẳng mang theo chút linh khí nào. Nó cắt vào cơ thể cũng không hề gây hại, bởi vết thương tự lành ngay sau đó. Nhưng sự đau đớn vô cùng chân thật, cho dù chỉ trong chốc lát. Tôi từng nghĩ tới phương pháp biến bản thân thành người tê liệt. Có điều nó khiến tôi mất đi sự nhạy bén cần thiết và luyện tập cũng hóa công cốc. Rốt cuộc tôi vẫn phải cắn răng nhịn đau. Khổn khổ thay, xác suất hắn làm tôi bị thương luôn lớn gấp mấy lần xác suất hắn đâm phải chính mình. Nếu vết thương không tự liền lại nhanh chóng thì hiện giờ tôi đã biến thành một cái xác nát bét rồi. Quả là thứ hành hạ quái đản.

"Xin lỗi. Ngươi không sao chứ?"

Nhật Vũ có vẻ áy náy khi nhìn chiếc váy rách tả tơi của tôi. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, tôi đã bị chém tổng cộng mười tám lần và suýt mất luôn cánh tay. Thử tưởng tượng tới lúc chiến đấu thực sự, phép thuật này chẳng khác nào trò đánh đu cùng tính mạng. Mà tôi, không nghi ngờ gì sẽ là kẻ dẫn đầu trong đội ngũ hi sinh.

Có lần không nhịn được nữa, tôi quẳng dải lụa sang một bên rồi nóng nảy gào lên. "Thôi đi! Ta chịu đủ rồi. Sức mạnh chẳng thấy đâu mà chỉ toàn là đau đớn. Ta từ bỏ. Cái gì cũng không cần nữa."

Khi ấy tôi gần như đã quyết tâm bỏ cuộc. Nhật Vũ đứng đối diện quắc mắt nhìn sang. Ánh mắt của hắn làm tôi thấy sợ. Tôi chưa từng nghĩ hắn là người tốt bụng hòa nhã nhưng cũng không tới nỗi biến thành đối tượng nguy hiểm. Có điều, vẻ thâm trầm đó thật khiến kẻ khác phải e ngại. Nhưng hắn rất khôn khéo che đậy sự giận dữ trong giọng nói bình thản.

"Ngươi có tin một người sinh ra đã là thiên tài không? Thầy Trịnh từng được cho là người như thế. Bọn họ ghen tị với bộ óc phi phàm của thầy hơn là quan tâm đến nỗ lực thầy bỏ ra để đạt được sự phi phàm ấy. May mắn ư? Thật nực cười khi dùng hai từ này để kết luận thành công của ai đó. Một yếu tố, không phải là tất cả. Cũng như kẻ linh lực mạnh đâu phải sinh ra đã sở hữu nguồn linh lực đó."

Hắn tiến sát đến bên tôi. Lưỡi kiếm sáng loáng dưới ánh mặt trời như một lát cắt kim cương tuyệt đẹp. Đôi mắt nâu của hắn nhìn thẳng đầy mê hoặc.

"Kẻ bị mất trộm thường nghĩ mình xui xẻo thay vì đáng ra có thể cẩn thận hơn. Kẻ bị tấn công sắp chết chờ đợi phép màu thay vì tự bản thân trốn thoát. Vào sinh ra tử nhiều lần, ngươi mới hiểu rằng phép màu là thứ vô nghĩa chừng nào so với thực lực. Ta càng không thích đặt số phận mình trong tay kẻ khác."

Tôi nghe xong thì hỏi lạc đề: "Ngươi từng bị ám sát?"

Hắn nhướn mày. Ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo. Tôi có cảm tưởng tay hắn sắp sửa vươn ra bóp cổ mình.

"Không chỉ một lần." Hắn nói với giọng điệu hơi nặng nề.

"Tại sao? Ai muốn giết ngươi?" Tôi tò mò. Đột nhiên mảng kí ức hôm trước lướt qua trong đầu.

Nhưng hắn chỉ im lặng. Tôi hiểu khoảng im lặng rất lâu tức là không muốn trả lời.

"Ta biết ngươi kỳ vọng nhiều vào nguồn lực đem lại từ thuật Hợp Viên. Nhưng ngươi không cảm thấy nó rất hạn chế sao? Hợp Viên là thuật dành cho hai người, đồng nghĩa với việc nó hoàn toàn vô dụng khi ngươi chỉ có một mình." Tôi nghĩ đây mới là lý do chính khiến tôi từ bỏ.

"Sai rồi." Hắn phủ nhận. "Sự phối hợp giữa hai người quả thực cần thiết, nhưng chỉ để phép thuật phát huy toàn bộ uy lực vốn có. Thiếu ta, ngươi vẫn dựng lên được ảo ảnh hoàn hảo. Đương nhiên phép Ảo ảnh cũng mang đến công dụng tương tự, nhưng với linh lực hiện tại, ngươi chưa đủ khả năng để khiến bản thân ẩn trong đó. Còn với thuật Hợp Viên thì hoàn toàn có thể. Nó không cho phép ngươi tấn công nhưng tạo điều kiện đủ thuận lợi để chạy trốn. Còn ta, không dựng được ảo ảnh nhưng có thể chiến thắng nhờ bộ kiếm pháp."

Tôi cẩn thận suy ngẫm những lời hắn nói. Phép Ảo ảnh của Hợp Viên đích thực hiệu quả và dễ dàng hơn nhiều so với thuật Ảo ảnh thông thường, lại có thêm sự hỗ trợ của dải Minh Nguyệt - pháp khí chuyên dùng để tạo ảo ảnh. Đặc biệt, sự tương hỗ giữa hai nguồn năng lượng phát ra từ Thương Hải và Minh Nguyệt càng thúc đẩy phép thuật diễn ra mạnh mẽ hơn nữa. Mặc dù tôi không có ham muốn truy cầu các phép thuật bậc cao như Nhật Vũ, nhưng tất nhiên vẫn phải không ngừng nâng cao năng lực để ít ra có thể tự bảo vệ mình trong hiểm cảnh. Tôi đã từng trải qua khoảnh khắc sợ hãi vô vọng, và tôi không muốn nó tái diễn thêm lần nữa.

Thở dài một hơi, tôi thu dải lụa về tay rồi đứng thẳng lưng trong tư thế sẵn sàng, hơi hất cằm ra hiệu. "Chúng ta tiếp tục."

Ở cùng người như hắn, tôi không muốn tỏ ra nhát gan và dễ buông bỏ.

Thương tích giảm xuống theo thời gian luyện tập bởi độ chuẩn xác ngày càng được nâng cao. Tôi vô cùng ghen tị mà thừa nhận rằng, Nhật Vũ tiến bộ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt xa tôi trong việc nắm bắt các biểu tượng. Đáng ngạc nhiên là hắn không còn tỏ vẻ khinh thường ra mặt như trước kia, mà thay vào đó là sự quan tâm có phần dịu dàng. Tôi biết đặt hai từ "dịu dàng" bên cạnh hắn chẳng khác nào nhét từ "bé nhỏ" vào người con voi, nhưng quả đúng như thế. Và chẳng bao lâu sau, một trong những điều hắn từng nói đã xảy ra, đồng thời là điều tôi không muốn xảy ra nhất.

Ám sát.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Gió nhè nhẹ thoảng qua mang theo hương thơm dễ chịu. Tôi gục đầu xuống bàn, khép hờ mi mắt, bất chợt nghĩ về chuyện xảy ra trong đêm Thanh Hằng. Tôi chỉ nhớ mình bị loài chim hút máu tấn công, tiếp đến ngất xỉu vì mất máu, tỉnh dậy thấy cơ thể hoàn toàn lành lặn nằm trên bãi cỏ dưới bụi cây. Hẳn có ai đó đã cứu tôi và chữa thương một cách hoàn hảo. Nếu không bởi những dấu vết thay đổi trên trang phục, tôi còn tưởng rằng mình vừa thiếp đi và sự việc trải qua chỉ là một giấc mơ, ngay cả đau đớn cũng biến mất.

Khi trở lại phòng tiệc mọi người đã ra về gần hết. Lâm Khánh vừa trông thấy tôi liền hấp tấp chạy tới, sốt sắng hỏi. "Ngươi đi đâu thế? Ta tìm ngươi suốt cả buổi tối, chỉ sợ ngươi lạc đường hay vướng phải rắc rối với ai đó."

Bộ dáng lo âu của hắn khiến tôi cảm thấy hổ thẹn, nhưng không thể không dùng lời nói dối để giải thích cho sự biến mất vô cớ của mình. Hắn an tâm khi thấy tôi bình yên vô sự nên chẳng thắc mắc thêm, chỉ niệm chú gọi Phương điểu đưa tôi về nhà. Đến nay tôi vẫn tiếp tục suy đoán về nhân vật bí ẩn kia. Tôi quen biết không nhiều, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người, trong đó Lam Hương từng cứu tôi một lần. Nhưng chẳng hiểu sao lần này tôi có cảm giác không phải là nàng.

Sói Tuyết ngọ nguậy trên mép túi rồi nhảy phốc xuống đất. Hồi sáng, để tiện cho việc di chuyển trên Phương điểu, nó đã tự thu mình nhỏ xíu và bây giờ mới trở về hình dáng ban đầu. Tôi tưởng nó muốn chạy ra ngoài chơi, nào ngờ nó lười nhác chui vào gầm bàn rồi nằm ườn trong đấy. Tôi chống tay ngồi thẳng dậy. Gió hiu hiu mát rượi chẳng nỡ vào nhà. Hiện tại chỉ có tôi và lão Trịnh lẻ loi giữa khu rừng già. Học trò của lão, hay chính là đàn anh của tôi rời đi mấy hôm chưa thấy quay lại. Tôi rất hiếu kì về hắn, hiếm có ai được lão Trịnh nhắc tới với giọng điệu tự hào và khen ngợi nhiều như vậy, đồng thời cũng khiến tôi chịu áp lực không nhỏ khi mà trình độ hai bên quá chênh lệch.

Chợt linh cảm được sự thay đổi, tôi vô thức ngoảnh mặt ra phía cổng, bắt gặp bóng người đang lững thững tiến vào. Chiếc áo choàng biến hắn thành một khối đen thù lù di chuyển qua các bụi cây. Chờ hắn đến gần, tôi mới thấy rõ khuôn mặt ẩn dưới lớp mũ trùm thông qua tia sáng hắt ra từ phòng khách, ngay lập tức có ý nghĩ chạy qua đầu "Oan gia ngõ hẹp". Tên áo đen cũng hơi ngạc nhiên khi trông thấy tôi. Hai người cứ trừng mắt nhìn nhau cho tới lúc lão Trịnh xuất hiện, hẳn là lão đã để ý kết giới có người xâm nhập.

"Con về sớm hơn ta tưởng." Giọng lão niềm nở. Chúng tôi đồng loạt hướng về lão vẻ dò hỏi. Lão vui vẻ quay sang tôi giới thiệu. "Đây là Nhật Vũ, học trò thứ hai của ta." Lại nói với tên áo đen. "Đây là Diệp Linh, người ta mới thu nhận. Kể từ hôm nay Diệp Linh sẽ trở thành đàn em của con. Hãy đối xử tốt với con bé."

Miệng tôi lúc này có thể nhét vừa một quả trứng, đột nhiên nhớ ra câu "Ghét của nào trời trao của ấy", càng nghĩ càng thấy đúng. Lòng tự hỏi, kiểu nghiệt duyên gì đã đưa chúng tôi lần nữa hội tụ?

Người lạ quen thuộc dùng ánh nhìn khinh khỉnh đánh giá tôi từ trên xuống dưới. Miệng hắn nhếch lên nhưng đáy mắt lạnh tanh, vẻ khó chịu không che giấu. "Thầy Trịnh, từ bao giờ tiêu chuẩn của thầy lại hạ thấp đến thế?"

Tôi ước gì có thể lườm hắn cháy mặt. May thay lão Trịnh lên tiếng bênh vực. "Đừng xem thường Diệp Linh. Biệt năng của nó cả đời này con cũng không tu luyện được."

Điều lão nói khiến tôi rất hả hê còn Nhật Vũ thì nhướn mày. Trước vẻ băn khoăn mà lười hỏi của hắn, lão đành thêm vào. "Đó là thuật Đọc tâm. Trên khắp vương quốc, Diệp Linh là người thứ hai ta biết cũng sở hữu thuật ấy."

Người đầu tiên đương nhiên là chính lão. Đọc tâm giống với Tiên tri và một số loại phép đặc biệt khác, không có phương thức tu luyện, do vậy số người sở hữu cực kì ít. Nó giúp tôi "nghe" được suy nghĩ của những người xung quanh trong phạm vi gần nhất định. Tôi đoán, lần đầu bộc phát là lúc bị ám sát khi cùng Thu Thủy đến khu chế thuốc. Không phải tình cờ mà tôi tránh được các đòn tấn công liên tiếp. Sự thực là tôi biết trước ý định ra tay của tên áo đen để kịp thời đối phó, mặc dù có phần ngẫu nhiên. Rồi lần đi mua pháp khí bị ngất do quá nhiều suy nghĩ đồng thời lọt vào đầu, khi mà tôi chưa biết cách kiểm soát năng lực của mình.

Nhật Vũ chiếu sang tôi ánh mắt phức tạp. Hắn cao hơn tôi một cái đầu nên mỗi khi tôi muốn đối diện đều phải ngửa cổ trong tư thế ngước nhìn, rất không thoải mái. Sói Tuyết từ dưới gầm bàn lò dò chui ra hóng chuyện. Nó ném cho Nhật Vũ vẻ mặt không chút thiện cảm rồi chạy tới bên tôi, biểu thị

lập trường phe đồng minh chống lại phe đối địch.

Lão Trịnh nhanh chóng bị màu mắt tím của nó hấp dẫn, ngồi xổm xuống săm soi. "Đây là loài sói nào? Trông lạ quá!"

Tôi thành thật một cách ngượng nghịu. "Con cũng không biết."

Nhật Vũ cúi đầu ra chiều cân nhắc, nửa muốn nói nửa không. Mãi sau hắn mới lên tiếng giải đáp. "Nó là Sói Bạc."

Cái tên ngắn gọn khiến lão Trịnh kinh ngạc đứng phắt dậy, kích động tới mức chòm râu rung rung, giọng nói run run. "Linh... Linh thú?"

Nhật Vũ gật đầu chắc nịch.

"Sao có thể." Lão thì thào. "Linh thú sao có thể xuất hiện ở nơi này?"

Ánh mắt đang xoáy chặt vào Sói Tuyết miễn cưỡng chuyển sang tôi. Tôi đành thuật lại chuyện tình cờ gặp Sói Tuyết trong rừng thủy trúc, nhân tiện kể thêm mấy hành động kì cục của nó, tuy rằng thông tin chẳng hữu ích gì cho việc hóa giải thắc mắc của tất cả mọi người. Tới lượt lão giải thích cho tôi về linh thú.

Ở đâu đó trên vương quốc có một ngọn núi bí ẩn tên gọi Tuyết Sơn, quanh năm phủ tuyết trắng xóa, được xem như lăng mộ hoàng gia bởi đấy là nơi chôn cất bốn nhân vật có địa vị cao nhất: Quốc vương, Hoàng hậu, Thượng quân và Quân hậu. Người ta chưa từng trông thấy nó, cũng không biết được vị trí đích xác. Tương truyền nó nằm trong kết giới vô hình mà chỉ riêng Quốc vương mới có năng lực hóa giải để đi vào. Trên thực tế, người thường không có khả năng tạo kết giới vô hình trong phạm vi quá rộng, vì vậy kết giới bao quanh Tuyết Sơn nhất định được dựng lên bởi một loại trận pháp tinh vi. Nó giúp "lăng mộ" tồn tại trong không gian biệt lập, tách riêng với thế giới bên ngoài. Những kẻ canh gác là ba loại linh thú quý hiếm: Sói Bạc, Chim Lửa và Rồng Đen.

Một con Sói Bạc trưởng thành cao ngang đầu người, toàn thân phủ lông trắng muốt. Đôi mắt tím xinh đẹp tiềm tàng nguy hiểm có thể đóng băng kẻ đối diện chỉ bằng cái liếc nhìn. Chúng đặc biệt nhạy bén trong bóng đêm. Cai quản vùng trời là Chim Lửa với bộ lông đỏ rực, chiếc đuôi dài sặc sỡ đổi màu theo tâm trạng và cái mỏ vàng hơi quặp xuống. Chúng có đôi mắt bé ti hí màu xanh lục, sải cánh rộng dũng mãnh và vũ khí lợi hại nhất là năng lực phun lửa, thường gọi là lửa Địa Ngục hoặc lửa Hồn. Duy chỉ có nước phun từ miệng Rồng Đen mới khắc chế được lửa này. Loài rồng oai vệ ấy có thân hình đồ sộ, vảy cứng như thép và sở hữu bộ vuốt sắc nhọn. Đôi cánh đen tuyền giúp chúng có thể bay lên nhưng tốc độ không nhanh bằng Chim Lửa. Thông thường chúng thích chui vào hang động hoặc đậu trên các vách đá cheo leo.

Nhờ có kết giới vô hình, Tuyết Sơn biến thành nơi bí hiểm nội bất xuất ngoại bất nhập, ngay cả người có pháp lực mạnh như Thượng Quân hay các linh thú đều không thể vượt qua. Do vậy, việc Sói Tuyết lọt ra ngoài là điều mà một học giả đầy trí tuệ và hiểu biết như lão Trịnh cũng không tài nào lý giải nổi. Khoảng lặng trầm tư bao trùm cả ba người, kế tiếp tất cả cùng nhìn nhau bất lực. Thế rồi Nhật Vũ rời đi trước tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Sáng hôm sau tôi dậy sớm hơn thường lệ, ra ban công đắm mình trong hơi lạnh mờ sương khi ánh mặt trời còn chưa chiếu tới. Nhật Vũ đứng cách một khoảng không xa, trên người mặc bộ đồ ngủ màu xám. Ánh mắt vô tình chạm nhau khiến tôi bối rối vội vã ngoảnh mặt đi. Chúng tôi vẫn giữ nguyên tư thế bất động, chẳng mở miệng nói lời nào cho đến khi hắn xoay lưng về phòng.

Lão Trịnh sắp xếp cho tôi ở phòng cạnh cầu thang trên tầng hai mà hồi trước là nơi lão nghiên cứu phép thuật, vừa hay kế bên phòng Nhật Vũ. Nhờ thế tôi có thể ngắm nhìn quang cảnh thiên nhiên hùng vĩ từ trên cao, đấy là theo lời lão, còn thực tế lọt vào tầm mắt chỉ toàn là cành cây tua tủa bổ ra khắp phía, đan xen với những cụm lá um tùm không một bông hoa tô điểm. Tôi ngờ rằng, lão chọn ở tầng một chẳng qua vì ngại bay lên bay xuống suốt cả ngày. Theo lý thuyết, Nhật Vũ muốn xuống tầng dưới thì phải ngang qua phòng tôi, nhưng điều ấy chưa bao giờ xảy ra bởi hắn luôn dùng thuật Dịch chuyển.

Tầng trên cùng là nơi chứa sách. Trái với tưởng tượng của tôi, nó không giống như thư viện bày la liệt các kệ gỗ hay đại loại thế mà hoàn toàn trống trơn, ngoại trừ bộ bàn ghế đặt chính giữa làm chỗ ngồi đọc. Thực chất nó được sắp xếp gọn ghẽ và hiện đại quá mức. Lão Trịnh chủ động hướng dẫn tôi cách sử dụng. Khi niệm chú hóa giải kết giới, trên các bức tường sẽ xuất hiện hàng loạt ô vuông nhỏ ghi tên thể loại sách. Chỉ cần chạm tay vào chúng và truyền ý nghĩ về tựa đề hoặc tên tác giả, những cuốn sách trong phạm vi sàng lọc sẽ tự động xếp thành chồng trên bàn để ta tiếp tục lựa chọn.

Lão Trịnh lấy ra mấy quyển sách dày cộp, bảo tôi mang về phòng nghiền ngẫm. Bản thân lão tự học thành tài nên cũng khuyến khích học trò làm điều tương tự. Thực chất lão chỉ dạy trực tiếp không nhiều, chủ yếu đóng vai trò là người hướng dẫn và giải đáp. Tôi ôm đống sách nặng trĩu như cõi lòng nghiêm túc ngồi vào bàn. Những chỗ không hiểu tôi đều cẩn thận đánh dấu lại, hôm sau hỏi lão Trịnh. Tìm lão rất dễ dàng, chỉ có hai địa điểm quen thuộc: một là phòng sách, hai là phòng rượu. Lão rất thích uống rượu, hôm nào không uống là trằn trọc chẳng thể ngủ yên, thế mà vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo minh mẫn khiến tôi rất khâm phục. Ngoài ra lão còn quan tâm đến lĩnh vực ủ và pha chế rượu. Không ít lần tôi đi hỏi bài rồi nhân tiện bị ép uống thử thứ nước dị hợm lão vừa chế thành, trước vẻ mặt tâm đắc của lão, nửa chữ chê bai cũng chẳng dám thốt lên.

Vốn dĩ tôi cho rằng tinh thần "muốn biết phải hỏi, muốn giỏi phải học" của mình rất đáng khen ngợi, nhưng dường như đối lập quan điểm của lão. Sau nhiều lần kiên nhẫn giải thích mớ kiến thức khó nhằn, lão rốt cuộc phải than thở. "Ta mong con có thể giống như Nhật Vũ. Nó có khả năng lĩnh hội rất nhanh, trong tháng đầu tiên số lần thắc mắc chưa vượt quá ba lượt."

Nghe xong tôi lủi thủi ôm sách về, vừa đi vừa tự an ủi. "Tư chất quá tốt là do hắn khác người, còn tôi đây tuyệt đối là người bình thường."

Nghiêm trọng nhất là lần lão đang khệ nệ bê bình rượu quế hương mới ủ đặt lên giá, bị tiếng gọi của tôi làm cho giật mình, trượt tay đánh vỡ "choang" một cái, rượu chảy loang lổ trên mặt sàn như dòng nước mắt tiếc nuối. Lão thừ người ngẩn ngơ tại chỗ. Tôi run run nép ngoài cửa không dám bước vào, đang định len lén chuồn đi, chợt nghe tiếng nói vọng ra. "Từ bây giờ có gì không hiểu thì hỏi Nhật Vũ. Nó không trả lời được mới đến tìm ta."

Tôi biết lão đang kiềm chế dữ lắm, đành lí nhí đáp "Vâng" rồi vội bốc hơi khỏi mặt đất. Đấu tranh tư tưởng nửa ngày tôi mới quyết định chạy sang phòng Nhật Vũ. Hắn đang xem xét đống pháp khí đặt ngổn ngang trên bàn, cơ hồ phát hiện ra kẻ thập thò bên cửa sổ là tôi nên thản nhiên nói trong khi không ngẩng đầu. "Vào đi."

Chúng tôi ở cùng một nhà, thường xuyên chạm mặt nhau nhưng ít khi nói chuyện, nước sông không phạm nước giếng, coi như chung sống hòa bình. Rõ ràng hắn không phải kiểu người cởi mở. Vậy nên tôi cũng lờ hắn đi như cái cách hắn hờ hững lướt qua chẳng thèm liếc mắt. Có điều giờ đây, tôi phải thức thời đeo lên mặt nạ tươi cười, chủ đích lấy lòng hắn để đổi lấy sự giúp đỡ sau này.

"Có chuyện gì?" Hắn trực tiếp hỏi. Pháp khí đã được thu dọn sạch sẽ để lại mặt bàn trống không.

Tôi làm ra vẻ tự nhiên kéo ghế ngồi, chìa ra cuốn sách cũ vương mùi thời gian mà lúc nào cũng phải nâng niu sợ hỏng, dùng giọng điệu hiền hòa nhất để trình bày mấy khúc mắc trong chương viết về thuật Biến hình. Những tưởng hắn không bày ra bộ dáng cao ngạo thì cũng châm chọc tôi vài câu, ai ngờ hắn tập trung đọc lướt qua các trang sách, suy nghĩ giây lát rồi nghiêm túc giảng giải. Giọng hắn trầm ấm, rất dễ nghe. Hắn mổ xẻ chi tiết vấn đề chứ không qua quýt như lão Trịnh, thi thoảng vừa nói vừa liếc nhìn xem tôi đã hiểu chưa. Thái độ đột nhiên xoay chuyển khiến tôi hơi bất ngờ, lòng thầm nghĩ, chắc do mấy bữa nay đều ăn cơm tôi nấu nên không thể mặt dày mà gây khó dễ.

Kể từ đó, cứ cách mấy hôm tôi lại đến tìm Nhật Vũ. Thỉnh thoảng không theo kịp cái đầu thiên tài của hắn, bị mắng là chậm hiểu, nhưng nhìn chung hắn vẫn rất nhẫn nại và đầy trách nhiệm. Đương nhiên tôi cũng biết ý đổi thực đơn hàng ngày thành những món hắn thích, coi như ngầm nịnh nọt. Ngay cả lão Trịnh cũng ngỡ ngàng trước sự hòa thuận giữa chúng tôi và hiển nhiên rất hài lòng.

Nói một cách công bằng thì Nhật Vũ mới giống người thầy chính thức, còn lão chỉ như người hỗ trợ. Phép thuật lão dạy tôi nhiều nhất là Đọc tâm, thứ mà Nhật Vũ không làm được. Sau khoảng thời gian vật lộn với mớ lý thuyết lằng nhằng, rốt cuộc tôi cũng được chuyển sang giai đoạn thực hành. Địa điểm là phòng Kín, nơi chuyên dùng để tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nó nằm cạnh hầm rượu ẩn sâu dưới lòng đất, mát lạnh và hơi ngột ngạt. Tiếng bước chân của tôi rơi trên các bậc thang bằng đá vang lên rõ rệt. Lão Trịnh không dùng đuốc thắp sáng lối đi mà thay bằng dạ minh châu, chắc sợ nguy cơ hỏa hoạn xảy ra với hầm rượu. Chúng treo lơ lửng trên tường tỏa ra thứ ánh sáng trắng không chút hơi ấm. Tôi đi ngang qua căn phòng chứa toàn pháp khí, thể loại khá đa dạng nhưng nhiều nhất vẫn là kiếm. Các thanh kiếm với kiểu dáng khác nhau được xếp ngay ngắn trên giá, nhìn qua cũng biết không phải đồ rẻ tiền. Có điều, tôi chẳng hứng thú với cái nào trong số chúng. Thực tế thanh kiếm duy nhất tôi quan tâm đã bị Nhật Vũ dùng thủ đoạn cướp mất.

Phòng Kín rộng rãi và đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Nó chẳng có gì ngoài mấy bức tường bằng đá. Lão Trịnh ngồi chờ sẵn trong bộ đồ hoa hòe hoa sói mới mua gần đây. Tôi luôn cho rằng hành động dùng thuốc để sở hữu bộ dáng già nua là quyết định cực kì sai lầm, khi mà tâm hồn lão vẫn còn trẻ trung phơi phới. Không ít lần ngoại hình và trang phục của lão tương phản một cách lố bịch. Thậm chí tôi còn lo ngại, tiếp xúc với lão lâu ngày sẽ khiến thế giới quan của mình bị biến dạng.

Lão Trịnh không biết suy nghĩ vặn vẹo trong đầu tôi, chỉ tay vào vị trí đối diện với một kẻ trông như xác chết ngồi thiền.

"Sao hắn lại ở đây?" Tôi nâng tà váy ngồi khoanh chân trên nền nhà sạch sẽ.

"Tất nhiên để giúp con luyện tập."

Phải rồi, lão từng giảng giải về Hệ phép thuật, là tập hợp những loại phép có tính chất tương đồng hoặc tương quan với nhau. Ví dụ thuật Đọc tâm và thuật Thôi miên là hai phép thuật bậc cao cùng tác động lên tâm trí đối phương. Điều kì diệu là, người có biệt năng hoặc đạt tới trình độ nhất định trong lĩnh vực này thì tự bản thân họ sẽ sản sinh ra màng chắn vô hình để bảo vệ trí não của mình. Hình dung đơn giản hơn, họ có thể dễ dàng xâm nhập vào đầu óc kẻ khác và đồng thời trở thành kẻ khó bị thao túng nhất, áp dụng với cả Hệ phép thuật. Do đó, thuật Đọc tâm của lão Trịnh hiệu quả với nhiều người nhưng vô ích với tôi hay những kẻ có biệt năng cùng trong Hệ phép thuật như: Thôi miên, Ảo ảnh. Trái lại tôi cũng chẳng thể đọc được suy nghĩ của lão. Đối tượng trợ giúp tu luyện đành đổi sang Nhật Vũ.

Thực ra hắn đã đạt tới trình độ vận dụng thuần thục thuật Bế tâm, khắc tinh của Đọc tâm và các loại phép liên quan đến tâm trí. Nó được phát triển từ thuật Phong bế cổ xưa, nay rất ít người biết tới và càng hiếm người có thể tu luyện thành công, mà Nhật Vũ là một trong số đó. Nó giúp trí óc "đóng" lại khi cần thiết, ngăn cản ngoại lực xâm nhập và bảo vệ bộ não khỏi các tác nhân can thiệp. Thành ra giữa ba chúng tôi, chẳng ai dòm ngó được suy nghĩ của đối phương. Tuy nhiên, Nhật Vũ đã hứa với lão Trịnh không sử dụng thuật Bế tâm trong lúc giúp tôi luyện tập, mặc dù điều ấy khiến hắn rất bực bội.

Chúng tôi ngồi quay mặt vào nhau, bốn mắt nhìn chằm chằm. Khoảng không gian yên ắng tựa hồ nghe rõ từng hơi thở. Lão Trịnh giống như lật đật quay hết bên nọ đến bên kia, miệng kín bưng. Nửa tiếng đồng hồ nặng nề trôi qua không chút động tĩnh. Tôi bắt đầu sốt ruột, tay rịn mồ hôi bấu chặt góc váy, trong đầu vẫn trống rỗng.

"Bình tĩnh." Lão Trịnh lên tiếng nhắc nhở. "Hãy thả lỏng cả thể xác lẫn tinh thần, nhớ về cảm giác khi thiền định. Nhắm mắt lại, tập trung linh lực."

Tôi chậm rãi làm theo từng bước lão hướng dẫn.

"Dùng linh lực khuếch tán nguồn năng lượng tiềm ẩn trong cơ thể. Hãy coi mình là đóa hoa đang tỏa hương, là bong bóng đang phình to, đem năng lượng ấy trải rộng ra."

Dường như khi thị giác đóng lại, các giác quan khác trở nên tinh tế hơn. Tôi cảm giác có thứ gì đấy đang từ từ thoát ra, mong manh và dễ dàng tan biến bất cứ khi nào.

"Tiếp tục. Cố gắng đẩy nó ra xa nhất có thể."

Trong khoảng khắc, tôi ngờ rằng mình đã "chạm" được tới Nhật Vũ. Suy nghĩ lướt rất nhanh qua đầu. Nhưng tôi chưa kịp phân tích kĩ, liên kết đã bị phá vỡ, đành mở mắt ra trong sự tiếc hận khôn cùng.

"Ngươi muốn thứ gì đó?" Giọng tôi không hề chắc chắn.

Nhật Vũ gật đầu. Lão Trịnh phấn khởi reo lên. "Tốt lắm! Con tiến bộ nhanh hơn ta trước kia. Hồi mới thực hành ta phải trải qua gần hai chục lần thất bại mới tiếp cận được ý nghĩ đầu tiên."

Dựa theo yêu cầu của lão, tôi luyện thêm vài lần nữa cho tới khi đọc hoàn chỉnh một suy nghĩ mới được phép giải lao. Đầu óc đã hơi quay cuồng. Cả ngày dài vật vờ trong phòng Kín rút cạn sinh lực của tôi, thành ra tôi không thể thức khuya như mọi hôm mà mệt mỏi quăng mình xuống giường từ sớm. Mảng kí ức của ai đó lại nhân cơ hội chen vào giấc ngủ.

Hắn chậm rãi mở mắt ra. Xung quanh là các vật dụng quen thuộc trong căn phòng của mình. Ai đó đã đưa hắn vào đây và giúp hắn thay bộ trang phục tơi tả bằng đồ ngủ màu trắng rộng rãi. Hắn định ngồi dậy nhưng lại cảm thấy cả người không chút sức lực, yếu ớt và đau ê ẩm. Hắn cười nhạt. Đây chính là cái giá của việc trở thành Thượng quân.

Bỗng tiếng động nhỏ vang lên khiến hắn chú ý. Ai đó vừa dùng phép Dịch chuyển vào trong này. Rồi hắn nghe thấy giọng nói thân thuộc của Hoàng Điệp run run trong sự hoang mang.

"Cha? Cha tới đây làm gì?"

Chiếc bình sứ trước mặt hắn hắt lên tia sáng xanh mờ ảo của Tinh cầu tiên tri. Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận rõ sự khẩn trương cùng sợ hãi của Mộc linh – người sắp sửa từ cha nuôi trở thành cha vợ trong nay mai.

"Con thấy rồi phải không? Hắn tu luyện tà thuật và sẽ gây nguy hiểm cho cả vương quốc. Nhân lúc linh lực của hắn chưa phục hồi, ta phải mau chóng tiêu diệt mầm họa này đi."

"Không đâu cha." Nàng nức nở. "Hắn chưa từng động đến tà thuật và cũng chẳng làm hại ai bao giờ. Điều cha lo lắng chắc chắn sẽ không xảy ra."

Mộc linh gấp gáp khuyên nhủ. "Hoàng Điệp, chính con cũng tiên tri được rằng hắn là Quỷ vương trong tương lai. Giết hắn đi là cách ngăn chặn tốt nhất. Lúc này con không được mềm lòng."

"Nhưng cha từng nói với con rằng, tương lai thấy trước không hoàn toàn chính xác. Nó chỉ đúng khi người tiên tri không liên quan đến quá trình dẫn tới kết quả, và không nói với bất kì ai để tránh sự thay đổi trong suy nghĩ cũng như hành động của họ. Chỉ một tác nhân khác đi cũng khiến hàng loạt quan hệ nhân quả bị biến đổi và chệch hướng khỏi chu trình tiên đoán. Khi ấy, kết quả cuối cùng có thể giống hoặc hoàn toàn trái ngược với điều nhìn thấy trong Tinh cầu. Do đó chúng ta có thể ngăn chặn việc Hải Phong tu luyện tà thuật thay vì..."

"Thôi đi! Con biết chuyện này nguy hiểm cỡ nào không? Chắc gì đã thuyết phục được hắn. Mà có khi hắn đã tu luyện từ lâu rồi."

"Không. Hải Phong là người tốt. Hắn luôn bảo vệ con và con cũng sẽ không để bất kì ai làm hại hắn." Giọng nàng vô cùng kiên định, đồng thời có phần bướng bỉnh.

Mộc linh tức giận quát lớn. "Tránh ra! Con làm gì vậy?"

"Hải Phong nay đã trở thành Thượng quân. Nếu cha dám động đến hắn thì tất cả thần dân trên vương quốc sẽ không tha cho cha."

"Ta có lý do chính đáng để làm thế. Phải rồi, Quốc vương cần biết được chuyện này. Nhất định ngài sẽ có cách xử lý."

"Khoan đã." Nàng muốn chạy lên giữ lấy ông nhưng bị cản lại bởi kết giới vừa tạo dựng. "Thả con ra! Xin cha đừng nói với ngài ấy. Xin đừng!" Giọng nàng lạc đi trong nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng.

"Ta tuyệt đối không để hắn trốn đi. Còn con, ở lại đây cho tới khi nào nghĩ thông suốt."

Mộc linh rời khỏi. Không gian trống trải chỉ còn vang vọng tiếng khóc bi thương của nàng. Đôi mắt hắn mở ra. Trong con ngươi âm ỉ một ngọn lửa hoang dã đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Lão Trịnh rời nhà mấy ngày liền, bỏ lại mảnh đất đã neo người nay càng thêm trống vắng. Lão không đi một mình mà mang theo cả Sói Tuyết bất chấp sự phản đối của nó, đồng thời dặn tôi nhớ luyện tập chăm chỉ. Trước mặt lão tôi dạ dạ vâng vâng ngoan ngoãn, sau lưng vừa thấy vạt áo biến mất nơi cổng đá, trong đầu liền lập kế hoạch chuồn ra ngoài. Tôi rủ rê Nhật Vũ nhưng hắn không chịu cùng tôi kết đồng minh, một mực ru rú trong phòng nghiên cứu loại phép nguy hiểm nào đấy. Tôi phải năn nỉ gãy lưỡi mới được hắn cho mượn Phương điểu.

Con chim màu hung bệ vệ chiếm khoảng lớn giữa sân, ương ngạnh và cao ngạo y như chủ nhân. Ban đầu nó không cho tôi cưỡi lên. Nhật Vũ phải vuốt ve nó an ủi đồng thời cúi người thì thầm một lúc, nó mới chịu quẳng bớt bản tính ngang bướng. Tôi ngồi trên lưng nó mà nơm nớp lo sợ bị hất cẳng bất cứ lúc nào, nhưng bù lại tốc độ của nó rất đáng kinh ngạc, so với con chim gầy còm mà lão Trần thuê trước đây thì quả là một trời một vực.

Âm thanh huyên náo nơi phố phường khiến lòng tôi rạo rực. Nhìn những dãy nhà mọc lên san sát, nhìn dòng người tấp nập ngược xuôi, tôi có cảm tưởng mình vừa trở về thế giới văn minh sau quãng thời gian dài lưu lạc. Ở lâu trong rừng, bản thân cũng sắp hóa thành người rừng tới nơi. Tôi chuẩn bị sẵn mấy bài múa để đến Tinh Hoa đài biểu diễn kiếm tiền. Người quản lý còn nhận ra tôi. Hắn ta nhe răng cười, mắt híp lại thành một đường chỉ. Bộ dạng không thay đổi nhiều ngoại trừ việc béo lên chút ít, chắc hẳn gần đây vũ đài làm ăn phát đạt.

Cầm tiền trong tay tâm tình càng thêm vui vẻ. Tôi tìm đến trang trại thú nuôi theo lời chỉ dẫn của quản lý, trên đường phân vân giữa Phương điểu và Thiên di, con nào tôi cũng muốn có. Đau khổ cân nhắc mất nửa ngày, cuối cùng tôi mua một con Thiên di toàn thân vàng óng. Nó lanh lợi đậu lên mu bàn tay tôi, đôi mắt xanh lục chớp chớp trông cũng nhỏ bé dễ thương. Tôi hài lòng thiết lập chú Sở hữu rồi thả nó đi. Hiện giờ nó đã nhận tôi làm chủ nhân, tôi có thể dùng chú ngữ triệu hồi bất cứ khi nào.

Đang lúc tôi rẽ vào con ngõ, thình lình một cái bóng vụt qua. Phép Dịch chuyển của người ấy chắc chắn có vấn đề khi mà ảnh để lại khá rõ ràng, rõ tới mức tôi có thể nhận ra chiếc áo khoác màu nâu quen mắt. Tôi vội vã đuổi theo, chạy đến ngõ cụt thì mất dấu. Sau lưng có luồng gió mạnh lao vụt tới. Tôi theo phản xạ nghiêng người né tránh. Tia sáng sượt qua tà váy để lại lỗ hổng lớn đen sì.

"Lâm Khánh?" Tôi hốt hoảng kêu to trước khi hắn tiếp tục tấn công.

Luồng sáng đang hình thành trong lòng bàn tay tan đi. "Hóa ra là ngươi." Giọng hắn có vẻ nhẹ nhõm. Khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím tái như thể đang cố chịu đựng đau đớn.

"Ngươi sao thế?" Tôi rảo bước tới gần.

Hắn nghiêng đầu lảng tránh ánh mắt tìm tòi của tôi, khó khăn nặn ra nụ cười nhợt nhạt. "Không sao." Thế nhưng thân thể nhanh chóng vạch trần lời nói dối. Tôi kịp vươn tay ra đỡ khi hắn lảo đảo gục xuống, chạm phải làn da lạnh toát.

Thần y Việt Thanh đang ở trong phòng luyện thuốc. Hắn sẽ không ra ngoài cho tới lúc hoàn thành và không ai được phép làm phiền, bởi đây là công việc đòi hỏi tính chuẩn xác cao, chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể làm hỏng cả mẻ thuốc và lãng phí tất cả dược liệu. Vậy nên người tiếp đón chúng tôi là Thu Thủy. Nàng thu lại nụ cười rạng rỡ khi liếc sang Lâm Khánh. Lúc này đôi môi hắn đã thâm đen.

"Trúng độc?" Nàng lẩm bẩm. "Không phải độc bình thường."

Tôi nhìn đôi mày nhíu chặt của nàng, thoáng sợ hãi. "Rất nghiêm trọng ư?"

Nàng không vội trả lời mà biến ra hai viên thuốc, niệm chú cho chúng hóa thành làn khói theo thất khiếu nhập vào người Lâm Khánh, tiếp đến mở túi vải đựng đầy ngân châm và bắt đầu tiến hành châm cứu. Tôi ngồi bên cạnh lẳng lặng quan sát. Qua một khoảng thời gian sau khi bị ghim thành con nhím, sắc đen từ từ tiêu tán, Lâm Khánh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

"Đừng lo, chất độc đã được ngăn chặn kịp thời. Về sau uống thuốc đầy đủ và dùng linh lực liên tục bài trừ là chẳng còn gì đáng ngại." Thu Thủy lần lượt cất ngân châm vào túi, ánh mắt ra chiều suy tư. "Độc trên người hắn không phải loại khó giải nhưng khá cổ xưa, hiện giờ hầu như không ai dùng đến. Hồi trước ta từng theo cha tới tham quan lăng mộ của một gia tộc lâu đời. Bên trên các quan tài bôi độc dược và chứa lời nguyền, trong đó có chất độc giống hệt thế này, không gây nguy hiểm tính mạng nhưng phát tác cực nhanh."

Trang phục của Lâm Khánh vẫn như mọi khi, sang trọng và chỉnh tề. Tôi không tìm thấy bất kì dấu vết va chạm nào. Nó sạch sẽ như thể chẳng chứa nổi một hạt bụi. Hắn mặc nguyên áo khoác nằm trên giường có lẽ không được thoải mái. Tôi định giúp hắn cởi ra nhưng đắn đo giây lát lại thôi. Chúng tôi khẽ khàng rời khỏi phòng, khép hờ cửa. Việc thần y giam mình bên lò luyện thuốc mấy ngày nay coi như là may mắn, bởi tôi biết chắc hắn sẽ khó chịu nếu thấy người lạ trong nhà mình. Mối họa diệt tộc năm xưa đã biến một người bình thường thành một kẻ quá đỗi thận trọng và đa nghi.

Lần tiếp theo tôi tới thăm Lâm Khánh, hắn đã đi mất, chỉ để lại mảnh giấy nhỏ kẹp dưới cốc thủy tinh vẻn vẹn hai chữ viết vội "Cảm ơn". Thu Thủy biết được thì bực lắm. Nàng không có thói quen chữa trị nửa vời. Đơn thuốc vừa viết xong bệnh nhân cũng biệt tích, bỏ lại người y sư đầy tâm huyết ngồi ca thán. "Tên kia đúng thật là..." Nàng mím môi nuốt vào từ ngữ không lịch sự nào đó. "Bệnh còn chưa khỏi mà vừa tỉnh dậy đã bỏ đi. Vì hắn là bạn của ngươi nên ta có thể chữa miễn phí, đâu có ý định đòi tiền hắn."

Tôi bất đắc dĩ cười cười giải thích với nàng, hắn giàu gấp mấy lần chúng ta cộng lại, sao phải vì chút tiền thuốc mà trốn tránh, chắc hẳn có nguyên do khác. Nàng bĩu môi đem tờ giấy kê đơn làm mồi nhóm lửa.

Thời gian không có nhiều, tôi tạm biệt Thu Thủy quay về rừng thủy trúc thăm lão Trần, nhân tiện báo cáo tình hình học tập. Thuật Đọc tâm của tôi đã luyện đến trình độ nhất định. Vừa rồi ở chốn đông người, tôi thử vận dụng và đọc được hầu hết ý nghĩ của bọn họ. Vì vậy lão Trần dường như cẩn trọng hơn khi nói chuyện với tôi. Lão cố tình điều chỉnh suy nghĩ của bản thân. Tôi biết lão đang che giấu nhiều chuyện nhưng không gặng hỏi, có lẽ chờ tới thời điểm thích hợp lão sẽ chủ động tiết lộ. Và tôi tin tưởng lão.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ngôi nhà gỗ chẳng có gì thay đổi, đồ vật vẫn yên ổn tại vị trí của chúng, suốt mấy chục năm qua sạch sẽ tinh tươm vì lão Trần thường xuyên dọn dẹp. Đây là lần thứ hai tôi bước vào căn phòng lưu trữ của mẹ tôi dưới tầng hầm, nơi chứa đựng bộ sưu tập của bà. Nó cũng được làm toàn bằng đá như phòng Kín ở nhà lão Trịnh nhưng âm u và lạnh lẽo hơn, chắc bởi đã lâu chưa có hơi người. Tôi để viên dạ minh châu cỡ lớn bay trước dẫn đường. Tiếng bước chân rất nhỏ trở nên vang vọng giữa không gian yên tĩnh tuyệt đối. Tay dùng sức đẩy, cánh cửa cũ kỹ ì ạch dịch chuyển phát ra mấy tiếng rền rĩ nặng nhọc. Ánh sáng từ dạ minh châu chảy vào căn phòng, hắt lên trái Tinh cầu những vòng tròn huyền ảo. Chúng được đặt trang trọng trên các giá bạc, từ hình dáng đến kích thước đều giống nhau như đúc, không ai phân biệt nổi ngoại trừ nhà tiên tri.

Đây là sở thích kì quặc của mẹ tôi, sưu tập Tinh cầu của các nhà tiên tri đã khuất.

Tinh cầu gắn liền với sinh mệnh của chủ nhân. Khi người ấy không còn, nó cũng tắt sáng, trở nên vô dụng và coi như đã chết. Không ai có thể khơi dậy nguồn năng lượng trong nó lần nữa. Những trái Tinh cầu quanh tôi im lìm giữa giấc ngủ vô tận. Chúng không còn sức sống, vậy mà vẫn khiến tôi ớn lạnh như thể bên trong ẩn chứa những linh hồn. Ánh mắt tôi đảo qua một vòng, có mấy Tinh cầu hấp dẫn sự chú ý. Tôi không hiểu, rõ ràng bề ngoài chúng chẳng khác gì so với đống còn lại nhưng thâm tâm tôi đoán chắc chúng ẩn chứa điểm đặc biệt mà bản thân cũng chưa xác định được. Linh cảm đưa tôi đến bên Tinh cầu đặt chính giữa. Nó không trong suốt mà mờ đục như màu khói. Tôi cẩn thận nhấc nó ra khỏi giá, chăm chú quan sát. Sau lưng chợt vang lên giọng nói nghiêm khắc. "Đặt nó xuống!"

Lão Trần đột ngột đứng ở cửa với đôi mắt nheo lại vẻ không hài lòng. Tôi vẫn giữ khư khư Tinh cầu giữa hai lòng bàn tay, hơi do dự. "Con không thể mang nó đi sao? Nơi này chứa rất nhiều Tinh cầu, thiếu một trái chắc chẳng vấn đề gì."

"Không được." Lão quả quyết. "Ta nhớ lần trước con đã cuỗm mất một Tinh cầu rồi, đừng có tham lam. Chúng ta không nên động vào gia tài của mẹ con."

Quả thực lần đầu tiên tới đây tôi đã bị hấp dẫn bởi một Tinh cầu, cơ hồ tự bản thân nó tỏa ra sức hút kì lạ kéo tôi lại gần. Khi ấy, lão Trần dẫu biết cũng không phản đối việc tôi nhét nó vào túi Càn Khôn biến thành của riêng. Nhưng hiện giờ sự hào phóng của lão đã đạt đến giới hạn, tôi đành tiu nghỉu đặt vật về vị trí cũ. Cánh cửa đóng chặt. Gian phòng khôi phục hiện trạng u ám ban đầu.

Tôi vừa thoát ly kết giới đã chạm phải con Thiên di của Nhật Vũ, mang theo thông báo: thầy Trịnh đang ở nhà, yêu cầu tôi lập tức quay về. Bấy giờ tôi mới cuống cuồng chạy qua chỗ Thu Thủy khi sực nhớ ra mình bỏ quên Phương điểu. Vì tôi không phải chủ nhân của nó nên không thể dùng chú ngữ triệu hồi, đành phải tất tả đi tìm.

Chỉ mới một ngày trôi qua, tâm trạng Thu Thủy đã hoàn toàn đảo ngược. Nàng cúi gằm mặt xuống nhằm che giấu đôi mắt hơi đỏ như vừa mới khóc, ngay cả dáng đi cũng ủ rũ và thiếu sức sống. Khi tôi hỏi nguyên do, nàng lắc đầu từ chối trả lời. Nếu tôi đọc suy nghĩ của nàng có lẽ sẽ hiểu thêm điều gì đó. Nhưng tôi không làm vậy, tôi chờ nàng tự mình nói ra khi cảm thấy sẵn sàng.

Phương điểu hạ cánh lúc trời đã tối mịt. Tôi không dám lượn lờ trước sân mà bay thẳng lên phòng mình, bắt gặp Sói Tuyết đang cuộn tròn trên sàn nhà. Nhận ra tôi, nó vẫy đuôi mừng tíu tít rồi nhảy bổ đến. Tôi ngồi xổm xuống ôm ngang người nó, đầu ghé vào bộ lông mượt, hài lòng xác định nó không bị tổn hại gì sau chuyến đi. Nhìn kĩ mới phát hiện nó lớn lên tương đối nhanh, chân cao hơn và lông cũng dày thêm, tuy rằng khác hẳn con sói bé quắt trong lần đầu chạm mặt nhưng khoảng cách đạt tới mức trưởng thành vẫn còn rất xa.

Sáng hôm sau yên tĩnh ngoài dự đoán, mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe lão Trịnh quở trách. Sự thực là lão vừa về liền chui vào hầm rượu uống liền mấy cốc, rồi say ngật ngưỡng, nằm thẳng cẳng trên giường tới gần trưa mới tỉnh, đương nhiên không phát giác ra việc tôi lêu lổng bên ngoài. May thay Nhật Vũ cũng chẳng phải một tên thích mách lẻo, trái lại còn giúp tôi bao che khiến tôi rất cảm kích. Phải chăng hắn đã dần chấp nhận tôi nên thái độ không còn cáu kỉnh, méo mó như hồi đầu?

Vốn dĩ lão Trịnh để hắn làm đối thủ của tôi trong bài kiểm tra năng lực, nhưng vì tôi phản đối quá gay gắt nên đành thay bằng chính lão. Linh lực của lão qua ngần ấy năm trời vẫn chỉ lõm bõm tăng lên theo tốc độ con rùa, thêm vào việc biệt năng của tôi đang trong giai đoạn phát triển và sự trợ giúp của bánh Mặt Trăng nên mức chênh lệch linh lực giữa chúng tôi hẳn không quá nhiều. Còn Nhật Vũ lại thuộc về một đẳng cấp khác, trình độ mà tôi chỉ dám đứng từ xa ngước nhìn.

Lão Trịnh dịch chuyển rất nhanh để né tránh đòn tấn công đang dồn dập lao đến. Nhiệm vụ của lão là phòng thủ nên không sử dụng pháp khí. Tốc độ của tôi không tài nào bắt kịp lão, do đó đành thay đổi chiêu thức. Dải lụa cuộn thành vòng tròn lớn trước mặt. Tôi niệm chú, từ bên trong bắn ra hàng trăm mũi tên ánh sáng quét qua phạm vi lão Trịnh xuất hiện. Thân thể lão đột nhiên vỡ ra thành vô số mảnh vụn. Tôi trố mắt. "Ảo giác. Nhất định là ảo giác."

Tuy linh lực lão không cao nhưng chẳng người nào dám coi thường. Với hiểu biết về phép thuật cao minh hơn bất cứ ai, nhiều khi lão sử dụng dị thuật mà phần đông thậm chí chưa hề biết đến. Vì thế, tôi không bao giờ cho rằng việc hạ gục lão là dễ dàng.

Nhìn các mảnh vụn tan biến trên mặt đất, tôi đoán lão đang tàng hình đâu đó. Nhắm mắt lại, nghe tiếng gió, linh cảm hơi người lẩn khuất tại một vị trí, tôi lập tức vung dải lụa chĩa thẳng về hướng ấy.

Như bao buổi luyện tập khác, tôi luôn kiềm chế linh lực ở mức độ thấp để tránh gây thương tích, nào ngờ lần này vượt khỏi tầm kiểm soát. Dải lụa nóng đỏ như lần đầu tôi chạm vào nó. Quầng sáng bổ xuống mang theo tiếng nổ chói tai. Tôi sững sờ nhìn tòa nhà rẽ đôi, tim như muốn vọt ra lăn lông lốc. Phát hiện vừa rồi chỉ là cái bóng đánh lừa của lão Trịnh, hồn vía tôi mới lần lượt quay trở lại. Lão cũng ngơ ngác dán mắt vào dải lụa vừa khôi phục sắc trắng ban đầu, quên cả ẩn thân. Chỉ có Nhật Vũ và Sói Tuyết đang vắt vẻo trên cây là hai vị khán giả điềm tĩnh nhất.

"Minh Nguyệt?" Lão thì thầm. Ngón tay run rẩy vì phấn khích khẽ cầm dải lụa. "Chính nó. Rốt cuộc cũng có ngày tụ hội."

"Nó có gì đặc biệt sao?" Nhật Vũ vừa dịch chuyển đến bên chúng tôi.

Lão Trịnh yêu cầu hắn. "Mang kiếm của con ra đây."

Hắn không hiểu lắm nhưng cũng làm theo. Tôi tò mò chờ đợi, thấy lão trịnh trọng nâng hai pháp khí trên tay, giọng điệu hào hứng không che giấu. "Thương Hải và Minh Nguyệt vốn là cặp pháp khí nổi tiếng, có nguồn gốc từ một gia tộc chế tạo pháp khí lâu năm nhưng đến nay đã suy tàn. Sức mạnh khủng khiếp đem lại giúp chúng vang danh một thời, khiến biết bao kẻ khao khát và đấu tranh đổ máu để giành giật. Thế rồi sau nhiều biến cố xảy ra cùng với cái chết của chủ nhân cũ, chúng biến mất một cách bí ẩn, dần dần bị lãng quên theo dòng chảy thời gian. Dù vẫn có kẻ nuôi hi vọng tìm kiếm nhưng phần đông thế hệ sau không còn nhận ra. Thật chẳng ngờ có ngày chúng một lần nữa cùng sóng đôi."

Tôi suýt phì cười khi nghe lão thở dài như ngậm ngùi cảm thán cho cặp đôi trùng phùng sau dịp chia xa. Càng nhìn hai loại pháp khí riêng biệt càng thấy chúng chẳng liên quan gì tới nhau. Tôi băn khoăn. "Giữa chúng có mối liên kết sao?"

Nhật Vũ bỗng dời ánh mắt sang tôi nhưng không lên tiếng.

"Đương nhiên." Lão Trịnh gật đầu, tay vuốt vuốt chòm râu ra vẻ lão làng. "Người chế tạo chúng đồng thời làm chủ nhân đầu tiên là một cặp vợ chồng. Họ cũng sáng tạo một bộ phép thuật đặc biệt dành riêng cho hai pháp khí này. Ít người biết rằng, Thương Hải và Minh Nguyệt sẽ phát huy uy lực mạnh nhất khi kết hợp với nhau trong thuật Hợp Viên. Thật ra có một giai đoạn Hợp Viên được lưu truyền khá rộng rãi trên vương quốc, nhưng hầu như không ai thành công bởi thiếu pháp khí phù hợp, chưa tính đến việc bản thân nó đã rất phức tạp và còn là loại phép dành cho hai người."

"Kể cũng đúng." Tôi tán thành. "Nếu là hai người thì thật khó để hòa hợp."

Lão Trịnh đưa trả pháp khí cho chúng tôi. Tôi vội vàng cất dải lụa vào túi Càn Khôn, nhân tiện ném cho Nhật Vũ cái nhìn cảnh cáo. "Đừng có ý định lấy pháp khí của ta lần nữa."

Tên này mắc tật xấu, thấy đồ tốt là nghĩ nó phải thuộc về mình. Vậy nên tôi không thể không đề phòng.

"Không có hứng." Hắn khinh khỉnh đáp trả. Có lẽ bản thân cũng nhận thức được dải lụa ẻo lả kia chẳng phù hợp với hình tượng sáng ngời của mình.

"Thôi nào." Lão Trịnh đứng ra hòa giải. "Các con đều được thừa nhận là chủ nhân chân chính của chúng, về sau có thể yên tâm sử dụng. Phải nói, đây quả là may mắn cực kì lớn."

"Là sao ạ?" Tôi có phần mơ hồ.

Lão nhẫn nại phân tích. "Pháp khí cao cấp có thuộc tính đặc biệt: lựa chọn chủ nhân. Số ít người được nhận định là chủ nhân chân chính sẽ được chúng hoàn toàn phục tùng. Tất nhiên ai cũng có thể sử dụng, nhưng chỉ khi ở trong tay chủ nhân chân chính, chúng mới phát huy hết năng lực vốn có. Theo ta biết, Minh Nguyệt chỉ đổi màu dưới sự điều khiển của vị chủ nhân mà nó thừa nhận, vừa hay người đó chính là con."

Tôi chợt nhớ ra, hồi mới mua Thương Hải tôi đã cố gắng rút kiếm ra khỏi bao mãi không được, thế mà Nhật Vũ làm hết sức dễ dàng. Hóa ra bởi nó chọn Nhật Vũ là chủ nhân thay vì tôi. Thế thì lần trao đổi bánh Mặt Trăng coi như trong cái rủi có cái may đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Việc phát hiện hai vũ khí lợi hại khiến lão Trịnh phấn chấn suốt cả ngày, miệng không ngừng lẩm bẩm "duyên phận". Lăn lộn chán chê trong phòng sách, lão vẫn chưa thỏa mãn nên tiếp tục "bỏ nhà ra đi" không lời từ biệt. Nhật Vũ tỏ ra rất am hiểu lão. "Chắc chắn thầy đang nghiên cứu thuật Hợp Viên."

Thiếu vắng một người không làm cuộc sống của chúng tôi bị xáo trộn, nó vẫn diễn ra buồn tẻ như mọi khi, mãi cho tới một hôm Nhật Vũ bất tỉnh nhân sự trong phòng Kín. Đấy là lần đầu tiên tôi chứng kiến dáng vẻ được coi là thảm hại của hắn. Suy nghĩ bất chợt nảy ra. "Ồ, không ngờ hắn cũng có lúc tu luyện thất bại."

Lay trái lay phải vẫn vô ích, tôi hốt hoảng đưa hắn lên nhà, nhẹ nhàng đặt xuống giường và cho hắn uống thuốc bổ sung linh khí. Trong đầu thầm tính toán, nếu qua đêm nay hắn vẫn không tỉnh thì phải mang ra ngoài tìm y sư.

Khuôn mặt hắn trông nhợt nhạt, đôi môi hơi mím lại. Tôi lấy khăn ướt cẩn thận lau đi vết máu dính bên khóe miệng rồi chống cằm ngồi bên giường. Dạ minh châu được che bớt chỉ tỏa ra luồng sáng mờ mờ. Tay tôi chần chừ vươn ra, vò tóc hắn rối bù sau đó vội vã rụt về, miệng bật cười trước hành động ngớ ngẩn của bản thân. Bình thường tôi không dám đối diện hắn quá lâu. Hắn luôn đứng từ trên cao nhìn xuống với thái độ của một tên nhóc hợm hĩnh đi kèm bản mặt chẳng muốn ai lại gần. Bao nhiêu yếu đuối đều bị nghiền nát dưới vỏ bọc mạnh mẽ. Mặt nạ hắn đeo lên quá đỗi hoàn hảo, vậy nên chẳng ai biết đằng sau thực chất là dáng vẻ thế nào.

Nhiều khi tôi cảm thấy hắn và lão Trịnh rất giống nhau, những con người không bao giờ biết đủ. Lão Trịnh theo đuổi tri thức vì nó là đam mê của lão, điều khiến lão vui vẻ. Còn Nhật Vũ thì sao? Hắn điên cuồng tìm kiếm sức mạnh vì cớ gì? Liệu rằng nó có khiến hắn hạnh phúc và thỏa mãn?

Tôi không biết, nhưng phải thừa nhận rằng để đạt tới trình độ hiện giờ hắn đã phải luyện tập chăm chỉ hơn bất cứ ai. Cái tên vênh váo ấy thật khiến người ta vừa đố kị vừa ngưỡng mộ.

Quầng sáng dìu dịu phủ lên trên gương mặt hắn những đường nét nhu hòa. Tôi đặt tay lên mũi để kiểm tra. Hơi thở của hắn yếu ớt nhưng vẫn đều đều như đang ngủ say, có lẽ chưa tới mức nguy hiểm đến tính mạng. Tận khuya, sắc mặt hắn mới cải thiện thêm chút ít và không có dấu hiệu tỉnh dậy. Tôi cảm thấy buồn ngủ, mà e ngại để hắn một mình, sợ có chuyện bất trắc xảy ra nên đành mệt mỏi gục đầu xuống bên giường chờ đợi, chẳng mấy chốc đã rơi vào trạng thái mơ màng.

Có thứ gì đó đang ráo riết đuổi theo. Tôi bồn chồn đánh hơi được nguy hiểm. Nó sắp tới gần, rất gần. Tôi bỏ chạy, chạy thục mạng. Cảnh vật trước mắt dường như đang chao đảo. Sợi dây đột ngột siết chặt cổ khiến tôi thét lên một tiếng rồi tắc nghẹn. Đế giày kéo lê trên mặt cát tạo thành hai vệt dài lồi lõm cùng với tiếng lạo xạo của sự ma sát. Hơi nóng bốc lên trong không gian ngột ngạt đặc quánh.

Người phụ nữ tiến đến, khoác trên mình phục sức lộng lẫy uy nghi. Khuôn mặt xinh đẹp của bà ta vặn vẹo trong niềm vui đắc thắng. Tôi hằn học nhìn bà ta, trong lòng dâng lên một nỗi ghê tởm. Tôi biết mình cực kì căm ghét người phụ nữ này, cũng như sự căm ghét bà ta dành cho tôi.

"Ngươi phải chết. Rồi ngươi sẽ không thể tranh đoạt những thứ thuộc về con ta. Chết đi! Đồ con hoang."

Bà ta rít lên trong điệu cười điên cuồng với đôi môi tô son đỏ chót như khát máu. Tôi vùng vẫy cố sức thoát ra, lại khiến sợi dây ngày càng thít chặt hơn. Luồng sáng bắn ra từ lòng bàn tay người phụ nữ khiến toàn thân tôi đau đớn dưới áp lực đè nén khắp phía. Hơi thở tắc lại trong cổ họng. Từng chút, từng chút không khí rời đi theo sinh mệnh. Tôi trừng mắt đối diện với ánh nhìn tàn độc của bà ta, gượng gạo nhếch khóe miệng nở nụ cười kiêu hãnh cuối cùng.

Sự động chạm khiến tôi giật mình bừng tỉnh. Ngẩng đầu lên, Nhật Vũ đang nhìn tôi với ánh mắt thâm trầm phức tạp. Con ngươi sâu thẳm màu nâu thẫm không mang chút vẻ mơ hồ của người vừa hôn mê. Tôi hạ tầm mắt xuống các ngón tay đang đặt trên mu bàn tay mình. Hắn bình tĩnh rút tay về chẳng nói một lời. Tôi đành lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

"Ngươi đã bất tỉnh suốt mấy tiếng đồng hồ. Ta tìm thấy ngươi dưới phòng Kín rồi tốt bụng đưa lên đây, cũng may không quá nghiêm trọng. Mà rốt cuộc ngươi bị sao vậy?"

"Không có gì." Hắn uể oải đáp. "Chỉ là chút rắc rối gặp phải khi tu luyện."

"Ồ. Ta chưa từng bị như thế."

"Đương nhiên. Do ngươi toàn tu luyện mấy thuật tầm thường."

Tôi lờ đi giọng điệu khinh khỉnh của hắn, tiện tay sửa lại mái tóc hơi rối và vuốt phẳng mấy nếp nhăn trên váy. "Ngươi đang luyện thuật gì vậy? Có phải rất khó và nguy hiểm không?"

"Đừng hỏi nữa." Hắn tỏ vẻ phiền não, chống tay xuống giường định ngồi dậy. Tôi nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh đỡ lưng hắn, đồng thời tay phải biến ra cốc nước kề sát môi. Hắn uống xong thì không chút khách khí tựa hẳn vào người tôi, đầu ngả lên vai.

"Hừm. Thuận tiện thật đấy." Tôi hậm hực nghĩ, nhưng vì hắn đang là người bệnh nên chẳng nỡ đẩy ra.

"Vừa rồi ngươi có mơ không?" Tôi ngập ngừng hỏi.

Hắn thản nhiên trả lời. "Không. Sao ngươi hỏi thế?"

"À. Không có gì. Chỉ là thấy hơi kì lạ."

Hắn lười tiếp chuyện tôi nên hai mắt khép lại chẳng buồn nói thêm. Tôi cũng không rảnh bận tâm tới hắn, chỉ tò mò ngồi phân tích chuỗi hình ảnh vừa rồi.

Là giấc mộng hay kí ức? Của Nhật Vũ? Hay bản thân mình?

Tôi không rõ lắm. Mọi thứ xem chừng thật phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sau quãng thời gian bôn ba tìm kiếm bên ngoài, Trịnh Hùng trở về nhà cùng với một số tài liệu quý giá về thuật Hợp Viên mà lão cất công sưu tập được. Loại phép gần như đã thất truyền ấy mà lão vẫn có thể tìm ra, thật sự khiến tôi vừa ngạc nhiên vừa ngưỡng mộ. Ngay khi đặt chân vào cửa, lão đã triệu tập tôi cùng Nhật Vũ rồi nói với giọng điệu nghiêm túc, trịnh trọng hiếm thấy.

"Có thể coi là một loại duyên phận khi vô tình cả hai con đều nắm trong tay pháp khí độc nhất được chế tạo riêng cho thuật này. Thêm nữa, ta cũng đã tìm được bộ lý thuyết hoàn chỉnh. Tuy rằng độ chính xác còn phải xem xét nhưng nhìn chung vẫn là lợi thế cực kì lớn so với những kẻ đang khao khát ngoài kia. Quá trình luyện tập không dễ dàng, thậm chí rất nguy hiểm. Ta tin chắc như vậy. Hiển nhiên, chẳng có thành quả tuyệt vời nào từ trên trời rơi xuống mà không đòi hỏi công sức xứng đáng bỏ ra. Quyền lựa chọn thuộc về các con, hãy cân nhắc thật cẩn thận trước khi quyết định. À, đừng quên thứ mình đang sở hữu trong tay."

Hàm ý của lão đã quá rõ ràng.

Trong lúc tôi tính toán xem mình cần bao lâu để đưa ra lựa chọn thì Nhật Vũ đã không ngần ngại trả lời. "Con sẽ luyện." Giọng điệu chắc chắn và kiên định.

Tôi quay sang hắn, hơi bất ngờ. Hắn liếc tôi một cái rồi quả quyết. "Ngươi cũng phải luyện." Điệu bộ thản nhiên kết hợp với một từ "phải" thật khiến người ta cảm thấy khó chịu, chẳng khác nào mệnh lệnh không thể chối từ.

"Nếu ta không đồng ý thì sao?" Tôi bật lại theo bản năng, mặc dù trong lòng đã hơi dao động.

"Vậy nộp dải lụa ra đây." Hắn nói bằng giọng thờ ơ.

Tôi nhăn trán quay sang lão Trịnh, tìm kiếm sự giúp đỡ. Nào ngờ lão dứt khoát gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với lời đe dọa vô lý kia. Trong tình cảnh hiện tại, kẻ có pháp lực thấp nhất là tôi hoàn toàn không được hưởng quyền dân chủ nên đành mím môi cam chịu. Lão Trịnh mặc định im lặng là đồng ý, chỉ đợi có thế liền hồ hởi reo lên. "Tốt lắm! Ngày mai bắt đầu luyện tập. Nếu đã luyện thì phải cố gắng cho tới cùng. Các con quả không hổ danh là học trò của ta, người nào người nấy vừa xuất sắc vừa can đảm."

Tôi trân trối nhìn lão mang vẻ mặt hào hứng rời khỏi phòng. Hai từ "can đảm" nghe sao mà châm chọc. Có điều đến lúc tu luyện, tôi mới biết lời của lão tuyệt đối chính xác và chân thực, bởi để có thể kiên trì luyện thuật Hợp Viên quả là cần can đảm rất nhiều.

"Khoan đã. Con có chuyện muốn nói với thầy." Tôi vội vã đuổi theo lão Trịnh khi chợt nhớ ra việc quan trọng. Dáo dác nhìn trước ngó sau, tôi thận trọng đề nghị. "Thầy có thể tạo kết giới chống nghe lén không?"

Lão thở dài. "Vô ích thôi. Nếu nó muốn thì không gì ngăn cản được bởi pháp lực của nó từ lâu đã vượt xa ta rồi. Nhưng con yên tâm, nó còn chưa mặt dày tới mức đấy."

Điều này tôi thật không dám tin tưởng.

Cân nhắc giây lát, tôi vẫn quyết định nói ra chuyện mình băn khoăn gần đây. Đương nhiên những gì liên quan tới Thượng quân Hải Phong đều tuyệt đối giấu kín.

"Con cho rằng đó là một phần kí ức thay vì giấc mộng?" Lão hỏi tôi, tựa hồ đang lẩm bẩm với chính mình. Đôi mắt lão nheo lại và mấy nếp nhăn được dịp hằn sâu như mặt đất nứt nẻ. "Cũng phải. Ta mới chỉ biết đến thuật Thụy du cho phép đi vào giấc mộng của người khác, còn thuật Đọc tâm thì không. Ta cũng chưa từng trông thấy kí ức của ai, còn con thì có." Lão trầm tư suy nghĩ với hàng lông mày sâu róm nhíu chặt. "Không lẽ..."

Tôi gần như nín thở chờ đợi cái "Không lẽ" của lão.

"Xuyên thấu! Nhất định là nó. Đây mới chính là biệt năng của con." Lão reo lên trong nỗi ngạc nhiên lẫn phấn khởi. "Thật chẳng ngờ loại phép ấy thực sự tồn tại."

Nhìn khuôn mặt bừng sáng của lão, tôi càng thêm ngơ ngác. "Là sao ạ?"

Phải mất một lúc để kiềm chế sự mừng rỡ, lão mới có thể giải thích cho tôi rõ ràng. Xuyên thấu được coi là anh em gần với thuật Đọc tâm, nhưng cao hơn một bậc. Nó không chỉ cho phép đọc suy nghĩ hiện tại của đối phương mà còn nhìn được về quá khứ của người ấy, thường khi họ đang ngủ là lúc ý thức buông lỏng cảnh giác nhất. Nếu ảnh hưởng đủ mạnh, thậm chí có thể biết được suy nghĩ ngay trong kí ức của họ, thông qua đó làm sáng tỏ tính cách, cảm xúc và phán đoán quyết định trong tương lai. Rất kì diệu, chỉ với một thuật pháp mà thông suốt được một người, và xuyên thấu họ.

Sau khi phân tích cặn kẽ, thấu đáo, lão Trịnh đi tới kết luận. "Do năng lực Xuyên thấu, thần thức của con dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trí kẻ khác. Nên nhớ là "ảnh hưởng" chứ không phải "tác động". Do vậy, dù không chủ đích nhưng phần nào kí ức vẫn xâm nhập vào đầu con một cách ngẫu nhiên. Chuỗi hình ảnh con trông thấy là quá khứ của Nhật Vũ. Nó vô tình "nhiễm" vào con khi cả hai đứa đều đang ngủ, là lúc thần thức "mở" nhất. Giống như Đọc tâm, con hoàn toàn có thể điều khiển thuật này thông qua việc rèn luyện và nâng cao pháp lực. Đừng để nó uổng phí. Rồi con sẽ thấy nó hữu ích hơn bề ngoài rất nhiều."

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, có lẽ đã phần nào nắm được lời giải thích của lão nhưng vẫn chưa hiểu triệt để.

"Biệt năng này có cho phép con trông thấy kí ức của người đã chết không? Ý con là, những người không hiện diện bên cạnh?"

Lão trầm mặc hồi lâu mới đáp lời. "Có thể. Ta cũng không chắc. Theo những gì ta biết được, nhiều người thích phong ấn kí ức của họ vào vật thân thiết bên mình để khi họ chết đi mảng kí ức đó vẫn còn tồn tại. Con có thể nhìn thấy phần kí ức được phong ấn thông qua những đồ vật này."

"Hóa ra là thế." Sự việc đã trở nên sáng tỏ phần nào. Nhớ lại các giấc mộng trước kia, tôi từng cho rằng đó là kí ức của Hải Phong. Nhưng có lẽ không phải bởi tôi chẳng mang di vật nào của hắn.

"Kiếm Thương Hải, lẽ ra nó đã thuộc về mình." Tôi u uất nghĩ thầm.

Thế còn Hoàng Điệp thì sao? Dải lụa Minh Nguyệt trên người tôi rất có thể từng là vật sở hữu của nàng ta. Thế nhưng giấc mộng đến trước cả khi tôi có được thứ ấy, thật khó hiểu.

Tôi lần lượt điểm lại các đồ vật gần gũi xung quanh. Việc này rất cần thiết. Tôi cần xem được toàn bộ kí ức chứ không phải các mảnh rời rạc ngẫu nhiên. Tôi cần hiểu ngọn ngành chuyện xảy ra năm xưa, và quan trọng nhất là tìm được nó, Tịch thuật.

Tất nhiên tôi không có hứng thú với tà thuật vàcũng chẳng đủ liều lĩnh để thực hiện. Nhưng tôi phải đọc nó, hiểu nó, bởi nó làchìa khóa bắt nguồn thảm kịch. Nó là một cuốn sách lướt qua trí óc tôi trong mảngkí ức, hiện ra qua một vài trang và tấm bìa duy nhất. Ma thuật của Hải Phong đượctu luyện dựa trên cuốn sách này. Hắn đã thành công với phép thuật tàn ác mà uy lực ghê gớm. Trong đầu tôi nảy sinh hi vọng viển vông rằng, cách hóa giải cũng được ghi chép ở đấy. Biết đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Kế hoạch luyện thuật Hợp Viên nhanh chóng được ấn định bởi cả Trịnh Hùng và Nhật Vũ đều không muốn trì hoãn thêm bất cứ giờ phút nào. Tôi hiểu nó là một loại phép lợi hại. Những phép thuật lợi hại thường đòi hỏi cái giá đắt đỏ cho kẻ muốn sở hữu chúng. Nhưng tôi không ngờ nó lại kinh khủng tới mức này. Chỉ qua mấy tiếng thực hành, nó đã chễm trệ ngồi trên ngôi vị phép thuật điên khùng bậc nhất tôi từng thực hiện trong đời. Và rõ ràng quyết định thỏa hiệp lúc trước mới ngu xuẩn làm sao.

Hợp Viên đòi hỏi sự phối hợp ăn ý tuyệt đối giữa hai người. Tôi dùng lụa Minh Nguyệt để tạo ra ảo ảnh, Nhật Vũ dùng kiếm Thương Hải để tấn công. Nhiệm vụ của tôi là biến dải lụa thành chín mươi chín biểu tượng khác nhau thay đổi liên tục theo chú ngữ. Nếu biến hóa đủ nhanh, nó sẽ tạo ra ảo ảnh đánh lừa thị giác của đối phương và không cẩn thận thì ngay bản thân cũng rơi vào ảo giác của chính mình. Biến hóa càng nhuần nhuyễn, sức hút của ảo ảnh càng mạnh và "con mồi" càng khó thoát ra. Cách đây mấy ngày, tôi đã thuộc lòng các biểu tượng đến độ nằm mơ cũng bị ám ảnh bởi chúng. Tuy nhiên, tới lúc thực hiện mới thấy nó phức tạp đến nhường nào.

Dải lụa bị giằng xé cuồng loạn giữa không trung. Tôi điều khiển nó bằng thần thức trong khi bản thân thần thức cực kì bất ổn. Các biểu tượng chằng chịt đan vào nhau khiến đầu óc tôi trở nên rối ren. Bản thân mỗi hình thù đều có sức mê hoặc kì lạ và dường như cố tình làm tôi xao nhãng. Điều khiển thành

công một biểu tượng thì lập tức quên mất biểu tượng tiếp theo. Việc nhớ ra và chỉnh lại trí óc đều tiêu tốn khoảng thời gian nhất định, trong khi ảo ảnh được hình thành nhờ biểu tượng và tốc độ chuyển đổi. Dù các dây thần kinh đang căng lên và vận hành hết công suất, tôi vẫn thấy mình vô cùng chậm chạp. Buổi tập đầu, tôi thậm chí chưa tạo ra được chút ảo ảnh nào đã suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng, nó chẳng đáng là gì so với phần việc của Nhật Vũ – thứ khó khăn hóc búa hơn gấp trăm lần. Mỗi biểu tượng là một hình ảnh nhập nhằng không rõ ràng. Bản thân chúng đã mang tính ảo ảnh. Những ảo ảnh không hoàn hảo và có kẽ hở, hay còn gọi là "điểm chết". Nhật Vũ luyện theo bộ kiếm pháp đặc biệt được sáng chế tương thích với tất cả các biểu tượng của Hợp Viên, mô phỏng theo chúng. Nhưng mấu chốt vẫn là tìm ra điểm chết. Nó không chỉ có một mà tồn tại rất nhiều trong vùng ảo ảnh. Các điểm chết cố định theo mỗi biểu tượng và liên tục thay đổi theo sự điều khiển của tôi. Do đó, Nhật Vũ phải nhanh chóng định hình biểu tượng đang hiện hữu để tìm ra điểm chết, đồng thời tấn công. Đường kiếm xuyên qua các điểm chết không chỉ phát huy lực đạo tối đa mà còn giữ cho chủ nhân khỏi lạc vào vùng ảo ảnh. Bằng không, hắn sẽ mất kiểm soát và hoàn toàn thảm bại.

Cả tôi và Nhật Vũ đều chưa đạt đến trình độ tối thiểu cần thiết. Vì thế, việc luyện tập đối với chúng tôi chẳng khác nào địa ngục. Ảo ảnh do tôi tạo ra mới chỉ dừng lại ở phạm vi nhỏ nên tôi luôn phải đứng gần Nhật Vũ để đảm bảo hắn cũng được bao trong vùng ảo ảnh. Xung quanh là các hình nhân bằng giấy chuyển động do lão Trịnh dùng phép điều khiển. Mỗi lần Nhật Vũ xác định sai điểm chết, hắn liền rơi vào ảo giác. Hắn dùng kiếm chém tôi không ra hình người đã đành, lại còn làm bị thương chính mình. Nghe có vẻ phi lý nhưng quả đúng như vậy. Một khi thị giác trở nên sai lệch vì bị chi phối và tâm trí quá tập trung vào các biểu tượng, ngay cả bản thân cũng có thể nhầm lẫn thành kẻ thù.

Việc luyện tập thường xuyên gián đoạn do đâm phải một trong hai người. Đây không phải tấn công thực sự nên đường kiếm chỉ là chiêu thức chứ chẳng mang theo chút linh khí nào. Nó cắt vào cơ thể cũng không hề gây hại, bởi vết thương tự lành ngay sau đó. Nhưng sự đau đớn vô cùng chân thật, cho dù chỉ trong chốc lát. Tôi từng nghĩ tới phương pháp biến bản thân thành người tê liệt. Có điều nó khiến tôi mất đi sự nhạy bén cần thiết và luyện tập cũng hóa công cốc. Rốt cuộc tôi vẫn phải cắn răng nhịn đau. Khổn khổ thay, xác suất hắn làm tôi bị thương luôn lớn gấp mấy lần xác suất hắn đâm phải chính mình. Nếu vết thương không tự liền lại nhanh chóng thì hiện giờ tôi đã biến thành một cái xác nát bét rồi. Quả là thứ hành hạ quái đản.

"Xin lỗi. Ngươi không sao chứ?"

Nhật Vũ có vẻ áy náy khi nhìn chiếc váy rách tả tơi của tôi. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, tôi đã bị chém tổng cộng mười tám lần và suýt mất luôn cánh tay. Thử tưởng tượng tới lúc chiến đấu thực sự, phép thuật này chẳng khác nào trò đánh đu cùng tính mạng. Mà tôi, không nghi ngờ gì sẽ là kẻ dẫn đầu trong đội ngũ hi sinh.

Có lần không nhịn được nữa, tôi quẳng dải lụa sang một bên rồi nóng nảy gào lên. "Thôi đi! Ta chịu đủ rồi. Sức mạnh chẳng thấy đâu mà chỉ toàn là đau đớn. Ta từ bỏ. Cái gì cũng không cần nữa."

Khi ấy tôi gần như đã quyết tâm bỏ cuộc. Nhật Vũ đứng đối diện quắc mắt nhìn sang. Ánh mắt của hắn làm tôi thấy sợ. Tôi chưa từng nghĩ hắn là người tốt bụng hòa nhã nhưng cũng không tới nỗi biến thành đối tượng nguy hiểm. Có điều, vẻ thâm trầm đó thật khiến kẻ khác phải e ngại. Nhưng hắn rất khôn khéo che đậy sự giận dữ trong giọng nói bình thản.

"Ngươi có tin một người sinh ra đã là thiên tài không? Thầy Trịnh từng được cho là người như thế. Bọn họ ghen tị với bộ óc phi phàm của thầy hơn là quan tâm đến nỗ lực thầy bỏ ra để đạt được sự phi phàm ấy. May mắn ư? Thật nực cười khi dùng hai từ này để kết luận thành công của ai đó. Một yếu tố, không phải là tất cả. Cũng như kẻ linh lực mạnh đâu phải sinh ra đã sở hữu nguồn linh lực đó."

Hắn tiến sát đến bên tôi. Lưỡi kiếm sáng loáng dưới ánh mặt trời như một lát cắt kim cương tuyệt đẹp. Đôi mắt nâu của hắn nhìn thẳng đầy mê hoặc.

"Kẻ bị mất trộm thường nghĩ mình xui xẻo thay vì đáng ra có thể cẩn thận hơn. Kẻ bị tấn công sắp chết chờ đợi phép màu thay vì tự bản thân trốn thoát. Vào sinh ra tử nhiều lần, ngươi mới hiểu rằng phép màu là thứ vô nghĩa chừng nào so với thực lực. Ta càng không thích đặt số phận mình trong tay kẻ khác."

Tôi nghe xong thì hỏi lạc đề: "Ngươi từng bị ám sát?"

Hắn nhướn mày. Ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo. Tôi có cảm tưởng tay hắn sắp sửa vươn ra bóp cổ mình.

"Không chỉ một lần." Hắn nói với giọng điệu hơi nặng nề.

"Tại sao? Ai muốn giết ngươi?" Tôi tò mò. Đột nhiên mảng kí ức hôm trước lướt qua trong đầu.

Nhưng hắn chỉ im lặng. Tôi hiểu khoảng im lặng rất lâu tức là không muốn trả lời.

"Ta biết ngươi kỳ vọng nhiều vào nguồn lực đem lại từ thuật Hợp Viên. Nhưng ngươi không cảm thấy nó rất hạn chế sao? Hợp Viên là thuật dành cho hai người, đồng nghĩa với việc nó hoàn toàn vô dụng khi ngươi chỉ có một mình." Tôi nghĩ đây mới là lý do chính khiến tôi từ bỏ.

"Sai rồi." Hắn phủ nhận. "Sự phối hợp giữa hai người quả thực cần thiết, nhưng chỉ để phép thuật phát huy toàn bộ uy lực vốn có. Thiếu ta, ngươi vẫn dựng lên được ảo ảnh hoàn hảo. Đương nhiên phép Ảo ảnh cũng mang đến công dụng tương tự, nhưng với linh lực hiện tại, ngươi chưa đủ khả năng để khiến bản thân ẩn trong đó. Còn với thuật Hợp Viên thì hoàn toàn có thể. Nó không cho phép ngươi tấn công nhưng tạo điều kiện đủ thuận lợi để chạy trốn. Còn ta, không dựng được ảo ảnh nhưng có thể chiến thắng nhờ bộ kiếm pháp."

Tôi cẩn thận suy ngẫm những lời hắn nói. Phép Ảo ảnh của Hợp Viên đích thực hiệu quả và dễ dàng hơn nhiều so với thuật Ảo ảnh thông thường, lại có thêm sự hỗ trợ của dải Minh Nguyệt - pháp khí chuyên dùng để tạo ảo ảnh. Đặc biệt, sự tương hỗ giữa hai nguồn năng lượng phát ra từ Thương Hải và Minh Nguyệt càng thúc đẩy phép thuật diễn ra mạnh mẽ hơn nữa. Mặc dù tôi không có ham muốn truy cầu các phép thuật bậc cao như Nhật Vũ, nhưng tất nhiên vẫn phải không ngừng nâng cao năng lực để ít ra có thể tự bảo vệ mình trong hiểm cảnh. Tôi đã từng trải qua khoảnh khắc sợ hãi vô vọng, và

tôi không muốn nó tái diễn thêm lần nữa.

Thở dài một hơi, tôi thu dải lụa về tay rồi đứng thẳng lưng trong tư thế sẵn sàng, hơi hất cằm ra hiệu. "Chúng ta tiếp tục."

Ở cùng người như hắn, tôi không muốn tỏ ra nhát gan và dễ buông bỏ.

Thương tích giảm xuống theo thời gian luyện tập bởi độ chuẩn xác ngày càng được nâng cao. Tôi vô cùng ghen tị mà thừa nhận rằng, Nhật Vũ tiến bộ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt xa tôi trong việc nắm bắt các biểu tượng. Đáng ngạc nhiên là hắn không còn tỏ vẻ khinh thường ra mặt như trước kia, mà thay vào đó là sự quan tâm có phần dịu dàng. Tôi biết đặt hai từ "dịu dàng" bên cạnh hắn chẳng khác nào nhét từ "bé nhỏ" vào người con voi, nhưng quả đúng như thế. Và chẳng bao lâu sau, một trong những điều hắn từng nói đã xảy ra, đồng thời là điều tôi không muốn xảy ra nhất.

Ám sát.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28

Tôi nghĩ mỗi người thường giữ cho mình một vài thói quen khó từ bỏ. Ví như lão Trần lúc nào cũng khư khư giữ lấy tinh cầu tiên tri kế bên, ngay cả lúc ngủ cũng để nó nằm cạnh phát sáng, chỉ sợ bỏ lỡ chuyện quan trọng thấy được trong tương lai. Sói Tuyết thì thích dùng chiếc đuôi xù phe phẩy vào lòng bàn chân tôi để đánh thức mỗi sớm, có vẻ bản tính hiếu động không cho phép nó nhìn người khác được thảnh thơi. Còn lão Trịnh đều đặn xuống hầm đếm bình rượu hằng đêm, giống như nhà giàu giữ của, chỉ sợ bất cẩn để tài sản thất lạc lúc nào không biết.

Thói quen của lão mới hình thành cách đây không lâu, kể từ khi tôi và Nhật Vũ lén lút uống trộm mấy cốc rượu quế hương đắt tiền rồi bị lão tinh ý phát giác ra. Sau đó là tầng tầng lớp lớp kết giới được tạo lập. Nhưng vẫn chưa đủ để lão an tâm, hôm nào không đi kiểm kê tài sản là trằn trọc chẳng thể ngủ ngon. Tôi biết lão chủ yếu phòng ngừa Nhật Vũ vì lão thừa hiểu tôi không đủ năng lực hóa giải kết giới dựng lên. Ngay trong nhà mình còn phải phòng hơn phòng trộm, tôi cũng hơi hơi thông cảm với lão.

Vốn tưởng rằng thói quen này kì quặc không ai sánh bằng, đến nay còn phát hiện có kẻ còn quái đản hơn, kẻ giữ thói quen bị ám sát.

Đêm ấy, bầu trời không một ánh sao. Tòa nhà sừng sững bao bọc trong lớp kết giới dày đặc hoàn toàn trống trải. Lão Trịnh đi vắng suốt mấy ngày nay. Gần đây lão thường xuyên ra vào xuất quỷ nhập thần như bóng ma vô hình, thành thử tôi cũng chẳng buồn để ý. Tôi đoán lão đang tiếp tục đào bới những bí mật của thuật Hợp Viên ẩn sâu qua mấy nghìn năm mai một. Trông thấy tôi và Nhật Vũ luyện tập tích cực mà mãi chưa đạt đến trình độ nhất định, lão đâm ra nghi ngờ bộ lý thuyết mình đem về, vậy là không ngại mệt mỏi tiếp nối hành trình theo đuổi nguồn tri thức vô tận. Sói Tuyết đáng thương cũng bị ép đi theo lão làm kẻ bầu bạn.

Tôi đang ngồi trên ghế đá kê giữa sân thì bắt gặp Nhật Vũ vừa bước ra ngoài. Hắn cũng liếc sang tôi, cả người giấu trong chiếc áo choàng đen trùm mũ qua đầu. Đường nét trên khuôn mặt ẩn dưới luồng sáng mờ mờ, nhạt nhòa không rõ nét. Nổi bật chỉ có đôi mắt sáng như ánh sao.

Tôi nghi hoặc đảo mắt một lượt từ trên xuống dưới, giọng nói không nén nổi tò mò. "Ngươi định đi đâu? Nhìn trang phục đáng ngờ thế này, không quân trộm cắp cũng phường bất nhân."

Hắn chẳng thèm trả lời mà điềm nhiên bước về phía cổng, niệm chú hóa giải kết giới rồi dùng thuật Di chuyển rời khỏi. Tôi vội vã bám theo, nửa vì ở nhà một mình chán quá, nửa vì hiếu kì. Nhật Vũ phát hiện ra tôi nhưng không có ý ngăn cản, thay vào đó vẫn giữ nguyên tốc độ cố định, băng băng lướt về phía trước.

Trên cao, trăng mờ nhạt khuất lấp dưới tầng mây để lại vài quầng sáng yếu ớt. Gió lồng lộng thổi giữa khu rừng heo hút. Thi thoảng có chiếc lá bị cuốn theo, đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng, kết thúc vòng đời ngắn ngủi. Hai cái bóng di chuyển xuyên qua các gốc cổ thụ lặng lẽ không một tiếng động.

Màn đêm đen tối như lòng người.

Phía trước dần hiện ra bóng dáng một tòa nhà đồ sộ, không cao như những lâu đài nhưng bề rộng có vẻ chẳng thua kém. Kiến trúc của nó hơi khác biệt so với những tòa nhà thông thường. Bao bọc xung quanh là đội ngũ vệ binh đứng canh gác và ánh lửa đỏ rực phát ra từ ngọn đuốc đang cháy. Tầm mắt tôi bị hạn chế bởi bóng tối nên không thể quan sát kĩ càng, hiển nhiên cũng chẳng có chút nhận thức nào về nơi này. Nhìn sang Nhật Vũ, tôi giật mình phát hiện hắn đã biến mất từ bao giờ, vội cuống quýt đảo mắt tìm kiếm xung quanh.

"Này, ngươi đi đâu rồi?" Dù đang đứng cách chỗ lính canh một khoảng đủ xa để đảm bảo an toàn, tôi vẫn thận trọng hạ thấp âm lượng.

Chợt có bàn tay bịt ngang miệng tôi, lưng cảm giác được người đứng sau. Hóa ra Nhật Vũ đang dùng phép Tàng hình nên tôi không thể trông thấy hắn. Bên tai vang lên giọng nói nhắc nhở. "Về đi. Ở đây không có việc của ngươi."

Tôi ương ngạnh lắc đầu. Hắn thả tay ra, không cố thuyết phục thêm. Tôi vội vã chộp lấy cánh tay hắn giữ chặt trước khi hắn kịp dịch chuyển.

"Ngươi định đột nhập vào trong đó? Vậy ta cũng đi theo."

"Bằng thuật Tàng hình kém cỏi của ngươi?" Giọng hắn nghe như đang cười. Quả thực, Tàng hình là một trong số ít thuật pháp bị hạn chế của tôi nên hầu như chẳng mấy khi sử dụng, vì cơ bản không qua mắt được ai.

"Ta sẽ dùng thuật Ảo ảnh và Thôi miên. Nhưng vẫn cần ngươi giúp ta mở kết giới."

"Được thôi." Hắn đồng ý nhanh chóng khiến tôi hơi bất ngờ.

Để đảm bảo không bị lộ mặt, tôi cẩn thận đeo mặt nạ chống thuật Nhìn xuyên và dùng phép thay đổi trang phục thành màu đen bí hiểm như Nhật Vũ. Tôi cũng đưa cho hắn một chiếc tương tự, đồng thời đề nghị. "Đừng dùng thuật Tàng hình nữa. Ta cần trông thấy ngươi."

Hắn rất phối hợp đeo nó vào. Chúng tôi vừa dịch chuyển đến chỗ lính canh, ngay tức khắc tôi thi triển Ảo ảnh để nhiễu loạn tâm trí bọn họ, sau đó Thôi miên nhằm xóa tan nhận thức về hai kẻ lạ mặt vừa xuất hiện. Nhật Vũ đứng bên cạnh chú tâm hóa giải kết giới. Chẳng mấy chốc cả hai đã có thể thuận lợi tiến vào trong mà không gặp phải rắc rối.

Tôi tò mò dõi mắt nhìn xung quanh. Đồ vật được bài trí khá sơ sài và không đem tới chút gợi ý về căn phòng hiện tại. Nhật Vũ chẳng để tôi có thời gian quan sát kĩ đã rảo bước qua các lối đi khiến tôi phải hối hả chạy theo. Rồi hắn đột ngột dừng chân, trước mặt là bức tranh phong cảnh lớn với hình chủ đạo là ngọn núi phủ đầy tuyết trắng xóa. Tôi bất giác liên tưởng đến đỉnh Tuyết Sơn trong lời kể của Trịnh Hùng. Nhật Vũ nhanh chóng hóa giải kết giới bảo vệ quanh nó, nhún người bay cao một khoảng ngang bức tranh rồi đặt ngón trỏ lên hình vẽ mặt trời ở góc trên cùng bên tay phải. Miệng hắn lầm bầm chú ngữ. Kế tiếp, có tiếng động cơ truyền sang và khối đá ầm ầm dịch chuyển. Khoảng tường trống bên cạnh lộ ra các vết nứt chạy dài, từ từ biến thành khe hở lan rộng dần hình chữ nhật và cuối cùng tiêu biến.

Tôi sửng sốt nhìn cánh cửa mới xuất hiện cùng các bậc thang bằng đá dẫn lối xuống tầng hầm. Bên dưới rất tối tăm và u ám. Chúng tôi phải dùng dạ minh châu soi đường, che bớt ánh sáng chỉ để ở mức vừa đủ phân biệt đồ vật. Trong không khí quanh quẩn thứ mùi ngai ngái khó chịu. Bước hết bậc thang cuối cùng, tôi đứng nguyên tại chỗ, giơ cao viên dạ minh châu quan sát tổng quát căn phòng. Trái với tưởng tượng ban đầu, đây không phải căn hầm nhỏ thông thường mà là cả một khu vực rộng lớn, còn rộng hơn cả không gian phía trên với nhiều phòng liền kề nhau.

Đập vào mắt tôi là vật hình hộp được đặt ngang có chiều dài tương đương một người trưởng thành. Nó im lặng nằm trong góc tối, mặt ngoài hắt lên chút tia sáng yếu ớt từ dạ minh châu để lộ lớp kim loại bóng loáng. Tôi hiếu kì tiến thêm vài bước chân, nheo mắt nhìn rõ hơn, trong phút chốc sống lưng lạnh toát khi nhận ra đó là một chiếc quan tài, xung quanh cũng đầy rẫy những chiếc quan tài tương tự.

Nơi này không phải lâu đài hay tòa nhà bình thường mà là cả một lăng mộ lớn có lính canh gác, chắc hẳn thuộc sở hữu của gia tộc quyền quý nào đấy. Trong lòng tôi dâng lên nỗi lo ngại mơ hồ. Xâm phạm chốn yên nghỉ của người đã khuất thật sự không phải việc làm đạo đức cho lắm.

"Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?" Tôi nhíu mày chất vấn tên đầu sỏ.

Hắn vừa đi vừa hờ hững trả lời. "Lấy đồ."

"Thứ gì?"

Lần này hắn không đáp mà tập trung niệm chú mở cánh cửa thông giữa hai gian phòng. Tôi bám theo hắn, đi vòng vèo một hồi mới dừng lại. Căn phòng đang đứng nhỏ hơn phòng đầu tiên nhưng bài trí cầu kì và phức tạp hơn. Hình vẽ dày đặc trên các bức tường và cột trụ bằng đá, bốn góc phòng đặt tượng hình sói đang trong tư thế ngửa cổ cất tiếng tru, trên trần là tượng hình chim đang sải cánh và chính giữa có vẽ một con rồng nhắm mắt như say ngủ. Tôi đoán chúng đều là hình tượng mô phỏng linh thú. Thi thoảng sẽ bắt gặp mấy dòng chữ ngắn mà tôi không hiểu, có lẽ là cổ ngữ. Đồ vật bài trí xung quanh đều là những thứ xa xỉ, ngay các quan tài cũng được mạ vàng sáng bóng. Bên trên các tượng đá nạm mấy viên ngọc quý, chỉ cần lấy đi vài viên là đã nắm trong tay cả một khối tài sản giá trị.

Nhưng Nhật Vũ chẳng mấy quan tâm đến chúng. Hắn bất động tại chỗ, nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài bên góc trái, hồi lâu mi mắt vẫn không hề chớp. Tôi biết hắn đang thi triển thuật Nhìn xuyên. Quan sát thật kĩ mới nhận ra, trên nắp quan tài có khắc biểu tượng con rồng đang trong tư thế bay lên và hai bên đối diện trên dưới là hai đóa hoa nở rộ mà tôi nhanh chóng nhớ được tên gọi của chúng, hoa Tinh tú cầu. Đây đích thị là biểu tượng đặc trưng của vương quốc. Hay nói cách khác, nơi này chính là lăng mộ hoàng gia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tôi tiến thêm vài bước đứng sát bên Nhật Vũ, người nãy giờ vẫn luôn tập trung vào phép Nhìn xuyên của hắn. Đột nhiên có tiếng động rất nhỏ truyền qua không khí. Giác quan thứ sáu của tôi nhạy bén đánh hơi được nguy hiểm. Chưa kịp dịch chuyển theo phản xạ, cả người đã được Nhật Vũ đưa lên cao thoát khỏi màn mưa tên lao vun vút bên dưới.

"Thật nguy hiểm! Suýt nữa thì bị ghim thành con nhím." Tôi cúi đầu nhìn các mũi tên nằm ngổn ngang trên mặt đất, thầm nghĩ. Chẳng biết mình đã chạm

phải cơ quan nào khiến chúng khởi động.

"Chú ý đừng tiếp xúc với đồ vật quanh đây. Khắp nơi đều bôi đầy độc dược." Nhật Vũ nghiêm giọng nhắc nhở khi chúng tôi buộc phải hạ người đặt chân xuống mặt đất vì phép Lơ lửng không thể duy trì quá lâu.

Tôi trịnh trọng gật đầu với hắn, tỏ vẻ đã hiểu. Hắn buông tôi ra, đôi mắt chậm rãi quét qua căn phòng và dùng thuật Nhìn xuyên lần nữa để tìm kiếm thứ gì đó. Chân tôi cắm rễ tại chỗ, không dám bước đi lung tung ở một nơi đầy rẫy những cạm bẫy, đồng thời trong đầu nâng cao tinh thần cảnh giác. Dường như có vật thể đang lặng lẽ di chuyển từ sát các mép tường bò ra khỏi khoảng tối. Đôi mắt tôi sợ hãi mở to, ngay tức khắc vung tay tạo kết giới bao bọc cả hai người khỏi các con vật đang lăm le lại gần.

"Rắn! Có rắn!" Tôi hốt hoảng cảnh báo Nhật Vũ.

Những con rắn hổ mang uốn éo trườn trên mặt sàn không tạo ra chút động tĩnh. Chúng có lớp da đen tuyền xen lẫn các sọc màu vàng nâu. Đôi mắt tròn xoe, nhỏ ti hí và mi mắt trong suốt không bao giờ chớp đang trừng trừng đối diện chúng tôi. Một con, hai con, ba con... phải có tới cả chục con rắn ngoằn ngoèo bò ra từ mọi hướng vây quanh kết giới. Chúng vươn cổ lên cao, giận dữ phồng mang và cái lưỡi dài thè ra mảnh khảnh như sợi chỉ đỏ linh hoạt. Tôi biết chúng không có khả năng mở kết giới như con người nhưng hoàn toàn có thể tấn công và cắn nát nó.

"Đừng sợ." Nhật Vũ cảm nhận được sự lo lắng của tôi, cất giọng trấn an. Tay hắn nhanh nhẹn lấy ra từ trong túi Càn Khôn thứ bột kì lạ rồi rải theo vòng tròn bao quanh hai người. Mùi của nó rất hắc và khó chịu, thậm chí khiến tôi hơi nhức đầu, vội vã lấy khăn che mũi chẳng dám hít thở quá nhiều. Có vẻ lũ rắn cũng không chịu được thứ mùi kinh khủng này. Qua một thoáng, chúng đã lũ lượt bỏ đi chẳng còn sót lại con nào.

Nhật Vũ đăm chiêu quan sát căn phòng rồi tự lẩm bẩm. "Có kẻ đã đến đây trước." Hàng lông mày của hắn nhíu chặt, xem chừng khá thất vọng khi không tìm được thứ mình muốn.

"Ta phải ra ngoài ngay bây giờ. Ở trong này chết vì ngạt thở mất." Tôi vừa phẩy phẩy khăn tay quanh mũi vừa rảo bước tiến về phía cửa. Dưới chân đột nhiên bị hẫng. May mắn tôi phản ứng đủ nhanh, lấy đà nhảy phốc sang bên cạnh thoát khỏi nguy cơ rơi xuống. Thì ra là một cái hố được ngụy trang hoàn mỹ. Tim tôi vẫn đang đập thình thịch, thật sự không dám tưởng tượng thân thể mình sẽ biến thành dạng gì nếu xuyên qua đám đinh nhọn hoắt dưới kia.

"Quên không nhắc ngươi chú ý quan sát nền nhà. Những chỗ mặt đá sẫm màu thường có hố đinh." Bấy giờ Nhật Vũ mới lên tiếng dặn dò.

Tôi bực mình liếc sang hắn, hỏi với vẻ nghi hoặc. "Ngươi không phải dân trộm mộ chuyên nghiệp đấy chứ?"

Tôi cảm thấy hắn hiểu quá rõ về nơi này, từ cách khởi động cơ quan ra vào, lối đi, đến các vị trí đặt bẫy cũng như đặc điểm của chúng. Hoặc là hắn đã có quá nhiều kinh nghiệm, hoặc là hắn tìm hiểu vô cùng kĩ lưỡng trước khi quyết định xâm nhập.

"Còn cái bẫy nào chưa hoạt động không? Ngươi nên nhắc rõ ràng để ta kịp thời đề phòng."

Hắn tập trung suy nghĩ rồi lắc đầu. "Không rõ. Nhưng có kẻ đến trước chúng ta nên nhiều cơ quan đã khởi động và có thể chưa được phục hồi. Khỏi cần lo lắng, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài ngay bây giờ."

Phép Dịch chuyển vô hiệu vì quanh phòng có kết giới. Tôi đành thận trọng bám theo bước chân Nhật Vũ, cơ hồ tin tưởng tuyệt đối vào hắn. Tuy nhiên, con đường dẫn ra có vẻ không giống với lối vào trong trí nhớ của tôi. Các hình vẽ trên tường khác biệt và đồ vật bài trí xung quanh cũng thay đổi rõ rệt. Tôi ngần ngại níu tay hắn, thắc mắc. "Có phải ngươi nhớ nhầm không? Nhìn xem, cảnh vật xung quanh khác hẳn."

Hắn không dừng lại mà thuận tay kéo tôi đi tiếp, đồng thời giải thích. "Đó là ma trận dịch chuyển. Thiết kế của các căn phòng bị thay đổi và trộn lẫn với nhau. Kẻ nào xác định phương hướng dựa trên đồ vật nhất định sẽ bị rơi vào ma trận rồi lạc bên trong." Hắn ngoảnh đầu nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tôi, thản nhiên tiếp tục. "Nhân tiện, không cần ngưỡng mộ ta."

Tôi...

Hoàn toàn câm nín.

Rốt cuộc chúng tôi cũng tìm được bậc thang bằng đá ban đầu. Vừa leo lên tới nơi, ánh mắt đã chạm phải hàng loạt vệ binh đứng vây thành vòng tròn trong tư thế sẵn sàng tấn công. Trên tay họ trang bị cùng một loại vũ khí, là thanh kiếm đã rút ra khỏi bao và nét mặt cũng chung một sắc thái vô cảm. Tôi không biết bọn họ đã phát hiện ra từ khi nào hay bằng cách nào, nhưng có lẽ không dám đặt chân vào mộ phần nên mai phục sẵn ở đây.

Tên cao to đứng đối diện hẳn là thủ lĩnh. Hắn thận trọng nghiêng đầu đánh giá chúng tôi, đôi mắt híp nheo lại thành một đường chỉ rồi cố trừng to ra vẻ hung tợn.

"Đạo tặc to gan! Ngay cả đồ của hoàng gia cũng dám động vào." Hắn quát lớn. Giọng nói ồm ồm thô kệch và bộ râu rung rung theo từng câu chữ.

Tôi dửng dưng nhìn đám binh lính trước mặt, thật tình trong lòng chẳng mấy e ngại vì tôi biết rõ năng lực của bọn họ còn thua xa Nhật Vũ, mau chóng dùng Ẩn âm gửi thông điệp cho hắn. "Những kẻ này ngươi đều đối phó được đúng không?"

Hắn chưa đáp lời. Tôi quay sang, ngỡ ngàng thấy trán hắn nhăn lại với vẻ bực bội khó hiểu, lập tức hỏi ra miệng. "Sao thế?"

"Bức tranh. Phong bế linh lực." Hắn ghé sát vào tai tôi nói rất nhỏ, lời ít mà ý nhiều. Giây tiếp theo tôi liền hiểu ra. Trên bức tranh treo tường dùng để mở cánh cửa bí mật đã được yểm bùa chú, Nhật Vũ chạm vào nên bị ảnh hưởng. Đến giờ nó mới phát tác khiến linh lực của hắn bị khoá tạm thời, trong khi

đó tôi lại chẳng sao cả. Nhưng nếu có thể, tôi thật sự muốn tráo đổi tình trạng hai người với nhau.

Tên thủ cảm thấy bị xúc phạm khi chúng tôi hoàn toàn ngó lơ hắn. Khuôn mặt hắn đanh lại, các khớp ngón tay siết chặt khiến gân xanh dần nổi rõ trên cánh tay lực lưỡng. Hắn tức giận vung kiếm thét lên. "Mau bắt lấy chúng!"

Tức thì có luồng sáng màu lam lao vụt về phía chúng tôi. Trong tích tắc tôi kịp thời bắn ra tia sáng ngăn cản, cùng lúc tạo bảo quang che chắn Nhật Vũ. Hiện tại hắn chẳng khác nào người Vô linh yếu ớt cần được bảo vệ. Đôi mắt hắn khép lại với nét mặt tập trung cao độ. Tôi biết hắn đang tìm cách hóa giải chú trói buộc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Những tên vệ binh vẫn đồng loạt tấn công. Tôi cố hết sức né tránh, thi thoảng bắn ra mấy phi tiêu ánh sáng đáp trả bọn họ. Tuy nhiên, ý thức rất rõ linh lực của mình không đủ mạnh để một mình chống lại cả đám người và kinh nghiệm thực chiến cũng chẳng phong phú như Nhật Vũ, tôi lựa chọn phòng thủ giữ sức thay vì tấn công, cùng lúc kéo dài thời gian.

Có bốn tên đang hợp sức đánh về phía Nhật Vũ. Bảo quang quanh hắn đổi màu cho thấy nó đang suy yếu dần, chẳng mấy chốc không chống đỡ được, vỡ tan. Một tia sáng xẹt qua cánh tay trái để lại vết cắt cùng với máu đỏ thấm qua lớp vải bị rách. Các cơ mắt chỉ hơi co lại rồi dãn ra rất nhanh, dường như chẳng mảy may dao động. Định lực của hắn thật khiến người khác phải khâm phục.

"Bọn chúng quá đông." Tôi thầm rên, các giác quan căng lên như dây đàn. Bí quá hóa liều, tôi dồn sức dựng liên tiếp bốn bảo quang đồng thời đẩy dải Minh Nguyệt lên cao, chiếu theo thuật Hợp Viên kết tạo ảo ảnh. Khi các bảo quang lần lượt bị đánh vỡ cũng là lúc ảo ảnh bắt đầu phát huy tác dụng. Tôi kéo Nhật Vũ bay lên sát trần, thoát khỏi vòng tròn vây hãm rồi hạ xuống bên ngoài, đồng thời linh lực không ngừng truyền ra điều khiển các biểu tượng. Cách đấy không xa, tiếng kêu vang lên mỗi lúc một nhiều. Tôi thầm mừng rỡ. Bọn chúng đã mất phương hướng và đánh loạn vào nhau.

Có điều duy trì ảo ảnh ở phạm vi rộng thế này tiêu hao rất nhiều linh lực. Mà tôi không đủ sức để sử dụng phép thuật khác đồng thời, đành đứng quan sát trong sự bất đắc dĩ. Thậm chí tôi chẳng thể mở kết giới và dịch chuyển ra khỏi tòa nhà.

Đang lúc tập trung cao độ, bên đùi đột nhiên nhói đau khiến tôi giật nảy mình. Có kẻ vừa đánh về phía này. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, ảo ảnh liền biến mất. Tôi hoảng hồn, vội kéo Nhật Vũ dịch chuyển sang hướng khác cùng lúc tạo ảo ảnh mới. Mấy lần chúng tôi chạm phải kết giới rồi bị đẩy ngược trở lại, không cách nào thoát ra được. Hạ sách đang dùng chỉ để kéo dài thời gian và linh lực của tôi đang sụt giảm nhanh chóng. Tôi biết mình chẳng duy trì được bao lâu nữa.

Trước mắt bỗng hiện ra hàng loạt vệ binh tay lăm lăm thanh kiếm sắc bén. Tôi kinh hãi, vội chạy sang hướng khác. Bọn chúng lập tức đuổi theo như có linh cảm và mãi không dứt ra được. Bấy giờ tôi mới sáng tỏ, linh lực suy yếu khiến bản thân cũng rơi vào ảo ảnh do chính mình tạo nên. Dẫu biết là ảo giác nhưng vẫn không khỏi hoang mang khi nhìn đâu cũng thấy toàn kẻ địch. Các tia sáng đánh tới, thật thật giả giả chẳng thể phân biệt. Tâm trí tôi càng lúc càng trở nên rối bời.

Cuối cùng, ảo ảnh biến mất trong những nỗ lực vô vọng. Đám lính canh thảm hại lúc này đồng loạt chĩa ánh nhìn về phía chúng tôi, định vị chính xác hai tên đạo tặc. Tôi ảo não tính đến việc bó tay chịu trói. Vừa quay sang Nhật Vũ, tôi giật mình nhận thấy đôi mắt hắn đã mở ra từ khi nào, trong tay là thanh kiếm hơi lóe sáng. Không phải Thương Hải mà chỉ là một thanh kiếm phổ biến thông thường.

Hắn đã thành công hóa giải bùa chú và khôi phục linh lực.

Thanh kiếm quét qua bằng một động tác lướt gió nhẹ nhàng. Hàng loạt vệ binh gục xuống, trước ngực rạch vết máu đỏ tươi. Trong lúc bọn chúng còn đang ngơ ngác, Nhật Vũ đã nắm tay tôi xuyên qua kết giới ra ngoài. Một số tên bị thương nhẹ gắng gượng đuổi theo. Thuật Dịch chuyển tức thời của Nhật Vũ được đẩy lên cấp độ cao nhất, chẳng bao lâu đã bỏ xa bọn họ.

Gió đêm cắt từng vệt qua da. Khoảng trời mênh mang vô tận chìm vào sắc đen mịt mùng. Hai người tàng hình, giống như làn khói mỏng tan vào hư không. Sau lưng đã chẳng còn dấu vết của những kẻ truy đuổi.

Chúng tôi tiến sâu vào trong rừng, di chuyển khẽ khàng như bước chân uyển chuyển của con thú săn mồi. Tiếng kêu phát ra từ các sinh vật nhỏ hoà quyện thành bản hòa tấu không lời. Tôi bất giác dừng chân khi phát hiện dòng suối lượn lờ trước mắt. Bên tai truyền tới tiếng nước chảy róc rách đều đặn. Tôi tiến lại gần. Những cây cỏ không tên ven bờ bỗng chốc trở nên quen thuộc. Mảng kí ức tràn về, cùng với hàm răng nhọn hoắt và đôi mắt đỏ hau háu, cùng với cái cảm giác ròn rợn như kim châm, cảm giác chết dần chết mòn khi nguồn máu sinh mệnh cạn kiệt.

Tôi khẽ rùng mình.

Chính là nó. Chính là khu rừng này.

Nhật Vũ đến bên tôi không một tiếng động. Hắn đặt tay lên vai tôi, hỏi với giọng quan tâm. "Ngươi sao vậy?"

Tôi bấu chặt tay áo hắn, khẩn thiết nói. "Mau. Mau rời khỏi đây." Tiếp đó chúng tôi lướt đi rất nhanh. Đương nhiên phương hướng đều do hắn xác định, còn tôi hoàn toàn phụ thuộc.

Bỏ lại sau lưng cánh rừng nguy hiểm, chúng tôi di chuyển thêm một lúc thì đến lượt Nhật Vũ đột ngột dừng bước. Tôi nghi hoặc ngước nhìn với vẻ dò hỏi. Hắn dùng Ẩn âm thông báo. "Có người."

Tôi thận trọng ngoảnh đầu quan sát tứ phía. Chúng tôi đang đứng trên con đường hẹp vắng vẻ, hai bên là vệ cỏ và đất đá chỏng chơ, dõi mắt ra xa cũng không thấy một bóng nhà. Tôi tập trung lắng nghe. Dường như có tiếng lá cây xao động, tiếng gió thổi, tiếng lạo xạo mơ hồ truyền đến từ những bước chân đạp trên mặt đất ma sát với lá khô và vụn đá. Cơ thể cứng lại, tôi khẽ thì thầm. "Vệ binh truy đuổi?"

Hắn lắc đầu. Ngay sau đấy các bóng đen lần lượt hiện ra dưới bóng cây, chầm chậm tiến lại gần. Một con số đẹp, vừa vặn bảy tên. Bọn chúng đều mang mặt nạ in hình sọ người trắng hếu với hàm răng đều tăm tắp và vết máu nhỏ giọt hai bên. Giống như Nhật Vũ, chúng khoác áo choàng sẫm màu trùm mũ qua đầu, từ trên xuống dưới chỉ để lộ đôi mắt. Ánh nhìn lạnh lẽo như lưỡi kiếm. Toàn thân tỏa ra mùi chết chóc. Bọn chúng đứng bất động từ một khoảng cách an toàn, tỉ mỉ quan sát để đánh giá và tính toán.

Thời khắc suy nghĩ của chúng vừa lướt qua đầu, nhịp tim của tôi trở nên dồn dập không khống chế. Tôi căng thẳng ôm chặt cánh tay Nhật Vũ như kẻ chết đuối vớ được phao cứu sinh. Cổ họng cũng trở nên khô khốc. Phép Tàng hình dùng lâu sẽ tiêu hao khá nhiều linh lực nên cả hai đã gỡ bỏ ngay lúc tiến vào khu rừng. Ẩn sâu dưới lớp mặt nạ, tôi thấy hắn như đang nhíu mày. Hắn gỡ các ngón tay đang bám chặt của tôi, hàng mi rậm cụp xuống và ánh mắt thu lại vẻ sắc bén vừa rồi.

"Chúng đến để giết ta, không liên quan tới ngươi. Ngươi mau chạy đi."

Kẻ này đúng là có kinh nghiệm bị truy sát đến ám ảnh. Thành ra vừa trông thấy sát thủ, không cần nghĩ liền khẳng định chúng đến để giết mình, có khi còn chủ động ra tay để rồi biến thành kẻ gây sự trước. Tôi dở khóc dở cười đấu tranh tư tưởng một lúc, sau đó mím môi lắc đầu, tỏ rõ thái độ cương quyết không rời. Hắn trừng mắt nhìn tôi rồi bất đắc dĩ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Đám sát thủ là những kẻ theo đuổi trường phái hiệu quả. Chúng được huấn luyện nghiêm ngặt, bỏ qua mấy lời thừa thãi và việc làm tốn thời gian vô ích, nhanh chóng liếc mắt ngầm ra hiệu rồi trực tiếp tấn công. Bảy tên đứng theo nhóm với quy luật: ba người bên trong, bốn người ở ngoài, đan thành hình thù kì lạ, miệng bắt đầu lầm rầm chú ngữ. Một hình cầu nhanh chóng được tạo thành chính giữa rồi đột ngột phóng to bao lấy chúng tôi. Nhật Vũ nhanh như chớp kéo tôi phi về phía rìa kết giới, mất vài giây mới xuyên qua được. Ngay lập tức có thêm hình cầu khác kéo đến.

"Kết giới liên hoàn?"

Tôi giật mình nhớ tới loại phép thuật khống chế từng đọc trong cuốn sách của lão Trịnh. Nhiều người cùng hội tụ linh lực theo trận pháp quy định, sẽ có thể liên tiếp tạo ra các kết giới bền vững. Chúng chồng lên nhau dày đặc để vây hãm con mồi trong khoảng không gian eo hẹp, tù túng. Chúng phức tạp và khó phá bỏ. Nếu không đủ nhanh nhạy hoặc chỉ bỏ lỡ một kết giới thì sẽ có nguy cơ không thoát khỏi các kết giới còn lại. Vì thế tốc độ và kĩ năng hóa giải vô cùng quan trọng. Loại kết giới này còn tự động thu hẹp, đồng nghĩa với không gian càng lúc càng bị bó chặt và khó lòng né tránh sự tấn công. Đến khi không thể chạy trốn thì việc duy nhất cần làm là hạ gục tất cả những người tạo kết giới, phá vỡ trận pháp để nó tự sụp đổ. Đương nhiên, kết giới được quy tụ bởi linh lực của nhiều người chẳng hề đơn giản. Nói cách khác, đây chính là loại phép thuật ỷ đông hiếp yếu điển hình.

Nhật Vũ không bị nao núng. Hắn bình tĩnh hóa giải từng kết giới với tốc độ đáng kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua gần hai chục cái. Rồi không đợi kết giới tiếp theo kịp hình thành, hắn kéo tôi lao vụt đi như tia chớp.

Đám sát thủ cũng chẳng phải những kẻ làng nhàng. Chúng lập tức đuổi theo, phóng ra các tia sáng tấn công từ phía sau buộc cả hai phải dừng chân. Nhật Vũ tức thời tạo bảo quang che chắn tôi bên trong, là loại màu cam gần đạt đến cấp độ cao nhất. Tôi hít vào một hơi. Loại bảo quang cao cấp hiếm người tạo được vậy mà hắn có thể ném ra dễ dàng như không, năng lực thật sự sâu xa khó lường. Tuy nhiên, một chọi bảy cũng chẳng phải thách thức đơn giản.

Linh lực sau quá trình tạo ảo ảnh chưa kịp phục hồi nên tôi chỉ có thể đứng trong vòng bảo vệ, bình tĩnh quan sát trận chiến. Hai bên di chuyển rất nhanh, thoáng cái chỉ còn là những cái bóng chớp nhoáng. Các tia sáng liên tiếp đan vào nhau rực rỡ sắc cầu vồng. Không ít trong số đó hướng về phía tôi rồi bị bảo quang đẩy ngược trở lại. Mỗi lần tôi đều cảm nhận màng chắn rung lên rõ rệt.

Mấy tên kia không phải đám giết người thuê bình thường. Chúng là những kẻ được tuyển chọn. Pháp lực cao, thủ đoạn tàn nhẫn, tấn công có tổ chức và phối hợp hết sức ăn ý. Đây là kết luận tôi rút ra sau khoảng thời gian chăm chú theo dõi. Vì vậy, cho dù Nhật Vũ mang trong mình nguồn linh lực dồi dào và khả năng biến hóa tinh vi thì vẫn không tránh khỏi mấy lần chật vật suốt quá trình giao tranh. Tim tôi giật thót mỗi khi hắn thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Nếu phản ứng không đủ nhanh nhạy, người hắn sớm đã bị xé thành các mảnh vụn.

Lúc này, đám sát thủ đột nhiên thay đổi chiến thuật. Chúng lần nữa xác định mục tiêu chính của mình, linh hoạt chia thành hai nhóm. Ba người đồng loạt hướng Nhật Vũ đánh tới, nỗ lực cầm chân hắn. Bốn kẻ còn lại hợp sức phá vỡ bảo quang bao quanh tôi. Nguồn lực mạnh mẽ giáng xuống khiến màng chắn trong suốt rung lên kịch liệt. Nó đang dần yếu đi. Màu sắc lần lượt chuyển đổi, từ cam, vàng cho đến lục rồi thoắt cái chỉ còn màu tím yếu ớt. Tôi truyền linh lực vào để gia cố, nhưng hoàn toàn vô dụng. Nó không phải tôi tạo ra nên không tương thích.

Thế rồi bảo quang rạn nứt, chớp mắt tan biến. Tôi bắt gặp ánh nhìn của Nhật Vũ thoáng qua, mơ hồ đọc được sự hoảng sợ trong đó, hô hấp của bản thân cũng ngừng trệ giây lát. Bốn tên sát thủ cùng lúc tụ hội linh lực kết thành một chùm sáng hướng thẳng xuống đầu tôi. Bị dồn đến chân tường, tôi liều mạng tập trung sức lực bắn ra luồng sáng ngăn cản. Thế nhưng nó không đủ mạnh để chống đỡ. Tôi ngã phịch xuống đất, cắn răng nhịn đau với hai cánh tay nhức nhối. Thêm chùm sáng khác được hình thành ngay sau đấy.

Tôi biết mình không kịp né tránh. Tôi biết uy lực của nó mạnh đến mức nào. Tôi biết mình sắp chết.

Khoảnh khắc đó, là tuyệt vọng.

Giữa lúc chới với bên bờ vực tử thần, đột nhiên vang lên một tiếng thét, mang theo lo âu, mang theo sợ hãi, cùng thứ gì đó tựa như là nuối tiếc. Xung quanh bỗng chốc yên lặng và dường như bên tai chỉ còn nghe âm thanh của hắn. Trong tích tắc tim khẽ rung động một cách kì lạ.

Nhật Vũ kịp thời bắn ra luồng sáng ngăn cản rồi vọt đến bên tôi, lực tác động quá mạnh khiến bốn tên kia phải giật lùi về phía sau mấy bước để đứng vững. Ba tên còn lại lao tới nhập hội. Dù linh hoạt cỡ nào thì Nhật Vũ cũng không thể vừa bảo vệ tôi vừa chống đỡ hàng loạt chiêu tấn công cùng lúc. Do vậy, hắn muốn tạo bảo quang lần nữa. Thế nhưng đám sát thủ chẳng để hắn được rảnh tay thực hiện ý định. Thoáng thấy tia sáng từ bên phải lao về phía đầu Nhật Vũ trong khi hắn đang bận đối phó ba kẻ phía trước, tôi lập tức vung tay tạo màn chắn theo phản xạ. Nào ngờ Nhật Vũ đã cảm nhận được nên cúi đầu né tránh, còn tôi, vì dịch chuyển khỏi vùng an toàn mà bị đường tấn công khác sượt qua cổ tay, đau nhói.

Tôi cắn răng chịu đựng, dùng linh lực điều khiển dải Minh Nguyệt bay lên và niệm chú thay đổi hình dạng. Nhật Vũ vừa trông thấy liền hiểu ý. Thương Hải trong tay hắn tỏa ra quầng sáng mờ như không gian mù sương lúc tảng sáng. Hắn chuyển sang kiếm pháp của Hợp Viên và tập trung xác định đúng điểm chết để không bị rơi vào Ảo ảnh. Thanh kiếm vung lên tựa tia chớp rạch đi muôn hình muôn hướng, chẳng thể lường trước. Động tác nhanh gọn và dứt khoát. Tôi không xác định rõ chiêu thức, chỉ thấy năm bóng đen chưa kịp phản ứng đã nhất loạt gục xuống, hiệu quả tới đáng sợ.

Ảo ảnh không duy trì được lâu liền sụp đổ. Nhật Vũ đứng sát bên tôi. Khóe miệng hắn nhếch lên thành nụ cười ngạo mạn quen thuộc. Tròng mắt tĩnh lặng, lạnh băng. Lưỡi kiếm rạch hai đường giữa không trung chuẩn xác cắt về hai phía. Giây tiếp theo, đôi bạn còn lại cũng học theo đồng bọn thân ái ôm hôn mặt đất. Gió thổi hiu hiu, bảy cái xác ngổn ngang trên đường vắng.

Thật ra cũng không thể gọi là "xác", bởi bọn chúng còn chưa chết, vẫn đủ hơi tàn để kéo nhau chạy trốn. Chúng nhận tiền để giết người nhưng tất nhiên không vì tiền mà hại chết mình. Cái nào ăn được cái nào phải buông, chúng đều nhận thức rất rõ. Tuy vậy cũng không phải dạng dễ từ bỏ. Nếu như lần tới gặp lại, tôi sẽ chẳng bất ngờ.

Nhật Vũ dợm bước định đuổi theo, thế rồi khựng lại ngoảnh đầu nhìn tôi. Tôi xoa bóp cánh tay bị đau đồng thời nở nụ cười méo xệch với hắn. Đi từ hiểm nguy đến hiểm họa, tối nay quả là một đêm đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Để xử lý vết thương và đề phòng lũ người kia tập kích lần hai, chúng tôi không trở về nhà ngay mà tạm nghỉ trong kết giới vô hình do Nhật Vũ tạo ra, người ngoài không biết đến sự tồn tại của nó. Hắn tùy tiện biến ra chiếc giường nhỏ, vừa vặn lọt thỏm giữa kết giới với không gian tương đối chật hẹp. Tôi hiểu loại kết giới này chẳng dễ tạo thành nên biết điều không hề phàn nàn.

"Sao rồi?" Hắn nhìn xuống cánh tay tôi, quan tâm hỏi.

Tôi nhún vai. "Không có gì nghiêm trọng, chỉ hơi đau một chút."

Hắn tháo mặt nạ rồi cởi áo choàng quẳng sang bên cạnh. Bên trong là bộ đồ đơn giản màu đen như thường lệ. Tay tôi lục túi Càn Khôn lấy ra hộp thuốc phòng thân Thu Thủy tặng cho lúc trước, tìm được lọ thuốc nước cầm máu, nhỏ mấy giọt vào vết thương, quả nhiên thấy máu ngừng chảy. Tiếp đến, tôi tự mình băng bó cẩn thận và nhân tiện xắn tay áo Nhật Vũ lên, nhỏ thuốc vào vết cắt không sâu lắm của hắn rồi giúp hắn tẩy sạch vết máu xung quanh. Xử lý ổn thỏa tôi mới nhét viên thuốc màu nâu vào miệng để bổ sung linh lực.

Nhật Vũ có vẻ ngạc nhiên trước hàng loạt động tác lưu loát vừa rồi. Tôi thở ra một hơi, cảm thán từ tận đáy lòng. "Có bạn là y sư thật tốt!" Kế đó xòe tay chìa viên thuốc ra trước mặt hắn, hào phóng hỏi. "Ngươi uống không?"

"Khỏi cần." Hắn từ chối thẳng thừng.

Nhất thời cả hai cùng không nói gì. Cảnh vật bên ngoài âm u quạnh quẽ, gió và hơi lạnh đều bị cản bên ngoài kết giới. Bóng cây chập chờn đổ xuống nền

đất, chồng chất lên nhau. Mấy tảng đá gồ ghề không thấy rõ, chỉ còn các góc cạnh hiển hiện như tạc vào không gian.

"Ngươi cười gì vậy?" Hắn đột nhiên cất giọng phá tan khoảng lặng trầm tư.

Tôi ngoảnh đầu nhìn sang, miệng tủm tỉm. "Đang nhớ tới lần đầu chúng ta gặp nhau. Bộ dạng ngươi khi ấy chẳng khác nào tên côn đồ muốn giết người cướp của." Vậy mà thấm thoắt đã hơn một năm trôi qua. Nơi ở của lão Trịnh tách biệt với thế giới bên ngoài, đôi khi khiến tôi quên mất ý niệm về thời gian.

Nhật Vũ thoáng nghĩ ngợi rồi nhướn mày. "Ta muốn có Sói Tuyết nhưng không có ý định giết ngươi. Vốn dĩ định đem vật có giá trị ra trao đổi, chẳng ngờ ngươi trông nhát gan mà ương ngạnh."

Tôi nhớ đến lần hắn bắt Sói Tuyết để buộc giao nộp kiếm Thương Hải, vô thức bĩu môi nhủ thầm. "Đúng là bản chất vô lại còn bày đặt ra vẻ đường hoàng chính trực." Ngoài miệng thì băn khoăn. "Về sau ngươi chú ý tới ta là vì Sói Tuyết phải không? Vì ngươi đã sớm biết nó là linh thú?"

Hắn gật đầu thừa nhận.

"Tại sao ngươi nhận dạng được nó?" Tôi hiếu kì hỏi tiếp.

"Cha ta kể."

"Sao cha ngươi biết?"

"Ông nội ta kể."

"Thôi được, hãy coi như ta chưa nói gì."

Tôi dựa lưng vào thành giường bên cạnh, trầm mặc thật lâu. Đôi mắt liếc qua Nhật Vũ rồi hàng mi vội vàng cụp xuống. Sau một hồi cân nhắc, tôi ngập ngừng thú nhận.

"Xin lỗi. Khi nãy dường như ta đã lợi dụng ngươi. Ngay lúc đám sát thủ xuất hiện, ta đã biết chúng muốn giết mình thông qua suy nghĩ đọc được. Ta thấy ngươi hiểu lầm nhưng vẫn cố tình không nói gì cả. Bởi ta sợ, một khi ngươi nhận ra sự thật sẽ lập tức bỏ đi tránh phiền toái, tới lúc ấy ta chỉ còn đường chết mà thôi. Thế nhưng ngươi lại bất chấp nguy hiểm vì ta, còn mấy lần suýt bị thương. Ngươi không biết khoảnh khắc đó ta cảm thấy bản thân tồi tệ và ích kỉ đến nhường nào đâu."

Nói xong những lời này, tôi rụt rè đưa mắt nhìn hắn, cho rằng hắn sẽ nổi giận vì thấy mình bị lừa dối và lợi dụng. Thế nhưng ngoài dự đoán, vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi, chỉ bình thản nói. "Đúng như ta từng nghĩ." Tựa hồ mọi chuyện đều đã sáng tỏ ngay từ đầu.

Tôi chớp mắt mấy cái, ngỡ ngàng hỏi. "Ngươi biết rồi? Chẳng phải ngươi vẫn cho rằng chúng đến giết mình sao?"

"Ban đầu là vậy." Hắn đáp. "Nhưng khi giao đấu có thể dễ dàng nhìn ra chúng chủ đích nhằm vào ngươi. Ta đoán có lẽ ngươi cũng sớm biết được nhờ biệt năng của mình. Hừm. Quả nhiên."

"Nếu đã nhận thấy ngay từ đầu thì sao ngươi còn muốn giúp ta?"

"Bằng không thì thế nào? Bỏ mặc ngươi chịu chết?" Hắn hừ lạnh. "Ngươi quá coi thường ta rồi, ta chưa từng có suy nghĩ ấy."

Hóa ra tôi thật sự đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nhất thời cảm thấy xấu hổ, giọng nói cũng nhỏ đi. "Ngươi có giận ta không?"

"Không rõ. Hình như có đôi chút. Hoặc là, sớm đã nằm trong dự đoán nên chẳng cần phải thất vọng."

Tôi gật gù. Thì ra nhân phẩm của tôi trong lòng hắn cũng giống như nhân phẩm của hắn trong lòng tôi, đều chẳng mấy tốt đẹp.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi bỗng hỏi. "Ngươi sợ hãi khi ta suýt bị đánh trúng đơn thuần vì sự áy náy thôi sao? Nếu như mục tiêu của bọn chúng là ta, nếu như ngươi không cần áy náy thì liệu ngươi có còn lo lắng như vậy không?"

"Có chứ." Tôi lập tức trả lời.

Hắn nghiêng đầu, vẻ mặt chờ đợi.

Tôi nói tiếp. "Chẳng may ngươi thất bại dưới tay bọn chúng, đến lúc ấy ta không có ai bảo vệ, khẳng định sẽ bị giết như thường. Vậy nên sao có thể không lo lắng."

Mi mắt hắn nheo lại nhìn tôi lạnh lùng.

Tôi phì cười. "Đùa thôi mà."

"Tại sao chúng muốn giết ngươi?"

Tôi nhún vai. "Đương nhiên là vì tiền."

Hắn liếc sang. "Ý ta là kẻ đưa tiền cho bọn chúng. Nếu ngươi biết được nguyên nhân bị ám sát thì có khả năng đoán ra kẻ đứng đằng sau."

Tôi nghiêm túc suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu. "Không biết."

Hắn vẫn chăm chú quan sát tôi, hiểu rằng tôi không muốn nói nên cũng chẳng gặng hỏi thêm. Hiển nhiên, mỗi người đều có những bí mật cần che giấu.

"Ngươi có biết đây là băng nhóm nào không? Nhìn cách tấn công của bọn chúng xem chừng rất lợi hại." Tôi không kìm được băn khoăn.

Trong vương quốc không thiếu những băng đảng ngầm hoạt động ngoài vòng pháp luật. Chúng chia thành từng cấp bậc tùy theo mức độ công việc, nhẹ nhất là buôn bán trái phép, nặng nhất là giết người. Số lượng các băng nhóm giết người khá ít ỏi, phần vì kẻ tham gia ít, phần vì quá trình tuyển chọn và đào tạo rất khắt khe. Chỉ những kẻ đủ tàn bạo, đủ liều lĩnh và đủ năng lực mới dấn thân vào con đường trở thành "cỗ máy" giết người thuê.

Khi nhận được đơn hàng, chúng dành khoảng thời gian đầu theo dõi đối tượng rồi tỉ mỉ lên kế hoạch trừ khử, thực hiện gọn ghẽ và chóng vánh. Chúng được ứng trước một khoản tiền rồi nhận nốt phần còn lại khi nhiệm vụ hoàn thành. Con số thường không nhỏ, tương ứng với độ hiểm nguy của tiến trình và hậu quả có thể có về sau. Kẻ chịu bỏ ra một khoản tiền lớn thuê sát thủ đương nhiên vì không muốn tiết lộ danh tính của mình, để bàn tay không vấy máu được sạch sẽ một cách giả tạo. Do đó, giao dịch chỉ diễn ra giữa hai đối tượng: khách hàng và thủ lĩnh của băng nhóm – thường được gọi là chủ nhân và không trực tiếp tham gia vào cuộc ám sát. Những tên sát thủ dưới trướng không có bất kì ý niệm nào về khách hàng của mình, phòng khi chúng bị bắt và tra khảo (ví như áp đặt thuật Thôi miên) thì cũng không thể tiết lộ dù chỉ một chút thông tin giá trị. Quả thực rất "sạch sẽ".

Nhật Vũ chẳng mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ, nhanh chóng kết luận. "Chắc chắn là Hội Thiết Sát. Cách đây bảy năm ta từng giao đấu với chúng."

"Vì thế ngươi vừa nhìn liền khẳng định chúng đến giết mình?"

"Đó cũng là một lý do."

"Ta không rõ lắm về các băng đảng ngầm, nhưng chẳng hiểu sao cái tên này nghe rất quen tai."

"Hội Thiết Sát là tổ chức khét tiếng nhất. Chúng hoạt động rất kín kẽ và bí ẩn. Số lượng thành viên không nhiều nhưng đều là những kẻ có pháp lực cao, trong đấy nhiều kẻ còn có biệt năng. So với các băng nhóm khác, số vụ giao dịch của chúng chỉ bằng một nửa nhưng cái giá phải trả cho mỗi lần luôn là con số cao ngất ngưởng. Đồng thời chúng rất coi trọng chữ tín. Thông tin về khách hàng chưa từng bị hé lộ và số lần thất bại cũng tương đối ít."

"Trong đó hai lần là gặp phải ngươi." Tôi tiếp lời, cười châm biếm. "Có kẻ chịu bỏ ra khoản tiền lớn như vậy để sát hại ta, ta có nên cảm thấy mạng mình thật giá trị không nhỉ?"

"Mạng ngươi là vô giá." Hắn thản nhiên khẳng định.

Tôi ngừng cười, bất giác liếc sang hắn mà không biết đáp trả thế nào.

Đợi linh lực phục hồi xong, chúng tôi men theo lối cũ quay về và may mắn không gặp phải nguy hiểm. Nhật Vũ nghiêm nghị dặn dò khi tôi dợm bước vào phòng. "Thời gian tới đừng ra ngoài một mình."

Tôi dừng chân, nghiêng đầu lắng nghe.

"Lần này nhiệm vụ của chúng chưa thành công nhưng không có nghĩa là thất bại. Mỗi cuộc giao dịch đều có khoảng thời gian hạn định. Chúng sẽ tiếp tục đuổi giết cho tới khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc đến ngày cuối cùng theo thỏa thuận."

"Cảm ơn đã nhắc nhở." Tôi khách sáo đáp rồi lẳng lặng khép cửa. Ánh nhìn phức tạp của hắn biến mất sau lớp gỗ dày.

Tôi thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32-2

Hôm sau lão Trịnh ghé qua nhà. Sói Tuyết sau khoảng thời gian dầm mưa dãi nắng bên ngoài thì vô cùng phấn khích khi được trở về. Nó nhào đến bên tôi, thân thiết dùng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay. Tôi an tâm khi thấy bộ lông của nó vẫn trắng tinh mượt mà, người cũng không bị gầy đi chút nào. Đổi lại lão Trịnh trông có vẻ uể oải và mất tinh thần. Đoán chừng chuyến đi vừa rồi chẳng thu được kết quả gì.

Như thường lệ, lão chui xuống hầm lấy hai vò rượu rồi bay ra giữa sân, duỗi chân ngồi khệnh khạng. Liếc thấy tôi đang loay hoay trong phòng khách, lão liền vẫy tay ra hiệu. Hai người chén qua chén lại chẳng mấy chốc đã hết nửa bình. Đêm nay lão rất lạ. Không rượu vào lời ra lảm nhảm như mấy lần

trước mà thay vào đó là dáng vẻ trầm tĩnh hiếm thấy. Vài lần tôi hỏi thử nhưng lão đều từ chối không nói. Có lẽ lão chẳng cần người tâm sự, chỉ muốn ai đấy hầu rượu mà thôi.

Thi thoảng lão nhìn tôi rồi thở dài não nề, tiếp đến nâng chén uống ừng ực. Bộ râu dài vốn được lão chăm chút hàng ngày trông có vẻ xơ xác sau chuyến đi. Rượu chảy xuống khiến chúng ướt đẫm và bết vào nhau. Đôi mắt lão vẫn sáng như mắt chim ưng, cơ hồ đang chồng chất từng lớp màng tâm sự. Tôi chỉ biết ngoan ngoãn ngồi rót rượu cho lão và yên lặng không cất lời.

Lão đã ngà ngà say. Mỗi lần say lão thường nghêu ngao hát rống lên khiến chim chóc xung quanh giật mình bay đi hết. Thế nhưng hiện giờ lão rất biết điều, đầu gục xuống bàn ngủ say như chết và tay phải vẫn khư khư ôm chặt bình rượu. Tôi đưa lão vào phòng, sắp xếp chăn gối chu đáo và định lôi chiếc bình ra. Trong mơ lão nhăn trán càu nhàu mấy tiếng rồi dùng cả hai tay ra sức ôm chặt hơn. Tôi đành mặc lão ôm vò rượu không đi ngủ, nhón chân bước ra ngoài.

Hai ngày sau lão lại lên đường. Tôi không hiểu vì sao lão cố chấp với thuật Hợp Viên đến vậy, dù gì người được lợi cũng là tôi và Nhật Vũ, chẳng phải lão. Mà suy nghĩ của lão vốn không thể dùng bộ óc của người thường để lý giải, chi bằng đừng quan tâm thì hơn.

Trước khi đi lão dặn tôi không được tùy ý ra ngoài một mình, muốn đi đâu cũng cần có Nhật Vũ đi kèm. Lão bảo gần đây liên tiếp xảy ra các vụ sát hại bí ẩn. Hội Trị An đang tiến hành điều tra nhưng tới giờ vẫn chưa tìm được manh mối. Người ta đang nghi ngờ có kẻ ngầm sử dụng thuật Chiêu hồn. Lão khuyên tôi thời thời khắc khắc đều phải theo sát Nhật Vũ, bởi chỉ có hắn mới đủ năng lực bảo vệ tôi an toàn. Tôi gật bừa mấy cái cho đến khi vạt áo choàng của lão biến mất sau cánh cổng.

Phân tích những lời lão vừa nói, trong lòng tôi dâng cao nỗi hiếu kỳ.

Linh hồn... Đột tử...

Hình ảnh trong quá khứ lũ lượt dội về. Nạn nhân mà tôi và Thu Thủy tình cờ bắt gặp trong lần mua thuốc đó, lặng lẽ nằm trên giường như đang say ngủ, yên bình, không chút đau đớn. Chỉ có điều... đã chết.

Toàn thân khẽ rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tôi thích thú nhìn vầng trăng đổi sắc kỳ dị như viên ngọc màu lam quý hiếm. Vào mỗi đêm Thanh Hằng, vạn vật tắm trong ánh sáng xanh huyền ảo cũng trở nên độc đáo lạ thường. Phía trước có một cặp tình nhân. Cô gái chỉ cao đến vai chàng trai nhưng trông hai người rất xứng đôi. Họ sánh bước bên nhau, tay trong tay tạo thành bức họa đẹp đẽ di động giữa phông nền nhập nhoạng tối. Cả hai ghé qua sạp hàng bên đường mua ít đồ ăn vặt, đồng thời trò chuyện vài câu với bà chủ quán. Tôi loáng thoáng nghe ra họ sắp sửa đến hồ Nhân Duyên thì khấp khởi mừng thầm, ước lượng khoảng cách phù hợp rồi lặng lẽ bám theo.

Đi lòng vòng nửa tiếng đồng hồ mãi chẳng tới nơi, tôi bắt đầu mất kiên nhẫn, liếc thấy cặp tình nhân kia sắp sửa bước vào nhà hàng thì vội vã hiện thân chạy đến, làm ra vẻ tự nhiên bắt chuyện. "Xin hỏi từ đây đến hồ Nhân Duyên còn bao xa? Cứ đến ngày này hàng năm là nơi đó đông nghịt người, ta sợ không tới sớm thì chẳng chen vào nổi."

Bọn họ hơi ngạc nhiên trước câu hỏi đường đột của tôi, tuy vậy vẫn giữ thái độ lịch sự đáp lời. "Ta không biết chính xác nhưng cách khá xa đấy. Ngươi muốn đến sớm thì tốt hơn hết nên cưỡi Phương điểu. Dùng thuật Di chuyển vừa tốn thời gian, vừa hao phí linh lực."

"Các ngươi không định tới đó sao?"

"Có chứ. Nhưng bọn ta phải ăn tối trước đã. Cất công tới đây chỉ để thưởng thức đặc sản của nhà hàng này, năm nào cũng vậy, gần như trở thành thói quen rồi." Cô gái nhìn vẻ mặt nhăn nhó của tôi thì cười khúc khích. "Đừng vội. Qua mười hai giờ đêm ngày lễ mới kết thúc cơ mà. Bây giờ ngươi đi vẫn còn kịp chán."

Tôi nhìn vị tiểu thư suốt dọc đường đã càn quét hết mấy túi đồ ăn vặt lớn nhỏ mà hiện tại vẫn háo hức đón chờ bữa tối, trong lòng không khỏi bội phục. Vốn tưởng rằng chỉ cần theo chân bọn họ là xong, nào ngờ hỏi đường mới biết mình đã lãng phí cả đoạn dài vô ích, rốt cuộc vẫn phải vòng ngược trở lại. Bất khả năng định hướng kém cỏi, cuối cùng tôi cũng mò được đến nơi sau khoảng thời gian khá dài. Nhìn từ xa chỉ trông thấy một màu đen kịt lổn nhổn đầu người. Tất cả vây quanh cây cổ thụ sừng sững mọc bên hồ, cây Nhân Duyên – biểu tượng cho ngày Thanh Hằng.

Tương truyền đó là loài cây linh thiêng gắn kết duyên phận của hai người. Quanh năm suốt tháng nó chỉ rụng lá một lần duy nhất vào ngày lễ. Chiếc lá đỏ tươi ngay cả khi lìa cành vẫn không hề khô héo. Nó rực rỡ tựa sức sống của niềm tin. Dù có phải chen lấn xô đẩy, người ta cũng quyết giành giật bằng được một chiếc lá Nhân Duyên, dùng sợi tóc của cặp tình nhân hóa thành hai cái tên in trên phiến lá, làm phép đưa lá bay lên rồi nó tự gắn liền vào cành như chưa hề tách rời. Người ta tin rằng, chỉ cần trên cây còn tồn tại chiếc lá của cặp tình nhân nào thì duyên phận của họ vẫn sẽ bền vững, vượt qua gập ghềnh trắc trở quay về bên nhau. Trái lại, lá rụng hết là duyên đã tận, tơ hồng cắt đứt là tình phôi phai, dẫu níu kéo rồi cũng đành ngậm ngùi chia ly trong

nuối tiếc. Có những chiếc lá vừa bay lên liền hạ xuống, vô duyên vô phận.

Nhiều cặp đôi năm nào cũng bền bỉ tới đây. Vì mỗi lần chỉ được đính lên một chiếc lá, số lượng tồn tại càng nhiều thì hy vọng càng lớn, họ càng có cơ sở để tin tưởng vào tình yêu mà bản thân đã đánh cược cả trái tim vào đó. Chưa ai dám khẳng định gốc cây này có thật sự linh thiêng hay không? Hoặc giả, họ cũng chẳng muốn tìm hiểu, chỉ cần một nơi để gửi gắm hy vọng mà thôi.

Bao quanh cây Nhân Duyên là vùng đất trống khá rộng, vùng bất khả xâm phạm, nơi những chiếc lá rụng xuống và không ai được phép tiến vào. Đám đông tụ tập xung quanh nhìn chằm chằm vào khoảng không như hổ đói rình mồi, mòn mỏi chờ đợi. Lá đỏ vừa chạm đất, ngay tức khắc bị lấy đi bởi phép thuật. Thao tác quá đơn giản mà ai cũng thực hiện được dễ dàng cũng chính là điểm gây khó khăn vì có quá nhiều đối thủ bên cạnh. Theo tôi thấy, đây là việc đòi hỏi tính may mắn cao. Và lý do khiến tôi hào hứng tham gia, ngoài sự thú vị cảm thấy thì là để thử vận may của mình.

Vừa có chiếc lá uyển chuyển chao lượn giữa không trung. Ánh nhìn của mọi người liền rớt theo nó. Thêm hai cái bóng đỏ thấp thoáng, vừa vặn ba chiếc lá đồng thời rụng xuống. Tôi không tham lam mà chỉ nhìn chằm chằm vào lá đỏ sau cùng, áng chừng nó sắp chạm đất thì dùng phép thuật theo cảm giác. Nào ngờ buổi tối đen đủi lại kết thúc bằng tia may mắn hiếm hoi. Tôi hân hoan ôm thành phẩm rời đi trước ánh nhìn ghen tị của đám người, luồn lách ra ngoài hít thở bầu không khí thoáng đãng.

Gần đấy có mấy cặp đôi tựa vào vai nhau, say mê dõi theo chiếc lá chở niềm hy vọng của bọn họ chắp cánh bay lên. Nụ cười hạnh phúc quyện vào ánh trăng hiền hòa như viên kẹo ngọt tan chảy dưới đốm lửa ấm áp. Tôi thẫn thờ ngước mắt cùng bọn họ, chiêm ngưỡng tán cây sum sê rừng rực đốt cháy nền trời, lắng nghe tràng âm thanh náo nhiệt vọng lại cách đấy không xa rồi đột nhiên cảm thấy lạc lõng. Ngón tay vân vê chiếc lá nhỏ mang màu sắc tươi tắn. Hai bên cuống lá cân đối một cách hoàn hảo, rất dung dị nhưng cũng rất độc đáo. Có điều thật đáng tiếc, tôi nghĩ mình chẳng có cơ hội dùng đến.

Khắp nơi nhộn nhịp các sạp hàng bày bán như trong hội chợ thu nhỏ. Tôi cầm trên tay cốc trà nóng mới mua, lượn lờ mấy vòng rồi dừng chân trước tiệm trang sức lớn khá đông khách. Men theo dòng người tấp nập, tôi hiếu kỳ xếp hàng đi vào trong và dừng trước mặt hàng đang bán chạy nhất. Đặt dưới lớp kính là những sợi dây chuyền được chế tác tinh xảo. Chúng hoàn toàn khác biệt, không có bất kỳ sự trùng lặp nào về thiết kế. Chắc bởi vậy nên số lượng bày bán không nhiều.

Điều khiến tôi ngạc nhiên là sự tương phản lạ lùng giữa sợi dây và mặt đá. Nếu như sợi dây mảnh bằng bạch kim tinh tế đến từng mắt xích nhỏ thì mặt đá lại mang màu trắng đục đơn giản đến tầm thường, không lấp lánh như hầu hết các loại đá quý sau chế tác. Lúc ấy, tôi chưa biết rằng vẻ đẹp của nó chỉ bộc lộ khi được sử dụng đúng cách nên rất bất ngờ khi thấy mọi người tranh nhau mua mấy sợi dây chuyền vô vị. Âm thầm lẻn ra khỏi cửa hàng, ấn tượng trong đầu tôi chỉ gói gọn với hai chữ: "đắt đỏ".

Một mình tôi lang thang khám phá từng ngóc ngách, cho tới khi bước chân dần trở nên rã rời. Mỗi lần dừng tôi đều không quên đảo mắt tìm kiếm, mỗi lần tìm kiếm là một lần thất vọng. Hắn vẫn chưa đến. Cho dù chính hắn là người chủ động đề nghị dẫn tôi đi chơi vào ngày Thanh Hằng.

Ánh sáng lần lượt rời bỏ các gian hàng. Dòng người thưa thớt hơn và tràng âm thanh huyên náo cũng dần lắng xuống. Bầu không khí mới đây còn rộn ràng lúc này xẹp đi như ngọn lửa đang tàn lụi. Gió mơn man trên da thịt nghe lành lạnh. Tôi co người trên chiếc ghế đá lớn, hai tay đan vào nhau. Có cặp tình nhân đi ngang qua rồi ngoảnh đầu nhìn tôi đầy thương cảm. Tôi hờ hững mỉm cười với họ.

Đợi chờ thật ra là một loại cảm giác đầy mâu thuẫn. Nửa háo hức, nửa buồn phiền. Nửa vui mừng, nửa rầu rĩ. Trong sự tình nguyện lại thấy thật miễn cưỡng. Mỗi lần định từ bỏ thì vô thức do dự, sợ rằng thời khắc mình rời đi là lúc người kia vừa bước đến, để rồi tiếp tục nấn ná trong sự lo ngại về viễn cảnh "bỏ lỡ" có thể xảy ra. Và cái sự chờ kéo dài mãi cho tới khi hy vọng bị thời gian chà đạp hóa thành tuyệt vọng.

Thật ra tôi không ngại chờ, tôi chỉ sợ chờ được người không xứng đáng.

Qua mười hai giờ đêm là thời điểm ngày lễ chấm dứt. Chiếc lá mà tôi nâng niu tiêu biến trong nỗi niềm u uất không được sử dụng. Tôi phủi váy đứng dậy, mang theo tâm trạng nặng nề tìm đường trở về theo trí nhớ.

Ngày hôm sau, toàn bộ khu phố tôi đến ngập chìm trong màu trắng tang thương, chỉ qua một đêm mà như bước nhầm vào thế giới khác. Tôi cũng đổi trang phục của mình trắng toát từ trên xuống dưới giống những người đi đường. Đến đúng mười hai giờ trưa, tiếng chuông đồng loạt vang lên từ khắp các lâu đài trên vương quốc. Tất cả mọi người dừng công việc đang làm, đứng thẳng tại chỗ, tay phải đặt trên ngực trái vẻ thành kính. Đôi mắt họ khép lại, miệng lầm rầm niệm chú ngữ gì đó mà tôi không nghe được. Đây là giờ phút mặc niệm sau hồi chuông báo tử.

Quốc vương đã băng hà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Rừng thủy trúc có điểm bất thường. Tôi nhận ra điều ấy trước cả khi tiến vào. Vị trí gần ngôi nhà rải rác các thân cây đổ rạp, xây xước, nghiêng ngả chồng lên nhau như thể đó là hậu quả của một vụ ẩu đả mới xảy ra không lâu. Căn phòng lộn xộn và tan hoang với những mảnh vỡ ấm chén bắn tung tóe trên nền nhà. Bức tranh treo tường thủng lỗ chỗ bởi tia sáng xuyên qua, rụng xuống xó nhà cùng chiếc bàn bị lật ngửa lộ ra vài vết cháy sém đen thui. Tôi dùng phép thuật cố khôi phục hiện trạng ban đầu, nhưng dĩ nhiên có mấy thứ chẳng cứu vãn nổi, mà ngay cả lão Trần cũng không thấy bóng dáng.

Đang lúc lục tung tất cả các căn phòng, con Thiên di của lão từ đằng xa lao qua cửa sổ hướng về phía tôi mang theo mẩu giấy nhỏ kẹp dưới chân, bên trong vẻn vẹn mấy dòng ngắn ngủi. Nó không đợi thư hồi đáp mà vỗ cánh bay luôn, để lại tôi mịt mờ trong nỗi khó hiểu. Mặc dù Thiên di nổi tiếng thính nhạy nhưng chúng có điểm yếu là kết giới, thứ ngăn cản chúng khỏi việc đánh hơi đối tượng, gần như bất lực và chỉ có thể đợi người nhận thư ra khỏi kết giới hoặc chủ nhân triệu hồi về. Chính hạn chế này đã hình thành nên một trong những loài chim kiên trì và nhẫn nại bậc nhất. Sở dĩ con Thiên di của lão Trần tìm được tôi là bởi kết giới quanh rừng đã bị phá bỏ, điều mà tôi không chắc có phải lão làm hay không, khi mà tồn tại nguy cơ lớn những vị khách không mời vừa ghé thăm.

Vùng biển hoang sơ phơi mình giữa đợt gió cô tịch. Sóng rì rầm vỗ vào bờ đá tung bọt trắng xóa, tạt ngang vệt nước ẩm ướt mặn mòi. Tôi tìm thấy cái hang duy nhất lọt thỏm giữa khối đá rắn xù xì. Lối vào nhỏ hẹp nhưng càng sâu bên trong càng loe rộng dần, dựng lên không gian mở. Tôi không tài nào đoán nổi mục đích của lão Trần khi hẹn ở một nơi thế này.

Nó sâu hun hút. Ánh đuốc bập bùng vừa đủ thắp sáng mọi vật xung quanh chẳng thể đẩy lùi hết vẻ u ám. Nhìn kĩ sẽ phát hiện trên tường khắc đầy hình vẽ nhỏ cùng kí hiệu phức tạp trông như loại văn cổ kỳ bí. Tận sâu cuối hang sừng sững cánh cửa lớn bằng đồng, không có khóa hay tay cầm mà đơn thuần là tấm kim loại nhẵn thín khép vừa khít. Nó tự động hé mở khi tôi tiến lại gần, một khoảng hẹp đủ để nghiêng người lách qua. Sói Tuyết luôn theo sát bên tôi, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển như con thú rình mồi. Hàm răng nó đột nhiên níu lấy góc váy lúc tôi dợm bước qua cánh cửa. Tôi cúi đầu nhìn, phát hiện cả người nó căng lên vẻ cảnh giác chần chừ.

"Ngoan nào." Tôi vỗ nhẹ lên lưng nó trấn an khiến nó do dự buông ra. Cả hai vừa chậm chạp tiến vào trong, cánh cửa im lìm khép lại không động tĩnh, kín bưng như hồi đầu. Gian phòng quá rộng so với sức chứa của hang đá bình thường, hiển nhiên là không gian ảo do phép thuật tạo thành. Chính giữa trần đặt tấm gương khổng lồ, phản chiếu vật thể đang đứng trên nền nhà mà hiện giờ chỉ bao gồm tôi và Sói Tuyết. Quanh tường gắn đầy những tấm gương nhỏ. Thật kỳ lạ khi chúng chẳng chứa bất kỳ hình ảnh nào mà hoàn toàn trống rỗng, rõ ràng không phải loại gương thông thường.

"Lão Trần?" Tôi bất giác gọi lớn khi một trong những tấm gương trước mặt thay đổi. Nó phản chiếu hình ảnh cụ già ngồi xoay lưng về phía tôi trong căn phòng trắng toát, lơ lửng bên trên là Tinh cầu tiên tri phát sáng. Tôi chợt nhớ ra thứ có tên là Ngôi nhà tổ ong, loại pháp khí có thể thay đổi kích thước và đem đi khắp nơi. Nó bao gồm hàng trăm gian phòng chằng chịt liền kề y hệt nhau, mà mỗi tấm gương là một cánh cửa dẫn tới một căn phòng riêng biệt, tựa như mê cung trói chân những kẻ lạc đường, càng vào sâu bên trong càng khó thoát ra ngoài. Nếu không nhầm thì chúng tôi đang kẹt trong thứ pháp khí này.

Lão Trần vẫn ngồi bất động, chẳng hề biết đến sự tồn tại của tôi. Ngay khi tôi định tiến về phía lão, ống tay áo chợt bị ai đó kéo lại.

"Đừng làm phiền hắn. Lúc này hắn đang thi triển thuật Tiên tri."

Tôi ngạc nhiên quay đầu.

"Lam Hương?"

Nàng mỉm cười với nét mặt có phần gượng gạo. Sói Tuyết nhìn nàng chằm chằm. Tựa hồ nàng hoàn toàn bỏ qua sự hiện diện của nó, vẫn giữ nguyên tư thế nắm tay áo tôi, vừa đi vừa nói.

"Đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Chúng tôi liên tục bước qua nhiều căn phòng rồi mới dừng ở một nơi nằm sâu bên trong, khác hẳn so với những phòng trước đấy. Nó gần giống gian phòng đầu tiên, rộng rãi và có tấm gương lớn đặt trên trần, thế nhưng không có cánh cửa kim loại dẫn lối vào. Bấy giờ Lam Hương mới thả tay ra, điềm nhiên ngồi xuống chiếc ghế mới hóa thành rồi ra hiệu cho tôi.

"Tại sao cả ngươi và lão Trần đều ở trong này? Thật hiếm khi thấy lão dùng thuật Tiên tri tại một nơi khác ngoài rừng thủy trúc." Tôi vừa ngồi đối diện nàng vừa thắc mắc. Sói Tuyết yên lặng đứng bên cạnh, đầu hơi hếch lên chăm chú quan sát.

"Ta chủ động mời hắn đến." Lam Hương đáp, mặt vẫn hướng về phía cửa. Tôi để ý từ nãy đến giờ nàng chưa từng nhìn thẳng vào mắt tôi lần nào. Tinh cầu đang lơ lửng sau lưng nàng chầm chậm bay vòng qua đầu, rơi xuống lòng bàn tay đang hé mở sẵn rồi ngoan ngoãn lọt thỏm trong đấy. "Gần đây trong Tinh cầu của ta xuất hiện một số hình ảnh kỳ lạ tương tự với những gì Trần Nam trông thấy. Sau khi thảo luận, cả ta và hắn đều nhất trí cho rằng chúng liên quan đến Tịch thuật. Có lẽ nó đã hồi phục hoàn toàn kể từ trận chiến năm xưa, đủ mạnh để bước vào giai đoạn tìm kiếm vật chủ mới. Sắp tới chính là thời điểm kẻ đó ra đời."

"Kẻ đó?" Tôi nhướn mày.

"Quỷ vương." Nàng giải thích. "Người tiếp nhận ma khí, thừa hưởng sức mạnh từ nó đồng thời tu luyện thành công Tịch thuật để sở hữu năng lực điều

khiển đội quân bất tử. Chắc hẳn Trần Nam đã nói với ngươi chuyện này. Vấn đề quan trọng nhất là phải tìm ra kẻ được chọn trước lúc hắn bị ma khí chi phối, bằng không, một khi hắn lớn mạnh thì gần như chẳng thể đối phó, dẫn đến việc tái diễn thảm cảnh trước đây."

"Vậy ngươi tìm được manh mối gì về hắn chưa?"

"Hoàn toàn không. Ngươi cũng biết đấy, Tiên tri là loại thuật pháp tồn tại nhiều hạn chế, tuy rằng ta có thể dùng linh lực tìm hiểu tương lai của một đối tượng chủ đích, nhưng có những nhân vật đặc biệt, do tính ngẫu nhiên thay đổi hoặc đặc điểm nào đó khiến số phận của họ không thể thấy trước được. Quỷ vương thuộc loại đối tượng ấy. Có lẽ tương lai của hắn chỉ hé mở sau khi đã xác định kẻ được chọn."

"Thế còn tiên đoán bị động thì sao?"

"À, cái này càng không thể nói trước. Nhưng ta nghĩ thi thoảng nó sẽ hiện ra chút dấu hiệu. Phải rồi, suốt mấy chục năm qua ngươi đã đi đâu? Tại sao cả Trần Nam và hai chị em ngươi đều đồng thời biến mất ngay khi trận chiến vừa kết thúc?"

"Bởi vì..." Tôi cố tình kéo dài giọng, bất ngờ vung dải lụa về phía Lam Hương, thít chặt cổ họng nàng ta đồng thời nghiến răng quát. "Thật ra ngươi là ai?"

Phản ứng của nàng ta chậm mất mấy giây rồi mới quay sang tôi vẻ kinh ngạc. "Ngươi nói gì vậy? Ta là học trò của mẹ ngươi. Chúng ta đã biết nhau..."

"Đủ rồi." Tôi nóng nảy ngắt lời. "Ngươi đúng là Lam Hương, nhưng là Lam Hương đang bị thuật Thôi miên khống chế. Chắc hẳn lời nhắn của lão Trần cũng do ngươi làm giả để dụ ta tới đây. Đến giờ phút này vở kịch của ngươi hạ màn được rồi đấy."

Không ngoài dự đoán, vẻ mặt "Lam Hương" lập tức thay đổi, rũ bỏ sự thân thiết giả tạo. "Ngươi biết trước là một cái bẫy nhưng vẫn đến?"

"Không." Tôi xấu hổ thú nhận. "Chẳng qua vừa nghĩ ra."

Lúc này, Lam Hương chẳng khác nào con rối hết giá trị lợi dụng, toàn thân mềm oặt dựa vào lưng ghế, đầu ngoẹo sang một bên bất tỉnh. Tôi thu dải lụa về, thận trọng đảo mắt quanh căn phòng, trông thấy kẻ đeo mặt nạ thong thả bước ra từ cánh cửa bên tay trái. Hắn khoác áo choàng xanh đậm viền hoa văn hình sóng màu vàng ở cổ và tay áo. Những lọn tóc dài rủ trên vai đen nhánh, cả mặt bị che kín chỉ để lộ đôi mắt đen đặc như bóng tối.

"Ngươi là người của Hội Thiết Sát?" Tôi nhíu mày nhìn biểu tượng đầu lâu xương chéo y hệt hình trên mặt nạ của những kẻ từng tấn công mình. Mà không, mặt nạ của tên này có điểm khác biệt, nó màu đỏ thay vì đen trắng như thường lệ.

"Ngươi... Ngươi là thủ lĩnh?"

Dù đã cố gắng nhưng tôi không thể kiềm chế giọng mình khỏi run rẩy. Ánh mắt kẻ đó từ lúc xuất hiện vẫn luôn chĩa thẳng vào tôi, chưa từng dời đi, mãi sau hắn mới mở miệng.

"Quận chúa, rất vui được gặp mặt." Giọng điệu mỉa mai khiến tôi ớn lạnh. "Thật đáng tiếc nhưng đây rất có thể là lần đầu cũng như lần cuối chúng ta gặp nhau. Ồ, đừng tỏ ra sợ hãi thế chứ. Biểu cảm của ngươi càng khiến ta có hứng thú đấy."

"Là ai thuê ngươi giết ta?"

Dải lụa bị siết chặt trong lòng bàn tay ở tư thế sẵn sàng vung lên bất cứ lúc nào. Sói Tuyết đánh hơi được nguy hiểm ngay từ khi tên thủ lĩnh vừa bước ra, lông nó xù lên, sắc tím trong mắt ngày càng đậm đặc nhưng vẫn yên lặng nhìn chòng chọc kẻ địch.

"Hắn trả cho ngươi bao nhiêu tiền, ta có thể trả nhiều hơn. Chỉ cần ngươi hủy bỏ giao dịch."

Thật sự tôi vẫn chưa nghĩ ra kẻ nào hận mình tới mức mời thủ lĩnh đích thân ra tay. Ngay cả tôi trước đây cũng được lão Trần khẳng định là rất ít tiếp xúc với người ngoài, càng không tính đến việc gây thù chuốc oán nặng nề.

Tên thủ lĩnh đáp trả bằng tràng cười khoái trá. Giọng hắn đầy châm chọc. "E rằng cái giá ngươi gánh không nổi."

Cùng lúc đấy sợi dây nhanh như chớp cuốn chặt người tôi khiến tôi không kịp phản ứng. Sói Tuyết gầm lên, giương móng vuốt nhảy bổ về phía hắn, bị hắn đánh bay ra sau lọt qua cánh cửa biến mất. Cả người tôi bị khống chế và ngay cả đầu cũng không thể quay lại nhìn nó, trong lòng càng thêm lo lắng.

Tên thủ lĩnh từng bước tiến gần. Hai mắt tôi bị ép phải mở ra đối diện với hắn. Bỗng nhiên có nguồn lực mạnh mẽ áp sát trí óc tôi hòng bủa vây nó trong màn sương mù, bên tai ong ong tiếng ai đó đang đọc chú ngữ. Tôi tập trung linh lực kháng cự và cố giữ cho đầu mình tỉnh táo. Màn chắn vô hình dựng lên cản trở sự xâm nhập của ngoại lực, khiến nó giằng co một hồi rồi tiêu biến, nhờ vậy tôi thoát khỏi sự khống chế tạm thời. Đáy mắt tên kia lộ rõ vẻ ngạc nhiên như dự đoán.

"Ngươi không điều khiển được ta đâu, khỏi cần tốn công vô ích." Tôi lạnh lùng nhắc nhở. Hắn không lập tức giết tôi mà dùng thuật Thôi miên thay thế, chắc hẳn vì muốn thăm dò chuyện gì đấy. Quả thực thuật Thôi miên của hắn rất mạnh, thậm chí có lúc tôi tưởng chừng không thể kháng cự nổi.

Hắn đăm chiêu nhìn tôi ra chiều suy nghĩ. "Biệt năng của ngươi thật sự là thuật Xuyên thấu?"

Tôi giật mình. Sao hắn biết được?

Hắn thấy tôi im lặng thì chỉ cười nhạt. Điều khiến tôi ngạc nhiên là hắn giống với Trịnh Hùng và Nhật Vũ, số ít người tôi không đọc được suy nghĩ. Khả

năng nhỏ là hắn cũng thành thạo thuật Bế tâm như Nhật Vũ, khả năng lớn là hắn có biệt năng nằm cùng hệ pháp thuật với tôi mà Thôi miên là một trong số đó.

"Ngươi định làm gì?"

Hắn nghi hoặc phát hiện dải Minh Nguyệt trượt khỏi tay tôi bay lơ lửng trên trần, liên tiếp luân chuyển các hình thù kỳ quái khác nhau với tốc độ chóng mặt. Toàn thân tôi vẫn bị trói chặt nhưng ngừng giãy giụa, miệng lẩm bẩm chú ngữ không thành tiếng. Dải lụa dần biến đổi sắc màu, cho tới lúc đỏ thẫm thì phát ra quầng sáng loe rộng khiến không gian thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Ảo ảnh của thuật Hợp viên tác động vào tên thủ lĩnh khiến đôi hắn trở nên mê man, phép Trói buộc quanh tôi cũng theo đấy được nới lỏng. Nhân lúc tâm trí hắn đang chịu ảnh hưởng, tôi nhanh chóng tìm kẽ hở thoát ra, thế nhưng, vừa dịch chuyển được một đoạn đã phải vội vã lùi về khi những tên đeo mặt nạ đầu lâu lù lù xuất hiện ở tất cả các cánh cửa. Trước lúc tôi kịp khuếch đại ảo ảnh, chúng đã đồng loạt thi triển ma trận vây hãm, khóa chặt phép thuật của tôi cũng như nguồn linh lực đang dao động trong cơ thể. Cảm giác quen thuộc dội về, khơi gợi kí ức trong đêm Thanh Hằng với chiếc răng nanh sắc nhọn của loài chim hút máu.

Ảo ảnh yếu dần rồi tan đi. Minh Nguyệt khôi phục sắc trắng ban đầu, rơi xuống người tôi rồi biến mất trong túi Càn Khôn. Những kẻ đeo mặt nạ đứng thành vòng tròn xung quanh, không tiến gần mà giữ nguyên khoảng cách cố định. Bấy giờ tên thủ lĩnh đã hoàn toàn tỉnh táo. Hắn ra hiệu cho thuộc hạ lui xuống rồi nghiêng đầu quan sát tôi, hiện đang đông cứng như pho tượng và chỉ có thể động đậy tròng mắt.

"Chẳng ngờ khả năng tạo ảo ảnh của ngươi mạnh đến vậy. Ta thật không nên coi thường ngươi ngay từ đầu. Có điều, một kẻ không còn giá trị lợi dụng đương nhiên chẳng có lý do gì để giữ lại. Ngươi nói có phải không?" Hắn cười khùng khục trước biểu cảm hoang mang trên gương mặt tôi, ngón tay khẽ nâng cằm cùng với giọng nói dịu dàng một cách đáng ghê tởm. "Yên tâm. Ta sẽ mang đến cho ngươi cái chết nhẹ nhàng thôi."

Lưỡi tôi chẳng thể cử động nên cổ họng chỉ phát ra được mấy âm thanh không rõ ràng, đành bất lực trừng mắt nhìn tên thủ lĩnh thô lỗ kéo mình vào giữa gian phòng, ngay dưới tấm gương khổng lồ. Miệng hắn bắt đầu lầm rầm chú ngữ. Tấm gương từ từ sáng lên mang theo quầng sáng mỏng như hơi nước chậm rãi tỏa xuống bao trùm cả người tôi. Nó lành lạnh, đem đến cảm giác rất tinh khiết và trong trẻo.

"Dừng lại!" Tiếng thét của Lam Hương đột ngột cắt ngang thuật pháp đang thi triển. Nàng lảo đảo đứng dậy, cuống quýt lao về phía tôi rồi vòng tay ôm chầm lấy, cố che chắn trước con mắt tức giận của tên kia.

"Ngươi tránh ra!" Hắn gằn giọng, bất đắc dĩ thu hồi phép thuật.

Lam Hương ương ngạnh lắc đầu. "Ngươi nhầm rồi, người này không phải Quận chúa. Quận chúa thật sự hiện đang ở Nguyệt Hà quốc. Ngay cả ta lúc trước cũng lầm tưởng nàng là Quận chúa được Trần Nam đón về sau thời gian dài ẩn náu. Nhưng cơ bản đó chỉ là thế thân hắn dựng lên nhằm bảo vệ người kia an toàn, đấy là một phần kế hoạch của hắn. Vậy nên ngươi giết nàng cũng vô ích. Nàng vốn dĩ không phải người ngươi cần tìm."

Tên thủ lĩnh nghe xong lộ vẻ ngỡ ngàng, cánh tay khựng giữa không trung. Hắn hết nhìn tôi lại quay sang Lam Hương như đang cẩn thận phân tích độ chân thực trong lời nói của nàng.

"Nếu nàng ta không phải Quận chúa thì ngươi càng không có lý do gì để bảo vệ một kẻ chẳng liên quan." Giọng hắn sắc bén. Tôi bình tĩnh ngồi yên che giấu mọi cảm xúc, bên trong ngầm hóa giải ma trận vây hãm theo cách thức Nhật Vũ từng hướng dẫn và vui mừng phát hiện chúng đang suy yếu dần. Chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, tôi sẽ có thể thoát khỏi.

"Nàng là người bạn quan trọng của ta." Lam Hương kiên định đáp lời. "Hơn nữa, nàng còn là người đồng tộc, ngươi càng không thể giết nàng."

"Ngươi nói sao?" Lúc này tên thủ lĩnh mới lộ vẻ ngạc nhiên thực sự. Ánh mắt hắn dừng trên người tôi thật lâu rồi quả quyết. "Không giống."

"Có thể nàng cũng là con lai." Lam Hương đưa ra giả thuyết.

Thế nhưng tên kia không có vẻ gì đã bị thuyết phục. Hắn ra hiệu cho thuộc hạ vào rồi mệnh lệnh. "Đưa tiểu thư đi."

Các ngón tay ngón tay níu chặt áo tôi bị cưỡng ép gỡ ra. Lam Hương vùng vẫy kháng cự, rốt cuộc đành bất lực theo mấy tên đeo mặt nạ biến mất sau ô cửa, trả về không gian lặng ngắt như tờ.

Tôi biết rõ, hiện giờ không chỉ có tôi và kẻ đứng trước mặt mà còn cả một đám người đang vây bên ngoài chực xông vào bất cứ lúc nào. Chúng ẩn mình lặng lẽ và không để lộ vị trí cụ thể. Tôi tính đến việc dồn linh lực khuếch đại ảo ảnh lần nữa, sau đó tàng hình tạm thời trốn qua cánh cửa bất kỳ. Mặc dù tôi không hề tự tin thuật Tàng hình của mình có thể qua mắt hết thảy, đặc biệt với tên thủ lĩnh chưa rõ năng lực thì có lẽ cần dùng thêm thuốc mê liều mạnh của Thu Thủy. Nhưng kế hoạch chỉ được thành hình trong đầu bởi tên thủ lĩnh chẳng để cho tôi kẽ chút hở phản kháng. Thay vào đấy, hắn mau

chóng tiếp tục quá trình thi triển phép thuật dang dở.

Người tôi bị cố định tại chỗ, tắm mình trong quầng sáng tinh khôi như sương sớm mà thật ra là thứ vũ khí giết người có vẻ ngoài thuần khiết vô ngần. Nó dày đặc thêm theo tốc độ niệm chú, bó hẹp trong phạm vi chiếu tới. Tên thủ lĩnh vẫn tập trung cao độ, nhìn thẳng vào tôi không chớp. Tôi ngỡ ngàng thấy tròng mắt hắn dần dần đổi màu, từ nâu sang xanh dương, cùng mái tóc ngả màu vàng hoe như thể đây mới là diện mạo nguyên bản mà hắn cố che giấu.

Lát sau, vị trí giữa trán hơi sáng lên. Ẩn dưới lớp mặt nạ là thứ gì đó mang theo sức mạnh kỳ bí vô hình. Ánh sáng ngày một chói lọi cho tới khi hiện rõ biểu tượng. Dường như tôi từng bắt gặp đâu đấy nhưng chẳng thể nhớ rõ: vòng tròn nằm giữa tam giác tựa hình ảnh đôi mắt – một đôi mắt chết chóc không ngừng xoáy sâu vào tôi.

Từ trong túi Càn Khôn tên thủ lĩnh bay ra vật thể trong suốt hình kim tự tháp. Nếu tôi không nhầm thì đây chính là Tam Giác Hồn, chuyên dùng để lưu giữ những linh hồn vừa rời bỏ cơ thể. Có lẽ mục đích cuối cùng hắn hướng tới, không chỉ đơn thuần muốn giết tôi mà còn là cướp đi linh hồn rồi đưa nó gia nhập vào bộ sưu tập quái quỷ kia. Đúng như lời hắn nói, một cái chết nhẹ nhàng nhưng đủ tàn độc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Thần trí tôi dần trở nên mơ màng, mí mắt nặng trĩu. Tôi ép bản thân phải tỉnh táo bởi tôi thừa biết nguồn lực bao quanh đang cố nhấn tôi chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn, mãi mãi không thức tỉnh được nữa. Nó lan tràn như bóng đêm, chậm rãi xâm lấn, thít chặt lấy cơ thể tôi, trí óc tôi, bền bỉ và dai dẳng. Nó chi phối mọi suy nghĩ, kêu gọi tôi từ bỏ việc đấu tranh mệt mỏi vô ích để chấp nhận thua cuộc rồi giao ra linh hồn. Quá mạnh, mạnh đến nỗi tôi tưởng mình sẽ chết đi ngay sau đó.

Thế nhưng, nó đột ngột bị đẩy lùi và biến mất hẳn trong mấy giây ngắn ngủi khiến ý thức của tôi lập tức khôi phục. Đôi mắt tên thủ lĩnh lộ vẻ khó tin khi phép thuật thất bại. Chúng vẫn giữ nguyên màu xanh dương thay vì sắc đen ban đầu. Kí hiệu giữa trán hắn và luồng sáng từ tấm gương cũng không còn. Nền nhà đang hiển hiện quầng sáng khác, nhàn nhạt phát ra từ miếng vỏ sò Sói Tuyết lấy trộm trước đây. Có vẻ chính nguồn năng lượng trong nó đã hóa giải thuật pháp vừa rồi.

"Sao ngươi có được thứ này?" Tên thủ lĩnh phát hiện ra sự tồn tại của nó, cơ hồ đã sáng tỏ. Hắn thu về Tam Giác Hồn và không phản đối việc tôi gượng đứng dậy.

"Đó là đồ cha ta tặng cho ta, từ nhỏ ta đã luôn mang theo." Tôi bình tĩnh nói dối không chớp mắt. "Thật ra bị mất trí nhớ, ngay cả bản thân mình là ai cũng không rõ. Trần Nam là người đầu tiên ta gặp khi tỉnh dậy và mọi chuyện ta biết được đều qua lời kể của lão."

Tên thủ lĩnh nghe xong thì yên lặng nhìn tôi chằm chằm. Hắn tạm thời từ bỏ ý định giết người nhưng đương nhiên cũng không thả người. Hắn giam tôi ở một trong những căn phòng giống hệt nhau và lập kết giới bảo vệ, loại kết giới phức tạp cần nhiều thời gian để mày mò hóa giải mà chưa chắc đã giải được. May thay biệt năng của tôi không bị kết giới hạn chế. Tôi thường xuyên sử dụng nó đọc suy nghĩ mấy tên canh gác bên cửa nhằm tìm kiếm chút tin tức. Nhờ thế, tôi biết tên thủ lĩnh đã rời khỏi Ngôi nhà tổ ong, còn lão Trần vẫn đang bị nhốt trong tình trạng kiệt quệ, sau khi cố tình xóa một phần kí ức của chính mình để tránh tiết lộ thông tin quan trọng nếu bị thôi miên.

Phải nói đây là loại phép đặc biệt và tương đối nguy hiểm mà chỉ nhà tiên tri mới làm được. Nó cho phép họ xóa những kí ức chọn lọc của bản thân, nhưng chỉ giới hạn trong phạm vi điều được tiên tri thay vì tất cả kí ức thông thường. Tức là, hình ảnh tương lai thấy được qua Tinh cầu hoặc thứ tiên đoán bằng linh lực có thể xóa khỏi não bộ và coi như chưa từng biết đến, còn với kí ức bình thường không liên quan thì chẳng ai làm chúng biến mất được. Mà lão Trần, chấp nhận rủi ro khi thực hiện thuật Xóa kí ức để đối phó đến cùng với phép Thôi miên của tên thủ lĩnh, không biết vì đang cố gắng bảo vệ điều gì.

Kết giới là một dạng ma trận cần tỉ mỉ phân tích để tìm hướng giải. Nhật Vũ từng dạy tôi về nhiều loại kết giới khác nhau, nhưng dĩ nhiên tôi chưa đạt tới trình độ trong nháy mắt hóa giải được tất cả. Ngoại trừ số ít bậc thầy về kết giới chuyên tạo ra những kết giới mang tính chất thách thức và có tính bền vững cao, đa phần kết giới thông thường quanh đi quẩn lại có mấy dạng cơ bản. Tùy mỗi người sử dụng biến tấu đi chút ít, nhưng chỉ cần tìm ra điểm khác biệt và đưa về loại cơ bản là có thể thoát khỏi.

Trong lúc tôi đang tập trung xem xét kết giới bao quanh mình, bỗng có tiếng ai đó không ngừng gọi tên tôi. Người ấy dùng thuật Ẩn âm, nhược điểm của nó chính là trao đổi thông tin qua ý niệm và không nghe được âm thanh thực sự nên chẳng biết đối phương là ai. Vì thế tôi thận trọng dùng Ẩn âm đáp lại.

"Ai đấy?"

"Là ta, Lam Hương đây."

Người thật hay giả còn chưa khẳng định được đâu, tôi thầm nhủ.

Người kia không dài dòng quanh co mà trực tiếp đi vào trọng tâm, hướng dẫn tôi cách mở kết giới và sơ lược cấu tạo Ngôi nhà tổ ong, bao gồm vị trí lão Trần bị giam giữ cũng như lối thoát ra. Bản thân nàng đang ở cùng mấy người cấp bậc cao trong Hội nên chỉ có thể giúp tôi cung cấp thông tin, còn

lại tôi phải dựa vào chính mình.

Trước tiên, tôi tạo ảo ảnh che mắt mấy tên đeo mặt nạ đứng quanh căn phòng rồi mới hóa giải kết giới, đồng thời dùng thuốc mê đánh gục chúng. Tiếp theo tôi tàng hình, dịch chuyển theo phương hướng xác định đến tìm lão Trần. Phép Nhìn xuyên giúp tôi thấy rõ bóng lưng lão qua lớp tường dày. Tôi dùng thuật Ẩn âm gửi thông điệp cho lão trước, sau đó hạ gục những kẻ canh gác bằng cách thức cũ. Chúng tôi vừa dịch chuyển vừa lần lượt phá bỏ các lớp kết giới rải khắp ngôi nhà, rốt cuộc cũng tìm được lối ra khỏi hang đá. Khi ấy phép Ảo ảnh của tôi đã gần chạm tới cực hạn. Cũng chẳng biết Lam Hương còn cầm chân bọn chúng được bao lâu, nhưng tôi luôn có cảm giác mọi chuyện sẽ không diễn ra thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38

Quả nhiên, vừa di chuyển được một lúc thì những cái bóng lờ mờ phía trước đã ép chúng tôi phải dừng chân. Người cầm đầu đeo mặt nạ vàng in hình đầu lâu trắng, không phải tên thủ lĩnh mà là thuộc hạ có thứ bậc ngay sau hắn. Tôi thận trọng đánh giá xung quanh. Đám người cách chúng tôi một khoảng, lặng lẽ di chuyển như những bóng ma, chẳng mấy chốc đã vây thành vòng tròn chặn đứng mọi lối đi. Tôi đọc được suy nghĩ của tên cầm đầu. Hắn dùng Ẩn âm ra lệnh cho thuộc hạ, lập tức thi triển ma trận vây hãm ngay khi nhận được dấu hiệu. Cho dù tôi biết cách hóa giải nó thì cũng phải tốn khoảng thời gian đủ để cả hai bị đánh gục. Vì thế, tôi nhanh chóng kéo tay lão Trần dịch chuyển khỏi vòng vây trước khi ma trận bắt đầu.

Tên đeo mặt nạ vàng kịp thời tung ra kết giới hạn chế phạm vi dịch chuyển của chúng tôi, cùng lúc đám thuộc hạ dàn lại đội hình và khởi động ma trận. Không còn cách nào khác, tôi một lần nữa sử dụng Ảo ảnh để tạm thời đánh lừa các giác quan của chúng, dù trong lòng biết rõ tình cảnh này chẳng duy trì được bao lâu.

"Mau đi đi. Ta ở đây cầm chân bọn chúng."

Lão Trần nói, đồng thời rút kiếm ra khỏi bụng một tên đeo mặt nạ. Máu tươi chảy ướt đẫm mảng áo nhưng không thể cướp đi mạng sống của hắn, sau khi nuốt một viên thuốc thì vết thương chậm rãi tự chữa lành. Ảo ảnh chỉ giúp che giấu vị trí của chúng tôi. Những tên kia vẫn đủ tỉnh nhạy để cảm giác hướng tấn công và chống trả. Lão Trần chật vật đánh nhau một lúc vẫn không thể hạ gục bọn chúng, trong khi phép thuật của tôi đang suy yếu dần, dường như có mấy tên sắp tỉnh dậy.

"Đi mau!" Lão gấp gáp quát lớn.

"Không. Con sẽ không bỏ lão ở lại." Tôi cố giữ sự tập trung, bởi một khi dao động ảo ảnh sẽ có nguy cơ tan vỡ.

"Đừng lo cho ta. Thứ bọn chúng muốn là mạng của con."

"Nhưng nếu bị bắt về, lão cũng bị chúng tra tấn đến chết." Hơn nữa, tình cảnh hiện giờ gần như chẳng còn chút cơ may trốn thoát.

Tên cầm đầu cùng hai tên nữa vừa thoát khỏi ảo ảnh. Lão Trần bị trúng đòn tấn công ở bả vai và cánh tay phải khiến thanh kiếm đang cầm trượt đi, nảy trên mặt đất rồi bất động. Tôi hốt hoảng nhìn về phía lão vừa khuỵu xuống. Ảo ảnh trong nháy mắt sụp đổ. Nhân lúc tôi chưa kịp phục hồi, hai tia sáng tấn công cả trước lẫn sau đồng loạt lao tới. Người tôi được nâng lên đột ngột, may mắn tránh đi trong gang tấc. Sói Tuyết vừa cứu tôi. Nó hung hăng nhảy bổ vào tên cầm đầu đang sắp sửa tấn công lão Trần khiến hắn bị bất ngờ ngã vật xuống. Kế tiếp, nó đưa lão đến bên tôi và dùng linh lực tạo ra màng chắn bảo vệ.

Cùng lúc đó, nguồn sức mạnh từ phía sau lao tới khiến mấy tên áo đen bị quật ngã. Tên cầm đầu gượng dậy, dùng ánh mắt nảy lửa chĩa thẳng vào người vừa xuất hiện, lớn giọng quát.

"Ngươi dám phản bội chủ nhân?"

Lam Hương bình thản liếc sang. "Ta không có ý định phản bội. Ta chỉ muốn giữ vững lập trường của riêng mình."

"Ngươi đã quên bọn họ chết như thế nào rồi sao?"

Nét mặt nàng thoáng biến đổi. Cho dù tôi đọc được suy nghĩ của cả hai cũng không thật sự hiểu được chuyện họ đang nói về.

"Hai người này không liên quan. Hãy để họ đi." Giọng nàng quả quyết, không cho phép thương lượng.

"Hừ. Đừng mơ."

Tia sáng vọt lao tới trước khi câu nói kết thúc. Lam Hương né tránh bằng thuật Dịch chuyển tức thời, tiếp đến Tàng hình. Tên cầm đầu đảo mắt liên tục trong tư thế cảnh giác cao độ.

"Nàng ta định giở trò gì?" Hắn thầm nghĩ với dự cảm không tốt.

Tôi biết Lam Hương vẫn đang ở gần đây. Việc thăm dò trí óc bị ngắt quãng bởi hiện tại tôi không xác định được vị trí của nàng. Không khí xung quanh dần trở nên đậm đặc, chậm rãi kết thành sương mù. Nó mờ đục vì dường như ánh sáng chẳng thể xuyên qua, khiến những bóng đen trong tầm nhìn bắt đầu thấp thoáng. Bọn chúng cũng đang hoang mang. Sói Tuyết lùi lại đứng sát bên tôi, chóm lông mềm trên đỉnh đầu chạm vào lòng bàn tay giúp tôi được trấn an đôi chút.

Có thứ gì đó đang di chuyển từ khắp mọi phía tụ hội về đây. Không có tiếng bước chân, như thể chúng được mang đi theo những cơn gió cùng hơi lạnh thấu xương. Tôi rùng mình, cảm giác sợ hãi lan ra khắp cơ thể về những sinh vật chưa xác định. Tôi cũng nghe thấy nỗi sợ tương tự trong trí óc mấy tên áo đen đứng gần đấy, mức độ đang ngày một gia tăng. Ẩn giữa màn sương là một vài bóng người với tư thế đứng giống hệt nhau, mặt hơi ngửa lên, hai tay ôm lấy cổ họng, miệng há to liên tục như cố đớp vào lượng lớn không khí và trông chẳng khác nào những kẻ bị thắt cổ từ phía sau. Khung cảnh có vẻ kỳ dị. Men theo không khí là thứ mùi u ám, tang thương.

Mùi của chết chóc.

Thế rồi âm thanh từ đâu đó liên tiếp truyền đến tai tôi, không ngừng thôi thúc tôi. "Chạy đi! Chạy đi! Nếu không muốn chết thì mau chạy khỏi đây." Suy nghĩ trong đầu tôi vỡ ra thành từng mảnh rời rạc. Cơ thể được tung lên rồi rơi xuống lớp lông dày ấm áp. Sói Tuyết mang theo tôi cùng lão Trần chạy vụt ra khỏi màn sương cho đến khi nó hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn.

"Thứ vừa xuất hiện... là các linh hồn?" Dòng suy nghĩ lướt qua đầu tôi. "Lam Hương biết phép Chiêu hồn?"

Lão Trần bất tỉnh, rơi vào tình trạng kiệt quệ và máu vẫn rỉ ra không ngừng. Tôi luống cuống lục tìm viên đá mắt mèo để triệu hồi y sư. Một lần nữa chúng tôi được đưa về nhà thần y Việt Thanh.

Sau một hồi giam mình trong phòng bệnh, thần y nặng nề bước ra với nét mặt ưu thương và đôi mắt mệt mỏi, không dám nhìn thẳng vào tôi. "Ngươi vào đi. Thời gian của hắn chẳng còn bao lâu nữa. Ta rất tiếc, lần này không thể giúp gì hơn."

Tôi ngước mắt nhìn hắn, trong đầu đột nhiên trống rỗng. Cơ thể di chuyển một cách vô thức rồi khựng lại trước giường bệnh, hóa đá tại chỗ. Người đó vẫn nằm bất động, tiều tụy và xanh xao. Bên cạnh là Tinh cầu đang dần cạn kiệt sức sống. Cổ họng tôi nghẹn đắng, muốn mở miệng gọi một tiếng "Lão Trần!", muốn nói với lão rất nhiều điều bất kể lão có nghe thấy hay không, nhưng môi mấp máy mãi chẳng phát ra thành tiếng. Cảm giác bất an hiện giờ không giống lúc trước, nó mãnh liệt hơn rất nhiều, tới mức mọi hy vọng đều bị rút cạn.

"Đừng khóc. Thật ra vẫn còn một cách cuối cùng." Thu Thủy nhét khăn vào lòng bàn tay tôi, giọng nói gần như thì thầm.

Tôi ngơ ngác ngoảnh đầu sang, run rẩy hỏi. "Cách gì?"

"Trước tiên ngươi uống thuốc đi đã. Tình trạng của ngươi hiện giờ khá tệ. Khi nào ngươi bình tĩnh lại ta sẽ giải thích rõ ràng."

Tôi lập tức nhận lấy thuốc trong tay nàng nuốt vào, một mực ngước mắt chờ đợi. Nàng không nói gì mà lẳng lặng tiến sát bên giường, ngồi quay lưng về phía tôi. Tôi cố gắng kiềm chế sự bồn chồn trong lòng, cân nhắc về việc có nên lên tiếng thúc giục hay không. Cơ thể bỗng trở nên khác lạ. Cơn buồn ngủ ập đến khiến tôi vừa bất ngờ vừa nghi hoặc. Bóng lưng trước mắt lung lay rồi biến mất. Trước lúc tôi mê man thiếp đi, trong đầu chỉ còn sót lại ý nghĩ duy nhất.

Thuốc có vấn đề.

Nhưng đã quá muộn để nhận ra điều này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Tôi thấy mình lâng lâng như cánh chim đang chao liệng giữa không trung. Tựa hồ vừa trải qua một giấc ngủ dài, rất dài, và cái đói gọi tôi tỉnh dậy. Đôi mắt từ từ mở ra. Đầu vẫn còn ngây ngất như người vừa thức giấc từ cơn say. Tôi chậm chạp chuyển ánh nhìn từ trái qua phải, ngay sau đấy, cảm giác chập chờn bị đánh tan bởi nhận thức về khung cảnh hiện diện trước mặt.

Thứ đang bao bọc tôi bên trong là một quả cầu khổng lồ. Cánh hoa đỏ rực phủ lên lớp kết giới trông như những cánh bướm mỹ lệ đậu sát bên nhau. Tôi ngồi trên tấm thảm lông dày. Khoảng không gian tù túng chẳng có mấy đồ vật, đa phần toàn là đồ trang trí. Từng phiến lá dát vàng rủ xuống, đung đưa lấp lánh theo chuyển động của chiếc kiệu hình cầu. Bên trên là chuỗi ngọc đan vào nhau tạo thành mạng lưới nhỏ xa hoa. Tôi vươn tay sờ thử thứ đội trên đầu mình, nhận ra đó là vòng hoa kết từ hoa thật. Căn cứ vào mùi hương ngửi được, tôi đoán đây là hoa Tinh tú cầu.

Nối liền với vòng hoa là tấm vải voan mỏng trùm qua đầu. Nó phủ qua vai, chất liệu hết sức đặc biệt, bề ngoài mỏng manh nhưng thực chất kín đáo hơn bất cứ thứ gì và ngăn cản được phép Nhìn xuyên. Bộ váy trên người tôi cùng màu với tấm voan che mặt. Nó được may rất tinh tế, từ cổ đến eo đính hàng trăm viên đá nhỏ xíu theo hình hoa văn uốn lượn. Bên dưới là hai lớp váy xòe rộng chồng lên nhau, màu trắng pha xanh như màu ngọc bích. Đuôi

váy phía sau được thiết kế rất dài để tạo hiệu ứng thướt tha khi di chuyển. Áo khoác ngoài làm từ lụa mỏng bắt sáng, từ cổ chạy xuống hai vạt áo là lớp vải mịn màu ánh kim thêu hình hoa Tinh tú cầu bằng sợi tơ bạc.

Nếu tôi không nhầm, đây là biểu tượng hoàng gia của vương quốc Nhật Lệ.

Càng sửng sốt hơn nữa khi tôi vén mạng che mặt và dùng phép Nhìn xuyên trông ra ngoài. Quả cầu hoa lơ lửng trên trời được nâng đỡ bởi đàn Phương điểu bay chếch thành hình chữ V. Trên lưng mỗi con đều có người ngồi điều khiển. Đuôi chúng buộc sợi ruy băng đỏ, phấp phới chuyển động theo đường bay tạo ra những vệt sóng đẹp mắt. Đằng sau là cả một đoàn người đông đúc như đội quân hùng hậu, cưỡi Phương điểu hộ tống chiếc kiệu. Tất cả đều duy trì tốc độ nhất định.

Tình cảnh hiện tại giống như là...

Phải rồi, một hôn lễ. Còn tôi, có vẻ đang ở vị trí của nhân vật chính trong đội ngũ rước dâu. Nếu đây là một giấc mộng, tôi thật sự muốn tát mấy cái cho mình tỉnh dậy.

Chợt phát giác có vật đang động đậy trên cổ tay, tôi cúi đầu nhìn, trông thấy một chiếc vòng. Vừa tháo xuống nó đã hóa thành bức thư bị niêm phong. Nhỏ máu vào phong bì mới được mở ra, bên trong là bức thư đặc kín chữ của Thu Thủy. Tôi cẩn thận đọc từ trên xuống dưới, rốt cuộc đã hiểu được tình cảnh hiện tại và mục đích của nàng: muốn tôi thay nàng lấy Huyết ngọc.

Trên đời chỉ có hai viên Huyết ngọc thuộc về Quốc vương và Hoàng hậu. Chúng được chuyển giao trong nghi lễ kế vị, dùng máu nhận chủ nhân và chi phối bởi phép Kế thừa, tức là không có khả năng đánh cắp mà chỉ có thể sở hữu khi chủ nhân trước tình nguyện truyền lại. Do vậy, có một cách duy nhất để thuận lợi đoạt được Huyết ngọc, đó chính là trở thành Hoàng hậu. Vừa hay Việt Thanh từng cứu mạng Quốc vương mấy năm về trước, điều kiện trao đổi khi ấy là, tân vương sau khi kế vị sẽ cưới con gái Việt Thanh và phong nàng làm Hoàng hậu. Hiện tại Quốc vương đã băng hà, giao ước cũng tới lúc thực hiện.

Cùng với bức thư, Thu Thủy chuẩn bị cho tôi túi Càn Khôn đựng tất cả các loại thuốc cần thiết hỗ trợ cho việc thực hiện kế hoạch. Trước khi lên kiệu, nàng đã cho tôi uống thuốc thay đổi ngoại hình và giọng nói. Tôi nghĩ thời gian sắp tới cần dùng nhất là hai loại thuốc này. Nó giúp tôi che mắt những người pháp lực cao mà phép Biến đổi thông thường không làm được. Thế nhưng mỗi viên chỉ có công dụng trong hai tiếng đồng hồ, tôi cần suy tính kĩ càng, lựa lúc cần thiết mới đem ra uống.

Trong kiệu êm ái và yên tĩnh, trên đường đi không hề xóc nảy hay nghiêng ngả theo quán tính mà cực kỳ thoải mái. Khi đoàn Phương điểu chạm đất, quả cầu hoa rẽ đôi như trứng tách vỏ. Hai bên có hầu gái đứng chờ sẵn. Bọn họ vội vàng tiến lên dìu lúc tôi theo bậc thang bước xuống. Chiếc khăn trùm đầu che chắn mọi cảnh tượng khiến tôi chẳng trông thấy gì ngoài đôi chân mình và lối đi rải đầy cánh hoa hồng đỏ.

Có bóng người đang tiến đến, phía trước xuất hiện đôi giày đen đứng cách tôi vài bước chân. Tay tôi được đặt vào lòng bàn tay người ấy rồi đoàn hầu gái lần lượt rời khỏi. Quốc vương dẫn tôi đi qua các bậc thang trải thảm, tiến lên bục cao nhất của cung điện, nơi vị Quốc sư đứng chờ sẵn với vai trò là người chủ hôn. Sau khi bài "diễn văn" dài dằng dặc của ông ta kết thúc, khăn trùm đầu của tôi được Quốc vương vén lên. Khoảnh khắc ấy, nụ cười trang bị sẵn trên khuôn mặt đông cứng như trúng thuật Cưỡng chế. Tôi ngây ra trong sự ngỡ ngàng tột cùng, cơ hồ chẳng dám tin vào mắt mình.

Nhật Vũ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Cái tên bật ra trong đầu với tất cả sự kinh ngạc nên có. Tôi biết Tam hoàng tử là người được thừa kế ngai vàng, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn chính là Nhật Vũ. Đôi mắt tôi ngơ ngác nhìn chằm chằm, cố tìm ra hình bóng con người trong trí nhớ. Hắn vẫn là hắn, nhưng không còn là bạn học đơn thuần tôi từng quen biết. Giờ đây hắn đã trở thành một Quốc vương. Địa vị và quyền lực khiến hắn thay đổi trong suy nghĩ của tôi.

Chiếc áo bào khoác lên người Nhật Vũ khí thế vương giả uy nghi, không phải màu đen đơn điệu thường thấy mà là sắc vàng quý phái in chìm hình rồng. Viền cổ áo giống hệt với tôi, đều là ánh kim in biểu tượng hoa Tinh tú cầu. Trên đầu hắn đội vương miện vàng khảm đá quý được chế tác tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ. Ngón tay đeo nhẫn đính viên ngọc màu lam, kiểu dáng đơn giản. Tất cả mọi thứ kết hợp với vẻ mặt cao ngạo của hắn trở nên hòa hợp vô cùng.

Ánh mắt hắn lạnh nhạt đảo qua tôi như đang quan sát một vật chết. Tôi cụp mi che giấu sự bối rối, chợt nhớ ra người hắn trông thấy không phải mình thì dần bình tĩnh lại. Cả hai đồng thanh đọc lời thề hôn nhân. Kế tiếp, Nhật Vũ đặt vào lòng bàn tay tôi viên ngọc nhỏ màu hồng nhạt, hoàn hảo không tì vết. Vừa trông thấy nó, tim tôi đã đập dữ dội vì phấn khích và căng thẳng. Nhật Vũ dùng Ấn âm hướng dẫn từng bước, tôi thận trọng làm theo. Hai người đồng thời niệm thầm chú ngữ khiến viên ngọc mỗi lúc một phát sáng, chầm chậm bay về phía tôi rồi biến mất trong ngực, tại vị trí gần trái tim.

Kết thúc nghi lễ phong Hậu, Nhật Vũ nắm tay tôi nâng lên cao, cả hai hướng xuống dưới đón nhận lời chúc tụng âm vang khắp đại điện. Dõi mắt khắp nơi đều là những bóng lưng quỳ lạy. Thời khắc ấy, tôi đã hiểu tại sao trên đời có nhiều kẻ tham vọng đến thế, sẵn sàng bất chấp tất cả vì đam mê quyền lực.

Sau màn nghi thức là tiệc mừng được tổ chức ngay trong điện Khôi Vĩ. Hai dãy bàn bày la liệt đồ ăn hấp dẫn, chính giữa nơi trải thảm có đoàn ca vũ biểu diễn trong tiếng nhạc tưng bừng. Tôi bị bỏ đói suốt mấy ngày hôn mê nên vừa ngửi mùi thức ăn, dạ dày đã co thắt dữ dội. Có điều để giữ gìn hình tượng, tôi chỉ dè dặt ăn mấy món điểm tâm nhẹ và ít hoa quả. Cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tra tấn nặng nề.

Liếc sang bên cạnh, Nhật Vũ đang lặng lẽ ngồi uống rượu, tựa hồ bầu không khí náo nhiệt, rộn ràng chẳng mảy may tác động tới hắn. Mang theo vẻ mặt dự đám tang ngay trong hôn lễ của chính mình, con người này thật không phải kỳ quái bình thường.

Tôi vừa cầm một miếng bánh bỏ vào miệng vừa quan sát đám triều thần phía dưới. Tầm mắt dừng trên bóng người quen thuộc. Ra hiệu cho hầu gái tiến lại gần, tôi hạ giọng hỏi.

"Người mặc áo xanh ngồi hàng đầu tiên bên trái giữ chức vụ gì?"

Nàng cúi đầu, cung kính trả lời. "Thưa Hoàng hậu, ngài ấy là Thân vương Nhật Khánh."

"Thân vương?" Giọng tôi sửng sốt. Nhật Vũ đảo mắt sang khiến tôi rụt rè cúi đầu ngay tức khắc.

Hoá ra người bạn quý tộc mà tôi biết lại là một Thân vương. Có lẽ hắn là Đại hoàng tử, con ruột Hoàng hậu. Bất giác tôi liếc qua hắn lần nữa. Vẻ mặt hắn rất thản nhiên, không biểu lộ chút cảm xúc đặc biệt. Tôi nghe nói quan hệ giữa các vị Hoàng tử chẳng mấy tốt đẹp.

Hôn lễ phiền phức diễn ra tương đương với sự tra tấn kéo dài. Chờ nó kết thúc, tôi sớm đã hoá thành cái cây chết khô chỉ đợi người ta đốn mang về. Thân xác rã rời theo người hầu lết qua phòng Bích Thuỷ, tắm rửa sạch sẽ rồi được dẫn vào điện Minh Khuê, cung điện dành riêng cho Hoàng hậu. Không gian sáng rực bởi hai hàng nến lung linh chạy dọc theo lối đi. Nền nhà lát đá cũng loang lổ ánh sáng. Góc khuất nằm sâu cuối căn phòng kê chiếc giường lớn với lớp màn mỏng rủ xuống sắc đỏ, đính màn đính kim tuyến. Trên giường trải sẵn chăn gối thêu hình hai đoá hoa lồng vào nhau quấn quýt. Trong không khí nồng đượm mùi dầu thơm ngây ngất. Tất cả đều gợi nhắc về đêm tân hôn sắp sửa diễn ra.

Thuốc mê, hương tạo ảo giác, thuốc khống chế, thuốc biến hình, thuốc đổi giọng, thuốc giảm linh lực... Tôi xem xét từng thứ một, nghiên cứu kỹ cách sử dụng lần nữa rồi dọn hết vào túi Càn Khôn. Đám hầu gái lui ra ngoài từ sớm. Cánh cửa khép chặt, trong điện chỉ còn mình tôi ngồi nghiêm chỉnh bên bàn ăn dưới ánh nến lay động. Không gian tĩnh lặng càng khiến tâm trạng thêm căng thẳng. Tôi thận trọng lắng nghe từng động tĩnh bên ngoài, kiên trì ngồi đợi tới tận khuya, xác định Quốc vương đêm nay sẽ không ghé qua mới mệt mỏi thay trang phục, khoan khoái thả mình xuống giường. Tuy vậy tôi chẳng dám ngủ sâu, thi thoảng tỉnh giấc giữa chừng trong sự nơm nớp lo sợ.

Ngày phiền phức cuối cùng cũng trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Theo dự định ban đầu, ngay sau khi có được Huyết ngọc, tôi sẽ lập kế hoạch chạy trốn với sự trợ giúp của các loại thuốc Thu Thủy để lại cùng hướng dẫn sử dụng chi tiết trong thư. Vị trí và lối đi quanh lâu đài đều thể hiện rõ trên bản đồ. Tôi cần dành thời gian thực nghiệm, tìm cách hóa giải kết giới tại một số vị trí đặc biệt, tiếp đến chờ thời cơ với điều kiện tối thiểu là Quốc vương không có mặt ở đây. Nhờ chút quyền uy của Hoàng hậu, người hầu và lính canh hắn không dám gây khó dễ gì.

Tuy nhiên đã nhiều ngày trôi qua, kế hoạch vẫn chỉ là bản phác thảo trong đầu mà ngay cả bước đầu tiên cũng chưa thực hiện được. Bởi có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Tôi bị giam lỏng.

Kết giới vây quanh phòng ngủ rất phức tạp. Tôi đã thất bại vô số lần trong những nỗ lực yếu ớt nhằm hóa giải. Nó còn ngăn cản âm thanh nên tiếng kêu của tôi không tài nào thoát ra ngoài, đồng thời âm thanh bên ngoài cũng chẳng thể lọt vào. Cả căn phòng rộng yên tĩnh tới đáng sợ. Cứ đến khung giờ nhất định, sẽ có người mang cơm cho tôi, luôn luôn là một cô gái. Mái tóc nàng ta màu nâu sẫm, xoăn nhẹ và không quá dài, chỉ tầm ngang lưng. Trên đầu đeo chiếc vòng bạc với viên đá hình giọt nước xanh ngọc cho thấy nàng ta vẫn chưa kết hôn, mà thực ra hầu gái trong lâu đài đều như vậy.

Mỗi lần trông thấy tôi, nàng ta cúi người chào theo nghi thức rồi điểm tĩnh mở kết giới, điểm tĩnh đặt thức ăn vào, đóng lại và rời đi, không có vẻ gì e ngại người mang danh Hoàng hậu trước mặt mình. Tôi đoán nàng ta không phải một hầu gái bình thường. Nàng ta thậm chí chẳng mở lời đáp lại câu hỏi nào của tôi, khiến tôi ngờ rằng đây là một người câm, cứ đến và đi như thế cùng chuỗi ngày buồn tẻ trôi qua.

Tôi không hiểu Nhật Vũ đang suy tính chuyện gì. Người có khả năng hạ lệnh giam giữ Hoàng hậu không ai khác ngoài Quốc vương là hắn, vậy mà từ hôm cử hành hôn lễ tới giờ vẫn biệt tăm biệt tích. Tôi đành ngoan ngoãn chờ đợi, chẳng thể phản ứng mạnh vì lo sợ thân phận giả mạo của mình bị vạch trần. Qua nhiều ngày, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc hắn lần đầu tiên bước chân vào căn phòng. Người duy nhất đi cùng hắn là cô gái kia. Hắn cho nàng ta vào thông báo trước. Sau đó chúng tôi ngồi cùng nhau quanh chiếc bàn tròn, mặt đối mặt.

Dáng vẻ hiện giờ của hắn thật lạ lẫm đối với tôi. Chiếc vương miện quyền uy mà hắn đội trên đầu kéo khoảng cách giữa chúng tôi mỗi lúc một xa, trước là về pháp lực, sau về địa vị. Sắc mặt hắn không tốt lắm. Ánh mắt lạnh nhạt hơn mọi khi và lộ vẻ mệt mỏi. Hắn khái quát vấn đề trong vài câu ngắn gọn rồi kết thúc bằng lời đề nghị thẳng thừng: muốn tôi từ bỏ Hậu vị. Tôi biết chuyện này sớm muộn cũng xảy ra nhưng không ngờ nó nhanh chóng đến vậy. Trong lòng thầm thở phào, ngoài mặt thì tỏ ra ngạc nhiên, tôi ngước nhìn hắn với vẻ bị tổn thương.

"Chúng ta chỉ vừa mới kết hôn, ngài đã vội vàng muốn từ bỏ ta ư? Đây là sự đền đáp của ngài sao? Khi mà cha ta đã cố hết sức cứu mạng cha ngài? Khi mà cuộc hôn nhân này đã được bọn họ định đoạt? Tuy rằng chúng ta chưa từng quen biết trước đó và hiển nhiên chưa thể nảy sinh tình cảm, nhưng ta không nghĩ mình tệ đến mức bị chồng yêu cầu ly hôn chỉ sau hai lần gặp mặt."

"Ta không phải chồng ngươi." Giọng hắn hơi khó chịu. "Nếu ngươi cũng ý thức được đây là cuộc hôn nhân sắp đặt thì đừng trông chờ gì vào việc tìm kiếm hạnh phúc trong đó. Ta chỉ cử hành hôn lễ theo di chỉ của phụ vương, giúp ông ấy hoàn thành khế ước với cha ngươi. Thứ các ngươi muốn là ngôi vị Hoàng hậu, đáng tiếc ta không thể cho được."

"Ngài muốn đi ngược thỏa thuận?" Tôi không hài lòng nhíu mày.

"Ta đã thực hiện nó." Hắn nhấn mạnh, cánh tay tì xuống bàn đồng thời hơi rướn người về phía trước, mắt nhìn thẳng mang theo áp lực vô hình. "Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ, với những kẻ không có sức mạnh hay thế lực như các ngươi, việc trừ bỏ thật dễ dàng biết bao. Các gia tộc lớn muốn thông qua việc liên hôn cùng hoàng gia để củng cố địa vị, đương nhiên biết làm thế nào để tiêu diệt những tảng đá ngáng đường. Đến lúc ấy, sẽ chẳng có ai đứng ra bảo vệ hoặc đòi công lý cho các ngươi. Nể tình cha ngươi là ân nhân, ta sẽ không để kết cục xấu xảy ra với hai người. Hiện giờ tin đồn ngươi mắc bệnh nặng không thể qua khỏi đã lan truyền khắp lâu đài. Thời gian tới, ngươi chỉ cần phối hợp với ta thực hiện kế hoạch giả chết rồi rời đi trong ngày tang lễ. Ta sẽ cho ngươi một thân phận mới và khối tài sản đủ để sống sung túc suốt đời."

Tôi nghe xong đăm chiêu suy nghĩ. "Đây chính là lý do ngài không cho phép ta ra khỏi phòng suốt nhiều ngày qua?"

"Đúng vậy." Hắn thẳng thắn thừa nhận, cả người hơi ngả về sau tựa vào lưng ghế, hai tay khoanh trước ngực.

"Chắc hẳn ta không có khả năng từ chối yêu cầu của ngài." Tôi nói với vẻ chấp thuận. "Tuy nhiên, ta hy vọng ngài có thể đáp ứng một nguyện vọng nho nhỏ."

"Nói đi."

"Ngài thấy đấy, một cô gái xuất thân tầm thường như ta trước giờ chưa từng biết đến lối sống hào nhoáng, xa hoa của giới quý tộc, vậy nên khó tránh khỏi ngưỡng mộ và hiếu kỳ. Ta muốn trong mấy ngày cuối cùng ở đây có thể tự do khám phá lâu đài và trải nghiệm những thứ chỉ tồn tại ở giấc mơ của một người dân thường. Không tính là yêu cầu quá đáng chứ?"

Nhật Vũ ngoảnh đầu nhìn sang cô gái đứng cạnh, dường như dùng Ẩn âm trao đổi gì đó với nàng rồi mới đáp lời. "Được thôi. Hãy nhớ giao ước giữa chúng ta." Trước lúc rời đi còn không quên buông lại một câu uy hiếp. "Ta tin rằng ngươi không có gan giở trò sau lưng người đứng đầu vương quốc này."

Tôi giữ nguyên tư thế cúi chào, mắt nhìn chằm chằm mặt đất hồi lâu mới dám ngẩng lên, chợt bị bóng người lù lù đứng cạnh làm cho giật mình.

"Sao ngươi còn chưa đi?"

"Quốc vương lệnh cho thần ở lại chăm sóc ngài." Nàng ta hơi cúi đầu.

Hủy bỏ kết giới nhưng thay bằng người giám sát, quả nhiên là kẻ nham hiểm. Tôi thầm mắng trong đầu, ngoài mặt tỏ vẻ bình thản.

"Ngươi tên gì?"

"Thần tên Thùy Vân."

"Được. Từ giờ nhờ ngươi hướng dẫn thêm." Tôi gượng gạo nặn ra nụ cười hiền lành giả tạo.

"Thần không dám."

Nàng ta vẫn giữ thái độ cung kính nhưng nét mặt hoàn toàn hờ hững. Tôi hiểu rõ, Hoàng hậu trên danh nghĩa như mình trong mắt nàng chẳng có chút uy hiếp nào, thế nên cũng không so đo, chỉ cảm thấy không thoải mái vì bên cạnh tự dưng xuất hiện cặp mắt theo dõi mọi hành vi.

Có điều về sau, tôi nhanh chóng nhận ra ưu điểm khi ở cùng nàng ta, chính là giống như sở hữu chiếc thẻ bài ra vào khắp nơi. Nàng ta nói mình chỉ là một trong những người hầu thân cận của Quốc vương. Còn tôi thấy địa vị thực tế của nàng cao hơn nhiều, bởi nguyên nhân nào đó mà được Nhật Vũ rất tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Mỗi lần ra khỏi phòng, tôi đều phải mang mặt nạ chống phép Nhìn xuyên để đảm bảo mình không phải vị Hoàng hậu đang hấp hối trên giường, tiếp đến kín đáo tìm hiểu các lối đi và khó khăn nhất là học cách hóa giải kết giới. Kế hoạch từng chút một được hình thành chi tiết trong đầu. Tôi chỉ có một viên Huyết Ngọc. Tôi chỉ có duy nhất một cơ hội cứu lão Trần. Thế nên tôi không cho phép bất kỳ nguy cơ thất bại nào có thể xảy ra.

Đối phó với Thùy Vân không khó. Chút mê hương liều mạnh mà Thu Thủy bào chế sẽ khiến nàng ta ngủ mê mệt suốt hai ngày liền. Để đảm bảo không bị phát hiện, sau khi biến hình tôi vẫn cẩn thận duy trì ảo ảnh ở mỗi nơi mình đi qua, thuận lợi tránh khỏi tầm mắt của lính canh hoặc người hầu. Tôi giống như bóng ma lần theo con đường đã vạch sẵn trong đầu, lựa chọn những nơi không chứa kết giới quá phức tạp nằm ngoài khả năng. Tâm trạng tôi phấn khích với niềm tin rằng hết thảy đều đang diễn ra tốt đẹp. Phía trước là kết giới có thể vượt qua, đằng sau nó là lớp tường thành cuối cùng ngăn cách lâu đài với thế giới bên ngoài, và xung quanh toàn cây cỏ không một bóng người.

"Rất tốt." Tôi vui vẻ nhủ thầm, nhanh chóng lại gần kết giới bắt đầu niệm chú. Thế nhưng ngoài dự đoán, nó chẳng hề mở ra. Tôi cau mày thử thêm lần nữa. Kết quả vẫn y nguyên. Thật kỳ lạ, trước đó tôi đã vài lần hóa giải kết giới này mà chưa từng gặp thất bại. Nghi hoặc chạm vào nó để phân tích kết cấu, tôi mới ngạc nhiên phát hiện kết giới cũ đã bị thay thế bằng loại khác kiên cố hơn.

"Ngươi không làm gì được nó đâu." Giọng nói đột ngột vang lên khiến tôi sững sờ. "Nửa đêm trăng thanh gió mát, Hoàng hậu lại có nhã hứng biến thành người khác đi dạo một mình ở nơi vắng vẻ. Quả là một sở thích kỳ quặc."

Tay tôi run run hạ xuống rồi chần chừ xoay người. Cái cảm giác chột dạ khi bị bắt quả tang khiến tim đập mãnh liệt. Ánh mắt Nhật Vũ lạnh lùng xoáy vào tôi. Lần đầu tiên tôi thật sự sợ hãi khí thế hoàng gia uy nghiêm tản mát trên người hắn, như thể câu nói tiếp theo sẽ là phán tôi tội tử hình.

"Ta... ta lạc đường." Tôi cuống quýt giải thích bằng lý do mà chính bản thân cũng nhận thấy thật ngu xuẩn.

Hắn mím môi ném cho tôi cái nhìn sắc bén. Bình thường Nhật Vũ luôn ở trong Đông Nghi đài. Cho dù lâu đài Đông Nghi và Phượng Nghi cách nhau không xa lắm thì hắn vẫn chẳng mấy khi tới đây, cũng chẳng có việc gì để tới. Nay hắn đột nhiên xuất hiện là dấu hiệu cho thấy: tôi tiêu rồi.

Quả nhiên trán hắn đang nhăn lại. Tâm trí tôi xoay mòng mòng cố đào ra được lý do thích đáng hơn. Trước lúc tôi kịp mở miệng lần nữa, hắn bỗng quay người sang phải, phất tay để lộ chiếc lồng phép thuật nãy giờ ẩn trong kết giới vô hình.

Tôi trợn tròn mắt khi trông thấy Sói Tuyết, con vật mà tôi vẫn tưởng đang yên ổn ở nhà Thu Thủy. Hai chân trước của nó cào cào thanh chắn muốn thoát ra ngoài. Nhật Vũ nhìn tôi rồi quay sang nó, tia sáng từ đầu ngón tay chạm tới khiến chiếc lồng tiêu biến. Thế là trước sự ngỡ ngàng của cả hai, Sói Tuyết nhảy bổ về phía tôi không chút do dự. Ngay lập tức tôi dịch chuyển sang vị trí khác, đồng thời hoảng hốt kêu lên.

"Á. Con sói của ngài tấn công ta."

Cả người bất giác co lại vẻ sợ sệt.

Phản ứng của tôi khiến Sói Tuyết bối rối. Đôi tai nó dựng đứng, mắt tròn xoe nhìn tôi ngơ ngác.

"Ngài mau nhốt nó lại đi. Nó sẽ cắn chết ta mất." Tôi liên tục lùi về sau cách xa Sói Tuyết trong khi mắt vẫn không rời khỏi nó. Chân nó vừa tiến thêm một bước, tôi liền vội vàng kêu lên. "Đừng! Đừng tới đây!", cùng lúc dựng kết giới bảo vệ xung quanh.

Hiện tại tôi đang ở trong dáng vẻ và giọng nói của người khác. Thế nhưng ánh mắt phức tạp mà Nhật Vũ dùng để quan sát khiến tôi có cảm tưởng hắn đang lột trần từng lớp vỏ ngụy trang của mình. Bất đắc dĩ, tôi đành xin phép cáo lui trước.

"Khoan đã." Miệng hắn hơi nhếch lên, giọng điệu châm chọc. "Để bọn họ đi theo ngươi, phòng trường hợp ngươi lạc đường lần nữa."

Hai tên thị vệ vừa hiện hình, bước đến trước mặt tôi kính cẩn cúi chào.

"Tạ Quốc vương." Tôi nghiến răng nghiến lợi đáp trả rồi lập tức dịch chuyển rời khỏi. Bọn họ hộ tống tôi về tận phòng, không quên thiết lập kết giới như ban đầu. Sự thất vọng bao trùm trí óc làm tôi chán nản, nghĩ tới vở kịch đang diễn, bất chợt cảm thấy thật mệt mỏi.

Thực ra, tôi không muốn lừa dối hắn chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Hôm sau, Nhật Vũ xuất hiện trước cửa phòng từ sáng sớm, yêu cầu tôi nhanh chóng thay trang phục để cùng hắn ra ngoài. Tôi ngờ rằng hắn đang âm mưu chuyện gì đó, nhưng đương nhiên không có quyền kháng cự. Hai tên thị vệ biến mất mà chẳng biết có tàng hình đi theo hay không.

Chúng tôi di chuyển tới vùng đất cách lâu đài khá xa. Dân cư sống quanh đó thưa thớt, chỉ lác đác mấy ngôi nhà lọt thỏm giữa những đồi núi trập trùng. Trong tiềm thức của tôi gợi lên chút quen thuộc mơ hồ, như thể đã từng bắt gặp khung cảnh này.

Phía trước là tòa tháp cổ kính được xây bằng đá, trông có vẻ ngột ngạt kín bưng, thi thoảng mới thấy được vài ô cửa sổ nhỏ xíu. Dưới chân tháp nơi cổng vào có hai hàng lính canh với trang phục khác hẳn lính ở lâu đài. Càng tới gần, tôi càng cảm nhận rõ vẻ u ám kỳ dị quanh quẩn trong không khí, ngay cả vệ binh cũng mang nét mặt ủ ê, nặng nề. Bọn họ cúi rạp người khi chúng tôi đi ngang qua. Tôi im lặng theo sau Nhật Vũ tiến vào bên trong tòa tháp, đứng chờ hắn trao đổi mấy câu với thống lĩnh, trông thấy tên thống lĩnh dẫn mấy vệ binh xung quanh lũ lượt kéo nhau ra ngoài. Thoáng chốc chỉ còn trơ trọi hai người giữa căn phòng lớn.

"Đi theo ta."

Nhật Vũ vừa ra lệnh vừa chủ động tiến về phía trước. Chúng tôi lướt qua các gian phòng với nhiều lớp kết giới chằng chịt, mãi cho tới khi đến được phòng cuối cùng. Nó rất đặc biệt, được ngăn cách bằng lớp thủy tinh trong suốt không có cửa. Dưới tầng ánh sáng mờ mờ, tôi nhìn ra khoảng không trống rỗng kéo dài vô tận về sau, yên tĩnh tuyệt đối. Khung cảnh ấn tượng này đã đánh thức phần nào kí ức trong tôi, gợi mở vài chi tiết thoáng thấy qua giấc mộng. Tôi phát hiện, đây chính là Thủy Tinh Tháp nơi Huyền Điệp bị tống giam. Nó dùng để giam giữ tù nhân và thậm chí là hành hình.

Tòa tháp gồm ba tầng, mỗi tầng có một căn phòng thủy tinh chuyên dành cho những kẻ phạm trọng tội. Căn phòng ở tầng đầu tiên, hay chính là thứ đang hiện diện trước mắt tôi có tên gọi Không Gian Vô Tận, hình phạt trong nó là nhiễu loạn và giày vò ý thức con người. Tầng thứ hai có phòng Tra Tấn, gồm nhiều hình thức tra tấn thể xác khác nhau cho tới lúc nạn nhân chết đi, nghe nói vô cùng man rợ. Tầng trên cùng gần đỉnh tháp chỉ chứa một căn phòng duy nhất, nơi phạm nhân đau đớn tận xương tủy nếu bị thiêu bằng lửa Địa Ngục.

"Tại sao ngài đưa ta đến đây?" Tôi hồ nghi quay sang Nhật Vũ. Nhận thức về nơi mình đang đứng khiến lòng tôi dậy lên nỗi bất an. Thế nhưng hắn hoàn toàn tảng lờ câu hỏi, thay vào đó tập trung tinh thần hóa giải kết giới.

"Vào đi." Hắn ra lệnh sau khi kết thúc việc niệm chú.

"Không. Ta sẽ không di chuyển chừng nào ngài chưa đưa ra lời giải thích hợp lý." Tôi quả quyết.

Nhật Vũ chẳng thèm phí thời gian tranh luận thêm, trực tiếp dùng phép thuật điều khiển thân thể tôi bước về phía trước. Thoáng chốc tôi bị đẩy vào khoảng không gian tối om. Đứng bên ngoài còn thấy được chút ánh sáng le lói, còn trong đây tuyệt đối đen kịt. Chân tôi chậm rãi nhích từng bước nhỏ, tay giơ ra quờ quạng xung quanh như người mù dò dẫm tìm lối đi, tuyệt nhiên không chạm phải vật thể nào. Tôi chẳng dám chuyển động nhiều, ngay cả tiếng thở cũng trở nên khẽ khàng, cẩn trọng. Từ lúc biệt năng xuất hiện, trí óc tôi nhạy cảm hơn bao giờ hết. Hiện tại tôi cảm nhận ngoại lực ở khắp phía đang đồng thời tác động lên ý thức của mình, đem đến sự khủng hoảng mờ nhạt mà chính tôi cũng chẳng tài nào xác định nguyên do.

"Ngài đang ở đâu?" Tôi lo lắng lên tiếng, mắt cố đảo quanh tìm kiếm và hiển nhiên chỉ thấy được một mảnh đen mờ mịt. Nguồn linh lực bị khóa chặt trong cơ thể ngay từ đầu nên mọi phép thuật đều không thể vận dụng.

"Quốc vương? Ngài có nghe thấy giọng ta không?"

Tôi hoang mang đứng yên tại chỗ. Cánh tay bất chợt bị túm lấy, khoảnh khắc tiếp theo được đưa ra khỏi căn phòng quỷ quái. Luồng sáng đột ngột ùa vào khiến tôi phải nheo mắt thích ứng. Nhật Vũ vẫn không buông tay, ánh mắt hắn trở nên khác lạ. Tôi chưa kịp mở miệng thắc mắc, mặt nạ đang đeo bỗng dưng bị hắn giật phăng ra khiến tôi sửng sốt, ngây người tại chỗ.

"Ngài làm gì vậy?"

Giọng tôi hơi nóng nảy, chân luống cuống lùi về sau. Nhật Vũ bất ngờ kéo mạnh để cả người tôi ngả về trước, được hắn quàng tay ôm lấy. Trong một giây yên tĩnh, tôi chợt phát hiện giọng nói của mình đã thay đổi, trở về giọng nguyên bản ban đầu. Miệng bất giác thì thào.

"Căn phòng kia..."

"Không gian khóa phép thuật." Hắn tiếp lời. "Mọi phép thuật trong đó đều bị vô hiệu."

Hay nói cách khác, mặt nạ ngụy trang của tôi rơi xuống rồi, phơi bày bộ mặt của một kẻ dối trá.

Người tôi cứng đờ, đầu không dám ngẩng lên đối diện hắn. Cánh tay hắn bỗng siết chặt hơn, đồng thời cằm tựa lên đỉnh đầu tôi, giọng nói dịu đi. "Ta vẫn luôn tìm ngươi khắp nơi, ai ngờ ngươi ở ngay bên cạnh. Thế nào? Chẳng phải ngươi nên cho ta một lời giải thích sao?"

Tôi hít thật sâu rồi đẩy mạnh hắn ra, lúng búng che đậy sự bối rối.

"Xin lỗi. Ta không biết phải đối diện với ngài thế nào. Ngài biết đấy, thân phận của ngài là điều ta chưa từng nghĩ tới. Chúng ta lại bị đặt trong mối quan hệ khó xử khác hẳn trước kia, khi mà cuộc hôn nhân bất đắc dĩ chỉ là giao ước giữa hai người lớn với nhau, càng khiến ta muốn trốn tránh ngài theo bản năng."

Sự tỉnh táo ép tôi phải phân tích tình thế của mình hiện tại, đồng thời tự hỏi: hắn biết đến đâu rồi? Liệu hắn có phát hiện tôi vốn dĩ không phải con gái thần y? Không phải người được đính ước với hắn? Hồi chúng tôi cùng theo học Trịnh Hùng, lão nghiêm khắc đặt ra quy tắc: ở đây chỉ tồn tại hai mối quan hệ, một là thầy trò, hai là bạn học, mọi địa vị xã hội khác đều không tính đến và không được phép nhắc tới. Vì vậy, rất có thể Nhật Vũ chẳng biết gì về tôi cũng như tôi không hiểu gì về hắn.

Hiển nhiên đấy là điều tôi hy vọng, bởi một khi chuyện Hoàng hậu giả mạo bị phát giác, đón chờ tôi và cha con Thu Thủy chính là tử hình.

Nghe tôi nói xong, Nhật Vũ vươn tay nắm lấy cằm tôi khẽ nâng lên, để mặt tôi đối diện với hắn. Tròng mắt nâu thẫm ương ngạnh nhìn thẳng như muốn xuyên qua lớp ngụy trang chiếu sâu vào từng ngóc ngách suy nghĩ.

"Đấy không phải lý do thật sự." Hắn nghiến răng vạch trần. Ngón tay bóp mạnh làm tôi nhói đau.

"Ngài có muốn một lời giải thích nghe có vẻ hợp lý không?" Tôi dửng dưng đáp trả.

Hai người yên lặng giằng co bằng ánh mắt, cuối cùng hắn buông cằm tôi ra, lạnh nhạt bảo. "Nếu ngươi định thay bằng lời nói dối khác thì tốt nhất đừng nói gì cả. Mọi chuyện ta sẽ tự tìm hiểu."

Thế rồi chúng tôi trở về như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhật Vũ đồng ý hủy bỏ kết giới để tôi có thể ra ngoài bất cứ khi nào, với điều kiện tôi phải đeo mặt nạ và được hộ tống bởi hai tên thị vệ. Nói trắng ra là hắn chưa chịu thu hồi lệnh giám sát. Đồng thời, tin đồn Hoàng hậu bệnh nặng khó qua khỏi nay đã biến thành bệnh tình đang dần khởi sắc, và tôi vẫn phải sắm cái vai hữu danh vô thực ấy, chẳng biết bao giờ mới được giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Nhật Vũ chuyển nơi ở về lâu đài Phượng Nghi. Phòng ngủ của hắn cách tôi không xa lắm. Những lúc không bận chuyện triều chính, hắn sẽ ghé qua đưa tôi đi thăm thú vài nơi trong lâu đài hoặc đơn giản cùng nhau dùng bữa. Tôi từng nghĩ, được ở bên hắn trải qua những ngày tháng yên bình như thế này cũng thật tốt. Có điều sự lo lắng không cho phép tôi hưởng thụ một cách ích kỉ. Đợi mãi chẳng thấy hắn đả động tới thỏa thuận lúc trước, tôi đành lựa lời chất vấn.

"Ngài có ý gì khi đột nhiên thay đổi tin đồn về bệnh tình của ta? Chẳng phải chúng ta đã thống nhất lấy nó làm nguyên do để ta rời bỏ Hậu vị sao?"

Nhật Vũ đứng giữa hai kệ sách, ngẩng đầu đọc tiêu đề của mấy cuốn trên giá cao, trả lời với vẻ chẳng mấy quan tâm. "Ta đã có quyết định khác. Ngươi không cần rời đi nữa."

"Nhưng ta không muốn ở lại." Tôi buột miệng thốt lên, thấy cánh tay hắn đột ngột ngừng giữa không trung thì hơi do dự hạ âm giọng. "Ta nghĩ cứ làm theo kế hoạch ban đầu là tốt nhất. Ngài từng bảo muốn dành ngôi vị cao quý ấy cho người phù hợp. Đằng nào nó cũng không thuộc về ta, ta không ngại việc từ bỏ càng sớm càng tốt."

Nhật Vũ lấy xuống một quyển sách khá dày, cầm trong tay rồi quay lưng đi thẳng, vừa đi vừa nói. "Đúng là vị trí ấy đã có chủ nhân, người mà ta lựa chọn. Nhưng trước khi đến thời điểm thích hợp ngươi vẫn phải ở đây."

Tôi vội vàng đuổi theo hắn. "Khi nào là thời điểm thích hợp?"

"Chuyện đấy ngươi không cần quan tâm."

Câu trả lời vô trách nhiệm của hắn khiến tôi tức nghẹn họng.

Mấy ngày liền tiếp theo Nhật Vũ không đến tìm tôi nữa, thay vào đó tôi nhận được thư của Lâm Khánh, mà đúng ra là Nhật Khánh, với nội dung hẹn gặp mặt. Thực tế hắn đã gửi hai bức thư khác trước đấy, nhưng vì tôi sử dụng nước hoa che giấu mùi nên Thiên di không đánh hơi được, nay thân phận bại lộ, thư mới đến tay.

Tại thời điểm Nhật Vũ đang ở điện Khôi Vĩ của Đông Nghi đài nghị sự cùng triều thần, tôi tiến vào Tàng Thư Các, lệnh cho hai tên thị vệ canh gác ngoài cửa. Nhật Khánh đã đợi sẵn bên trong và thiết lập kết giới bảo đảm sự bí mật của cuộc trò chuyện. Trước hắn là Đại hoàng tử, nay trở thành Thân vương. Lâm Khánh có lẽ là tên giả hắn lấy theo họ mẹ. Chính tôi cũng thường giấu giếm thân phận của mình nên tôi rất thông cảm với sự che giấu của người khác.

"Tại sao ngươi trở thành Hoàng hậu? Ta biết ngươi là con gái nguyên Thượng quân, không phải vị hôn thê được chỉ định trong di chiếu." Hắn không ngần ngại vạch trần tôi ngay từ đầu, liếc thấy vẻ mặt cảnh giác của tôi thì dịu giọng trấn an. "Đừng lo. Ta sẽ không làm hại ngươi. Ta chỉ muốn biết rõ sự việc mà thôi. Vốn dĩ ta không quan tâm người hắn cưới là ai, nhưng khi biết Thiên di xác định vị trí của ngươi trong Phượng Nghi đài thì quả thực vô cùng kinh ngạc."

Tôi ngập ngừng đáp. "Ta bị lừa. Người có hôn ước vốn dĩ là bạn của ta. Nàng ấy không muốn kết hôn với người mình chẳng quen biết nên lừa ta thay thế."

"Là ai? Ta sẽ tìm ra bằng được." Nhật Khánh bất ngờ lớn giọng.

Lần đầu tiên thấy biểu cảm tức giận trên khuôn mặt hắn khiến tôi hơi hoảng hốt, vội vã can ngăn. "Không. Nàng ấy từng có ơn với ta. Ngươi đừng động đến nàng. Một khi việc tráo người bị phát hiện thì cả hai chúng ta đều biến thành tội nhân. Hiện giờ ta chỉ mong có thể thoát khỏi nơi này, ngoài ra không cần gì khác."

"Ta sẽ giúp ngươi." Hắn quả quyết nhanh chóng, gần như chưa kịp suy nghĩ.

Tôi có phần ngỡ ngàng. "Ta rất cảm kích, nhưng ngươi phải biết đây là hành vi có tính mạo hiểm cao. Ngay cả khi ngươi là Thân vương cũng không tránh khỏi sự trừng phạt nếu bị phát hiện. Một mình ta có thể giải quyết được. Ta không muốn kéo ngươi vào rắc rối."

"Ta sai người tìm hiểu rồi. Hắn đã tăng cường nhiều lớp kết giới kiên cố quanh lâu đài và huy động thêm lính canh gác. Một mình ngươi không đối phó được đâu. Hãy tin ở ta. Ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi mà không phát sinh vấn đề gì."

"Thế nhưng..."

"Ngươi đừng quá lo lắng." Hắn ngắt lời. "Ta tự biết chừng mực."

Trước vẻ kiên định của hắn, tôi đành ái ngại gật đầu.

"Tên kia... có làm gì ngươi không?" Nhật Khánh hơi ngập ngừng. Mối quan hệ giữa hắn và Nhật Vũ không tốt là chuyện hầu hết mọi người đều biết, đồng thời cảm thấy dễ hiểu. Tuy thế, tôi thực lòng không hy vọng sự bất hòa giữa hai người họ ngày một tồi tệ thêm.

"Ta ổn." Tôi thành thật đáp. "Ta và Quốc vương quen biết nhau từ trước, có thể coi là bạn học. Vậy nên hắn chưa từng làm gì quá đáng với ta."

"Bạn học?" Nhật Khánh chau mày. "Chẳng phải lão già đó không dạy hai người cùng lúc sao?"

"À, xem như ta là trường hợp đặc biệt đi. Ở đây quá lâu sẽ khiến thị vệ nghi ngờ. Ta xin cáo từ trước, ngươi hãy đợi một lúc rồi ra sau."

"Được. An tâm chờ tin tức của ta."

Tôi đeo mặt nạ lên, cầm cuốn sách lịch sử trên tay thong dong trở về phòng. Khoảng thời gian kế tiếp Nhật Vũ vô cùng bận rộn. Thi thoảng hắn ghé qua chỗ tôi rồi vội vã lướt nhanh như một cơn gió. Còn tôi lại cực kỳ nhàn rỗi, những lúc không ở trong phòng tu luyện thì tung tăng ra ngoài đi dạo cùng Sói Tuyết. Nhật Vũ tình cờ gặp nó khi đến nhà lão Trịnh tìm tôi, thế là tiện tay xách đi luôn, bây giờ mới trao trả cho chủ cũ. Thái độ của Sói Tuyết với hắn dường như không hề thay đổi, luôn luôn là vẻ đối nghịch mà chính tôi cũng chẳng hiểu tại sao.

Một buổi chiều, khi đang cùng Sói Tuyết luyện phép Ảo ảnh ngoài hoa viên, tôi nhận được thư của Nhật Khánh. Hắn nghiêm túc thực hiện lời hứa của mình, mặc dù không đề cập kế hoạch chi tiết nhưng đảm bảo tôi chỉ cần phối hợp hành động là có thể thành công. Đọc xong bức thư tôi liền thiêu hủy ngay, trong đầu nửa tin nửa ngờ.

Đến đúng thời điểm định sẵn, hai tòa lâu đài rơi vào tình trạng hỗn loạn chưa từng có. Cả Quốc vương lẫn Hoàng hậu đều bị ám sát. Sự việc xảy ra ở Đông Nghi đài là chuyện sau này tôi mới biết, còn hiện tại, tôi chỉ lo uống thuốc biến hình để được Nhật Khánh mang đi giữa lúc rối ren, bỏ lại sau lưng căn phòng ngùn ngụt lửa cháy. Không ai nhận ra chúng tôi, cũng như chẳng có đội quân nào đuổi theo, quả thực là thuận lợi ngoài mong đợi.

Nhật Khánh ngỏ ý muốn đưa tôi về chỗ hắn nhưng tôi buộc phải từ chối. Tôi vẫn chưa hoàn thành vai trò của mình trong vở diễn, đồng thời không muốn kéo hắn vào sâu thêm. Vì vậy tôi thuyết phục hắn cho tôi chút thời gian nữa và sau đó cả hai sẽ gặp lại. Nhật Khánh đồng ý. Tôi biết hắn cũng có không ít phiền phức cần giải quyết sắp tới. Chúng tôi vội vã tạm biệt nhau rồi cùng biến mất, trả về con ngõ vắng vẻ từng đợt gió hiu hắt.

Tôi xuất hiện trước cửa nhà thần y Việt Thanh và được đón chào bằng khuôn mặt ngạc nhiên của ông. Không có thời gian để trình bày chi tiết, tôi lập tức nói vào trọng điểm.

"Ta vừa thoát khỏi Phượng Nghi đài cùng với viên ngọc đang ở trong người. Do gặp một số vấn đề ngoài dự tính nên bắt buộc phải thay đổi kế hoạch. Chúng ta cần mau chóng rời khỏi đây. Rất có thể binh lính đã bắt đầu truy tìm."

Đáp lại vẻ sốt sắng của tôi là ánh mắt đầy nghi hoặc.

"Ngươi đang nói gì vậy?"

Biểu cảm như không hiểu của thần y khiến tôi giật mình.

"Trở thành Hoàng hậu để lấy được Huyết ngọc, đây chẳng phải âm mưu của cha con ngài sao? Thu Thủy đã nói hết với ta trong thư và hướng dẫn ta thực hiện từng bước. Mà khoan, nàng ấy đâu?"

"Nó không có nhà một thời gian rồi. Ta không biết ngươi cũng tham dự vào chuyện này nên vẫn tưởng nó đang ở Phượng Nghi đài làm Hoàng hậu."

Khoảng im lặng ngắn ngủi trôi qua, cả hai cùng nhìn nhau sững sờ. Thần y cố lấy lại vẻ trấn tĩnh, rút ra bức thư niêm phong bằng chú Sở hữu, đưa cho tôi.

"Nó dặn ta chuyển đến tận tay ngươi trong lần gặp mặt tiếp theo."

Nàng vẫn luôn cẩn thận như vậy, tỉ mỉ dùng bùa chú để mình tôi mới có thể mở. Những dòng chữ viết vội nặng nề đập vào mắt tôi, kéo theo cảm giác thất vọng cùng hụt hẫng ùn ùn tràn về. Các ngón tay tôi run lẩy bẩy, vô thức siết chặt tờ giấy mỏng. Tôi lặng người đứng chôn chân tại chỗ. Từng cố gắng, từng mạo hiểm, để rồi cuối cùng phát hiện ra ngay từ đầu cơ sở hy vọng đã chẳng tồn tại.

Rốt cuộc, nỗ lực không vì gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Thu Thủy đã tạo khế ước giữa ta và nàng. Chỉ khi ta trao Huyết ngọc cho ngài, vị trí của nàng mới được tiết lộ." Tôi nói với thần y, đồng thời niệm chú lấy Huyết ngọc ra khỏi cơ thể đặt vào tay ông. Trên bức thư bắt đầu hiện lên dòng chữ mới. Từng bước đi đều được Thu Thủy tính toán kĩ lưỡng, cơ hồ mọi chuyện đều diễn ra theo mong muốn của nàng.

Lúc trước, chính miệng thần y tuyên bố tình trạng nguy kịch của lão Trần đã không còn khả năng xoay chuyển, nhưng Thu Thủy an ủi tôi rằng, vẫn còn cách cuối cùng là sử dụng thuật Di hồn nhập thể giống như với mẹ nàng. Quá trình khó nhất là đưa linh hồn dung nhập vào cơ thể ban đầu, điều mà ai cũng nghĩ trăm phần thất bại. Tuy nhiên, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều nếu thông qua nguồn năng lượng của Huyết ngọc, linh vật được biết đến với sức mạnh dẫn hồn. Thu Thủy thừa hiểu tôi sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để cứu lão Trần, cho dù phải liều lĩnh đắc tội hoàng gia.

Nhưng thực tế, ngay cả khi tách hồn, cơ thể lão vẫn chẳng phục hồi được nữa. Thuật Xóa ký ức một phần mà lão mạo hiểm áp vào bản thân đã gây ra hậu quả phản phệ trầm trọng. Rất hiếm người có năng lực hoặc có ý định sử dụng nó. Di chứng mà nó để lại đến giờ y học vẫn chưa có cách điều trị, đương nhiên cha con Thu Thủy cũng đành bó tay. Vì vậy, nàng đành xin lỗi tôi, điều duy nhất làm được là khiến lão tỉnh lại một lần và nhận lời ủy thác của lão trao cho tôi di vật.

Di vật đang ở chỗ nàng, muốn biết địa chỉ đến đó, tôi phải hoàn thành khế ước giao Huyết ngọc cho cha nàng. Quả thực nàng tương đối hiểu tính cách của tôi, do vậy mới có thể bắt tôi đi tới tận bước đường này.

"Theo yêu cầu của Thu Thủy, bây giờ ta sẽ một mình đi tìm nàng. Còn ngài hãy tranh thủ cứu vợ trước khi Hội Trị An ráo riết truy lùng viên ngọc mất tích." Tôi cất lá thư vào túi, chuẩn bị dịch chuyển.

"Không. Ta muốn gặp con bé bây giờ." Thần y lộ vẻ lo lắng.

"Nàng ấy nói sẽ đến tìm vợ chồng ngài sau khi phép Di hồn nhập thể thành công." Tôi cố thuyết phục.

"Ngay lúc này đây ta thật sự cần trông thấy nó." Thần y khăng khăng, đôi mày chau lại hằn nếp nhăn mờ trên trán. "Cách hành xử kỳ lạ của nó khiến lòng ta rất bất an."

Tôi biết ông sẽ không thay đổi quyết định nên chẳng cần phí thời gian đôi co thêm. Chúng tôi lập tức di chuyển theo phương hướng chỉ dẫn. Cảnh vật bên đường rất quen thuộc. Mãi sau tôi mới nhận ra, địa điểm là ngôi nhà hoang nằm ngay cạnh rừng thủy trúc. Lớp kết giới bao quanh nó rất mỏng và đầy kẽ hở, chứng tỏ pháp thuật của người tạo lập đã cực kỳ suy kiệt. Khắp nhà tràn ngập mùi nước hoa, là loại dùng để che giấu mùi con người khỏi khứu giác bén nhạy của Thiên di.

Sói Tuyết hếch mũi ngửi ngửi rồi dẫn tôi đi về phía căn phòng nơi tỏa ra mùi hương nồng nhất. Thu Thủy đang nằm trên chiếc giường đơn kê ở góc, các ngón tay nàng kẹp một bức thư đã niêm phong bằng bùa chú, lòng bàn tay kia bao lấy Tinh cầu tiên tri đã ngả màu xám ngắt. Khuôn mặt nàng trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt khô nẻ tựa hồ máu bên trong đều bị rút cạn. Cơ thể nàng lạnh ngắt chẳng khác gì xác chết và không biết đã đặt trong tư thế này bao lâu. Điều kỳ diệu hiếm hoi là nàng còn thở, hơi thở vô cùng yếu ớt.

Thần y lao vụt qua người tôi, luống cuống chộp lấy cổ tay nàng bắt mạch. Tôi cầm phong thư và Tinh cầu đứng một bên chờ đợi, kiên định nghĩ rằng, chỉ cần có ông ở đây, nàng sẽ không sao cả. Thế nhưng lần đầu tiên trong đời, tôi nhìn thấy trên khuôn mặt ông thứ biểu cảm gọi là tuyệt vọng. Vị y sư tài giỏi được mọi người tôn kính xưng tụng thần y, đã cứu sống biết bao bệnh nhân nhưng lại chẳng thể cứu nổi những người thân yêu nhất. Suy cho cùng, con người không phải đấng toàn năng.

"Độc rắn mắt trắng." Ông thì thào, hai tay thẫn thờ buông thõng xuống. Cái tên gợi mở đoạn ký ức khiến tôi bàng hoàng.

Có lần, Thu Thủy đang viết đơn thuốc cho một gia đình bị ngộ độc thì nhân tiện kể với tôi, cha nàng khám chữa bệnh khắp nơi nhưng ít ai biết sở trường của ông ấy là độc dược. Ông tìm hiểu vô số loại độc khác nhau, tập trung nhiều nhất vào độc rắn mắt trắng mà đến nay vẫn chưa ai giải được.

Người ta đồn rằng, đây là loài rắn bị nguyền rủa. Nọc độc của chúng mang theo lời nguyền ngấm vào máu nạn nhân, tức thì lan khắp cơ thể. Điểm khác biệt so với chất độc thông thường chính là, nó tác động mạnh tới thần trí và năng lực phép thuật thay vì thể xác, nguyên nhân có lẽ bởi ảnh hưởng của lời nguyền. Nó khiến bệnh nhân dần dần mất đi ý thức rồi cuối cùng rơi vào hôn mê, linh lực cũng bị rút cạn, cứ thế chết đi. Khoảng thời gian ủ bệnh tương đối lâu, mang theo sự đau đớn giày vò. Tôi không biết Thu Thủy trúng độc khi nào, chắc hẳn bản thân nàng đã phát hiện từ sớm nên mới tìm cách kéo tôi

vào cuộc để thay nàng giúp cha hoàn thành ước nguyện.

"Thu Thủy từng nói với ta, độc của rắn mắt trắng không có thuốc giải. Hiện tại hô hấp của nàng vẫn còn, nhưng có lẽ... có lẽ..." Tôi ngập ngừng, mấy chữ "chẳng bao giờ tỉnh lại được nữa" nghẹn ứ trong cổ họng không cách nào phát ra thành tiếng.

Tôi nhìn dáng vẻ suy sụp của thần y, yên lặng chờ ông quyết định. Ánh mắt buồn bã của ông dừng trên khuôn mặt Thu Thủy, hồi lâu vẫn không rời đi, như thể đây là lần đầu tiên ông nhìn con gái mình chăm chú đến thế.

"Cứu nó. Xin hãy giúp ta cứu nó!" Rốt cuộc ông cũng mở miệng.

Tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. "Ngài có cách giải độc?"

Ông lắc đầu. "Không hẳn là giải. Quả thực việc dùng thuốc không mấy tác dụng, nhưng do tính chất thiên về thuật pháp nên loại độc này có thể luân chuyển giữa hai người cùng huyết thống. Trước khi nó ngừng thở, ta sẽ dùng Vòng huyết tinh để chuyển toàn bộ chất độc sang người mình."

"Nhưng như thế ngài sẽ..."

"Phải. Ta sẽ chết. Nhưng đấy là cách duy nhất để cứu nó."

"Ngài đã suy nghĩ kĩ chưa? Còn vợ ngài thì sao? Ngài có thể cứu bà ấy trước. Dù gì đấy cũng là ước nguyện của ngài suốt bao năm qua."

"Không kịp nữa rồi. Ta chỉ có thể lựa chọn một người."

Tôi cụp mi mắt thở dài. "Thu Thủy từ nhỏ đã theo ngài học y, chắc hẳn cũng biết tới phương pháp kia. Thế nhưng khi biết mình trúng độc, nàng giấu ngài âm thầm sắp xếp tất cả, có lẽ vì không muốn ngài phải lựa chọn hoặc là sợ biết được sự lựa chọn ấy. Nếu ngài đã quyết định như thế thì ta tôn trọng ngài. Hãy nói cho ta biết cần làm những gì."

"Cảm ơn."

Ông cúi người, lấy các loại thuốc cần thiết từ trong túi Càn Khôn lần lượt đặt vào tay tôi, cẩn thận hướng dẫn cách sử dụng. Tiếp đến, ông biến ra chiếc giường đơn đặt song song với giường Thu Thủy, nằm ở tư thế tay chân duỗi thẳng, miệng nuốt vào một viên thuốc. Tôi đứng trên lối đi ngăn cách giữa hai chiếc giường thận trọng quan sát, còn Sói Tuyết nhận nhiệm vụ canh gác bên cửa.

Thần y nhắm mắt lại, bắt đầu niệm chú. Theo đó Vòng huyết tinh dần dần hình thành, là sợi dây trong suốt xuyên qua trái tim hai người tạo nên vòng tròn khép kín, nhìn kĩ mới thấy được làn khói mỏng đang chuyển động bên trong và cứ như thế tựa vòng tuần hoàn chảy mãi. Cứ cách nửa tiếng tôi lại cho mỗi người uống một viên thuốc. Trước đấy, tôi phải làm phép biến chúng thành dạng khí theo thất khiếu nhập vào cơ thể để được hấp thụ nhanh nhất. Thuốc cho Thu Thủy là thuốc ngừa độc, còn thuốc cho cha nàng thì trái ngược, thuốc tích độc. Quá trình tiếp diễn không ngừng nghỉ đến tận khi trời sáng mới kết thúc, chẳng biết đã qua bao lâu. Trên trán thần y lấm tấm mồ hôi, làn da chuyển sang tái nhợt cho thấy độc tính đã phát tác.

"Nó thế nào rồi?" Ông thều thào, ngực phập phồng lên xuống chứng tỏ việc hít thở đã trở nên khó khăn.

"Nét mặt có chút khởi sắc nhưng vẫn đang bất tỉnh." Tôi lo lắng nhìn hai người.

Thần y chống tay xuống giường, cố ngồi dậy, đôi môi nhịn đau mím chặt không phát ra thành tiếng. Tôi chạy lại đỡ ông sang giường Thu Thủy để ông bắt mạch lần nữa. Sau đấy ông lấy ra một viên thuốc, định niệm chú nhưng linh lực gần như đã cạn kiệt làm phép thuật thất bại, thuốc lăn xuống chiếu dừng bên cánh tay Thu Thủy. Tôi bèn giúp ông đưa thuốc vào cơ thể nàng.

"Chất độc được chuyển sang người thứ hai sẽ phát tác mạnh và lập tức tiến đến giai đoạn cuối cùng. Thời gian của ta sắp hết. Xin hãy giúp ta gọi nó tỉnh dậy. Đây là thời điểm nguy hiểm nhất và nếu nó buông xuôi thì sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa." Ông thở hổn hển, toàn thân run rẩy gồng mình vì đau đớn. "Bảo nó... chôn ta... ở..."

Tiếng nói đứt đoạn rồi ngừng hẳn. Đầu ông gục xuống bên giường. Các ngón tay chết lặng đặt trên mu bàn tay con gái ông, bên trong là viên ngọc ba màu giống hệt viên ngọc trên vòng đeo đầu của Thu Thủy.

Hóa ra chúng có một cặp.

Tôi không biết làm cách nào để đánh thức Thu Thủy. Nàng cứ an nhiên chìm trong giấc mộng của riêng mình, hết thảy mọi thứ xung quanh đều chẳng mảy may ảnh hưởng. Nàng tưởng rốt cuộc đã có thể vứt bỏ gánh nặng đeo đẳng suốt bao năm qua.

"Không. Dù có khiến ngươi đeo thêm một tảng đá nữa thì ta cũng phải kéo ngươi về thực tại." Tôi thầm xin lỗi nàng, trong đầu nhanh chóng tập trung tinh thần niệm chú.

Sau khi rời khỏi nhà lão Trịnh, tôi vẫn không ngừng luyện tập thuật Xuyên thấu dựa theo những tài liệu quý giá lão cất công sưu tập. Nhờ vậy, biệt năng của tôi đã đạt được bước tiến mới, không chỉ đọc suy nghĩ hiện tại của người khác mà còn có thể xâm nhập vào thần thức tìm về ký ức của người ấy trong trạng thái buông lỏng ít cảnh giác nhất: đang ngủ hoặc hôn mê. Tôi sử dụng năng lực này để biết suy nghĩ và cảm giác của Thu Thủy. Chỉ khi hiểu nàng, tôi mới có thể khơi dậy ý chí ham sống trong nàng.

Những biến cố lớn đi qua cuộc đời nàng đều liên quan tới người thân. Ban đầu là cái chết của cha mẹ nuôi, sau là sự xuất hiện của cha ruột và nguyên

nhân qua đời của mẹ đẻ. Trong khoảng thời gian rất dài nàng không thể xóa đi suy nghĩ mình từng là đứa trẻ bị vứt bỏ, cũng như cảm giác tội lỗi khi thấy cha nàng ngồi hàng giờ bên Quan Tài Băng trong sự cô độc. Nàng biết ngày mình sinh ra là ngày ông chịu đựng nỗi mất mát lớn nhất. Lúc biết mình trúng độc rắn mắt trắng, nàng thức cả đêm để suy đoán phản ứng của ông, là hy sinh bản thân để cứu nàng, hay chuẩn bị cho nàng một tang lễ trang trọng?

Cả hai đều thật khó chấp nhận. Cả hai đều khiến nàng đau lòng. Vậy thà rằng cứ để nàng một mình chịu đựng và giúp ông hoàn thành ước nguyện bao năm. Nhưng chất độc phát tác không cho nàng cơ hội thực hiện điều đó. Nàng đành lên kế hoạch tìm người khác thay thế, còn bản thân trốn tránh tại một ngôi nhà hoang, nửa tỉnh nửa mê lay lắt qua ngày. Trước khi toàn bộ ý thức biến mất, trong đầu nàng chỉ còn lại ý nghĩ: hy vọng bà ấy được hồi sinh thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tôi thừ người ngồi bên giường, mãi không thể mở lời. Ở giường bên cạnh, thần y đã chìm sâu vào hôn mê, tình trạng y hệt Thu Thủy khi nãy. Tôi do dự giây lát rồi một lần nữa thi triển phép thuật, đối tượng chuyển sang ông.

Thật khó có thể ngờ, Việt Thanh không chỉ đơn thuần là y sư bình thường, ông là người thừa kế của cả một gia tộc y sư lớn biến mất cách đây hơn trăm năm trong trận hỏa hoạn. Đó không phải tai nạn mà là vụ thảm sát. Ngọn lửa được lập thành ma trận, khống chế bằng phép thuật và chỉ có thể dùng thuật pháp để hóa giải. Khi ấy, Việt Thanh đang cùng vợ sang Nguyệt Hà quốc tìm cách chữa bệnh máu khó đông của bà nên vô tình tránh được kiếp nạn.

Thiên di bay mỏi cánh, vượt qua khoảng cách xa xôi giữa hai quốc gia mang đến cho ông lá thư cuối cùng, hay chính là di chúc của ông nội – người đứng đầu Phan gia, bảo rằng ông là hy vọng duy nhất của gia tộc, hãy dốc sức nối nghiệp, đừng nghĩ tới việc trả thù. Lúc Việt Thanh tức tốc trở về, đại gia tộc giàu có ngày nào nay chỉ còn là đống tro tàn vùi trong lòng đất, trải qua năm tháng, danh tiếng cũng chôn theo những nấm mồ. Thi thoảng mới có người ngẫu nhiên nhắc đến cùng niềm thương cảm vô hạn.

Bi kịch tiếp nối khi người vợ yêu quý qua đời vì mất máu quá nhiều, để lại đứa con đỏ hỏn mới sinh ra đã mồ côi mẹ. Trong chốc lát, gia đình tan vỡ, khát vọng sống cũng sụp đổ. Thứ níu kéo ông lại là lời trăn trối của vợ và cái chết bất minh của người thân, cả hai giúp ông khỏi buông xuôi. Đứa trẻ được gửi đến cặp vợ chồng từng chịu ơn của ông, trở thành con nuôi của họ, yên ổn lớn lên và tránh khỏi mối hận thù giữa hai gia tộc. Ông ý thức rõ, với tình cảnh hiện tại mình chẳng thể chăm sóc tốt cho nó, vậy hãy để nó ở lại, còn bản thân ông rời đi, bí mật điều tra thảm họa diệt tộc được dựng nên như một tai nạn.

Không ngoài dự đoán, kẻ có thể thực hiện và bưng bít thông tin chính là người đứng đầu một gia tộc lớn khác, mang tước vị Nam diệu và có mối thù hận sâu sắc với Phan Huy Lĩnh, ông nội của Phan Việt Thanh. Hóa ra, vụ thảm sát ấy là sự trả thù ác nghiệt, là quả báo mà Phan Huy Lĩnh phải chịu cho lỗi lầm năm xưa.

Khi Việt Thanh biết được sự thật, người đó đã chết và tước vị do con trưởng của ông ta thừa kế. Hai người khởi nguồn thù hận đã không còn nhưng ân oán vẫn truyền tiếp đến đời sau. Bọn họ không tha cho bất kỳ người nào của Phan gia và con cá lọt lưới là Phan Việt Thanh cũng chẳng có ý định bỏ qua cho bọn họ. Ông biết cứu người nhưng cũng biết giết người. Sau khoảng thời gian miệt mài nghiên cứu độc dược, ông bào chế ra một số chất độc với các loại đặc tính khác nhau, mang chúng thử nghiệm y thuật của nhiều y sư trong và ngoài vương quốc, cuối cùng lựa chọn ra hai loại phù hợp nhất, đáp ứng yêu cầu: phát tác lâu và chỉ mình ông mới có thể hóa giải.

Tuy nhiên, khi đã có trong tay công cụ báo thù cần thiết, ông lại bắt đầu băn khoăn. Ông muốn bọn họ phải trả giá cho cái chết của người trong gia tộc, nhưng vấn đề đặt ra là, "họ" bao gồm những ai? Khi mà kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện đã không còn tồn tại.

Rốt cuộc ông cũng có được câu trả lời, đó là khi thấy con gái mình ngồi khóc thảm thiết bên mộ của cha mẹ nuôi, dáng hình bơ vơ, nhỏ bé. Ông không muốn khiến những đứa trẻ khác giống như nó. Đôi tay của ông dùng để cứu người. Một khi giết người, máu tươi sẽ không thể gột sạch và chẳng còn cứu người được nữa.

Thế nhưng ông tình nguyện thu tay không có nghĩa là bọn họ sẽ tha mạng. Vì sự an toàn của Thu Thủy, ông trở nên cẩn trọng hơn bao giờ hết để tránh làm lộ thân phận. Ông dồn hết tâm trí vào việc trau dồi y thuật với hy vọng hồi sinh người vợ quá cố. Phương pháp Di hồn nhập thể cho người đã chết mới chỉ tồn tại trên sách vở mà chưa có ai thử nghiệm thành công, nhưng chỉ cần có chút hy vọng, ông vẫn hết sức tin tưởng. Kiên trì nỗ lực suốt trăm năm cuối cùng cũng đi được tới bước nhập hồn, chỉ còn thiếu một thứ duy nhất: vật trung gian có sức mạnh dẫn hồn, không gì ngoài Huyết ngọc của hoàng gia.

Vừa hay Quốc vương bị trúng độc, thứ độc kỳ lạ khiến bao nhiêu y sư trong Viện Y Dược đều bó tay, bất đắc dĩ phải mời vị thần y đang nổi danh trong dân chúng vào chữa trị. Có lẽ Quốc vương chẳng bao giờ ngờ tới, người giải độc cho mình cũng chính là người đã sắp đặt việc hạ độc, loại độc chỉ ông ta mới có thể hoá giải. Đây đích thực là âm mưu nhằm vào Huyết ngọc mà Việt Thanh khôn khéo thực hiện.

Khi xem bệnh cho Quốc vương, ông phát hiện sức khỏe của ngài đã vô cùng suy yếu kể từ trận chiến với Thân vương Nhật Tuấn, cho dù giải độc hoàn toàn cũng chỉ kéo dài sự sống thêm vài năm nữa. Do vậy, ông lấy ngôi vị Hoàng hậu làm điều kiện cùng ngài trao đổi, và Quốc vương đã đồng ý. Thực tế cả hai đều ngầm hiểu, ngôi vị ấy chẳng duy trì được bao lâu nếu sau lưng không có một thế lực lớn mạnh chống đỡ. Chẳng qua Quốc vương đã sai lầm

khi cho rằng thứ thần y cần đơn thuần là vinh hoa phú quý.

Bởi vì hôn ước có nhiều điểm không chắc chắn nên khế ước bọn họ lập ra là loại khế ước linh hoạt, quyền quyết định nằm trong tay Việt Thanh. Có thể thực tế xảy ra không trùng khớp tuyệt đối với điều khoản trong khế ước, nhưng chỉ cần Việt Thanh xác nhận hoàn thành, ràng buộc khế ước sẽ được cởi bỏ. Ông đã chờ đợi lâu như thế, tới lúc ước nguyện gần kề thì vận mệnh không thương tiếc buông đao chặt đứt hy vọng. Ông cay đắng thầm nghĩ, có lẽ đây là lời cảnh báo, là sự trừng phạt cho kẻ cố chấp đi ngược tự nhiên.

Tôi nói chuyện với Thu Thủy hồi lâu, giãi bày tâm tư của người cha mà trước giờ nàng vẫn không hiểu. Chẳng biết nàng nghe được tất cả hay chút ít mà vẫn một mực hôn mê không chịu tiếp nhận sự sống. Tôi thấy mình thật là một kẻ thuyết phục thất bại, nhưng không thể làm gì khác ngoài việc tiếp tục lải nhải.

"Ngươi biết không, cha ngươi quả thực là một kẻ cố chấp điên cuồng. Ông luôn tin rằng hồi sinh mẹ ngươi là việc mình có thể làm và nên làm, không chút băn khoăn hay do dự. Thế mà lần đầu tiên trong đời ông ân hận về sự cố chấp ấy của bản thân, đó là khi chứng kiến ngươi nằm trên chiếc giường này, trong trạng thái này, hấp hối và cô độc. Bệnh tình của ngươi giáng xuống đầu ông một cú đánh khiến ông tỉnh ngộ, giúp ông nhận ra mình tồi tệ thế nào khi hy sinh hạnh phúc của người hiện tại để đuổi theo con người trong quá khứ."

"Ban đầu, ông không đón nhận sự ra đời của ngươi, về sau ông cũng không dỗ dành, chiều chuộng ngươi như những người cha khác. Ông không giỏi bày tỏ cảm xúc. Thế nhưng ông đã quen với việc có một đứa con, quen ở bên nó, dạy dỗ nó và nhìn nó trưởng thành, sự quen thuộc chính ông cũng chẳng phát hiện. Rồi tới lúc sự quen thuộc ấy đột ngột mất đi, ông mới giật mình thức tỉnh. Ông muốn bù đắp cho ngươi, nhưng ngươi lại chẳng cho ông cơ hội nữa rồi."

"Thật ra, lúc ông quyết định lập Vòng huyết tinh cứu ngươi, ta hơi bất ngờ bởi ta vẫn cho rằng mẹ ngươi là người quan trọng nhất với ông ấy, vậy mà ông từ bỏ cơ hội cứu bà cũng như tương lai hai người ở bên nhau lần nữa. Ngươi thường cho rằng cha không yêu thương mình, ngươi chỉ là trách nhiệm đối với ông. Nhưng ngươi đã lầm, ngươi quá xem nhẹ vị trí của bản thân trong lòng ông. Nếu không phải người rất quan trọng với mình, ông sẽ không dùng quãng đời còn lại để đổi lấy tương lai cho người đó."

Tôi mở lòng bàn tay Thu Thủy ra, đặt viên ngọc ba màu vào trong rồi nắm lại. "Viên ngọc này giống hệt viên ngọc trên đầu ngươi, chúng từng đính trên cặp nhẫn của cha mẹ ngươi. Một viên mẹ tặng ngươi làm quà trưởng thành, viên kia cha ngươi để ngươi nắm giữ, về sau trao cho người phù hợp. Ông luôn cảm thấy mình nợ ngươi một gia đình trọn vẹn. Vì vậy, ông hy vọng sẽ có người thay ông mang đến cho ngươi điều ấy."

Thu Thủy vẫn nằm bất động như cũ nhưng đuôi mắt lặng lẽ chảy ra một giọt lệ. Nó chầm chậm lăn xuống, trượt qua lớp da trắng nhợt, thấm vào vỏ gối tạo thành vòng tròn ẩm ướt.

"Những gì cha mẹ làm cho ngươi đều là hy sinh tự nguyện. Ngươi hiểu bản chất của hai từ "tự nguyện" chứ? Chính là không muốn đối phương cảm thấy mắc nợ. Đương nhiên ngươi có thể thấy mắc nợ và biết ơn họ, nhưng đừng vì thế mà biến sự hy sinh thành vô nghĩa. Dẫu ngươi không chấp nhận sự đánh đổi của cha ngươi thì thời gian vẫn chẳng thể quay ngược lần nữa."

"Trước khi chết ông ấy có hai nguyện vọng: một là được mai táng cùng mẹ ngươi, hai là ngươi thừa kế y thuật của gia tộc, không để chúng thất truyền. Thu Thủy, ngươi là người duy nhất có thể giúp ông hoàn thành di nguyện."

Những gì cần nói tôi đều đã nói hết. Không gian tĩnh mịch một cách đáng sợ. Ba người bất động tại chỗ, dựng nên bức tranh nhuốm màu u uất. Thế rồi, ngón tay mà tôi đang chạm vào khẽ động đậy, mi mắt của người nằm trên giường rung rung. Tôi gần như nín thở chờ đợi. Đôi mắt Thu Thủy chầm chậm mở ra, đỏ hoe và ầng ậng nước.

"Tỉnh lại là tốt. Tỉnh lại là tốt rồi." Tôi mừng rỡ liên tục cảm thán. Nàng mở miệng muốn nói nhưng âm thanh phát ra khàn khàn không rõ. Tôi liền biến ra cốc nước đưa cho nàng. Thu Thủy ngồi dậy uống liên tiếp mấy ngụm, giọng nói đã được thông suốt.

"Cha ta đâu?"

Nàng hướng theo tầm mắt tôi, lảo đảo bước sang giường bên. Ngón tay đặt trước mũi ông kiểm tra hơi thở rồi run lẩy bẩy chạm vào cổ tay bắt mạch.

"Ông ấy đi rồi." Nàng thì thào với ánh mắt trống rỗng. Đôi chân khuỵu xuống, quỳ trên mặt đất, đầu ủ rũ gục bên giường như ngọn cỏ bị quật ngã. Nước mắt nàng trào ra, đưa tiễn linh hồn ông trong tiếng khóc nức nở. Tôi quàng tay qua vai nàng, vỗ nhẹ an ủi. Nàng ngẩng đầu nhìn tôi rồi nghẹn ngào lặp đi lặp lại. "Xin lỗi... Xin lỗi ngươi. Ta thật vô dụng."

Tôi lắc đầu muốn cất lời trấn an nàng, nhưng cổ họng nghẹn đắng không phát ra thành tiếng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi vỏ bọc bình tĩnh bị phá vỡ. Tôi gục đầu vào vai nàng rồi cả hai òa khóc như những đứa trẻ bị bỏ rơi.

Phải. Họ đi rồi. Những người thân yêu đều bỏ chúng tôi mà đi.

Đoạn đường của bọn họ đã kết thúc nhưng con đường của hai chúng tôi còn kéo dài, không thể vì sự dừng lại của ai đó mà chặt đứt lối đi của chính mình. Suy cho cùng, số mệnh mỗi người là riêng biệt.

Thu Thủy ở lại cùng cha nàng trong căn nhà hoang vắng, hồi tưởng những mảng ký ức xưa cũ. Còn tôi đi viếng thăm lão Trần. Trước lúc bước khỏi cửa, tôi ngần ngừ quay đầu thú nhận.

"Thật ra ta đã nói dối về một trong hai di nguyện của cha ngươi. Ông ấy không cần ngươi thừa kế gia nghiệp, chỉ mong ngươi tìm được người đáng tin cậy, có thể cho ngươi một gia đình và sống vui vẻ."

"Ta hiểu. Tự ta muốn trở thành y sư giống như ông. Cha ta là người mà ta luôn ngưỡng mộ."

"Vậy chúc ngươi may mắn. Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Tôi cẩn thận bọc Tinh cầu của lão Trần trong mấy lớp vải rồi mang theo Sói Tuyết đến nghĩa trang. Xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng gió vọng lại bên tai, cô tịch và não nề. Lòng tôi trĩu xuống, tay biến ra nhánh thủy trúc non đặt trước mộ phần. Lão bảo lão thích mùi hương này. Nó giống như lão, sống một cuộc đời trầm lặng không ai biết tới.

Tôi cứ thế yên tĩnh quỳ trước mộ, trong đầu trống rỗng, mắt đờ đẫn nhìn thẳng phía trước. Chẳng biết đã qua bao lâu, Sói Tuyết đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh tôi bỗng nhiên bật dậy, cảnh giác dỏng tai nghe ngóng. Kế tiếp bóng người hiện ra ngay sau lưng. Tôi ngoảnh đầu, giật mình nhìn lên rồi thong thả đứng thẳng chân, nhếch môi cười nhạt.

"Quả nhiên, phép Tàng hình của ta chưa từng qua nổi mắt ngài nhưng phép Tàng hình của ngài luôn đánh lừa được ta. Ngài đi theo ta bao lâu rồi?"

"Từ lúc ngươi cùng người đàn ông kia đi tìm con gái ông ta."

Nhật Vũ không khoác trên người trang phục dành cho Quốc vương mà chỉ mặc bộ đồ đen đơn giản như trước kia. Nhưng tôi biết rõ, Nhật Vũ của trước kia sẽ không bao giờ trở lại.

"Nhanh thật đấy. Ta còn tưởng mình sẽ trốn được thêm một thời gian nữa. Ngài phát hiện ra ta nhưng không lập tức bắt về, hẳn là muốn âm thầm theo dõi tìm hiểu mục đích của ta. Hiện giờ ta đã có thể nói cho ngài biết toàn bộ sự thật. Năm xưa, thần y Việt Thanh đồng ý cứu cha ngài với điều kiện, lúc Tân vương lên ngôi thì con gái ông ấy cũng được lập làm Hoàng hậu, chỉ với khát vọng duy nhất là có được Huyết ngọc hồi sinh người đã chết. Hôn lễ và ngôi vị chẳng qua để che giấu mục đích thật sự. Tuy nhiên, trước ngày thành hôn con gái ông bị trúng độc, đành nhờ ta làm người thay thế. Ta không phản đối vì tưởng rằng Huyết ngọc là chìa khóa cứu người thân của mình. Có điều kết cục như ngài thấy đấy, bản thân vẫn không đủ năng lực xoay chuyển vận mệnh của người khác. Nay ta trả lại linh vật vẹn toàn cho ngài."

Tôi niệm chú lấy viên ngọc ra khỏi cơ thể, đặt trong lòng bàn tay, trịnh trọng nâng lên. Hắn không nhận mà chỉ lạnh lùng nhìn tôi. Tôi chìa tay mãi cũng mỏi, đành tạm hạ xuống, bất đắc dĩ nói. "Chẳng ai biết trước nếu sử dụng năng lượng của viên ngọc này để dẫn hồn, nó có còn là viên ngọc ban đầu hay không, có mất đi linh khí hay không. Tuy vậy ta vẫn sẽ lựa chọn dùng nó để cứu người. Còn ngài, liệu có cho phép ta làm điều ấy?"

Hắn suy nghĩ giây lát mới đáp trả.

"Không."

Vừa thẳng thắn vừa dứt khoát.

"Ta hiểu." Tôi gật đầu. "Trên cương vị một Quốc vương, ngài đương nhiên không chấp nhận việc linh vật quốc gia bị tổn hại bởi kẻ vô danh nào khác. Thứ quan trọng với ta chưa chắc đã quan trọng với ngài và ngược lại. Đơn giản vì lập trường chúng ta khác nhau. Không thể chối bỏ sự thật rằng, ta đã lừa ngài, đã phạm phải tội lớn, hiện giờ ngài trừng phạt thế nào ta cũng đành chịu."

Tôi đặt Huyết ngọc vào lòng bàn tay hắn, lại thấy hắn niệm chú ép viên ngọc quay về cơ thể mình. Tôi nhíu mày không hiểu.

"Ngài có ý gì?"

Hắn thản nhiên đáp. "Để ngươi giữ nó."

"Tại sao?"

"Vì ngươi là Hoàng hậu."

"Ngài chơi trò gì thế? Ngài rõ ràng biết ta không phải."

"Phải hay không do ta quyết định."

Lời nói ngang ngược khiến tôi cứng họng. Hai tay Nhật Vũ đặt lên vai tôi, hắn ghé người cúi đầu xuống để trán chúng tôi chạm nhau. "Việc ngươi mạo

danh Hoàng hậu lấy trộm Huyết ngọc ta sẽ không truy cứu, cũng không buộc tội ngươi. Nhưng việc ngươi lừa dối ta, ta không thể tha thứ. Bây giờ theo ta trở về lâu đài."

Tôi bối rối đẩy hắn ra. "Để làm gì?"

"Chuộc tội." Hắn dửng dưng đáp trả.

Tôi ngớ người chốc lát rồi dùng ánh mắt chân thành, khẩn thiết nhất đối diện với hắn. "Người thân của ta vừa qua đời, mà ta không có cơ hội ở bên ông trong những giây phút cuối cùng. Di nguyện và một phần ký ức của ông ấy được phong ấn ở Tinh cầu này. Đó là cách ông chuyển tải những điều không thể trực tiếp nói với ta, ta phải dùng biệt năng của mình để hiểu được. Hiện tại, thuật Xuyên thấu của ta chưa đạt tới trình độ trông thấy ký ức được lưu trong hiện vật. Do vậy, xin hãy để ta tới nhà thầy Trịnh tu luyện thêm một thời gian. Sau khi biết được di nguyện và hoàn thành nó, ta sẽ chủ động quay về lâu đài."

Nhật Vũ quan sát tôi một hồi mới đưa ra quyết định. "Được. Ta chờ ngươi."

Phương điểu sải cánh đưa chúng tôi đến trước cổng nhà lão Trịnh rồi lững thững lui về phía sau. Thái độ của nó đối với tôi y hệt thái độ của Sói Tuyết với Nhật Vũ, mãi chẳng cải thiện chút nào. Nhận thấy hắn không có ý định vào chào hỏi lão Trịnh, tôi đan chéo tay trước ngực cúi đầu chào tạm biệt. "Hẹn gặp lại."

"Chờ đã!" Hắn bắt lấy cổ tay khi tôi vừa xoay người. "Ngươi và Hội Thiết Sát có quan hệ gì?"

Tôi ngạc nhiên. "Ngài quên rồi sao, bọn chúng muốn giết ta. Ngoài sự thù địch thì đâu còn quan hệ nào khác."

Hắn vẫn không buông tay mà nheo mắt vẻ nghi hoặc.

Tôi nghiêng đầu dò xét. "Tại sao ngài đột nhiên hỏi vậy?"

Hắn trầm ngâm một hồi mới lắc đầu. "Không có gì." Hơi hất cằm hàm ý bảo tôi vào.

"Kỳ quái." Tôi vừa đi vừa lẩm bẩm.

Sói Tuyết thấy tôi quá chậm chạp nên nhảy phốc về phía trước dẫn đường. Cửa phòng tôi đóng kín, bên trong không có gì thay đổi ngoài lớp bụi mờ phủ quanh đồ đạc, chứng tỏ lão Trịnh chẳng buồn ngó ngàng đến. Tôi dùng Tịnh chú tẩy sạch một lượt rồi đứng trước tủ quần áo, từ sâu trong góc mò ra chiếc hộp gỗ nhỏ. Nắp vừa mở, vật hình cầu đặt chính giữa liền hóa to trở về nguyên dạng Tinh cầu tiên tri, thứ mà tôi lấy ở bộ sưu tập Tinh cầu của mẹ. Sau khi thả nó vào túi Càn Khôn, tôi chạy quanh nhà tìm lão Trịnh. May thay lão đang khểnh chân nằm đọc sách trên giường thay vì lang bạt ở đâu đó, thật không uổng công tôi quay về. Nghe thấy tiếng bước chân, lão liếc mắt ra cửa chẳng buồn ngồi dậy.

"Đột nhiên nhớ tới lão già này chắc chắn vì có chuyện muốn hỏi. Nói đi, có việc gì?"

Tôi biến ra chiếc ghế ngồi bên giường, thẳng thắn đáp. "Con nhớ thầy từng nói, người sở hữu thuật Xuyên thấu có thể đọc suy nghĩ của người khác ở hiện tại, quá khứ hoặc ký ức lưu trong vật thể. Con muốn triệt để sử dụng biệt năng của mình. Xin thầy hãy giúp con phát triển nó tới mức cao nhất."

Quyển sách đang mở trượt tay rơi trúng mặt khiến lão giật mình. "Từ lúc nào con trở nên tham vọng giống thằng nhóc kia thế?" Lão đặt nó sang bên cạnh, lồm cồm ngồi dậy. "Lẽ nào vì di vật mà Trần Nam để lại? Con muốn biết ký ức của hắn?"

Tôi than thở. "Thầy Trịnh, trình độ nắm bắt tin tức của thầy thật khiến người ta phát hoảng."

"Ta sẽ coi đó là một lời khen." Lão nhún vai. "Con cũng biết ta luôn coi trọng những người có chí tiến thủ. Có điều năng lực của con quá mức đặc biệt, ta chỉ có thể giúp con góp nhặt chút tài liệu hạn chế, còn việc lĩnh hội được hay không phụ thuộc vào ý chí của con đến đâu. Dù thành công hay thất bại con cũng phải đón nhận."

"Con hiểu. Cảm ơn thầy."

Tôi trở về phòng lấy ra hai Tinh cầu đặt song song trước mặt. Kích thước của chúng giống hệt nhau nhưng kết cấu bên trong có phần khác biệt. Để ý kĩ tôi sẽ nhận ra được đâu là của lão Trần. Còn Tinh cầu kia, tôi cũng đã có suy đoán về chủ nhân của nó.

Ký ức mà tôi luôn kiếm tìm, quá khứ mà tôi luôn băn khoăn, rất có thể đều được cất giấu trong Tinh cầu này. Hiện giờ chỉ đợi những giấc mộng xuất lần nữa để chứng thực.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Nàng vì hắn mà quay lưng với gia đình. Nàng vì hắn sẵn sàng đối đầu với vương quốc. Nhưng thứ hắn muốn không phải thế này. Hắn muốn nàng có thể ngẩng cao đầu mà sống, thay vì cùng hắn chui lủi trong bóng tối.

Kết giới vô hình hắn tạo ra che giấu bọn họ khỏi những con mắt săn lùng của binh lính. Nhưng nó chẳng duy trì được lâu, cách mấy tiếng hắn phải dừng lại để khôi phục linh lực vừa tiêu hao. Bởi vậy, thứ hắn cần nhất là sức mạnh, nguồn sức mạnh to lớn mà hắn biết cách có được nhanh chóng và dễ dàng.

"Là các ngươi ép ta." Hắn thầm nhủ, tự thuyết phục bản thân rũ sạch mọi cảm giác tội lỗi hay do dự.

Huyền Điệp không đọc được những ý nghĩ trong đầu hắn. Đôi mắt nàng mở to, con ngươi luôn trong sáng và lương thiện, đến mức hắn không nỡ để chúng bị vấy bẩn.

"Hiện giờ ta chỉ còn lại mình chàng." Nàng nắm chặt tay hắn, ánh mắt chân thành. "Nếu tương lai ta chết trước, ta sẽ ích kỉ không muốn tới một lúc nào đó chàng dần quên ta. Nếu chàng qua đời, ta cũng không thể sống nổi. Định mệnh đã đưa ta và chàng đến bên nhau. Ta hy vọng ngay cả cái chết cũng không thể chia lìa. Ước nguyện của ta là được nắm tay chàng đi đến cuối đời. Hải Phong, hãy cùng ta làm phép Cộng tử, hãy giúp ta hoàn thành ước nguyện duy nhất của mình."

"Được." Hắn khép hờ mi mắt hôn nhẹ lên trán nàng, khẽ thì thầm. "Mãi mãi... Ngay cả cả cái chết cũng không thể chia lìa."

Hình bóng bọn họ nhòe đi, chuyển sang không gian khác. Điện Khôi Vĩ nằm trong kết giới ẩn giấu khỏi con mắt đám người hầu bên ngoài. Người đội vương miện vàng bị cố định tại chỗ. Khuôn mặt ông ta đanh lại vì giận dữ, các cơ không thể chuyển động thành ra giữ nguyên ở một tư thế rất kỳ cục. Vị Quốc vương cao quý hiện giờ chỉ biết cau có và bất lực. Mọi biểu cảm bộc lộ qua ánh mắt.

Đối diện ông là người mặc áo choàng màu tím sẫm, thân hình cao lớn với kiếm Thương Hải đeo bên hông. Người đó dửng dưng đứng quan sát Quốc vương, lâu tới mức khiến ông ta tràn đầy nghi hoặc. Mãi sau hắn mới cất giọng trào phúng. "Ta đang tự hỏi, liệu có ai nhận thấy ta và ông có mấy phần giống nhau không nhỉ?"

Hài lòng nhìn vẻ kinh ngạc lộ rõ trong con mắt ông ta, hắn tiếp tục. "Chắc hẳn những con dân trung thành với ngài không bao giờ ngờ tới, vị vua đáng kính của bọn họ là một người cha sẵn sàng vì danh dự mà từ bỏ đứa con ruột của mình. Ông ta sợ một người mẹ Vô linh sẽ sinh ra một đứa trẻ Vô linh. Đứa con không có năng lực phép thuật là nỗi sỉ nhục đối với người coi trọng sức mạnh như ông ta, là vết nhơ không thể xóa mờ của hoàng thất. Vì vậy, ông ta quyết định giết đứa trẻ ngay khi nó đang thành hình."

Hắn ngừng lại, nhếch miệng cười châm biếm. Ánh mắt Quốc vương trở nên phức tạp rồi ảm đạm.

"Nếu người cha tự cho là khôn ngoan ấy biết được, về sau, đứa trẻ mà mình không cho phép chào đời lại trở thành kẻ có linh lực mạnh hơn ông ta gấp nhiều lần, chẳng biết có ân hận chút nào hay không? À, giả sử có đôi chút hối tiếc đi chăng nữa, ông ta vẫn sẽ vì một lời tiên tri mà lựa chọn giết đứa con đó, hết lần này qua lần khác. Khá khen cho một người cha gương mẫu vì đại nghĩa diệt thân. Thật đáng khâm phục làm sao."

Một tiếng "cha" trong miệng hắn cất lên đầy châm chọc và cay đắng. Hải Phong cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt giãy giụa của Quốc vương, niệm chú hóa giải phép thuật để ông ta được cử động nhưng vẫn khóa linh lực.

"Ngươi... thật sự là con trai ta?" Quốc vương ngập ngừng muốn xác minh.

"Không tin ư?" Hải Phong gằn giọng. "Lẽ nào ông chưa từng ép một người phụ nữ uống thuốc phá thai? Lẽ nào ông chưa từng phái người đến giết bà ấy?" Yết hầu hắn chuyển động lên xuống trong sự phẫn nộ đè nén. "Ta chưa bao giờ được nghe bà ấy kể về cha mình, mọi chuyện đều thông qua người khác. Mẹ ta cho rằng, thà để ta không có cha còn hơn biết được cha mình là một kẻ máu lạnh nhường nào. Nghĩ cũng phải, giữa chúng ta làm gì tồn tại thứ gọi là tình thân."

Quốc vương mấp máy môi muốn nói nhưng hồi lâu vẫn không phát thành tiếng. Có lẽ ông ta thật sự chẳng biết nói gì, hoặc đúng hơn là không biết ngụy biện thế nào để chắp vá mảnh quá khứ tội lỗi.

"Yên tâm. Ta sẽ không vạch trần điều mà ông luôn cố gắng che giấu bấy lâu, cũng chẳng thiết tha gì với mối quan hệ đáng nguyền rủa này. Nay ta đến chỉ vì muốn lấy từ ông một thứ."

"Ngươi muốn Huyền Long Ấn?" Quốc vương nhanh chóng khôi phục vẻ đạo mạo, uy nghiêm thường có. "Ta sẽ không giao nó cho ngươi. Ta sẽ không để lời tiên tri trở thành sự thật. Cho dù ngươi có phải con trai ta hay không, có phải Thượng quân kế nhiệm hay không."

Giọng điệu quả quyết của ông ta trong mắt hắn trở nên thật lố bịch.

"Nếu đánh đổi bằng tính mạng các con ông thì sao? Tuy chúng có cùng huyết thống với ta, ta cũng sẽ không vì thế mà nương tay."

"Ngươi điên rồi!" Quốc vương trợn mắt, khuôn mặt ông ta đỏ gay và lồng ngực phập phồng.

Hắn cười khùng khục. "Hiện tại ta rất tỉnh táo. Để trả thù cho mẹ ta, ta có thể giết ông trong chốc lát. Nhưng ta không làm vậy, ta muốn ông bị giày vò trong đau khổ, từng chút một cướp đi những thứ thuộc về ông. Địa vị, người thân và sức mạnh, tất cả mọi thứ. Phải rồi, sự tàn nhẫn của ta có khi được di truyền từ ông cũng nên." Hắn thỏa mãn nhìn khuôn mặt Quốc vương tím bầm giận dữ. "Có điều, thứ ta muốn không phải Huyền Long Ấn mà là vật khác ông có thể cho đi dễ dàng hơn."

"Ngươi muốn gì?" Quốc vương thận trọng hỏi.

Đúng lúc này khung cảnh chợt tan biến. Tôi bị đá ra khỏi giấc mơ, bò dậy từ trên mặt bàn cáu kỉnh nhìn người vừa đánh thức mình. Nhận ra đó là Nhật Vũ, tôi cố hết sức thu lại vẻ mặt không nên có, uể oải nói. "Quốc vương đến thật bất ngờ. Ta có cần hành lễ với ngài không?"

Hắn hỏi ngược lại. "Ngươi có muốn hành lễ không?"

Tôi nhận định đấy là sự ngầm cho phép nên vẫn ngồi nguyên trên ghế, đầu gục xuống nghiêng sang một bên, áp má lên cánh tay. "Ngài tìm ta có việc gì?"

Hy vọng không phải để điều tra việc tôi trốn khỏi Phượng Nghi đài lần trước.

"Ta đến đón ngươi." Hắn kéo ghế ngồi bên cạnh, nghiêm túc đáp.

Tôi ngẩng phắt đầu dậy. "Nhưng ta chưa tu luyện xong. Ngài cũng biết Xuyên thấu là thuật pháp cực kỳ, cực kỳ khó mà bỏ ra nhiều thời gian và công sức chưa chắc đã thành công. Hiện giờ ta chỉ muốn tập trung vào nó. Đấy là ưu tiên hàng đầu của ta."

"Ngươi có thể luyện tập trong lâu đài, không nhất thiết phải ở đây." Nhật Vũ thuyết phục. "Nếu cần, ngươi cũng có thể ra ngoài gặp thầy Trịnh bất cứ khi nào."

"Như thế rất bất tiện..."

"Ngươi không có quyền quyết định." Hắn ngắt lời. "Ta đợi đủ lâu rồi."

Nhớ đến tội trạng của mình, tôi đành ngậm miệng bất đắc dĩ gật đầu, tiếp theo cùng hắn đi từ biệt lão Trịnh và tất nhiên không quên đem theo đống sách quý giá lão cho mượn. Dễ dàng tìm thấy lão ở phòng pha chế rượu. Lão nghe chúng tôi trình bày xong thì xua tay như đuổi ruồi, một câu lưu luyến giữ lại cũng chẳng thèm nói, thay vào đó bảo. "Mau đi đi. Đừng làm phiền ta."

Vậy là tôi nhanh chóng chuồn mất, tránh việc bị lão biến thành đối tượng thử nghiệm mấy ly rượu kinh khủng. Thực lòng tôi luôn nghĩ rằng tài thưởng rượu của lão chỉ lão mới dám ca tụng.

Lần này, tôi đàng hoàng bước vào lâu đài với tư cách khách mời của Quốc vương. Mới ngày đầu tiên đã nghe được tin tức trọng đại nhưng không gây bất ngờ mà ai ai cũng biết từ lâu: Hoàng hậu tạ thế trong vụ ám sát và tang lễ được cử hành ngay sau đó. Sự việc trên hẳn sẽ khiến không ít người vui sướng, tôi chắc mẩm trong đầu, đặc biệt với những gia tộc đang nhòm ngó Hậu vị bỏ trống. Thông qua quá trình điều tra, sát thủ được cho là thành viên của Hội Thiết Sát. Triều đình đã ban hành lệnh truy nã chính thức nhằm bắt giữ tất cả những người liên quan. Đây vốn không phải tổ chức hợp pháp nhưng bởi vụ ám sát vừa rồi mới bị truy lùng một cách công khai.

Thật ra, nếu tôi không phải người liên quan ắt hẳn cũng sẽ tin tưởng vào kết luận điều tra trên. Có điều trên thực tế, tôi chính là nạn nhân kiêm đồng chủ mưu của kế hoạch nên không thể không nghi ngờ cái cục diện nghe có vẻ phi lý hết sức. Do vậy, tôi tìm cách gây mê để thăm dò ký ức của một số hầu gái cùng thị vệ ở cả hai tòa lâu đài, phát hiện sự việc diễn ra phức tạp hơn mình tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49

Quốc vương và Hoàng hậu bị ám sát đồng thời, điều mà tôi tin chắc rằng không phải sự trùng hợp ngẫu nhiên. Đây là bề nổi dưới con mắt mọi người nhưng mục đích thực sự chỉ kẻ trong cuộc mới hiểu được. Về phần tôi, thực chất là vở kịch nhằm thoát khỏi lâu đài. Về phần Nhật Vũ, chẳng biết đám sát thủ có ý định giết hắn hay không, nhưng cuối cùng thứ mất đi không phải tính mạng của hắn mà là thanh kiếm cực kỳ quan trọng, kiếm Thương Hải. Đồng thời có một điểm tương đối đáng chú ý, chính là khả năng lớn Nhật Khánh hợp tác với Hội Thiết Sát để dàn xếp vụ việc. Trong khi những tên kia bị lần ra dấu vết thì hắn tuyệt nhiên không để lộ chút sơ hở nào, từ đầu chí cuối vô cùng kín kẽ.

Tôi thầm thán phục, quả là một nhân vật nguy trang xuất sắc.

Nhận thức rõ mọi chuyện khiến tôi đâm ra lo ngại về đánh giá của Nhật Vũ với mình. Hắn từng dò hỏi cách thức tôi đánh lừa đám thị vệ trốn khỏi lâu đài. Đương nhiên tôi không thể bán đứng Nhật Khánh, chỉ bảo rằng nhờ sự giúp đỡ của một người bạn. Khi ấy hắn mím môi im lặng không cố hỏi thêm, vẫn luôn như thế, chưa từng ép tôi nói điều mình muốn che giấu, một mặt tỏ ra thỏa hiệp còn mặt sau âm thầm điều tra tất cả. Có khả năng lớn hắn sẽ cho rằng, tôi thông đồng với Hội Thiết Sát bày ra màn kịch một mũi tên trúng hai đích. Rõ ràng đây là tổ chức hoạt động dựa trên lợi ích về tiền bạc. Tiền có thể biến chúng tôi thành đồng minh hoặc kẻ thù.

Càng nghĩ càng buồn phiền, tôi mang tâm trạng xẹp lép như quả bóng xì hơi đi đi lại lại trong phòng. Sói Tuyết ban đầu còn tò mò ngoảnh sang bên nọ bên kia theo sự chuyển động của tôi, sau chóng mặt quá, phẩy đuôi nhảy tót ra ngoài lẩn vào bụi cây mất dạng.

Qua ô cửa sổ bóng tối đã lan tràn. Tôi gác đôi chân mỏi nhừ lên ghế, trong đầu vừa suy nghĩ thông suốt. Tôi cần giải thích với hắn, cần cứu vớt hình tướng sứt mẻ của mình trong tâm trí hắn, cho dù không khiến nó hoàn hảo thì cũng phải lành lặn đôi chút. Quyết định xong, tôi đứng trước gương chỉnh

sửa trang phục gọn gàng rồi tự tin bước ra ngoài, theo lời chỉ dẫn của hầu gái một mình tiến về phía hồ Vọng Dương.

Nó nằm trên khu đất phân cách giữa hai tòa lâu đài, bao phủ xung quanh bởi cây cối rậm rạp. Mặt hồ không quá rộng, bên bờ trải thảm cỏ dày, lác đác mấy gốc cây thấp tè với tán lá chụm lại thành những khoảng sum sê. Đằng sau là các bụi rậm chen chúc như những khối đen lụp xụp ẩn mình trong đêm.

Tôi đảo mắt quanh bờ hồ tìm kiếm, nhanh chóng bắt gặp bóng người ngồi dưới gốc cây phía xa. Trăng đêm nay rất sáng. Ánh sáng bạc trườn qua kẽ lá chảy xuống mái tóc, vẽ ra các đường nét trên khuôn mặt người ấy. Không phải một, mà là hai người.

Thùy Vân ngồi tựa lưng vào gốc cây, đôi chân thoải mái duỗi thẳng để lớp váy dài trùm lên thảm cỏ. Nhật Vũ vẫn mặc nguyên áo bào in chìm hình rồng dành cho Quốc vương, nằm gối đầu lên đùi nàng. Hai tay hắn đan vào nhau đặt trên bụng, mi mắt khép hờ dường như đang ngủ, từ tinh thần đến thể xác đều thả lỏng.

Một Nhật Vũ không tỏ ra mạnh mẽ, một Nhật Vũ không tỏ ra kiêu ngạo, một Nhật Vũ không chất chứa trong đầu đầy toan tính cùng ánh mắt thăm dò kẻ khác. Thay vào đó là dáng vẻ hiền lành vô tư như những đứa trẻ đơn thuần, có thể phơi bày bộ dạng mềm yếu nhất trước người mà chúng tin tưởng.

Đây là Nhật Vũ tôi chưa từng hay biết.

Lúc này, hắn đã thu lại vỏ bọc hoàn hảo của mình, thứ mà hắn luôn biểu lộ trước mặt tôi và bao kẻ khác. Vì hắn từng bảo vệ tôi, bao dung tôi, nên tôi tưởng rằng mình đối với hắn có chút gì đấy đặc biệt. Đến nay mới phát hiện ra, chút cảm giác đó chẳng là gì so với sự gắn bó cùng người kia.

Hình bóng họ chìm giữa những mảng sáng tối như được đóng khung trong một bức tranh hoàn mỹ. Còn tôi chỉ là vị khán giả đứng ngoài thưởng thức, không dám tiến gần, ngay cả mục đích ban đầu cũng quên mất. Thùy Vân cảm nhận được sự tồn tại của tôi. Nàng đánh mắt sang phía này, nhìn trong chốc lát rồi bình thản quay đi không buồn để ý. Tôi từ từ lùi ra sau bụi cây, dùng thuật Dịch chuyển lặng lẽ rời khỏi.

Đêm ấy tôi lăn qua lăn lại trên giường mãi không ngủ được, đành vắt tay lên trán nằm suy nghĩ, càng nghĩ càng mất ngủ. Lấy từ trong túi Càn Khôn viên dạ minh châu nhỏ, tôi che bớt ánh sáng tránh bị chói mắt, vừa đủ để phân biệt đồ vật. Cổ họng hơi khát. Tôi mò mẫm rót cho mình cốc nước rồi cầm nó xuyên qua cửa ra ngoài hít thở không khí trong lành. Thông thường sẽ có hai hầu gái đứng canh gác, nhưng hiện tại một người vừa chạy đâu mất, còn người kia đang dựa lưng vào tường ngủ say như chết.

Tôi ngồi xổm xuống đối diện, tay huơ huơ trước mặt nàng mà không thấy người có dấu hiệu tỉnh dậy. Suy nghĩ đảo nhanh trong đầu, tôi cho nàng ta hít mê hương rồi nhẹ nhàng đưa vào phòng, ý định thông qua ký ức của nàng tìm hiểu vấn đề mình đang bận tâm. Tuy nhiên, nghi vấn của tôi không được giải đáp triệt để bởi nàng không phải hầu gái lâu năm trong lâu đài. Khi nàng mới vào làm việc đã thấy Thùy Vân luôn ở cạnh Nhật Vũ với vai trò người hầu thân cận của hắn, từ giai đoạn còn làm Hoàng tử cho tới khi kế vị, chưa từng bị thay thế. Ngay bản thân nàng cũng đang thắc mắc về mối quan hệ giữa bọn họ.

Bên cạnh đấy, tôi vô tình thu nhặt được một số thông tin thú vị khác. Thứ nhất là ngai vàng mà Nhật Vũ đang ngồi không được vững vàng cho lắm. Có nhiều kẻ bí mật bàn tán về việc hắn được chọn làm người thừa kế, hoặc thậm chí công khai phản đối. Xét trên phương diện năng lực thì hắn hoàn toàn xứng đáng, nhưng tính đến xuất thân lại trái ngược.

Hắn là con trai Hoàng phi, không phải Hoàng hậu. Chuyện vị Hoàng tử không do Hoàng hậu thân sinh được nối ngôi là điều trước kia chưa từng xảy ra, trừ phi Hoàng hậu không có con trai. Mà ngay cả việc mẹ hắn được phong tước vị Hoàng phi cũng chưa có tiền lệ trong lịch sử.

Không ít vị Quốc vương phong lưu có những người phụ nữ khác bên ngoài. Con của họ nếu may mắn sẽ được phong tước vị Hoàng tử, Công chúa, nhưng bản thân họ chỉ được xem như nhân tình và không mang bất kỳ danh phận nào. Hay nói cách khác, Quốc vương chỉ có một người vợ duy nhất là Hoàng hậu, đồng thời con trai Hoàng hậu sẽ là người thừa kế ngai vàng danh chính ngôn thuận.

Căn cứ theo quy định này, Nhật Khánh mới là người nên ngồi ở vị trí Quốc vương hiện giờ. Thế nhưng vị Tiên vương kỳ lạ kia hết lần này đến lần khác cố tình phá vỡ quy tắc. Hai cái tên được chỉ định trong di chiếu cho ngôi vị Vương – Hậu đều khiến người ta phải ngỡ ngàng, theo đó là khó lòng chấp nhận. Vì vậy trong triều đang phân chia thành hai đảng phái rõ rệt, mà phe ủng hộ Nhật Khánh, sở dĩ có thể chống đối công khai là nhờ sự dẫn đầu của một thế lực lớn mạnh – Sơn Quân, anh trai Tiên hậu, bác ruột của hắn.

Đây là những gì nàng hầu nghe được qua nhiều lần hóng hớt với đàn chị làm việc bên Đông Nghi đài. Không thể phủ nhận rằng, buôn chuyện về chủ nhân chính là thú vui ưa thích của đám người hầu bọn họ. Nhưng họ cũng chỉ truyền tai nhau những gì mắt thấy tai nghe và dễ nhận biết, còn bản chất sâu xa của sự việc thì khó lòng hiểu được. Chủ đề đang được bàn tán nhiều nhất gần đây, không gì ngoài việc ai sẽ là người kế tiếp ngồi vào ngôi vị Hoàng hậu.

Trung bình cứ mười dự đoán thì có tới chín phiếu dành cho tiểu thư Phi Yến. Quả thực nàng ta phù hợp về mọi mặt, xuất thân cao quý, ngoại hình nổi bật, có tài năng và hơn hết là từ lâu đã dành tình cảm cho Quốc vương của bọn họ. Một phiếu hiếm hoi còn lại thuộc về Thùy Vân, người được Quốc vương vô cùng tin tưởng và ở bên cạnh ngài suốt bao năm qua.

Bất ngờ là tôi cũng bị kéo vào cuộc tranh luận này. Ban đầu họ cho rằng, tôi thuộc dạng nhân vật thần bí có năng lực siêu phàm nào đó được Quốc vương coi trọng. Nhưng tiếp xúc lâu ngày mãi chẳng thấy cái được coi là siêu phàm bộc lộ, họ chuyển hướng gán cho tôi thân phận khác: người có tiềm năng trở thành tình nhân của Quốc vương. Phán đoán ấy khiến tôi vừa choáng váng vừa bực bội. Mục đích ban đầu muốn hóa giải một mối bận tâm, giờ thành ra kéo theo nhiều mối bận tâm khác. Càng biết nhiều càng nghĩ nhiều, không biết gì mới thanh thản nhất.

Tôi thoát khỏi mảng ký ức, dùng phép thuật đưa nàng hầu vẫn đang ngủ say ra ngoài. Tìm hiểu ký ức của một người giống như xem lại cuốn phim cuộc đời họ. Nó rất dài, rất phức tạp. Nguồn linh lực hữu hạn của tôi chỉ cho phép chọn lọc những ký ức nhất định mà không bao giờ xem được toàn bộ. Bởi vậy để đảm bảo an toàn, tôi phải dừng phép thuật ngay khi bản thân cảm thấy đến giới hạn.

Hầu gái bắt gặp tôi xuất hiện đột ngột thì hơi giật mình, cúi người lễ phép chào. "Tiểu thư."

Tôi gật đầu xem như đáp lại rồi đỡ nàng hầu đang bất tỉnh về vị trí cũ. Cô nàng kia trợn tròn mắt, luống cuống muốn đánh thức "đồng nghiệp", nhưng bị tôi xua tay ngăn cản. "Không sao. Để nàng ta ngủ một lúc." Thấy vẻ mặt ngơ ngác xen lẫn hốt hoảng của nàng thì thêm vào. "Hay ngươi ngồi cạnh giúp nàng ta đuổi muỗi đi."

Kế tiếp tôi ung dung quay về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 50

Mấy ngày sau, tôi lấy cớ gặp lão Trịnh để ra ngoài và không cho phép bất cứ ai đi theo. Nhật Khánh đợi tôi ở địa điểm định sẵn trong thư, cũng chính là phòng riêng của Tinh Hoa đài, nơi chúng tôi từng hẹn trước đó. Trông thấy tôi vừa tới, hắn liền bật dậy sải bước đến gần quan sát, có vẻ yên tâm khi xác nhận tôi không chịu bất kỳ thương tổn nào.

Tôi nhìn thần sắc nhợt nhạt trên khuôn mặt hắn, cảm giác tình trạng sức khỏe hiện giờ không tốt lắm thì bất giác hỏi. "Ngươi sao vậy?"

Hắn xoay người tránh đi. "Không sao." Bước chân thong thả trở về vị trí cũ.

Tôi ngồi xuống ghế đối diện, các ngón tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn. Sau một hồi do dự, tôi vẫn quyết định đưa ra nghi vấn.

"Những kẻ dựng lên màn ám sát giả vừa rồi có thật là người của Hội Thiết Sát không? Tại sao ngươi không nói gì với ta?"

Hắn cân nhắc trả lời. "Quả thực là bọn họ. Chẳng qua đây là cuộc trao đổi đôi bên cùng có lợi. Ngươi không cần bận tâm nhiều."

"Ta chỉ hy vọng ngươi đừng dây dưa với bọn chúng nữa, không tốt." Tôi chân thành khuyên nhủ. "Chẳng may bị Quốc vương phát hiện..."

Hắn cười khẩy. "Dù hắn biết thì thế nào? Cũng chẳng làm gì được ta."

Phải rồi, tôi suýt quên mất người trước mặt mình có cả một thế lực hùng hậu chống lưng. Hai bọn họ là anh em, đồng thời là địch thủ trên hai đầu chiến tuyến. Hố sâu ngăn cách giữa bọn họ không chỉ đơn thuần là tham vọng về quyền lực mà còn hơn thế nữa. Mâu thuẫn đã lên tới mức không thể hóa giải trong hòa bình.

"Ta đoán giao dịch của ngươi với Hội Thiết Sát có thể là: ngươi giúp chúng xuyên qua các kết giới dễ dàng thâm nhập vào lâu đài, dù sao đấy cũng là nơi ngươi lớn lên từ nhỏ và nắm rõ hơn ai hết. Đổi lại, chúng giúp ngươi tạo hiện trường hỗn loạn để nhân cơ hội đưa ta ra ngoài. Ta chỉ băn khoăn một điều, chúng có biết đích danh người ngươi muốn giúp là ai không?"

Nhật Khánh ra chiều suy ngẫm. "Có lẽ không. Chúng chỉ biết người đó là Hoàng hậu, nhưng chưa thấy mặt vì ngươi thường xuyên đeo mặt nạ."

"Quả nhiên." Tôi gật đầu. "Nếu bọn chúng nhận ra ta, hắn sẽ nhân cơ hội diệt trừ ngay lập tức."

Hắn nhíu mày. "Tại sao?"

"Ta từng bị chúng truy sát ba lần." Tôi giải thích. "Hồi đầu còn tưởng rằng có kẻ giấu mặt muốn thông qua vụ giao dịch mượn tay chúng kết liễu ta, sau mới đoán được, kẻ định giết ta căn bản là tên thủ lĩnh của Hội. Ta thật sự không biết mình đã đắc tội gì với hắn, nhưng chắc rằng đến giờ hắn vẫn chưa từ bỏ ý định."

Nét mặt Nhật Khánh trầm xuống, đáy mắt thoáng lạnh đi. Từ trước tới giờ hắn vẫn là người tôi tin tưởng nhưng không nhìn thấu, và nghe chừng có vẻ mâu thuẫn.

"Tại sao ngươi trở về? Khi mà lúc trước ngươi tìm mọi cách rời khỏi nơi đó?"

"Bởi vì lần ấy ta phải mang một vật quan trọng ra ngoài dưới sự che giấu con mắt của tất cả mọi người. Nay việc đã hoàn thành và Quốc vương cũng đối xử với ta rất tốt, không để ai khinh thường ta, vậy nên ta nghĩ mình có thể ở tạm một thời gian."

Dường như Nhật Khánh chẳng mấy hài lòng với quyết định của tôi. Trán hắn nhăn lại, môi hơi động đậy nửa muốn nói nửa do dự. Rốt cuộc hắn lựa chọn im lặng, chắc bởi không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện riêng của người khác.

Tôi hơi lúng túng cụp mắt nhìn xuống dưới. "Biết là thất lễ nhưng thật ra ta vẫn luôn tò mò, tại sao ngươi đối xử với ta tốt đến vậy?"

Trước kia hắn biết tôi, còn tôi không biết đến sự tồn tại của hắn. Về sau hắn xuất hiện, nhiều lần giúp đỡ tôi khiến tôi cảm kích và xem hắn như bạn bè.

Tuy nhiên, giữa chúng tôi luôn tồn tại chút gì đó xa lạ cùng khách sáo dễ thấy ở một mối quan hệ xã giao thông thường. Thành ra tôi khá ngạc nhiên khi hắn chấp nhận mạo hiểm đưa mình rời khỏi lâu đài, đồng thời nghi vấn cũng nảy sinh trong đầu từ đấy.

Nhật Khánh chắp tay sau lưng, ung dung tiến về phía cửa sổ dõi mắt ra ngoài. "Quả thực hồi đầu ta chưa thành thật với ngươi. Vốn dĩ ta và ngươi không quen biết nhau. Chủ động tiếp cận ngươi là do sự uỷ thác của người khác, người ấy muốn ta bảo vệ hoặc hỗ trợ ngươi khi cần."

Tôi vô cùng bất ngờ, vội vàng hỏi. "Là ai?"

"Có nói ngươi cũng chẳng nhớ." Nhật Khánh cười nhạt. Không hiểu sao điệu cười của hắn khiến tôi hơi khó chịu. "Hiện giờ hắn chưa muốn gặp ngươi. Nhưng ta nghĩ ngươi sẽ sớm biết thôi."

Thái độ lấp lửng của hắn càng thôi thúc trí tò mò trong đầu. Tuy vậy tôi không cố nài ép thêm.

Trên đường về, tôi quyết định ghé qua nhà lão Trịnh lấy thêm mấy cuốn sách rồi mới điều khiển Phương điểu bay theo hướng lâu đài. Hầu gái đứng canh bên ngoài có biểu cảm tương đối kỳ lạ, cơ hồ đang sợ sệt với ánh mắt len lén liếc về phía cánh cửa đang đóng kín. Tôi nghi hoặc bước qua nàng, thong thả mở cửa tiến vào, thoáng thấy bóng người chễm trệ ngồi bên trong thì giật mình quay lưng theo phản xạ, làm như vô tình đi nhầm phòng.

"Vào đây!" Giọng nói không chút thiện cảm vang lên.

Tôi bất đĩ xoay người, cười giả lả. "A, thì ra là Quốc vương. Ngài chờ ta lâu chưa? Nhìn tách trà mới rót này xem chừng cũng chưa lâu lắm nhỉ." Tôi sờ vào cốc sứ lạnh ngắt mới nhớ ra đây là trà pha từ sáng, bèn xấu hổ đẩy nó vào góc.

"Trong quá trình tu luyện gặp phải không ít khúc mắc, ta muốn đến hỏi thầy Trịnh mà thầy không có nhà, thế nên vào phòng sách tìm mãi mới được mấy cuốn có vẻ liên quan tới thuật Xuyên thấu." Tôi đàng hoàng đặt vật chứng lên bàn, tiện tay lật giở mấy trang, ra vẻ tự nhiên lẩm bẩm. "Chẳng biết thầy nhặt được chúng từ xó nào, giấy thì xỉn màu còn bìa như sắp rụng tới nơi vậy. Thật cứ như đồ cổ khiến người ta không dám mang ra ngoài, sợ bị hỏng hết."

Nhật Vũ nãy giờ vẫn luôn hướng mắt vào tôi. Hắn nhìn chòng chọc cho tới khi cơ mặt tôi cứng đờ mới từ tốn cất giọng. "Còn nơi khác mà ngươi đến, sao không kể nốt đi."

Ngón tay tôi khựng giữa chừng, đầu ngẩng phắt dậy. "Ngài cho người theo dõi ta?"

Hắn không nói gì. Tôi cho rằng im lặng là thừa nhận, hé môi cười nhạt. "Đúng vậy. Ta còn đến Tinh Hoa đài gặp vị Thân vương anh trai ngài. Nhưng thế thì sao? Chẳng lẽ việc ta đi đâu, gặp gỡ ai cũng phải báo cáo tất cả cho ngài biết?"

"Hắn chính là kẻ giúp ngươi trốn khỏi đây?"

Chỉ một câu hỏi khiến khí thế đang bừng lên của tôi thoáng chốc xẹp lép. Tôi vẫn luôn giấu giếm điều đó vì không muốn tăng thêm mâu thuẫn giữa bọn họ. Còn Nhật Vũ đồng thời cũng kiên trì với phương thức của hắn, bằng mọi cách tra ra việc hắn muốn tìm hiểu.

"Hiện tại tâm trạng ta không được tốt. Chúng ta ngừng cuộc nói chuyện ở đây đi." Tôi đứng dậy định bỏ mặc hắn bước ra ngoài, nào ngờ bị kết giới hắn vừa thiết lập chặn lại.

"Từ giờ hãy cắt đứt mọi liên hệ với tên kia" Lời nói của hắn vừa vô lý vừa cố chấp, từng chữ, từng chữ rót vào tai tôi. "Không cho phép ngươi gặp hắn, không cho phép ngươi nói chuyện với hắn. Không được có bất kỳ liên quan nào nữa."

Ban đầu tôi còn sửng sốt, sau cảm thấy thật nực cười. Lúc hắn thư thái nghỉ ngơi bên người khác tôi còn nhân đạo không chen vào quấy rầy cơ đấy.

"Ngài dựa vào cái gì mà ngăn cấm ta?" Tôi xoay người đối mặt với Nhật Vũ. "Cho dù ngài không thích anh trai mình, cũng không thể bắt ta cùng ngài ghét hắn. Cho dù ngài là Quốc vương, cũng không thể hạn chế quyền dân chủ của người khác. Việc ta giao thiệp với ai không liên quan đến ngài. Do vậy..."

Lời nói dang dở của tôi đột nhiên bị chặn đứng. Hắn không thích nghe những lời ấy, liền dùng miệng mình bắt tôi ngậm lại. Khoảnh khắc môi hắn chạm vào, trí óc tôi như trúng thuật Thôi miên bổng bềnh giữa khoảng không trống rỗng. Lưỡi hắn trườn qua bờ môi, len lỏi vào trong khuấy động những xúc cảm kỳ lạ. Bàn tay đặt bên eo siết chặt, kéo tôi ép sát vào người hắn. Hơi thở hai chúng tôi giao hòa, như thể ngọn lửa đang âm ỉ cháy bất chợt bùng lên thiêu đốt mọi ý niệm tồn tại trong tâm trí, chỉ còn những rung động mới lạ lần lượt hé mở.

Cảm giác thiếu dưỡng khí gọi tôi thức tỉnh, theo phản xạ đẩy hắn ra, vụng về quay đầu. Nhật Vũ vẫn ôm chặt tôi không buông. Môi hắn dịu dàng lướt qua má, ghé sát vào tai tôi gần như thì thầm. "Đừng thích hắn. Đừng thích bất kỳ ai khác."

Giọng nói trầm ấm đầy mê hoặc chẳng khác nào lời thôi miên của một kẻ lão luyện. Cả người tôi ngây ngẩn, vô thức gọi tên hắn.

"Nhật Vũ..."

Giây tiếp theo, hắn bất ngờ buông tôi ra, miệng hờ hững nói hai chữ: "Quên đi." Thế rồi dứt khoát cất bước đi thẳng, đi không ngoảnh đầu, bỏ mặc tôi đông cứng tại chỗ mãi sau mới có phản ứng. Tầm mắt dừng trên lối ra vào trống không cơ hồ muốn đốt cửa thành tro.

Chuyện quái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Càng ngày tôi càng vận dụng thuật Xuyên thấu thuần thục hơn, đọc suy nghĩ của người khác cũng dễ dàng hơn, tuy nhiên, vẫn chưa đạt được cấp bậc cao nhất của thuật pháp là xem ký ức lưu trong vật thể. Mỗi lần thất bại là một lần thất vọng. Tôi dần trở nên thiếu kiên nhẫn và hoài nghi năng lực của chính mình. Cho dù tôi thường xuyên mang Tinh cầu của lão Trần ra luyện tập, cho dù tôi nóng lòng muốn biết mảnh ký ức ẩn giấu trong đấy, cuối cùng vẫn chẳng làm gì được. Làn khói lượn lờ bên trong như đang cười nhạo tôi, cười nhạo những nỗ lực tôi bỏ ra chẳng khác nào tín hiệu phát đi không hồi đáp. Cứ dò dẫm trong cái vòng tròn luẩn quẩn ấy, mãi cho tới một lần tôi bắt được chút mảnh vụn bất ngờ lóe lên như sao băng vụt sáng giữa bầu trời.

Đó là khi đang thi triển phép thuật, tôi đột nhiên trông thấy một phần rất nhỏ hồi ức được lưu giữ trong Tinh cầu đầu tiên mà tôi đã có cơ sở để khẳng định rằng nó thuộc về Huyền Điệp, dù sao nàng ta cũng là nhà tiên tri. Thế nhưng chủ nhân của hồi ức thiên về Hải Phong hơn.

Giữa khoảnh khắc ngắn ngủi, tâm trí tôi hiện ra hai hình ảnh chớp nhoáng. Đầu tiên là người tóc vàng mắt xanh với ấn kí hình tam giác giữa trán tương tự dáng vẻ biến đổi của tên thủ lĩnh Hội Thiết Sát. Hình ảnh thứ hai có vẻ là bản thân Hải Phong. Luồng sáng bắn ra từ ngón tay hắn hóa thành ngọn lửa thiêu đốt cuốn sách cổ với nhan đề Tịch thuật, trong nháy mắt tro tàn rơi là tả dưới mặt đất. Uổng thay, quyển sách mà tôi luôn tâm niệm tìm kiếm hóa ra đã bị thiêu hủy từ lâu.

Hai tay chống cằm tỳ xuống mặt bàn, tôi ngẩn người suy ngẫm. Tuy rằng sách không còn nhưng Tịch thuật tiếp tục được lưu truyền sau cái chết của Hải Phong, tới đời Thân vương Nhật Tuấn, chứng tỏ cách thức tu luyện vẫn đang tồn tại dưới dạng nào đó.

Một bản ghi chép khác chăng?

Tôi thầm suy đoán.

Chút khởi sắc trong thuật Xuyên thấu khiến tôi hào hứng không thôi. Mấy lần chạy tới nhà lão Trịnh thì lão toàn đi vắng, ngay cả Thiên di cũng không liên lạc được, chẳng biết đang lang thang tận phương trời nào. Thế là tôi đành ở lì đấy kiên nhẫn ôm cây đợi thỏ, rốt cuộc cũng đợi được bóng áo choàng lòe loẹt của lão xuất hiện trước cổng.

Lão tỏ ra ngạc nhiên khi nghe tôi thông báo về chuyển biến tích cực trong biệt năng. Đôi mắt lão nheo lại, tay vuốt vuốt chòm râu trắng theo thói quen, khẽ gật gù. "Không ngờ loại năng lực này thật sự tồn tại."

Hóa ra ngay cả lão cũng chẳng có niềm tin.

Tôi tạm gác qua sự buồn bực trong lòng, tập trung vào mục đích chính tới đây, hỏi về vỏ sò hình tam giác từng cứu mạng mình trước kia. Lão Trịnh lật nó qua lại giữa các ngón tay, dùng giọng đều đều nói cho tôi biết, thứ này tên gọi Mắt Biển, bắt nguồn từ bộ tộc Hải Miên đã diệt vong cách đây mấy trăm năm. Nguyên do phải kể đến hành động tu luyện Tịch thuật trái pháp luật của Hải Phong gây hậu quả nghiêm trọng về sau.

Hải Miên là bộ tộc nhỏ sống biệt lập trên hòn đảo giữa biển, được coi là thuộc lãnh thổ của Nhật Lệ quốc. Năng lực phép thuật của bọn họ tương đối đặc biệt, có xu hướng thiên về linh hồn, trong đó nổi bật nhất là phép Chiêu hồn và Khiển hồn mà chỉ số ít người may mắn được sở hữu. Một thuật pháp có nguy hiểm hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cách thức người ta sử dụng nó. Giữa thời kỳ hòa bình, bộ tộc nhỏ và tách biệt như Hải Miên không được triều đình chú ý tới. Đến khi Hải Phong nổi dậy thì những loại phép liên quan tới linh hồn kia bỗng chốc trở thành thứ công cụ giết người đáng sợ. Chúng là chất dẫn cần thiết để tạo nên đội quân bất tử, bao gồm những xác chết biết đi và những linh hồn bị thao túng. Một vài người thuộc tộc Hải Miên đã phản bội triều đình, dùng năng lực trợ giúp Hải Phong hoàn thiện Tịch thuật.

Rốt cuộc đội quân bất tử vẫn sụp đổ theo cái chết của Quỷ vương, nhưng đồng thời đã dấy lên mối lo ngại chưa từng thấy về loại phép từng bị xem nhẹ trước đây. Cuối cùng, vị Quốc vương tự cho là anh minh quyết đoán cứng rắn ban hành sát lệnh, tử hình toàn bộ tộc Hải Miên với tội danh "phản nghịch". Toàn vương quốc lần nữa rúng động. Trong triều không ai lên tiếng phản đối, bởi họ biết rõ, thứ Quốc vương muốn tiêu diệt thực chất là loại phép linh hồn quỷ quái với mục đích phòng ngừa hậu họa về sau. Các đợt phản kháng yếu ớt nổi lên rồi bị đàn áp bởi quân đội. Chỉ sau thời gian ngắn, toàn tộc diệt vong trong cuộc tàn sát đẫm máu.

Đến nay, bao nhiêu con cá lọt lưới còn sót lại?

Có trời mới biết được.

Thế nhưng tôi có thể khẳng định, thủ lĩnh Hội Thiết Sát là một trong số đó. Hắn từng trì hoãn việc giết tôi khi Lam Hương xác nhận tôi là người đồng tộc. Thực chất tôi hiểu rõ đấy chỉ là lời nói dối ngay lúc đọc suy nghĩ của nàng, cộng thêm việc tôi sở hữu Mắt Biển khiến lời nhận định được củng cố thêm vài phần. Mảnh vỏ sò đặc biệt ấy là pháp khí số lượng có hạn được chế tạo bởi người Hải Miên và chỉ lưu truyền trong bộ tộc. Nó có tác dụng ngăn cản phép Chiêu hồn. Lão Trịnh dặn tôi cất giấu cẩn thận, không phải vì sợ người ta cuỗm mất mà bởi nó có thể khiến tôi bị tống vào tù. Tất cả những thứ liên quan đến tộc Hải Miên đều phạm vào cấm kị, dẫu có đôi chút dính dáng cũng sẽ biến thành tội nhân.

Nhân tiện nhắc tới Tịch thuật, tôi phân vân một hồi mới quyết định hỏi lão Trịnh về nó. Thật ra, lão Trần không muốn tôi đề cập chủ đề này với bất kỳ ai, đặc biệt là những người sở hữu năng lực phép thuật nổi bật khi mà kẻ được chọn làm Quỷ vương có khả năng lớn rơi vào một trong số họ. Tuy nhiên, tôi đoán lão Trịnh không phải, cho dù mọi thứ liên quan tới lão đều vô cùng thần bí khó lường. Hơn nữa tầm hiểu biết của lão sâu như biển, không tận dụng thì thật lãng phí.

Năn nỉ một hồi lão mới chịu tiết lộ sơ qua nguồn gốc của Tịch thuật. Nó có thể xếp vào loại phép cổ xưa, vì đã tồn tại từ rất lâu, cách đây không biết bao nhiêu đời Quốc vương. Theo sử sách ghi chép, Tịch thuật được sáng tạo bởi Nhật Lệ Vương IV – Quốc vương Nhật Thịnh. Bản thân vị Quốc vương này cũng là một nhân vật đặc biệt. Ông được coi là người Vô linh, vì từ khi sinh ra cho tới lúc trưởng thành chưa từng bộc lộ linh lực. Bù lại, ông sở hữu trí tuệ phi thường, không chỉ am hiểu tường tận các loại phép thuật mà còn có năng lực biến hóa chúng và sáng tạo nên nhiều phương thức tu luyện mới, hình thành các thuật pháp mới. Đương nhiên, để đạt được nhiều thành tựu trong suốt quá trình nghiên cứu thì không thể không kể đến sự trợ giúp của người chị song sinh tài hoa. Chính nàng đã trực tiếp thử nghiệm các phương pháp của ông và đưa ra những ý kiến sửa đổi chính xác, góp phần hoàn thiện chúng.

Là con trai duy nhất do Hoàng hậu thân sinh, Nhật Thịnh trở thành người kế vị chính thức sau khi Quốc vương băng hà. Tuy nhiên, hai chữ "Vô linh" mãi là khuyết điểm lớn nhất ám ảnh ông. Những triều thần không quy phục âm thầm kết bè kéo phái hình thành thế lực chống đối, ủng hộ Nhị hoàng tử ngồi lên ngai vàng. Nội chiến nổ ra. Quốc vương Nhật Thịnh từ một người Vô linh kém cỏi chỉ qua đoạn thời gian ngắn ngủi đã hoàn toàn lột xác, biến thành người sở hữu năng lực phép thuật mạnh mẽ khiến ai nấy đều kinh ngạc. Cuối cùng phản quân thất bại, Nhị hoàng tử chạy sang nước láng giềng cầu xin sự giúp đỡ, nguyện dâng một số thành trì thể hiện thành ý hợp tác.

Khi ấy, Nguyệt Hà quốc lớn mạnh đang nhăm nhe dòm ngó anh bạn hàng xóm sứt mẻ vì chiến tranh, được người ta tha thiết mời gọi thì ung dung nhảy vào, thừa lúc cháy nhà đi hôi của. Con hổ vàng đang trọng thương bị con hổ bạc dũng mãnh lao tới cắn xé, phải liên tiếp lùi về hang không chống đỡ nổi. Quốc vương Nhật Thịnh bị tin tức thua trận dồn đến đường cùng, rốt cuộc liều mạng sử dụng loại phép do chính mình tạo nên nhưng vĩnh viễn không muốn ai động vào. Đó là Tịch thuật.

Dưới sự điều khiển của ông, những quân sĩ chết trận tập hợp thành đội quân bất tử, từng bước đánh đuổi quân địch ra khỏi lãnh thổ Nhật Lệ. Thế nhưng, bản thân vị Quốc vương tài trí hơn người cũng bị ma khí tích tụ trong cơ thể mình chi phối, ngày càng khao khát chiến tranh và bành trướng thế lực. Không ai có thể ngăn cản ông. Mãi cho tới khi ông tự tay giết chết người chị mình quý trọng nhất, chút nhân tính mới đột ngột quay trở lại thức tỉnh thần trí. Thế rồi ông tự vẫn. Vương quốc từ đấy mới được yên bình.

Lão Trịnh kết thúc câu chuyện bằng tiếng thở dài não nề, buông lời nhận xét.

"Trải qua mấy chục năm làm người Vô linh, thứ mà Nhật Thịnh khao khát và dể tâm nhất hẳn là linh lực. Có lẽ ông luôn tìm cách khắc phục yếu điểm cũng như sự tự ti này. Cuối cùng, ông đã nghiên cứu ra cách lợi dụng linh lực của kẻ khác để biến chúng thành sức mạnh cho bản thân. Phép Tịch thuật dựa trên ma trận cộng hưởng, từ một người điều khiển hấp thụ linh lực của cả đội quân rồi lần lượt phân chia, rồi hấp thụ trở về. Cứ như thế quy trình lặp đi lặp lại khiến sức mạnh tăng tiến dần, tới mức không ai phá hủy nổi. Có điều, việc sử dụng linh hồn và thân xác người chết vốn dĩ là trái đạo lý, kết cục ai ai cũng thấy rõ. Nhân quả luân hồi, không ngờ luân hồi đến tận ngày nay."

Tôi chìm trong mớ suy luận hỗn độn, bất chợt trí óc lóe sáng. "Quốc vương Nhật Thịnh là người sáng lập đồng thời sử dụng Tịch thuật lần đầu tiên, Thượng quân Hải Phong là người thứ hai và Thân vương Nhật Tuấn là người thứ ba. Thế nhưng khoảng thời gian chênh lệch giữa các lần vô cùng khác biệt. Liệu có thể kết luận rằng, ma khí đã tiêu tan hết sau cái chết của Nhật Thịnh không? Và đến đời Hải Phong là một khởi đầu hoàn toàn mới?"

Lão Trịnh đồng tình. "Ta cũng cho là vậy. Nhật Thịnh và Hải Phong cách nhau tận ba triều đại, khoảng thời gian để ma khí tìm vật chủ mới không lâu đến thế."

"Tức là Tịch thuật có cách hóa giải triệt để?" Tôi kích động ngồi thẳng người dậy, mắt nhìn lão Trịnh không chớp.

"Có thể." Lão gật đầu.

"Bằng cách nào?" Tôi buột miệng.

"Ta đương nhiên không biết." Lão nhún vai, liếc tôi một cái. "Cho dù ta thông minh cỡ nào, ham học hỏi cỡ nào, cũng không thể tiếp nhận hết mọi kiến thức trên đời. Thiên tài cũng có giới hạn của thiên tài, chẳng qua giới hạn ấy hơi khác so với người bình thường."

"Con hiểu rồi."

"Hiểu cái gì?"

"Con đã lý giải được tại sao Nhật Vũ theo thầy học phép thuật trăm năm mãi không học được tính khiêm tốn. Cơ bản bởi trên người thấy không hề tồn tại đức tính ấy."

Hàng lông mày sâu róm của lão chau lại rồi dãn ra. "Lúc không cần mà cố tỏ ra khiêm tốn sẽ bị coi là đạo đức giả."

Tôi gật gù. "Thế nên làm người không dễ đối mặt với dư luận. Chỉ có thế làm vừa lòng số đông, không thể làm vừa lòng tất cả."

Lão tiếp lời. "Tốt nhất là thành thật với chính mình."

Trước lúc tạm biệt tôi, lão còn bổ sung thêm. "Cẩn thận với biệt năng của con."

Tôi cười cười cảm ơn lời nhắc nhở của lão. Nếu sớm biết đây là cuộc trò chuyện cuối cùng giữa chúng tôi, hẳn là tôi sẽ không rời đi nhanh như thế. Đáng tiếc, trên đời luôn có những việc khiến người ta phải hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Tôi chạm mặt Thùy Vân ở cổng lâu đài. Nàng ta dẫn theo vị khách mời đặc biệt mà tôi từng nghe danh trong dạ tiệc năm ngoái, tiểu thư Phi Yến, con gái Hải quân. Dù chỉ liếc qua một lần tôi cũng có thể nhớ rõ khuôn mặt nàng ta. Đó không phải kiểu dung mạo phổ thông. Từng đường nét kiều diễm hài hòa đủ để khắc sâu ấn tượng ngay trong lần gặp đầu tiên. Nàng ta đảo mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, cơ hồ cố tìm ra điểm khác biệt mà mãi chẳng thấy. Giống như rất nhiều hầu gái tò mò hóng chuyện ở lâu đài, Phi Yến cũng đang tò mò về mối quan hệ giữa tôi và Nhật Vũ.

Mấy người chúng tôi khách sáo chào hỏi nhau rồi ai đi đường nấy. Tôi trở về phòng mình còn Thùy Vân đưa Phi Yến đến thăm Công chúa. Khoảng thời gian kế tiếp, Phi Yến thường xuyên xuất hiện trong Phượng Nghi đài, thiếu mỗi nước vác đồ vào ở giống như tôi. Ban đầu tôi cảm thấy hơi khác lạ, sau đã ngờ ngợ hiểu ra.

Nàng ta và Công chúa có vẻ thân thiết, tựa hai người bạn tốt hoặc chị em tốt. Nhắc đến vị Công chúa này tôi không có ấn tượng nhiều lắm, chỉ biết nàng là em gái cùng cha cùng mẹ với Nhật Vũ, trước kia được Tiên vương hết mực chiều chuộng. Khi còn là Hoàng hậu giả mạo, tôi không hề tiếp xúc với nàng, có lẽ do mệnh lệnh Nhật Vũ ban hành. Về sau một lần nữa bước vào Phượng Nghi đài dưới thân phận thật, thỉnh thoảng tôi sẽ ngẫu nhiên chạm mặt nàng ta, dừng lại trò chuyện mấy câu coi như giữ mối quan hệ bạn bè xã giao.

Khác với anh trai mình, Công chúa Lệ Vy có tính cách cởi mở và dễ chịu hơn nhiều. Nhưng hiển nhiên tôi không thể hy vọng nàng yêu thích mình giống như đối với Phi Yến, mà thật ra nàng không ghét tôi là tốt lắm rồi. Sự gắn bó lâu dài giữa bọn họ, người ngoài tôi đây cố chen chân cũng chẳng vào nổi. Rõ ràng Công chúa muốn Phi Yến trở thành chị dâu của mình. Hoặc có lẽ ngoài tôi ra, cả lâu đài đều mong nàng ấy lên ngôi Hoàng hậu. Đây hẳn là sự lựa chọn tốt nhất cho Quốc vương của bọn họ.

Ngay cả Thùy Vân cũng từng bóng gió nói với tôi. "Người có thể trợ giúp Quốc vương, người vợ xứng đáng sánh vai bên ngài không ai khác ngoài tiểu thư Phi Yến. Với thân phận hiện tại, đôi lúc ngài sẽ phải vứt bỏ tình cảm cá nhân vì lợi ích toàn cục. Ngươi là người thông minh. Hy vọng ngươi sẽ ủng hộ ngài đưa ra quyết định đúng đắn."

Khi ấy tôi im lặng thật lâu rồi nhếch miệng cười. "Ngươi quả là cô gái rộng lượng nhất mà ta từng gặp."

Những gì nàng ta nói tôi đều hiểu. Thế cục trong triều không ổn định. Quân đội phân chia thành các đạo quân khác nhau dưới sự chỉ huy của số ít nhân vật quyền lực. Đội quân không đông nhất nhưng mạnh nhất thuộc quản lý của Thượng quân, có điều ngài chưa xuất hiện nên đội quân này tạm thời bỏ qua. Vì dẫu Nhật Vũ nắm trong tay Huyền Long Ấn cũng chẳng huy động được. Quân đội chủ đạo dưới trướng Quốc vương với nhiệm vụ chính là bảo vệ kinh đô. Ngoài ra, những đội quân nhỏ hơn phân tán ở một số vùng biên giới thuộc quyền kiểm soát của các vị Thân vương và Tam quân.

Quân đội của Sơn quân và Thân vương Nhật Khánh hợp thành phe đối lập đang ra sức lôi kéo thêm một số quần thần trong triều. Địa quân từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ trung lập. Còn Hải quân chưa đưa ra quyết định dứt khoát sẽ ủng hộ bên nào. Có lẽ, thứ ông ta chờ đợi là một cam kết về ngôi vị Hoàng hậu, thông qua việc liên hôn cùng hoàng gia để củng cố địa vị. Vừa hay ông ta được coi là đồng minh quan trọng nhất hiện giờ.

Số lần chạm mặt Phi yến ngày càng gia tăng. Khi tôi nở nụ cười khách sáo với nàng, nàng chỉ hờ hững ném cho tôi ánh nhìn không mấy thiện cảm rồi kiêu kỳ ngẩng cao đầu lướt qua, quyết tâm làm một người đẹp lạnh lùng. Thế là nụ cười của tôi không cần giả tạo trưng ra nữa. Đằng nào thì hai người chúng tôi cũng chẳng vừa mắt nhau.

Trong khoảng thời gian ấy tôi không đi tìm Nhật Vũ, hắn cũng chẳng đến tìm tôi. Hai người vô cùng ăn ý đều chung suy nghĩ lảng tránh đối phương. Ngày ngày tôi vùi đầu vào tu luyện để khỏi nghĩ tới những việc không muốn nghĩ. Thế mà đêm đêm, lúc có thể nghỉ ngơi và rảnh rỗi quá mức, bao nhiêu phiền não ùn ùn kéo đến trong yên lặng.

Tôi niệm chú lấy ra viên Huyết ngọc giơ ngang tầm mắt, săm soi dưới ánh dạ minh châu mờ nhạt. Nếu không tính đến chiếc bánh Mặt Trăng đã bị cho vào bụng thì đây là món đồ đầu tiên Nhật Vũ đưa cho tôi. Rất quan trọng, rất quý giá, nhưng nó cũng chẳng ở bên tôi dài lâu, sớm muộn sẽ chuyển giao cho vị chủ nhân mới được coi là xứng đáng. Duyên phận giữa tôi và nó, hóa ra lại ngắn ngủi đến thế.

Có một buổi tối, tôi đang bước trên hành lang thì nghe tiếng nói chuyện phát ra từ góc khuất gần đấy, liền nhón chân tiến gần. Giọng của Phi Yến vang lên rõ rệt.

"Sau khi chúng ta thành hôn, cha ta sẽ dốc toàn lực phò tá chàng. Quân đội của Sơn quân rất mạnh nhưng binh lực của cha ta cũng chẳng hề thua kém. Bọn họ nhất định không làm gì được."

Tôi tò mò ló mặt ra khỏi góc tường, trông thấy hai người quay lưng về phía mình. Phi Yến đứng sát bên Nhật Vũ, hai tay ôm lấy cánh tay hắn và hơi ngẩng đầu, nhìn chẳng khác nào chú chim sẻ nép sau cánh đại bàng. Chưa kịp nghe tiếng Nhật Vũ hồi đáp, phía xa đã truyền đến tiếng bước chân vọng lại khiến tôi giật nảy người, vội vã dùng thuật Dịch chuyển rời khỏi.

Sáng sớm ngày kế tiếp, tôi thu dọn hết đồ đạc của mình nhét vào túi Càn Khôn, đứng giữa căn phòng vừa quen vừa lạ bần thần hồi lâu. Hai mắt quanh quẩn ngó nghiêng các ngóc ngách xem còn sót gì không. Ban đầu tôi định cho người thông báo tới Nhật Vũ, bởi trong lòng còn ham chút hư vinh nho nhỏ, cho rằng hắn sẽ chạy đến ngăn cản và cố gắng thuyết phục tôi ở lại. Còn tôi híp mắt nhìn hắn cười khẩy, hùng hồ nói mấy câu đạo lý rồi mặc cho hắn níu giữ vẫn kiêu ngạo rời đi, thật khí phách biết bao. Sau lại sợ nảy sinh chuyện phiền phức, có lẽ tôi vẫn nên âm thầm ra khỏi lâu đài thì hơn.

Di chuyển thật nhanh qua các dãy phố, tôi một đường tìm đến Tinh Hoa đài, trong đầu không ngừng mường tượng về người đó, vừa bồn chồn vừa mong chờ. Thế nhưng khi dừng chân trước cửa căn phòng đặt sẵn, tôi lại không nén nổi cảm giác hụt hẫng dâng tràn.

"Nhật Khánh?"

Người đang đứng trước mắt là hắn, không phải người kia - người mà ủy thác cho Nhật Khánh giúp đỡ tôi và là người tôi muốn biết nhất.

Cách đây mấy ngày, Nhật Khánh viết thư nói rằng người đó đã sẵn sàng gặp mặt, thời gian và địa điểm cũng hẹn trước khiến tôi cực kỳ vui mừng. Vậy mà hối hả chạy đến đây thì chỉ thấy một bóng hình quen thuộc.

Không nghe hắn lên tiếng, tôi sốt ruột hỏi. "Người ấy đâu?"

Nhật Khánh nở nụ cười buồn có phần bất đắc dĩ. "Nàng quả nhiên không nhớ chút gì về ta, thậm chí còn chẳng nhận biết."

Tôi khó hiểu tiến gần hơn, quan sát thật kĩ rồi cảnh giác thốt lên.

"Ngươi là ai?"

Tại sao khuôn mặt và dáng người giống Nhật Khánh đến thế? Do thuật Biến hình chăng?

"Ta là Nhật Huy. Từ giờ nàng hãy ghi nhớ kĩ cái tên này. Hơn bảy mươi năm trôi qua ta chưa từng quên nàng."

Tôi trợn tròn mắt nhìn hắn chằm chằm, trong đầu không ngừng tiêu hoá và phân tích thông tin. Nhật Huy là Nhị hoàng tử, em trai Nhật Khánh và đều là con ruột của Hoàng hậu, nhưng tôi không ngờ bọn họ là anh em song sinh. Mọi người rất ít khi nhắc đến hắn bởi quả thực hắn chẳng có điểm gì đặc biệt, hiển nhiên không phải ứng cử viên sáng giá cho vương vị.

Trước kia hắn sống tương đối biệt lập, khép kín. Trong cuộc chiến với Thân vương Nhật Tuấn lại bị thương nặng, rồi từ đó chẳng bao giờ bước ra ngoài khiến khiến người ta gần như quên mất sự tồn tại của vị hoàng tử này. Ngay cả Lâm tộc cũng bỏ mặc hắn vì bọn họ đã có Nhật Khánh làm người bồi dưỡng. Thành thử, hắn giống như ngôi sao mờ nhạt khuất lấp phía sau mây đen, vẫn luôn hiện diện nhưng chẳng ai trông thấy.

Xâu chuỗi các sự việc xảy ra, trong đầu tôi chợt nảy sinh một phán đoán, bèn ngập ngừng hỏi.

"Chúng ta từng quen biết nhau trước đây và ngươi nhờ anh trai mình giúp đỡ ta?"

Hắn gật đầu thừa nhận. Tôi nhìn kĩ hắn lần nữa, cảm giác không xa lạ như tôi tưởng, hoàn toàn khác với lần đầu gặp Nhật Vũ hay Nhật Khánh. Có vẻ giữa chúng tôi thật sự tồn tại đoạn ký ức chung và nhất định không chỉ là sự quen biết xã giao thông thường. Đáng tiếc tôi lại chẳng nhớ được gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Nhật Huy tỏ vẻ thông cảm trước sự bối rối lẫn ngại ngùng của tôi. Hắn nói không sao cả, nhưng tôi đọc được trong mắt hắn sự buồn bã xen lẫn thất vọng cố che giấu. Miệng hắn hơi mỉm cười, tiếp tục duy trì giọng điệu nhẹ nhàng. "Cho dù nàng đã quên thì ta vẫn có thể dùng ảo ảnh vẽ nên quá khứ để nàng trông thấy."

Điều hắn nói khiến tôi ngẩn người chốc lát, đặc biệt với vẻ dịu dàng toát ra từ cử chỉ đến ánh mắt. Nó khác với Nhật Khánh. Nhã nhặn, lịch thiệp luôn là cách hắn đối xử với mọi người và sự dịu dàng thường mang theo vài phần khách sáo. Còn Nhật Vũ hiếm khi để lộ biểu cảm ấy, sự dịu dàng của hắn thể hiện qua hành động quan tâm, bảo vệ nhiều hơn.

"Trước đấy tại sao ngươi không đến gặp ta? Tại sao phải nhờ anh trai thay thế?"

Sắc mặt Nhật Huy hơi biến đổi. Hắn lúng túng đảo mắt sang bên cạnh cùng ngữ điệu như muốn che giấu. "Ta bị thương rất nặng, có một khoảng thời gian dài nằm liệt giường và không thể sử dụng phép thuật, mãi cho tới gần đây mới bình phục hoàn toàn." Rồi hắn nhanh chóng chuyển chủ đề. "Nàng có muốn biết chuyện trong quá khứ không? Ta sẽ đưa nàng vào ảo ảnh tái hiện chúng."

Tôi do dự gật đầu. Hắn liền vui vẻ bắt tay vào việc thi triển phép thuật. Chẳng mấy chốc, đồ vật quanh căn phòng đã biến mất và màn sương mờ từ từ

tản đi, khung cảnh thay thế dần hiện ra.

Giữa ngày nắng đẹp có một cậu bé ngồi khóc thút thít bên bờ sông. Áo quần cậu lấm lem bụi đất và đầu gối co lên, mũi không ngừng sụt sùi với đôi mắt đỏ hoe. Sau lưng cậu, một cô bé nhỏ tuổi hơn đang lững thững bước tới. Cô chần chừ ngồi xuống bên cạnh rồi nghiêng đầu nhìn sang vẻ hiếu kỳ. Cậu ngẩng mặt dậy, luống cuống quệt nước mắt dính trên má, vừa xấu hổ vừa bực bội.

"Ngươi là ai? Tự dưng ngồi đây làm gì. Mau tránh ra chỗ khác."

Cô bé thản nhiên duỗi chân nằm dài lên thảm cỏ, đầu gối trên lòng bàn tay đang đan vào nhau, mắt nhìn mấy đốm nắng nhảy nhót trên tán lá, chép miệng than thở.

"Nóng quá! Chờ mãi chẳng thấy ngọn gió nào. Ngươi biến ra cái quạt cho ta mượn được không?"

Thoáng chốc khuôn mặt cậu bé đỏ lựng lên, thẹn quá hoá giận quát. "Ngươi tự đi mà biến."

Cô bé liếc cậu một cái nhưng không tỏ vẻ khó chịu, thành thực nói. "Ta không có linh lực nên không thể tu luyện phép thuật. Bởi vậy mới phải nhờ ngươi."

Đôi mắt cậu bé tròn xoe vì ngỡ ngàng. "Ngươi cũng là người Vô linh?"

Vừa nói xong liền hối hận không thôi.

Quả nhiên cô bé đã bắt được trọng điểm. "Ngươi cũng không có linh lực hả? Thật trùng hợp, vì người như chúng ta rất hiếm nha. Những đứa trẻ mà ta gặp đều bộc lộ linh lực từ hồi còn bé xíu. Đây là lần đầu tiên ta thấy có người giống mình."

Trước vẻ hào hứng của cô, khuôn mặt cậu bé càng thêm nhăn nhó. "Chẳng có gì đáng mừng hết. Việc không có pháp lực là điều tồi tệ nhất trên đời vì ai ai cũng có thể khinh thường ngươi. Cha ta thất vọng về ta. Trong mắt ông ấy chỉ có em trai tài giỏi, còn ta vẫn luôn là một kẻ kém cỏi. Ngay cả mẹ và bác cũng thiên vị anh trai hơn ta. Đối với bọn họ, đứa con Vô linh chẳng khác nào một sự tồn tại vô nghĩa không cần thiết. Còn đám người hầu dối trá, trước mặt thì tỏ ra cung kính vâng lời, sau lưng lại không ngừng chế giễu biến ta thành trò cười."

"Ngươi may mắn hơn ta." Cô bé xen vào. "Ngươi có người hầu còn ta thì không, việc gì cũng phải tự làm. Ta cũng không được tự do ra ngoài vì mẹ ta bảo xã hội rất phức tạp, sợ ta gặp nguy hiểm. Ít nhất ta phải đợi đến khi sở hữu năng lực phép thuật, mà có lẽ chẳng bao giờ."

Cậu bé nghe cô than vãn thì trong lòng bớt ấm ức hơn đôi chút, chắc bởi thấy có kẻ xui xẻo hơn cả mình. Môi vô thức dẩu ra, cậu rầu rĩ cảm thán.

"Ôi, những người Vô linh như chúng ta thật đáng thương!"

Thế rồi cậu học theo cô ngả lưng nằm xuống bãi cỏ, tay phe phẩy tạo ra mấy đợt gió yếu ớt, quên mất tâm trạng tồi tệ của mình khi nãy. Cô bé nằm cạnh khe khẽ ngân lên một giai điệu ngẫu hứng, các ngón tay gõ xuống mặt đất theo nhịp đều đặn trong lúc mi mắt lim dim khép hờ.

Đột nhiên chiếc vòng bạc đeo tay hơi rung. Cô giật mình ngồi bật dậy, phủi phủi vạt váy rồi liến thoắng nói lời tạm biệt. "Ta phải về nhà rồi. Mẹ ta đang gọi, nếu không thấy ta có mặt ở chỗ hẹn mẹ sẽ lo lắng và tức giận." Kế tiếp cô nhanh chân chạy biến đi như một cơn gió.

Bấy giờ cậu bé mới bừng tỉnh, hớt hải gọi với theo. "Ê, ngươi còn quay lại đây không?"

"Có. Nhất định." Cô hét lớn đáp trả, bước chân vẫn duy trì tốc độ và không ngoảnh đầu. Cậu bé yên lặng ngồi dưới tán cây, ngước mắt nhìn bóng cô khuất dần rồi biến mất hẳn. Chỉ còn màu xanh của bãi cỏ hoà cùng khoảng nắng mênh mang.

Mấy ngày kế tiếp, cậu thường xuyên đến bờ sông này và nán lại rất lâu. Nhưng ngoài cậu ra chẳng có ai khác.

"Đồ lừa đảo." Cậu vừa lẩm bẩm vừa cáu kỉnh nhặt mấy viên đá ném xuống mặt hồ khiến bọt nước bắn tung toé. Lòng bàn tay bị thương hơi đau, chắc do vận động nên máu lại chảy ra thấm qua lớp băng thành mảng đỏ sẫm.

"Ngươi đang mắng ai thế?" Giọng nói non nớt truyền từ phía sau làm cậu bất ngờ, vội vàng quay đầu nhìn. Cô bé nhảy chân sáo đi tới. Hai bím tóc nhỏ đung đưa theo từng nhịp bước ánh lên sắc nâu nhạt dưới tia nắng gay gắt.

"Ủa, nhà ngươi ở gần đây à?" Cô rất tự nhiên ngồi xuống đồng thời tò mò hỏi.

"Không." Cậu bé lúng túng giải thích. "Ta chỉ vừa đi ngang qua chứ không phải đang đợi ngươi đâu."

Cô chẳng mấy chú tâm đến lời cậu nói, tâm trí đang mải đặt trên bàn tay băng bó trắng toát. Nhanh nhẹn lấy thuốc và bông băng mới từ trong túi Càn Khôn, cô chìa ra trước mặt cậu, nhắc nhở. "Tay ngươi đang chảy máu kìa. Bôi thuốc này vào đi, nó có tác dụng cầm máu rất tốt. Ta hay bị thương nên mẹ ta chuẩn bị sẵn các loại thuốc để tự sơ cứu lúc cần thiết. Người không mang linh lực thì cơ thể cũng chẳng có khả năng tự chữa lành nên càng phải cẩn thận hơn người bình thường."

Cậu bé ngoan ngoãn làm theo. Trông thấy cậu vụng về tháo lớp băng một cách chậm chạp, cô mất kiên nhẫn bèn chủ động giúp đỡ, chẳng mấy chốc đã bôi thuốc xong và băng lại thuần thục.

Cậu bé xoè năm ngón tay ngắm nghía, bỗng nhớ ra một chuyện, liền vui vẻ khoe. "Mẹ ta bảo đã tìm được phương pháp giúp ta phát triển linh lực và khả năng tu luyện phép thuật. Về sau ta không cần bận tâm tới mấy vết thương ngoài da kiểu này nữa."

"Thật à?" Đôi mắt cô bé sáng lên, hỏi với giọng háo hức.

"Ừ." Cậu gật đầu chắc nịch. "Anh trai sẽ truyền linh lực cho ta."

"Vậy sau khi có linh lực ngươi truyền cho ta một ít được không? Ta cũng muốn luyện phép thuật."

"Thật ra thì..." Khuôn mặt cậu lộ vẻ khó xử. "... không được đâu. Mẹ ta bảo, thông thường một người không thể truyền linh lực sang cho người khác, ngay cả giữa những người thân với nhau cũng vẫn sẽ thất bại vì linh lực không tương thích với cơ thể nên không tiếp nhận được. Tuy nhiên, ta và anh trai là anh em song sinh nên khả năng thành công sẽ cao hơn. Trong lịch sử đã có trường hợp tương tự rồi."

Thấy cô rầu rĩ cụp mắt vẻ thất vọng, cậu vội thêm vào. "Ngươi đừng buồn. Đợi sau khi có linh lực ta sẽ chăm chỉ tu luyện để trở nên mạnh mẽ giống anh trai, biết đâu còn có thể giúp đỡ hoặc bảo vệ ngươi. Nhất định ta sẽ không khinh thường ngươi như những kẻ khác."

"Ngươi phải giữ lời đấy nhé." Cô bé phụng phịu đề nghị, thấy cậu dứt khoát gật đầu mới an tâm nhoẻn miệng cười.

Ảo ảnh tan đi. Linh lực bị tiêu hao quá nhiều của Nhật Huy cần khoảng thời gian để phục hồi. Các khung cảnh được tái hiện từ ký ức của hắn chi tiết và rõ ràng một cách đáng ngạc nhiên. Tôi không ngờ cả hai quen biết nhau sớm đến vậy, cũng không ngờ hắn từng bị coi là người Vô linh giống mình.

Bất chợt nhớ về đêm Thanh Hằng năm ngoái, khi tôi cùng Nhật Khánh đến dạ tiệc hoàng gia và bị lũ chim hút máu tấn công, đã có bóng người lờ mờ xuất hiện trước lúc bất tỉnh. Tôi cẩn thận hồi tưởng thời khắc ấy, tò mò hỏi.

"Ngươi từng cứu ta khỏi đàn chim hút máu và giúp ta trị thương?"

Nhật Huy lộ vẻ bất ngờ. "Nàng biết ư?"

Tôi nhún vai. "Vừa mới đoán ra."

Suy nghĩ giây lát, tôi băn khoăn. "Ngươi cũng có mặt ở đấy mà sao không tới tìm ta?"

Hắn hơi bối rối. "Vì ta chưa sẵn sàng đối diện nàng."

Tôi nghiêng đầu vẻ khó hiểu. Chưa kịp hỏi thêm thì hắn đã lảng sang chuyện khác.

"Nhân nói đến ngày Thanh Hằng, ta còn nhớ rõ năm nàng mười bảy tuổi, nàng bảo năm sau sẽ đủ tuổi tham dự dạ tiệc và bắt ta phải hứa đưa nàng đi cùng. Ta không chút do dự đồng ý ngay tức khắc, trong lòng thầm vui sướng. Thế nhưng cuối cùng nàng không đến được vì đang ở Nguyệt Hà quốc cùng gia đình. Năm tiếp theo, tới lượt ta bị trọng thương trong quá trình tu luyện phép thuật, phải nằm trên giường dưỡng bệnh. Ta xin lỗi nàng. Nàng cười xoà nói không sao cả, chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội về sau. Năm tiếp theo nữa, khi nàng hai mươi tuổi là thời điểm Thân vương tạo phản và nội chiến nổ ra, cả hai chúng ta cùng chìm sâu vào hôn mê. Rốt cuộc cũng chẳng còn cơ hội nào nữa."

Nhắc tới đây hắn ngừng lại, đáy mắt thoáng buồn. Vẻ mặt hắn khiến lòng tôi dâng lên chút cảm giác tội lỗi mơ hồ. Miệng vô thức nở nụ cười khích lệ.

"Ai bảo thế? Năm sau và cả năm sau nữa, chúng ta sẽ cùng nhau tham dự dạ tiệc. Khi ấy ta sẽ trang điểm thật đẹp và chờ ngươi mời ta khiêu vũ."

Nói những lời này, chủ yếu muốn hắn vui lên đôi chút.

Nhật Huy gật đầu. "Một lời đã định."

Đôi mắt đen của hắn nhìn tôi thật lâu và thật sâu, tới mức khiến tôi lúng túng. Nhất thời cả hai cùng im bặt.

Khoảng lặng gượng gạo qua đi, hắn đột nhiên đề nghị.

"Nàng có muốn đến lâu đài của ta một chuyến không?"

Tôi cân nhắc chốc lát, nghĩ về thân phận của hắn và mâu thuẫn hiện giờ giữa các vị Hoàng tử thì lắc đầu từ chối.

"Ta không nên đi thì hơn."

Hắn "ừ" một tiếng, tỏ ý đã hiểu, chỉ là nét mặt không giấu nổi vẻ thất vọng. Chúng tôi ngồi bên bàn trà trò chuyện qua lại hồi lâu, chủ yếu tôi nghe hắn kể về mấy chuyện vụn vặt trong quá khứ. Cuối cùng hai người từ biệt, mỗi kẻ một phương. Cảm giác thân thuộc hắn mang tới tương tự lão Trần, dường như chỉ cần đứng gần cũng đủ thấy ấm áp.

Tôi không nhớ rõ bản thân và hắn trước kia là thế nào, có lẽ là một dạng tri kỷ chăng? Bạn bè dễ kiếm, tri kỷ khó tìm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Ngôi nhà ở rừng thủy trúc đã chẳng còn là nơi an toàn. Tôi đành tìm phòng trọ ở tạm một thời gian, trả trước tiền thuê phòng ba tháng, sau đó mất cả buổi để lôi đồ đạc từ túi Càn Khôn ra sắp xếp lại. Vừa phủi tay xong việc thì phát hiện bóng người lù lù đứng sau lưng như oan hồn. Tôi sợ hãi nhảy dựng lên, há hốc miệng kinh ngạc.

"Quốc vương?"

Việc hắn đuổi theo chớp nhoáng làm tôi ngỡ ngàng.

"Sao ngài biết ta ở đây?"

Hắn u ám đảo mắt khắp phòng, cất giọng lạnh lẽo.

"Ngươi thu xếp đồ rời khỏi lâu đài là có ý gì?"

Tôi điềm nhiên trả lời. "Ta không dám làm phiền ngài quá lâu."

"Làm phiền?" Hắn nhướn mày. "Nếu ta cảm thấy phiền phức thì ngay từ đầu đã không đưa ngươi tới. Nói xem đã xảy ra chuyện gì? Hay có điều gì khiến ngươi không hài lòng nên mới đột nhiên muốn rời đi?"

Tôi sắp xếp từ ngữ trong trí óc, không mấy vui vẻ đáp.

"Có thể ngài cảm thấy không sao, nhưng vợ tương lai của ngài nhất định sẽ thấy phiền. Ta chẳng có tước vị hay chức vụ gì, đương nhiên không có lý do tiếp tục ở lại đây mang danh kẻ đeo bám. Ta càng không cho phép bản thân hy sinh lòng tự trọng vì mối quan hệ dây dưa không rõ ràng."

Tôi nói liền mạch, giọng điệu bất giác trở nên khó chịu. "Còn ngài sớm hay muộn cũng sẽ cưới một Hoàng hậu xinh đẹp sánh vai bên ngài nhìn ngắm vương quốc này. À phải, Phi Yến đích thực là lựa chọn hoàn hảo. Đâu phải ai cũng được như nàng ta, lấy chồng còn có thể mang theo đội quân hùng mạnh làm của hồi môn. Công bằng mà nói, hai người quả thực rất xứng đôi."

Nhật Vũ trừng mắt với tôi, kiềm chế cơn tức giận gằn từng chữ. "Ta và nàng ấy xứng đôi?"

Thấy hắn nghi ngờ nhận xét khách quan trung thực của mình, tôi dứt khoát gật đầu xác nhận.

Nào ngờ Nhật Vũ thoáng chốc bắt lấy cổ tay tôi, siết mạnh khiến tôi hơi đau, gương mặt ghé sát đến nỗi tôi có thể thấy rõ hàng mi rung rung của hắn.

"Đừng cố chọc tức ta." Hắn nghiến răng. "Ngươi thật sự muốn ta cưới Phi Yến ư?"

Tôi nóng nảy hất tay hắn ra. "Ta không can thiệp vào lựa chọn của ngài, tự ngài đi mà quyết định. Sự khó xử vốn dĩ thuộc về ngài. Ta chỉ không muốn tiếp tục ở lại như một kẻ ngoài cuộc đáng xấu hổ, càng không muốn trông thấy Phi Yến."

Không muốn thấy nàng ta lảng vảng gần ngươi, tìm cách trò chuyện với ngươi. Không muốn thấy hôn lễ linh đình của hai người.

Đương nhiên mấy lời phía sau tôi chỉ thầm lẩm bẩm trong đầu.

Khóe môi Nhật Vũ hơi cong lên thành nụ cười nửa miệng. Mỗi khi điệu cười đáng sợ này xuất hiện, đối phương thường không nhận được kết cục tốt đẹp gì.

"Được. Như ngươi mong muốn."

Hắn buông ra một câu ngắn ngủi rồi đột nhiên dùng phép thuật thu hết đồ đạc vào túi Càn Khôn, tiếp đến cưỡng ép kéo tôi lên Phương điểu, cả hai quay về hướng lâu đài. Tôi choáng váng trước tốc độ của hắn, giãy giụa bất an một hồi, dường như đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.

Mãi sau tôi mới sực nhớ.

Chết tiệt! Tiền thuê phòng còn chưa kịp đòi lại.

Hiển nhiên hắn chẳng hề bận tâm, vừa về tới nơi liền ném tôi vào căn phòng cũ, đóng sập cửa rồi ngoảnh mặt bỏ đi. Tôi chưng hửng đứng sững tại chỗ, ngay lập tức nhắm mắt niệm chú Dịch chuyển, chẳng mấy chốc phát hiện phép thuật bị ngăn cản.

Hóa ra quanh phòng có kết giới.

Được lắm Nhật Vũ, chẳng nói chẳng rằng dùng nó để nhốt tôi. Từ giờ tôi không cần chạm mặt Phi Yến và tiện thể cũng khỏi trông thấy ai khác. Hồi trước, hắn không dạy tôi cách hóa giải tất cả các loại kết giới hắn biết mà chủ đích giữ lại một vài kiểu phức tạp, nói rằng sẽ có thời điểm dùng chúng để chế ngự tôi. Quả nhiên là kẻ nham hiểm từ đầu đến chân.

Tôi chán nản ngồi phịch xuống ghế, hai tay chống cằm. Sau khoảng nửa tiếng, Sói Tuyết nhảy phốc ra từ túi Càn Khôn, biến hình về kích thước thông thường. Nó nằm một chỗ có vẻ ngứa ngáy chân tay nên phẩy đuôi chạy biến ra ngoài. Tôi nhìn bóng trắng vừa biến mất sau cửa, hai mắt trợn tròn gần như không thể tin nổi.

"Sói Tuyết!"

Tôi cuống cuồng gọi nó lại. Tai nó rất thính nên dù đã chạy khá xa nhưng vẫn nghe rõ, ngoan ngoãn quay về ngước mắt nhìn tôi mong chờ. Tôi bất lực giơ tay vỗ trán mấy cái, nhận thấy đầu óc mình trước giờ hẳn là có vấn đề. Ở cùng nhau lâu như vậy, thế mà lúc này tôi mới biết Sói Tuyết có năng lực xuyên qua kết giới.

Suy nghĩ chốc lát, tôi cúi người xuống nói với nó vài câu đồng thời tay vỗ vỗ đỉnh đầu ra hiệu. Sói Tuyết chẳng mấy thoải mái. Nó miễn cưỡng chạy đi, cuối cùng không phụ lòng mong đợi của tôi lôi được Nhật Vũ tới. Vẻ mặt hắn hốt hoảng, trên tay còn cầm nguyên tách trà đang uống dở và đuôi áo bào có mấy lỗ thủng do răng sói ghim vào.

Hắn thấy tôi an toàn đứng trước mặt thì nhẹ nhõm thở hắt ra, hơi bực mình kể tội. "Ta đang bàn chuyện với Địa quân thì con sói này đột nhiên xông đến với bộ dạng như điên dại, còn tưởng ngươi gặp phải chuyện gì."

Sói Tuyết bị coi là điên dại hung hăng nhe hàm răng nhọn hoắt, điệu bộ muốn nhảy tới chụp lên chiếc áo choàng sang trọng thêm vài dấu chân sói. Tôi vỗ nhẹ lưng nó, tạm thời gác qua chuyện mình bị giam lỏng, hào hứng kể với Nhật Vũ điều vừa phát hiện.

Hắn nghe xong không tỏ ra bất ngờ chút nào.

"Ta đã biết từ trước lúc cử hành hôn lễ. Bình thường động vật không thể vượt qua kết giới do con người tạo ra, cho dù là linh thú. Đấy là dạng ma trận đòi hỏi hiểu biết và trí tuệ loài người để hóa giải. Vậy nên ta đoán, Sói Tuyết không có năng lực mở kết giới mà chính xác hơn là kết giới không tác động được vào nó. Trong mỗi loài đều tồn tại những kẻ dị biệt. Ta đã thử nghiệm và xác nhận, Sói Tuyết có thể xuyên qua mọi kết giới ta tạo ra. Đây xem như là biệt năng của nó."

Tôi liên tưởng tới một vài tình huống từng phát sinh trong quá khứ, cảm thấy Sói Tuyết đã sớm bộc lộ khả năng này mà mình không hề chú ý, sau ngập ngừng suy đoán. "Chẳng lẽ chính biệt năng ấy giúp nó ra khỏi Tuyết Sơn?"

Hắn trả lời. "Ta cũng từng cho là vậy, nhưng lý do trên không giải thích được toàn bộ. Bảo vệ Tuyết Sơn không chỉ có kết giới mà còn tồn tại một trận pháp tinh vi cản trở bất kỳ sinh vật nào xâm phạm. Có điều, trận pháp sẽ suy yếu ở một vài thời điểm nhất định. Sói Tuyết hẳn là gặp phải thời điểm ấy nên mới may mắn thoát ra được."

"Thời điểm đặc biệt?" Tôi tò mò. "Như thế nào?"

"Vào dịp Trăng máu." Hắn trả lời. "Người ta cho rằng nó là điềm báo chẳng lành, là dấu hiệu của tai họa sắp sửa ập tới. Trước khi Thân vương Nhật Tuấn hóa thành Quỷ vương, Trăng máu đã xuất hiện. Đó là hiện tượng Trăng máu gần đây nhất."

"Ngài chứng kiến rồi?"

"Không. Ta ở chỗ thầy Trịnh tu luyện nhiều năm liền chưa từng bước ra ngoài. Lúc trở về mọi thứ đã chẳng thể cứu vãn."

Nét mặt hắn bỗng nhiên thay đổi. Cảm xúc đang cuộn trào trong đáy mắt không phân định rõ là bi thương hay hận thù. Tôi chợt nhớ ra, mẹ hắn đã qua đời trong trận chiến, nghe đồn bị Quỷ vương hoặc thuộc hạ của ông ta giết chết. Mà hắn, rõ ràng là một Hoàng tử thế nhưng cách ly khỏi lâu đài trong quãng thời gian dài đến thế, ngay cả chiến tranh nổ ra cũng không hay biết. Tôi rất muốn hỏi, có điều nhìn sắc thái trên gương mặt hắn hiện tại thì cảm thấy không nên gợi nhắc chuyện cũ nữa.

"Khả năng đi xuyên kết giới của Sói Tuyết còn có một điểm đặc biệt mà chắc ngươi chưa biết." Hắn chủ động chuyển đề tài. "Vật chạm vào người nó sẽ bị biệt năng ảnh hưởng và có thể theo nó ra ngoài."

"Thật sự?" Tôi tràn đầy hy vọng hỏi. "Tức là ta có thể dựa vào nó để thoát khỏi bất kỳ kết giới nào?"

"Tất nhiên..." Hắn cố tình kéo dài giọng. "...Nếu ngươi chết."

Nụ cười của tôi tắt ngấm. "Ý ngài là sao?"

"Nó chỉ mang được vật chết, còn vật sống vẫn bị kết giới chặn lại."

Tôi thất vọng rũ vai xuống, ngước mắt nhìn hắn với vẻ hậm hực. "Ngài định giam ta đến bao giờ?"

"Đến khi ngươi không còn muốn rời đi." Hắn dửng dưng đáp.

"Ngài luôn làm theo ý mình thay vì quan tâm đến cảm nhận của người khác. Sói Tuyết, tiễn khách!"

Sói Tuyết nghe lệnh hăm hở xông lên ngoạm đuôi áo Nhật Vũ lôi ra ngoài. Nó còn ranh mãnh dùng phép thuật cào cào vài phát, chẳng mấy chốc áo bào lộng lẫy của Quốc vương đã tả tơi như ăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Liên tiếp mấy ngày sau, hôm nào Nhật Vũ cũng đến tìm tôi với mục đích luyện thuật Hợp Viên. Mới đầu tôi còn thắc mắc, kiếm Thương Hải của hắn chẳng phải bị trộm mất rồi sao.

Dù cố tỏ ra bình thản nhưng ngữ điệu vẫn không giấu nổi vẻ tự mãn, hắn kể rằng, mình đã phát hiện mục tiêu thật sự của đám sát thủ là thanh kiếm nên cũng thuận nước đẩy thuyền để chúng lấy đi. Bọn chúng không biết thanh kiếm đã bị ràng buộc với hắn bằng khế ước Trung thành. Loại khế ước này chỉ được lập ra giữa pháp khí cao cấp và chủ nhân mà nó thừa nhận, không thay thế được như chú Sở hữu và hiệu lực kéo dài cho tới khi một trong hai bên biến mất.

Thực tế tôi cũng có thể lập khế ước với dải Minh Nguyệt, nhưng quá trình đòi hỏi chủ nhân truyền sang pháp khí nguồn linh lực lớn không biết bao nhiêu là đủ. Mà linh lực của tôi không dồi dào như của Nhật Vũ nên chẳng dám làm liều. Dẫu cho kẻ trộm lấy được Thương Hải cũng chẳng thể trở thành chủ nhân chân chính. Đồng thời, Nhật Vũ dựa trên mối liên kết với thanh kiếm mà biết được vị trí đích xác của nó, phát hiện kẻ chủ mưu là Hội Thiết Sát và cho người mai phục. Nhưng vì trong quân có nội gián nên rốt cuộc vẫn để xổng mất mấy tên cầm đầu quan trọng.

Tôi nghe xong quả thực bái phục hắn, giữa tình cảnh nguy hiểm mà vẫn có thể bình tĩnh tính kế đối thủ, không hổ là con người thủ đoạn.

Mỗi lần xuất hiện hắn đều tập trung vào việc tu luyện, từ chối đề cập tới vấn đề chính trị. Hắn bảo tôi không cần lo lắng gì cả, mọi chuyện đều ổn. Nhưng tôi thừa biết vẻ bề ngoài ung dung chỉ nhằm che giấu những áp lực đè nặng bên trong. Tôi vẫn thông qua cách thức của riêng mình, đọc suy nghĩ đám người hầu để cập nhập thông tin.

Cuộc sống cứ yên ả trôi qua như mặt biển phẳng lặng trước cơn bão, mãi cho tới một hôm, tin tức Thân vương Nhật Khánh cưới con gái Hải quân lan truyền khắp vương quốc. Tâm trạng tôi liên tục biến chuyển chẳng khác nào nồi súp hỗn tạp. Nhật Vũ đứng trước mặt tôi, thu lại kết giới rồi điềm nhiên hỏi một câu.

"Còn muốn bỏ đi nữa không?"

Tôi nóng nảy túm tay áo hắn, bất chấp tất cả gào lên.

"Sao ngài có thể bình tĩnh đến vậy? Bọn họ sắp liên hôn rồi. Nếu hôn lễ diễn ra thuận lợi thì Nhật Khánh sẽ có được cả thế lực của Sơn quân lẫn Hải quân hậu thuẫn. Còn ngài thì thế nào? Không sợ mình sẽ thua ư?"

Trước đó tôi chẳng dám suy đoán lựa chọn của hắn, cũng không tài nào đoán nổi. Việc lập Phi Yến làm Hoàng hậu hoàn toàn khác so với Thu Thủy. Nàng ta gắn liền với quyền lực và lợi ích của cả một gia tộc lớn mạnh nên đương nhiên không dễ dàng phế bỏ. Tôi chỉ hy vọng, dẫu Nhật Vũ có từ chối việc liên hôn thì Hải quân vẫn giữ thái độ trung lập như Địa quân, hoặc ít ra con gái ông ta thà chết chứ chẳng chịu lấy người mình không yêu. Trong mắt tôi, Phi Yến giống như đóa hồng rực rỡ cao ngạo, nhất định không chịu cúi đầu làm một quân cờ chính trị và từ bỏ quyền chủ động với đời mình. Tôi ích kỷ không muốn Nhật Vũ cưới nàng ta, nhưng càng hoảng sợ hắn sẽ vì sự ích kỷ của tôi mà thất bại, thế rồi oán hận.

Khoảng lặng ngắn ngủi trôi qua. Nhật Vũ bất ngờ vòng tay ôm chặt tôi, không để tôi thấy được biểu cảm trên gương mặt hắn. Bàn tay vỗ nhẹ lưng tôi tựa hồ muốn an ủi.

"Đừng quá bận tâm. Ta tự có tính toán. Chỉ cần lôi kéo được Địa quân và kết hợp với thuật Hợp Viên giữa chúng ta, vẫn có cơ may giành phần thắng."

Bản thân tôi hiểu rõ thuật Hợp Viên đang ở mức độ nào, chưa thật sự ăn ý và còn cách xa nguồn sức mạnh to lớn mà lão Trịnh từng đề cập. Về phía Địa quân, dù có thêm quân đội của ông ta cũng chưa chắc đánh bại được thế lực trong tay Nhật Khánh. Tôi hiểu Nhật Vũ không phải kiểu người dễ bị hạ gục, nhưng chung quy vẫn luôn có những việc nằm ngoài khả năng. Trong tình huống này, chẳng biết nên coi hắn là kẻ quá lạc quan hay quá liều lĩnh.

Má tôi áp vào ngực hắn, chóp mũi quanh quẩn mùi hương trên người hắn. Tôi cảm nhận rõ cằm hắn tựa lên đỉnh đầu mình và cánh tay rắn rỏi quàng qua eo. Giọng tôi bất giác dịu đi, có phần bất đắc dĩ.

"Vì sao ngài phải làm vậy? Chỉ cần cưới Phi Yến và rồi mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều."

Vòng tay của hắn siết chặt thêm, đưa hai người ép sát vào nhau. Miệng hắn thốt ra mấy chữ, nhẹ nhàng nhưng tựa hồ dã kìm nén từ rất lâu.

"Người ta muốn cưới, duy chỉ mình nàng."

Thân thể tôi sững lại, ngay cả bản thân cũng không rõ từ khi nào đã luôn chờ đợi câu nói này.

"Ngài... nghiêm túc chứ?" Tôi cẩn trọng xác nhận.

Hắn không trả lời mà hơi đẩy tôi ra, đầu cúi xuống dùng nụ hôn nồng nhiệt để chứng minh. Tim tôi chạy đua trong lồng ngực. Cảm giác hồi hộp và phấn khích lan tràn như vừa tham gia vào cuộc chơi mạo hiểm mà phần thưởng hết sức ngọt ngào.

Tôi chậm rãi nhấm nháp hương vị của hắn. Nụ hôn chân thực, cảm xúc cũng chân thực. Trong khoảnh khắc ấy tôi đã nghĩ, chỉ cần hắn dang tay ra, tôi nhất định sẽ chui vào, nép trong vòng tay của hắn và chẳng cần sợ hãi điều gì. Hắn bước trên con đường hắn đã chọn, tôi lặng lẽ theo sau, mỗi khi hắn ngoảnh đầu đều không thấy cô đơn.

Tôi tưởng có thể kiên trì bên hắn đi đến tận cùng. Và điều ấy, rốt cuộc cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Lòng người, thật ra không kiên định như người ta vẫn tưởng.

Tôi ngày càng ít ra ngoài, đa phần ở trong phòng tu luyện theo thói quen. Lúc Nhật Vũ đến thì luyện thuật Hợp Viên với hắn còn khi ở một mình thì luyện phép Xuyên thấu, chăm chỉ tới mức tôi của năm ngoái phải nhìn tôi của năm nay bằng con mắt ngỡ ngàng. Thi thoảng rảnh rỗi, tôi sẽ bỏ công sức chăm chút cho vẻ bề ngoài. Kén chọn mãi tôi mới tìm được một bộ lễ phục tuyệt đẹp, kế tiếp phối hợp trang sức đi kèm bộ lễ phục đó. Thân là bạn của chú rể, tôi không thể để bản thân mất mặt, càng không thể để chú rể vì mình mà mất thể diện. Thậm chí, tôi còn mượn Nhật Vũ con Phương điểu khỏe mạnh trắng muốt để đảm bảo mình đến hôn lễ đúng giờ.

Ấy thế mà tôi không được mời.

Ngày thành hôn, đoàn rước dâu với quy mô hoành tráng cưỡi Phương điểu bay rợp trời, mang theo khí thế rộn ràng trải khắp vương quốc. Tôi thất vọng cất bộ lễ phục vào tủ quần áo, xếp trang sức gọn gàng trong hộp rồi ngồi bóc hạt dẻ bên cạnh Sói Tuyết. Con Thiên di bay qua cửa sổ lao vút xuống mặt bàn. Nó nhảy vào giữa đĩa hạt dẻ, cái đầu nhỏ liên tục ngọ nguậy như đang tìm tòi. Tôi biến ra tờ giấy cứng in hoa văn, nắn nót viết thiệp chúc mừng rồi kẹp vào chân Thiên di kèm theo chiếc sáo ngọc màu trắng đục làm quà tặng. Nhìn theo bóng chim dần khuất xa, trong đầu tôi đột nhiên hiện lên ý nghĩ kỳ quặc.

Chẳng biết hôn lễ có được tiến hành thuận lợi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Thực tế chứng minh điều tôi lo lắng là dư thừa. Hôn lễ diễn ra rất tốt đẹp. Phi Yến chính thức trở thành Vương phi trong lời chúc tụng của mọi người, không có chuyện nàng ta bị bắt cóc hay đám người bất lương nào đó đến phá hoại như tôi tưởng tượng.

Thế nhưng sau hôn lễ lại xảy ra một chuyện bất thường. Giữa đêm khuya thanh vắng, cô dâu xinh đẹp – người lẽ ra đang ở phòng tân hôn bỗng dưng chạy tới Phượng Nghi đài lén lút gặp em trai của chú rể. Tôi không biết bọn họ nói với nhau những gì, chỉ thấy Phi Yến mang theo đôi mắt đỏ hoe cùng đoàn thị vệ hộ tống trở về. Ngẫu nhiên chạm mặt tôi, ánh mắt nàng ta lướt qua tràn đầy sự căm ghét, nghiến răng buông lời.

"Ngươi sẽ chẳng đắc ý được lâu đâu."

Tôi hờ hững nhìn nàng. Cảm xúc bên trong thật bình lặng, không hả hê, không cảm thông hay áy náy.

Đã có lúc tôi tự ti trước nàng ta, khi mà nàng ta sở hữu đầy đủ các yếu tố mọi cô gái đều khao khát: nhan sắc, tài năng và gia thế. Vậy nhưng, con người tưởng chừng như hoàn hảo ấy vẫn có lúc phải hâm mộ thứ hạnh phúc mà một cô gái bình thường cũng có thể đạt được. Xét về đặc điểm bên ngoài thì Nhật Khánh là sự lựa chọn rất tốt, hoàn toàn tương xứng với nàng ta. Nhưng tốt đẹp đến mấy cũng vô dụng vì hắn vốn dĩ không phải người nàng yêu.

Bất kể người tài năng hay yếu kém, xuất sắc hay tầm thường, trong đời luôn gặp phải những việc không như ý nguyện. Có điều trong trường hợp của nàng ta, nếu thật sự muốn phản kháng thì tôi sẽ kiên định ngay từ đầu. Tôi không sợ thất bại dù đã cố gắng, tôi chỉ sợ ân hận vì chưa cố gắng hết mình.

Chẳng biết đã mấy giờ đêm, bóng tối dày đặc bao bọc căn phòng, biến đồ vật thành các khối đen thù lù bất động. Tôi nằm trên giường thao thức cùng mớ suy nghĩ hỗn loạn về các nguy cơ sắp sửa xảy ra.

Nếu Địa quân không đứng về phía Nhật Vũ thì sao? Hắn sẽ chẳng có đồng minh nào cả, và đám triều thần bất phục sẽ nhân cơ hội thay Vua đổi chủ. Trong trường hợp đảo chính thành công, liệu Nhật Khánh có tha mạng cho người em trai cùng cha khác mẹ này?

Tôi rùng mình nghĩ đến câu trả lời tệ nhất là không, bởi mối quan hệ giữa bọn họ trước giờ vẫn luôn căng thẳng và nguyên tắc diệt cỏ tận gốc là thủ đoạn xưa nay của kẻ cứng rắn. Thế rồi Nhật Vũ nhất định sẽ hối hận, về sự lựa chọn ngu ngốc của bản thân, về thứ tình cảm riêng tư chi phối. Tôi rất sợ một ngày nào đó hắn hận tôi, hận tảng đá ngáng đường khiến hắn thất bại.

Nỗi bất an trăn trở trong đầu làm tôi khó ngủ. Cả người duỗi thẳng, tay đan vào nhau đặt trên bụng và giữ nguyên tư thế ấy rất lâu không thay đổi. Tiếng mưa rơi lộp bộp phá vỡ màn đêm tĩnh mịch, từ lác đác trở nên dồn dập và rõ ràng hơn, có vẻ là một trận mưa rào nặng hạt. Gần đấy bỗng truyền tới tiếng nổ ầm ầm của vật thể đổ vỡ, rồi tiếng huyên náo phát ra từ đám người hầu hòa chung tiếng sét inh tai nhức óc đổ xuống từng tràng.

Tôi bật dậy, lập tức dùng phép Dịch chuyển ra ngoài. Mọi người náo loạn tập trung về một hướng nhưng không ai dám tiến gần. Tôi hiếu kỳ bám theo, phát hiện phía trước là tòa cung điện lớn bị sét đánh thành đống đổ nát, ở giữa phát ra ánh sáng của bảo quang nổi bật trên các mảnh vụn tan hoang. Tia sét vẫn giáng xuống từng đợt theo quy luật, chói lòa với hình thù biến đổi. Thông qua ánh sáng trắng tôi thấy rõ được bóng người bên trong.

Nhật Vũ đang mặc bộ quần áo đơn giản màu đen, trơn tuột không họa tiết. Cả người khô ráo bởi nước mưa đều bị bảo quang chặn lại. Nét mặt hắn điềm tĩnh, cực kỳ tập trung, linh lực tụ về phía lòng bàn tay rồi truyền vào bảo quang để duy trì trước các đợt sét tấn công. Xung quanh nổi lên tiếng bàn tán xôn xao, ai nấy đều có điệu bộ căng thẳng.

Mắt tôi vẫn nhìn đăm đăm về một hướng định sẵn, gần như không dám chớp. Đôi môi mím chặt nửa vui mừng nửa lo sợ. Tình cảnh tương tự tôi từng thấy qua trong giấc mộng khi Hải Phong được chọn làm Thượng quân. Điều này cũng có nghĩa, Nhật Vũ sắp sửa trở thành vị Thượng quân kế nhiệm. Một người vừa là Quốc vương vừa đảm nhiệm chức Thượng quân, quả thực là việc xưa nay chưa từng có.

Tuy nhiên, nếu hắn không chống đỡ nổi các trận sét ác liệt đang diễn ra thì rất có thể sẽ phải bỏ mạng. Bi kịch ấy từng tồn tại trong lịch sử. Một người từ nhỏ đã được tiên tri sẽ trở thành Thượng quân trong tương lai, rất có thiên phú học phép thuật nhưng không chăm chỉ tu luyện, cuối cùng thất bại trong cuộc khảo nghiệm năng lực và bị sét đánh chết.

Lại thêm một tiếng nổ chói tai mang theo tia sét ngoằn ngoèo xé toạc màn đêm. Bảo quang rung lên như bong bóng yếu ớt sắp bị chọc vỡ. Cả người Nhật Vũ căng cứng, những đường gân và cơ bắp nổi rõ trên cánh tay. Tiếng nói chuyện quanh tôi dần nhỏ xuống rồi im bặt, tựa hồ hô hấp cũng trở nên khẽ khàng. Tất cả cùng dán mắt vào vị Quốc vương đang một mình đối chọi với nguồn sức mạnh thiên nhiên đáng sợ.

Gió hung bạo quật ngã các cành non và mưa vẫn ào ào không ngớt. Nước trượt qua kết giới theo đường vòng cung, rỏ xuống mặt đất, chẳng mấy chốc đọng thành các vũng ẩm ướt. Mây đen ảm đạm giăng kín khoảng trời tối om. Tim tôi nảy lên theo từng đợt sét bổ xuống, trí óc bị kìm hãm không dám suy nghĩ nhiều hơn. Bảo quang oằn mình chống đỡ, luân chuyển sắc màu từ vàng cho đến cam. Sắc mặt Nhật Vũ tái nhợt, ước chừng chẳng gắng gượng được bao lâu nữa. Không ai dám lại gần hắn, cũng không ai có thể giúp đỡ. Tay tôi bấu chặt vạt áo để kiềm chế sự run rẩy, hoảng sợ nhìn môi hắn từ từ ứa ra vết máu đỏ thẫm. Sống lưng hắn vẫn thẳng và đôi chân vẫn kiên trì đứng vững.

Một khắc sau, bảo quang bị sét phá vỡ, đầu gối hắn khuỵu xuống trên nền gạch đổ nát bắn đầy máu. Nước mưa nhân cơ hội len vào phủ tóc hắn ướt đẫm, gột rửa vài giọt máu bên khóe miệng. Đầu hắn chưa kịp ngẩng lên, bảo quang cũng chưa kịp tái lập, tia sét cuối cùng mang theo nguồn lực mạnh nhất cuồn cuộn lao tới chớp nhoáng. Tiếng hét của tôi vô thức bật ra khỏi cổ họng. Qua làn mưa trông thấy cánh tay Nhật Vũ giơ cao kiếm Thương Hải chỉ thẳng lên trời. Luồng sáng đỏ băn ra chạm phải ánh sét trắng tạo thành tiếng nổ rung chuyển, trong nháy mắt lóe lên rồi vụt tắt. Cả hai cùng tan biến.

Tay hắn kiệt sức buông lỏng. Thanh kiếm rơi loảng xoảng trên mặt đất, nằm yên lạnh ngắt. Suy nghĩ chưa kịp hình thành trong đầu, cả người tôi đã lao đến bên Nhật Vũ, theo phản xạ quàng tay đỡ lấy hắn. Tròng mắt hắn lờ mờ phản chiếu khuôn mặt hoảng hốt của tôi, khóe miệng hơi cong thành nụ cười phảng phất. Cuối cùng mi mắt khép lại, mệt mỏi ngất đi.

Xung quanh đó, tất cả người hầu và thị vệ đồng loạt quỳ xuống tôn kính đón chào sự hiện diện của tân Thượng quân.

Mây đen nhanh chóng tản đi để lộ trời sao rải rác. Gió ngừng rít gào và cây thôi lay động. Nước bốc hơi khỏi mặt đất trong nháy mắt. Quần áo cũng trở nên khô ráo bất ngờ, không để lại chút dấu vết ẩm ướt.

Mưa giả?

Tôi thoáng ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Nhật Vũ được đưa vào phòng nghỉ ngơi, bên ngoài có đám cận vệ đứng thành từng tốp canh gác. Vị y sư mới được triệu kiến khẩn trương chạy đến, cúi người hành lễ qua loa với Công chúa rồi vội vàng thực hiện chức trách của mình. Theo lời ông ta, sức khỏe Quốc vương hiện giờ không có gì đáng lo ngại, chỉ tạm thời rơi vào trạng thái hôn mê trong lúc cơ thể điều hòa linh lực. Trận sét khảo nghiệm tư cách Thượng quân vừa rồi chẳng khác nào ván cược mạo hiểm được ăn cả ngã về không. Nếu đủ sức mạnh vượt qua, cơ thể sẽ hấp thụ toàn bộ năng lượng ở tia sét cuối cùng, còn không phải chấp nhận biến thành một bộ xương cháy khét.

Chắc hẳn việc Nhật Vũ đảm nhận chức vị Thượng quân nằm ngoài dự đoán của hầu hết mọi người. Đặc biệt là Hải quân, chẳng biết cảm xúc của ông ta thế nào sau khi nghe tin này, là tức hộc máu hay ân hận muốn chết vì kết nhầm đồng minh. Bối cảnh hiện giờ, quyền lực tối cao đều tập trung trong tay Nhật Vũ, dẫu Nhật Khánh liên hợp với hai vị đại thần cũng không thể nào thắng được đội quân tinh nhuệ mà hắn nắm giữ. Thế cục hoàn toàn đảo ngược chỉ sau một đêm.

Ít ra phe đối lập còn may mắn vì chưa mưa phản chính thức và Nhật Vũ không có cơ hội thẳng tay diệt trừ. Nhưng hắn có quyền viện cớ dịch chuyển quân đội, bắt đầu bằng việc điều một đội quân lớn dưới trướng Sơn quân sang vùng biên giới nơi Địa quân cai quản, khiến ông ta phẫn nộ cực độ mà không làm gì được. Cả Hải quân và Nhật Khánh cũng bị hắn gây khó dễ, dùng thủ đoạn từ từ phân tán quyền lực của bọn họ. Triều đình trải qua một phen sóng gió ngầm, nay đã dần bình ổn trở lại. Thời điểm này Nhật Vũ mới được thừa nhận như một Quốc vương thực thụ. Chẳng còn ai dám bàn tán về xuất thân của hắn nữa.

Mọi chuyện sẽ thật sự tốt đẹp nếu không có sự kiện khác xảy ra, ngay sau ngày tân Thượng quân được xác định. Vẫn là vào buổi tối, tôi đang ngồi tu luyện trên giường thì chợt nghe tiếng sói tru ầm ĩ trên mái nhà. Mà quanh đây ngoài Sói Tuyết ra chẳng còn con sói nào khác. Tôi cảm thấy kỳ lạ, liền khoác áo đi tìm nó dựa theo hướng âm thanh vọng tới. Không khó để trông thấy Sói Tuyết đang ngồi chễm trệ trên nóc tòa cung điện gần đấy. Cổ nó hơi kéo căng, đầu hếch lên hướng về phía mặt trăng và đôi tai dựng đứng. Luồng sáng trùm lên người Sói Tuyết thay đổi khiến bộ lông nó biến chuyển theo, gần như là một màu nâu đỏ kỳ dị.

Tôi giật mình ngước mắt lên trời. Vầng trăng nom chẳng khác nào trái cầu thủy tinh vừa rót đầy chất lỏng màu đỏ cam đặc quánh, chút mây lướt qua tạo thành vệt khói đen lượn lờ. Đám hầu gái đưa mắt nhìn nhau, dùng Ẩn âm trao đổi những ý nghĩ bất an. Đây là hiện tượng Trăng máu đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến. Nó là điềm dữ báo hiệu chuyện không may sắp sửa xảy đến.

Chẳng lẽ Quỷ vương tái sinh?

Tôi rùng mình suy đoán.

Hiện tượng chỉ diễn ra trong vài phút ngắn ngủi, nhưng đủ để tạo thành bóng ma lơ lửng trên đầu mỗi người. Không ai biết điều gì đang chờ đợi phía trước nên thành ra cứ chờn vờn trong nỗi lo âu mơ hồ. Song song với đó, nhiều người rất có lòng tin với vị Thượng quân vừa xuất hiện. Ngài giống như đấng cứu thế gánh trên vai trọng trách bảo vệ vương quốc này. Đặc biệt với nhân vật có thân phận kép như Nhật Vũ, nếu có chuyện không hay xảy đến thì áp lực hắn phải chịu nặng nề hơn bao giờ hết.

Đi kèm với địa vị là kỳ vọng, đi kèm với kỳ vọng là trách nhiệm. Khoảng cách đi từ người vĩ đại đến kẻ thất bại thật ra không xa như người ta vẫn tưởng.

Bao nhiêu nghi vấn chất chứa trong đầu thành mớ bòng bong được tôi gói ghém mang theo tìm lão Trịnh. Khu rừng quen thuộc căng tràn nhựa sống dưới nắng sớm. Mặt đất còn ẩm ướt hơi sương, thi thoảng có mấy con côn trùng luồn lách qua kẽ lá phát ra tiếng kêu khe khẽ. Tôi đứng trước khoảng đất trống, bối rối nhìn quanh quất, tiếp theo di chuyển khắp khu rừng tìm kiếm, rốt cuộc đã có thể khẳng định ngôi nhà của lão Trịnh không thấy đâu.

Lão biến mất, âm thầm chẳng để lại chút dấu vết. Tôi cho rằng lão vì lý do nào đấy mà chuyển nhà nên bình tĩnh quay về viết một bức thư hỏi địa chỉ. Thế nhưng nó không bao giờ đến được tay người nhận. Thiên di không tìm được lão, tôi cũng hoàn toàn mất liên lạc. Vốn dĩ còn hy vọng vào Nhật Vũ, nào ngờ hắn cũng ở trong tình trạng tương tự.

"Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Chẳng lẽ thầy Trịnh đang gặp nguy hiểm?" Tôi sốt sắng hỏi, trong đầu bất giác liên tưởng tới mấy tình huống không được lạc quan cho lắm.

Nhật Vũ đặt bút xuống bàn, trầm ngâm suy nghĩ.

"Nghe nói cha nàng, hay cũng chính là nguyên Thượng quân từng theo học thầy. Ngoại trừ trường hợp đặc biệt của nàng thì thầy mới chỉ nhận hai học trò ít ỏi, thế mà cả hai cùng được chọn làm Thượng quân. Ta không tin đấy là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Hơn nữa, nhiều gia đình gửi con tới đều bị thầy từ chối nhưng thầy lại chủ động đến tìm cha ta, đề nghị dạy ta phép thuật. Chuyện xảy ra gần một năm trước khi nguyên Thượng quân qua đời."

Tôi nghe xong gãi đầu không hiểu lắm. "Ngài muốn ám chỉ điều gì?"

"Chủ đích." Hắn nhẫn nại phân tích. "Việc chọn học trò của thầy đã có chủ đích từ trước, cả về thời gian và đối tượng. Nếu ta đoán không nhầm thì thầy chính là người được giao trọng trách đào tạo Thượng quân. Sau khi cha nàng nhậm chức, thầy đột ngột mất tích trong khoảng thời gian khá dài, lần này cũng tương tự, tựa hồ hành động rút lui vì đã hoàn thành nhiệm vụ."

"Nhưng bằng cách nào thầy biết đích xác người được chọn?" Tôi thắc mắc. "Dựa theo thuật Tiên tri ư?"

"Đấy là một khả năng." Hắn đáp. "Hoặc có thể chính thầy nắm giữ quyền quyết định. Hừm. Ai mà biết được."

Tôi sửng sốt. "Thượng quân không phải xuất hiện theo ý trời sao?"

Nhật Vũ vỗ nhẹ lên má tôi, nhếch miệng cười.

"Nhầm rồi. Trận sét được tạo ra bằng trận pháp đánh xuống đối tượng định sẵn, không phải hiện tượng thiên nhiên. Kẻ đứng sau cố tình sử dụng hình thức khiến nhiều người lầm tưởng, hẳn là vì muốn tăng uy tín của Thượng quân trong lòng dân chúng. Nếu là sét thật thì chẳng loại phép nào có thể đỡ nổi."

Hắn ngừng lại đôi chút, có vẻ đoán được tôi sắp sửa hỏi gì nên giải đáp luôn.

"Ta không dám khẳng định ai là chủ nhân của pháp trận ấy, nhưng ta biết được có một thế lực mạnh hơn bất kỳ nhân vật nào trong triều đình, kể cả Quốc vương. Đó là Hội Liên minh Phép thuật, quy tụ những nhà nghiên cứu phép thuật tài năng đến từ khắp các quốc gia. Rất có khả năng thầy Trịnh là thành viên của Hội. Đây là tổ chức bí ẩn bậc nhất, lấy sự bảo mật làm cơ sở tồn tại. Hiếm người biết tới nó và thông tin có được phần nhiều chỉ gói gọn

trong cái tên. Còn những người biết nhiều hơn, hoặc là thành viên của Hội, hoặc đã xuống mồ."

Tôi nhìn ánh mắt cảnh cáo của hắn, thức thời gật đầu, quả quyết hứa. "Ngay cả tên gọi ta cũng không nhắc đến với bất kỳ ai, coi như chưa từng nghe thấy gì. Có điều, một tổ chức lớn mạnh cỡ ấy, nếu ngầm tiến hành âm mưu xấu xa thì thật không kẻ nào cản nổi. Mà khoan, với năng lực của bọn họ chắc hẳn sẽ ngăn được việc Quỷ vương tái sinh. Nhưng tại sao nó vẫn cứ diễn ra?"

Nhật Vũ hướng mắt ra ngoài cửa sổ, giọng nói trầm xuống. "Hội không trực tiếp can thiệp vào vấn đề của bất cứ quốc gia nào. Dẫu là chiến tranh hay thảm họa mang đến thương vong vô số, bọn họ vẫn quyết định bàng quan đứng nhìn. Có thể trong mắt họ, đấy chẳng qua là một dạng quy luật tất yếu, có thịnh ắt có suy, có nhân ắt có quả."

Tôi ngao ngán thở dài. "Chẳng hiểu cái Hội quái quỷ ấy lập ra để làm gì."

Thế là thêm một người nữa lặng lẽ bước ra khỏi cuộc đời tôi. Dẫu biết lão Trịnh đang sờ sờ sống ở đâu đó, nhưng sự thiếu vắng của lão vẫn khiến lòng tôi trống trải đôi chút, nhất là khi không còn cơ hội thỉnh giáo bộ óc thiên tài ấy. Từ giờ tôi phải tự mình dò dẫm trên con đường phép thuật gian nan. Chẳng còn ai đứng bên chỉ bảo hay kiên nhẫn giải đáp vô vàn thắc mắc trên trời dưới biển nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Buổi chiều Nhật Vũ phải ra thao trường huấn luyện quân đội. Hắn đã dùng Huyền Long Ấn triệu tập Mật quân và cần khoảng thời gian để làm quen cũng như chấn chỉnh lại theo ý mình. Thân là vị quân chủ đầy trách nhiệm, mỗi ngày hắn đều bận túi bụi bay hết chỗ nọ đến chỗ kia, ngay cả cơ hội xa hoa hưởng lạc cũng không có. Thi thoảng tôi thảnh thơi thầm nghĩ, ban cho địa vị cao quý chính là cách thức ông trời hành hạ hắn đây mà.

Nắng chếch qua khe cửa rọi xuống mặt bàn thành vệt dài loang lổ. Tinh cầu được đặt trên giá đỡ, mất đi ánh sáng nhưng luồng khói bên trong vẫn lượn lờ di chuyển như vật thể sống. Căn phòng có kết giới bảo vệ nên yên tĩnh tuyệt đối. Tôi không muốn bị làm phiền khi đang tu luyện, ngay cả Sói Tuyết cũng bị đuổi ra ngoài, có lẽ đang lang thang trong khu rừng nào đấy.

Ngồi xuống ghế ở tư thế thoải mái nhất, tôi mở to mắt nhìn Tinh cầu trước mặt rồi từ từ khép mi, cảm nhận nguồn linh lực đang dao động trong cơ thể dần ngưng tụ lên phía đầu. Gạt đi mọi tạp niệm, các dây thần kinh được thả lỏng và không hề có suy nghĩ nào khác.

Một cách tinh tế mơ hồ, tôi cảm giác nguồn lực lạ lẫm mang theo ký ức sống động chậm rãi rót vào tâm trí mình, dường như dễ dàng và liền mạch hơn những lần trước. Tôi kìm nén đốm lửa vui mừng nhen nhóm để tránh phá vỡ sự cân bằng. Sợi dây liên kết vẫn được duy trì, tựa hồ màn sương dần vén lên để lộ khung cảnh quang đãng thu hút tôi mon men tiến gần. Mảng hồi ức xưa cũ rốt cuộc cũng được sáng tỏ. Duy có điều khiến tôi ngạc nhiên là, nó không phải ký ức của riêng một người.

Mẹ Hải Phong từng là tiểu thư trong một gia tộc chế tạo pháp khí giàu có, sau trở thành nhân tình của Quốc vương. Bà là người phụ nữ đẹp, dựa vào nhan sắc mĩ miều được Quốc vương rất yêu thích nhưng đồng thời chẳng khác gì cái gai trong mắt Hoàng hậu. Việc không có năng lực phép thuật là nhược điểm lớn nhất của bà. Chính nó đã giáng xuống đòn chí mạng khi bà mang thai và Quốc vương kiên quyết bắt bà từ bỏ đứa trẻ.

Việc có một đứa con Vô linh được sinh ra từ một người mẹ Vô linh sẽ là vết nhơ trong cuộc đời oai hùng của ông ta. Tất nhiên, ông ta không cho phép danh tiếng của mình bị tổn hại, những gì lưu vào sử sách phải là dòng chữ đẹp đẽ nhất, đẹp không tì vết. Do vậy đứa trẻ không thể ra đời. Thật đơn giản, chỉ một liều thuốc giết nó từ trong bụng mẹ rồi coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Người mẹ khốn khổ tuyệt vọng nhờ cậy sự giúp đỡ của người bạn làm y sư để lập kế hoạch giả chết trốn khỏi lâu đài. Bà cùng hầu gái thân cận chạy đến vùng biển hẻo lánh cách xa kinh đô, sống chui lủi qua ngày, thậm chí không dám liên lạc với nhà mẹ đẻ giàu có. Đứa trẻ được bình an sinh ra, rồi đến năm tám tuổi lần đầu tiên bộc lộ linh lực. Lúc ấy bà vui mừng phát khóc vì con trai khác với bà, tương lai không phải sống cuộc đời bị người ta khinh rẻ. Để đứa trẻ có cơ hội học phép thuật, bọn họ chuyển nhà tới gần khu dân cư, tính toán việc tìm thầy dạy cho nó. Thậm chí bà đã nghĩ tới chuyện một ngày nào đó đưa nó trở về lâu đài, nhận mặt cha và những thứ nó đáng được thừa hưởng.

Trong trí nhớ của Hải Phong, hình ảnh cuối cùng mà hắn trông thấy không phải một người mẹ dịu dàng xinh đẹp, mà là khuôn mặt trắng nhợt và thân xác lạnh lẽo nằm giữa vũng máu đỏ thẫm. Dù hắn gọi bao nhiêu tiếng bà cũng không hề đáp lại, chẳng bao giờ có thể nữa, yên tĩnh tới mức khiến hắn phát hoảng.

Chợt vạt áo hắn bị níu lấy bởi cánh tay trầy trụa hòa lẫn máu và bụi bẩn. Hắn ngoảnh đầu, phát hiện hầu gái trung thành vẫn còn sống, hơi thở nặng nề và giọng nói phát ra khó nhọc. Hắn định chạy đi tìm y sư, nhưng các ngón tay gầy guộc cố sức siết chặt hơn. Ánh mắt nàng bén nhọn như lưỡi dao. Nàng dùng giọng điệu phẫn hận kể về người cha mà mẹ hắn chưa từng nhắc đến, trước khi tắt thở vẫn không ngừng nhấn mạnh, cái chết của bọn họ do thị vệ gây nên và ông ta là kẻ giết người. Thế rồi nàng gục xuống với nét mặt không yên bình.

Hắn đờ đẫn, ngồi tại chỗ hồi lâu như mất hết tri giác. Những hình ảnh đầu tiên về người cha trong tưởng tượng, hóa ra được phác họa bằng ngòi bút hận thù.

Chẳng bao lâu sau, hắn tình cờ gặp được Mộc linh. Ông ta để râu quai nón và có quả cầu luôn lơ lửng bên cạnh khiến hắn cảm thấy hứng thú. Dường như đây là một người tử tế. Ít nhất ông ta đã nhận nuôi hắn thay vì tỏ ra không quan tâm như những người khác. Cả ông ta và con gái đều đối xử với hắn rất tốt, còn người mẹ thì trái lại. Thỉnh thoảng bà ta nhìn hắn chòng chọc như đang cố tìm kiếm điều gì. Rốt cuộc đến một ngày, bà ta không nhịn nổi nữa lên tiếng chất vấn chồng mình. Hai người tranh cãi qua lại mà không biết nhân vật chính đang đứng bên ngoài, chỉ cách lớp cửa gỗ mỏng.

Thì ra là thế, Hải Phong thất vọng hiểu ra. Mộc linh nhận nuôi hắn chẳng qua do tiên tri được hắn sẽ là Thượng quân tương lai. Phải rồi, trên đời này người yêu thương hắn vô điều kiện chỉ có mẹ mà thôi. Bất chợt hắn cảm thấy ghen tị với Huyền Điệp cùng những đứa trẻ khác.

Khi nàng còn là một cô bé đơn thuần, cha nàng đã dặn dò phải quan tâm tới Hải Phong vì hắn mồ côi cha mẹ rất đáng thương, bọn họ sẽ mang đến cho hắn tình cảm gia đình mà hắn thiếu thốn. Vậy nên nàng đối xử với hắn bằng tất cả những gì chân thành nhất. Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa trẻ con và người lớn, không tồn tại những toan tính phức tạp. Ban đầu là sự thương hại, sau chuyển sang ngưỡng mộ và cuối cùng kết thành tình yêu. Ngay cả lúc nhìn thấy tương lai khủng khiếp của hắn trong Tinh cầu, thứ tình cảm ấy vẫn đánh bại lý trí.

Mọi người trên vương quốc quay lưng với hắn. Nàng vì hắn mà quay lưng với tất cả. Đơn giản bởi nàng vẫn ngây thơ tin vào nhân phẩm của người đàn ông mình lựa chọn, hoặc chí ít, sự ảnh hưởng của mình có thể khiến hắn thay đổi. Nhưng để chắc chắn hơn, nàng đã thuyết phục hắn làm phép Cộng tử. Đây xem như là hành động chuộc lỗi cuối cùng cho sự ích kỷ của bản thân.

Hải Phong biết đến Tịch thuật thông qua người thầy của hắn, cũng chính là người đã tặng hắn kiếm Thương Hải. Những gì viết trong cuốn sách đầy mê hoặc. Nhưng hắn chỉ đọc vì tò mò, sau đó cất đi rất lâu không đụng tới.

Một ngày kia, có người đàn ông lạ mặt đến tìm hắn. Thân hình nhỏ thó của ông ta bọc dưới lớp áo choàng trùm kín đầu, chỉ để lộ khuôn mặt chữ điền với vết sẹo dữ tợn rạch qua trán xuống lông mày và đôi mắt đen sáng quắc. Ở trong phòng kín, ông ta hạ mũ lộ ra mái tóc vàng óng, đồng thời tròng mắt chuyển sang màu xanh nước biển, là ngoại hình đặc trưng của người Hải Miên. Ông ta nói mình biết phép Chiêu hồn và Khiển hồn. Ông ta có thể giúp hắn luyện Tịch thuật.

"Tại sao muốn giúp ta?" Hắn thẳng thắn chất vấn. "Nó mang lại cho ngươi lợi ích gì?"

"Nếu thành công, ngươi sẽ trở thành kẻ mạnh nhất. Quyền lực, địa vị, của cải, ngươi đều có thể nắm trong tay. Ta làm đồng minh của ngươi hẳn cũng không tệ đi." Ánh mắt ông ta lóe lên sự toan tính, giọng nói sang sảng. "Tất cả những kẻ khinh thường ta, chế giễu ta, ta sẽ khiến bọn chúng phải ân hận vì cái miệng chó của mình."

Cánh tay Hải Phong khoanh lại trước ngực, dửng dưng dập tắt ảo tưởng của lão. "Đáng tiếc, khiến ngươi phải thất vọng rồi. Ta tự tin vào năng lực hiện tại của mình, cũng không hứng thú với cách thức tu luyện kia."

"Ha ha." Ông ta cười phá lên. "Đúng là một kẻ mạnh miệng thích nói lời tự mãn. Ngươi nên hiểu rằng con người có lòng tham vô đáy. Dù đã trèo tới đỉnh cao nhất, ngươi vẫn sẽ muốn vươn xa hơn nữa. Ai dám bảo đảm một ngày nào đó đỉnh cao của ngươi không bị kẻ khác vượt qua."

Mấy ngón tay khẳng khiu trượt khỏi tay áo biến ra con Thiên di màu đồng, vẻ mặt ông ta chắc chắn. "Khi nào đổi ý ngươi hãy đến tìm ta. Lời đề nghị này có hiệu lực lâu dài." Rồi ông ta mang theo tiếng cười khùng khục rời đi.

Lần kế tiếp Hải Phong gặp ông ta là năm ngày sau khi sát lệnh được ban hành, khiến hắn cùng Huyền Điệp bị truy lùng ráo riết. Bộ dạng ông ta hầu như không thay đổi, chỉ có khuôn mặt thêm vẻ thỏa mãn và mong chờ. Cuốn sách nặng nề đặt trên tay hắn, hai chữ "Tịch thuật" in chìm không rõ trên tấm bìa nhuốm mùi thời gian chỉ trực được lật mở.

"Là các ngươi ép ta." Hắn nghiến răng cố tìm cho mình lời bào chữa thích đáng.

Điều duy nhất khiến hắn hổ thẹn là lòng tin của Huyền Điệp. Nàng nhìn hắn chân thành, dùng giọng nói mềm mại an ủi. "Ta biết chàng không phải loại người ấy. Đợi quãng thời gian qua đi và lời tiên tri dần lắng xuống, mối nghi ngờ về nhân cách của chàng sẽ phai mờ theo. Bọn họ cũng không còn truy đuổi chúng ta nữa. Hãy nhớ, dù thế nào ta cũng luôn ở bên chàng."

Ánh mắt kiên định của nàng khiến nội tâm hắn giằng xé dữ dội. Không, nàng không hiểu. Hắn chẳng còn là con người đạo mạo chính trực mà nàng vẫn tin tưởng. Sự ấm áp của nàng không đủ để xoa dịu con thú hung bạo đang thức tỉnh trong hắn. Nó theo bản năng đi tìm đường sống. Nàng cũng không hiểu sự tàn nhẫn của lũ người kia. Chúng sẽ chẳng bao giờ buông tha cho đến ngày mối nguy hại tiềm tàng là hắn bị diệt trừ.

Vì vậy, một mặt hắn vẫn là người đàn ông ngay thẳng thiện lương mà nàng hằng mong đợi, mặt khác thản nhiên nhìn những linh hồn bị tước đoạt ý thức nhằm phục vụ cho Tịch thuật.

Thế nhưng thủ đoạn của đám người kia cũng chẳng vừa. Chúng bắt vợ chồng Mộc linh để uy hiếp Huyền Điệp, giam nàng trong Thủy Tinh Tháp đồng thời công bố tin tức rộng rãi. Hắn cực kỳ giận dữ, thấy nàng thật ngu ngốc khi biết rõ là bẫy mà còn cố chui đầu vào. Chúng ban hành lệnh xử tử nàng, thời gian cũng đã định sẵn. Không nghi ngờ gì nữa, hành động ấy đã chạm đến giới hạn cuối cùng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Bọn họ sợ Quỷ vương ra đời nhưng lại từng bước ép hắn biến thành Quỷ vương. Khi máu nhỏ xuống và những linh hồn vất vưởng bay lên, từng xác chết lần lượt hồi sinh họp thành chiến binh bất tử. Trong đầu hắn toàn là chết chóc. Hắn thỏa mãn nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Quốc vương. Sự hận thù hòa theo sức mạnh căng tràn trong lồng ngực, mùi máu tanh men theo không khí kích thích các giác quan của hắn, thôi thúc giọng nói rì rầm vang lên trong đầu.

"Giết ông ta!"

Nhưng hắn không vội, hắn còn việc khác phải làm. Tiếng gọi quen thuộc của Huyền Điệp níu kéo chút lý trí còn sót lại trong hắn. Không sao, chẳng mấy chốc hắn sẽ cứu được nàng.

Những tên lính trông coi tòa tháp lần lượt ngã xuống dưới lưỡi kiếm của hắn. Chút phép thuật tầm thường ấy còn lâu mới khiến hắn bận tâm.

Huyền Điệp không hề rời mắt khỏi Hải Phong. Mỗi bước chân hắn tiến gần nàng là một lần ánh mắt nàng thêm tuyệt vọng. Nàng giãy giụa trong đau đớn và ân hận khôn cùng. Thế rồi máu tươi chầm chậm rỉ ra từ khóe môi nứt nẻ, các cơ mặt buông lỏng, có chút gì đó thản nhiên và chấp nhận.

Nàng tự vẫn.

Cái chết khởi động sức mạnh khế ước Cộng tử kéo theo tính mạng của Hải Phong. Khi hắn vượt qua mọi chướng ngại đến bên nàng, cả cơ thể đau đớn như muốn nổ tung và luồng linh lực chạy hỗn loạn không kiểm soát. Con mãnh thú tàn ác trong hắn dần suy yếu, để cho ý thức quay về.

"Tại sao?"

Bao nhiêu suy nghĩ chỉ gói gọn bằng hai chữ ngắn ngủi. Hắn không hiểu, càng không cam tâm.

"Đừng trách ta. Ta hủy diệt chàng để tìm lại chàng, tìm lại con người chàng thật sự."

Hắn lẳng lặng nhìn nàng không đáp. Tay run run chạm lên khuôn mặt nàng, lau đi vết máu đỏ nhức nhối. Hắn từng hứa sẽ bảo vệ nàng, nhưng cuối cùng vẫn không làm được. Cái gì cũng không làm được.

Bóng người đội vương miện vàng dịch chuyển tới gần bọn họ. Nam diệu hốt hoảng can ngăn nhưng bị Quốc vương đẩy ra, phất tay tỏ ý không sao cả. Hải Phong quay đầu, nhìn ông ta bằng ánh mắt lạnh lẽo.

"Cho dù ngươi tin hay không, mẹ ngươi thật sự không phải do ta sai người giết. Ta chưa bao giờ muốn giết nàng ấy. Còn ngươi, nếu ngay từ đầu ngoan ngoãn chịu trói thì ta đã không phải hạ sát lệnh."

"Là ông hay Hoàng hậu của ông? Và ông có muốn giết ta hay không? Đến giờ tất cả còn ý nghĩa gì đâu?"

Hắn khinh khỉnh đáp trả, cả người đổ xuống tựa vào Huyền Điệp, tay vẫn ôm chặt nàng và để cằm nàng đặt trên vai hắn. Hai người cứ giữ nguyên tư thế ấy cho đến khi tắt thở.

Tôi thu lại linh lực, thoát khỏi dòng ký ức. Ngoài trời đã chuyển sang tối mịt. Kết giới vẫn nguyên vẹn và may mắn không ai đến quấy rầy. Tay tôi thò vào túi Càn Khôn lấy ra viên dạ minh châu thắp sáng căn phòng, cúi đầu quan sát Tinh cầu, không nhận ra điểm gì bất thường. Phần hồi ức cất giữ bên trong khá hỗn tạp và rời rạc. Tôi phải dựa theo câu chuyện lão Trần từng kể để xâu chuỗi các tình tiết theo trình tự. Ngoài ra nó cũng không được đầy đủ, gần như những gì liên quan cụ thể đến Tịch thuật đều bị khuyết đi. Không hiểu do năng lực của tôi chưa đủ hay Hải Phong vốn dĩ không lưu lại phần ký ức đó, hoặc là Tinh cầu chứa đồng thời ký ức của hai người nên xảy ra hiện tượng loại trừ và tiêu biến.

Tóm lại điều muốn biết nhất vẫn không thể biết được. Tuy nhiên, việc tu luyện Xuyên thấu hoàn chỉnh đã phần nào bù đắp sự hụt hẫng đó. Tôi tự thưởng cho mình mấy giờ giải lao để khôi phục linh lực, dùng đồ ăn lấp đầy cái dạ dày trống rỗng đang biểu tình, kế tiếp lượn sang phòng Nhật Vũ mà không thấy hắn nên cụt hứng lượn về.

Sói Tuyết chẳng biết chui ra từ đâu mà cả người ướt sũng, nước nhỏ tong tong trên sàn nhà. Nó đứng giữa phòng lắc mình mấy cái khiến tia nước bắn tung tóe khắp nơi. Tôi bực bội dùng phép thuật làm hơi nước biến mất, nhân tiện giúp nó hong khô bộ lông. Sói Tuyết thoải mái rên một tiếng rồi nhảy phốc vào cái ổ quen thuộc, định cuộn người nằm xuống, lại bị tôi kịp thời túm lấy kéo ra ngoài, lệnh cho nó đi chơi tiếp đến nửa đêm mới được mò về. Sói Tuyết nghiêng đầu tỏ vẻ nghi hoặc, sau vẫn nghe lời lủi thủi cụp đuôi đi mất. Tôi đóng chặt cửa, dặn trước hầu gái không cho ai làm phiền rồi cẩn thận tạo kết giới xung quanh, yên tâm ngồi vào bàn.

Tinh cầu của lão Trần được nhẹ nhàng đặt lên giá. Tôi bần thần giây lát, cơ hồ mường tượng ra mái tóc bạc trắng cùng khuôn mặt nhăn nheo của lão. Bên tai văng vẳng tiếng lão càu nhàu trong buổi đầu dạy tôi phép thuật. Rồi đôi mắt híp lại vẻ nham hiểm hoặc cố tỏ ra bí ẩn. Tôi sợ một ngày nào đó, ngay cả những cử chỉ đơn giản ấy cũng chẳng còn nhớ rõ nữa. Tôi sợ mình sẽ quên đi.

Phần ký ức lưu trữ của lão Trần không giống với Hải Phong hay Huyền Điệp. Nó đơn giản hơn rất nhiều, chỉ gồm vài hình ảnh tiên tri lão thấy được qua Tinh cầu và chút cảm nghĩ liên quan. Có lẽ lão không đủ thời gian hoặc không đủ năng lực để đưa vào nhiều hơn, đành chọn lọc điều quan trọng nhất nhằm chuyển tải tới tôi.

Đúng ra tôi phải vận dụng Xuyên thấu một cách nhẹ nhàng, dễ dàng hơn vừa rồi, đối với đoạn ký ức ngắn hơn. Vậy mà lần đầu tiên trong đời, tôi nếm

trải cảm giác bị phản phệ. Cả người bất chợt đau nhói lên, tưởng chừng giây tiếp theo sẽ ngất xỉu. Linh lực đã thu về nhưng ánh mắt tôi vẫn xoáy sâu vào Tinh cầu. Nhìn mãi, nó vẫn chỉ là vật chết, vô tri, vô tính, vô tâm, vô tình.

Rốt cuộc tôi đã hiểu.

Tại sao lão Trần để lại cho tôi đoạn ký ức này.

Di nguyện lão muốn tôi thực hiện chỉ vẻn vẹn ba chữ như cứa vào tim:

"Giết Quốc vương."

Quả nhiên, vừa kỳ diệu vừa tàn nhẫn, chính là vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Sơn quân bị cách chức. Tin tức truyền đi tạo nên một trận xôn xao cả trong triều đình lẫn dân chúng. Ông ta là cây cổ thụ đã bén rễ sâu suốt hai triều đại, ấy thế mà cuối cùng vẫn phải bật gốc. Tân vương có ý định diệt trừ ông ta, vậy nên tội nhỏ như con thỏ cũng phải xé ra thành con bò, chưa kể người này vốn không phải vị quan thanh liêm chính trực cho lắm. Có điều, thế lực ông ta gây dựng suốt trăm năm tồn tại tựa mạch nước ngầm, hiển nhiên không thể tiêu biến trong một sớm một chiều.

Tôi chẳng có hứng thú với mấy chuyện chính trị, mỗi ngày đều chăm chăm nhìn vào hai Tinh cầu hòng tìm kiếm thêm chút thông tin nào khác. Nhưng có vẻ những gì tôi thấy hôm trước đã là tất cả ký ức được lưu giữ. Tôi đành thất vọng cất chúng vào túi Càn Khôn, khoác áo lên ra ngoài tản bộ. Đám hầu gái định đi theo nhưng bị tôi cản lại. Đêm trăng thanh tịnh mới thật thích hợp để suy tư và ngồi tự kỷ.

Tôi cứ thế thơ thẩn bước đi vô định, lúc dừng chân mới phát hiện mình đang đứng bên hồ Vọng Dương gần lâu đài. Từng đợt gió lành lạnh quét qua mang theo luồng không khí tươi mát từ cây cỏ. Ánh trăng rưới lên mặt nước lấp lánh, hoà cùng những gợn sóng lăn tăn. Tôi nhặt một viên đá ném xuống. Nó vỡ ra tạo thành vòng tròn loe rộng rồi từ từ ngưng tụ về hình dáng ban đầu. Tôi nghĩ thầm, giá như những thứ mất đi đều có thể khôi phục lại như vậy thì tốt biết mấy.

Bãi cỏ ram ráp hòa quyện trong hơi ẩm của đất. Tôi ngồi dựa lưng vào gốc cây, vòng tay qua đầu gối đang co lên và ánh mắt thơ thẩn vô định. Bóng người vừa xuất hiện khiến tôi chú ý, bất giác ngoảnh đầu nhìn sang. Nhật Vũ thong thả bước tới. Hắn khoác áo ngoài màu xanh đậm điểm xuyết những đường viền kim loại vàng. Bên trong là bộ đồ đen kịt chẳng rõ kiểu dáng. Đôi chân thong thả di chuyển gần như không phát ra tiếng động.

Tôi chỉ lướt qua chốc lát rồi trở về tư thế cũ, mắt dõi ra bờ hồ bên kia, trầm mặc. Nhật Vũ ngồi xuống cạnh tôi, tay trái rất tự nhiên quàng qua eo, tay phải nâng cằm tôi ép mặt tôi hướng về phía hắn.

"Không vui?" Hắn hỏi trong khi ánh mắt chúng tôi chạm nhau.

Tôi đẩy tay hắn ra, lắc đầu. "Chẳng phải ngài rất bận sao? Hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi đến tìm ta?"

Hắn vén mấy lọn tóc lòa xòa bên tai tôi, giọng nói cũng trở nên dịu dàng. "Từ giờ ta sẽ dành nhiều thời gian ở bên nàng. Mỗi ngày chúng ta đều gặp nhau."

Tôi tựa sát vào vai hắn, bao bọc xung quanh là mùi hương quen thuộc của hắn.

Thật dễ chịu.

Bất chợt nhớ ra một vấn đề, tôi liền lên tiếng chất vấn. "Lúc trước ta không hỏi vì cảm thấy mình chưa đủ tư cách, nhưng giờ thì chẳng ngần ngại gì nữa. Quan hệ giữa ngài và Thùy Vân thật ra là thế nào? Ta tin rằng nàng ấy không phải một hầu gái bình thường."

Nhật Vũ hơi cúi đầu quan sát vẻ mặt của tôi, cười khẽ.

"Người đó đương nhiên không chỉ là hầu gái, nhưng nàng có thể ghen với bất cứ ai cũng không thể ghen với bà ấy. Đối với ta, bà ấy giống như mẹ nuôi vậy. Bà vốn là người hầu thân cận của mẹ ta từ lúc ở nhà đến khi vào Phượng Nghi đài, về sau chăm sóc ta từ nhỏ. Vẻ ngoài của bà dừng lại ở tuổi trưởng thành nhưng tuổi thật gần gấp ba lần ta. Ta luôn tôn kính bà ấy."

"Thì ra là thế." Tôi tỉnh ngộ. Bảo sao trước đây Thùy Vân luôn muốn Nhật Vũ lập Phi Yến làm Hoàng hậu, khiến tôi còn tưởng tình yêu của nàng thật cao thượng.

Qua một thoáng phân vân, rốt cuộc tôi vẫn quyết định đưa ra đề nghị mà mình đã phải trằn trọc suy nghĩ rất lâu.

"Nhật Vũ, lập khế ước Cộng tử với ta được không?" Rất hiếm khi tôi trực tiếp gọi tên hắn kể từ thời điểm hắn trở thành Quốc vương, không khỏi có chút gượng gạo. "Người thân của ta đều đã lần lượt ra đi, xung quanh chẳng còn ai cả. Ta rất sợ sự cô độc. Nghe nói có loài chim phương Nam chuyên sống thành đôi, nếu một con lìa đời thì con còn lại cũng chẳng thiết sống nữa. Chúng không có tư duy phức tạp như con người nhưng vẫn biết sống có tình có nghĩa, thật sự khiến ta vừa hâm mộ vừa cảm động."

Nói xong, tôi căng thẳng không dám nhìn hắn, chỉ cảm giác hắn đang quan sát mình chăm chú. Chắc hẳn những lời bi quan như thể ngày mai là tận thế của tôi khiến hắn thấy lạ lùng.

Đợi thật lâu mới nghe tiếng hắn trả lời. "Ta không muốn chết cùng nàng."

Đúng theo phong cách thường thấy, lời nói vô cùng thực tế và dứt khoát. Quả nhiên, cùng một phương thức không thể áp dụng hiệu quả với nhiều người.

"Quên đi. Coi như ta chưa nói gì." Tôi cụp mắt che giấu vẻ thất vọng, nhanh chóng chuyển chủ đề. "Việc truy bắt Hội Thiết Sát thế nào rồi?"

"Không có gì tiến triển." Hắn đáp, ngón tay đùa nghịch mấy lọn tóc xoăn của tôi. "Vốn dĩ tổ chức này hoạt động cẩn trọng và bí mật, đến nay càng thêm im hơi lặng tiếng. Chúng thường xuyên thay đổi địa bàn. Đồng thời việc sử dụng mặt nạ che giấu cũng chính là cách tự bảo vệ khôn khéo. Nhiều thành viên trong Hội có khi chẳng nhận ra nhau."

"Ta cho rằng năng lực phép thuật của tên thủ lĩnh rất đáng lưu ý. Cái lần ta rơi vào tay hắn, suýt nữa đã phải bỏ mạng." Tôi rùng mình hồi tưởng, nhân tiện ngầm thăm dò. "Thật kỳ lạ, ta không đọc được suy nghĩ của hắn như với những người khác."

Nhật Vũ nhíu mày. "Không lẽ hắn có biệt năng cùng thuộc Hệ phép thuật với nàng? Thuật Bế tâm thì cực ít người biết tới, ta cũng không cho rằng hắn có thể luyện được, nhưng có vẻ đây là một kẻ chẳng tầm thường."

Xem ra Nhật Vũ chưa biết tên thủ lĩnh là người tộc Hải Miên.

Không thấy tôi đáp lời, hắn im lặng rút tay về, thay đổi tư thế từ ngồi sang nằm, đầu gối lên đùi tôi còn chân thoải mái duỗi thẳng. Đôi mắt hắn khép lại, khóe môi mím chặt trông như hơi mỉm cười. Bỏ xuống mặt nạ cao ngạo răn rỏi, hắn cũng chỉ là một con người bình thường tìm kiếm những phút giây thư giãn với chính mình, không cần tỏ ra mạnh mẽ cho ai xem, không cần dựng lên hàng rào bảo vệ xa cách. Tôi vẫn luôn tìm kiếm các khuôn mặt khác nhau của hắn, chờ đợi những biểu cảm của hắn cũng như thật lòng muốn biết mọi thứ đằng sau con người ấy. Và hắn đang nằm đây, ngay trước mắt tôi không chút phòng bị.

Nếu bây giờ tôi giết hắn, có khi lại thành công.

"Hồi nhỏ ta thích nằm như thế này, giữa đêm tối ngửa mặt nhìn bầu trời bao la." Hắn đột nhiên mở miệng trong khi mắt vẫn nhắm nghiền. "Về sau có người ám sát ta nên mẹ ta không cho phép ta ở một mình nữa, lúc nào cũng phải nâng cao cảnh giác và không được dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, tựa hồ mọi yên bình đều bị cuốn đi sau sự việc ấy. Phụ vương nói, ông không thể bảo vệ ta mọi lúc mọi nơi, ta phải học cách tự bảo vệ mình, phải trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ mẹ và em gái. Từ đấy ta vùi mình vào quá trình tu luyện phép thuật. Mỗi lần bị truy sát là một lần ta học được sự tàn ác và thủ đoạn. Chúng không giết được ta, trái lại chúng khiến ta trưởng thành."

Hắn nằm yên, ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Bao quanh là tiếng gió rì rào lay động từng khóm cây khuất lấp giữa bóng tối. Lòng bàn tay tôi ép lên mặt đất, nơi những ngọn cỏ đâm vào lớp da tựa gai mềm. Kim nhọn nằm giữa các ngón tay đang run lẩy bẩy, mũi kim tẩm chất kịch độc có thể phát tác trong tích tắc. Ánh trăng rớt xuống, chiếc kim lạnh lẽo và chần chừ mãi chẳng thể vung lên.

Bất chợt có người xuất hiện khiến tôi giật mình. Trong nháy mắt kim nhọn liền biến mất. Người ấy tiến lại gần, tôi mới nhận ra là Thùy Vân, đến để thông báo với Nhật Vũ chuyện gì đó. Tận khi bọn họ đều đã rời đi, tim tôi vẫn còn đập liên hồi trong lồng ngực.

Nàng ta... trông thấy chưa?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61

Kể từ ngày hôm ấy, tôi thường xuyên nhốt mình trong phòng, vô thức muốn lảng tránh Nhật Vũ. Hắn chẳng những không bực bội mà còn tỏ ra kiên nhẫn hơn bao giờ hết, thực hiện lời nói của mình, mỗi ngày đều dành thời gian ở bên tôi, lấy lòng tôi. Trong khi tôi không thể rũ bỏ ý nghĩ cần lấy mạng hắn. Đã bao nhiêu lần nhắc nhở bản thân, đã bao nhiêu lần quyết tâm tàn nhẫn, rốt cuộc vẫn giận mình yếu đuối thất bại. Vũ khí trong tay xuất hiện rồi tan biến thoáng chốc. Cũng như ý chí của tôi từng bước bị hơi ấm của hắn đánh nát, cứ mãi đắn đo mâu thuẫn.

Công chúa Lệ Vy đến tìm tôi. Thật hiếm khi thấy nàng chủ động như thế. Thái độ của nàng với tôi trước sau không thay đổi, vẫn luôn lửng lơ ở mối quan hệ bạn bè xã giao có chừng mực.

"Ta không biết giữa ngươi và Quốc vương xảy ra chuyện gì, nhưng ta hiểu rõ anh ấy thật sự rất thích ngươi. Anh trai ta từ nhỏ tới lớn luôn tỏ ra hờ hững không muốn gần gũi người lạ. Đây là lần đầu tiên ta thấy anh ấy chủ động quan tâm một cô gái. Người quyền lực và ngạo mạn như thế, trước mặt ngươi lại dịu dàng chẳng khác nào con hổ bị thuần phục, đôi lúc khiến ta thật bất ngờ. Thẳng thắn mà nói, ta vốn cho rằng cô gái hoàn hảo như Phi Yến mới phù hợp với vị trí Hoàng hậu sánh vai bên Nhật Vũ, đáng tiếc anh ấy lại chọn ngươi. Nhưng chỉ cần là người anh chọn, ta sẽ tin tưởng ủng hộ. Mong rằng ngươi sẽ hồi đáp tình cảm đó."

Nàng nói liền mạch bằng giọng điệu nghiêm túc và thân tình. Nhất thời tôi không biết trả lời ra sao, có lẽ do bối rối, hoặc hổ thẹn. Dù khao khát bao nhiêu, tôi vẫn không thể đáp ứng kỳ vọng của nàng.

"Ngươi thật khác so với tưởng tượng của ta trước đây." Tôi cười khách sáo nói một câu chẳng liên quan.

Nàng nhướn mày hỏi với vẻ trêu đùa. "Tưởng tượng thế nào? Một cô Công chúa được nuông chiều thành hư hay một đứa em gái cáu kỉnh hạch sách?"

Tôi cẩn thận tìm từ ngữ thích hợp. "Ta nghe nói trước đây ngươi là người sôi nổi, hoạt bát, không giống với dáng vẻ điềm đạm hiện giờ."

Thực chất, điều tôi biết khi đọc ký ức của mấy người hầu là: Công chúa Lệ Vy rất khó hầu hạ và thích gây chuyện, là con gái nhưng được Quốc vương yêu thương nhất nên nàng chẳng cần e sợ ai, được nuông chiều lâu ngày sinh ra bướng bỉnh.

"Con người rồi ai cũng phải trưởng thành thôi." Nàng thở dài nói, môi hơi nhếch lên như nhìn về quá khứ cười nhạo chính mình. "Năm mười tám tuổi, ta nghĩ rằng mình đã đủ lớn để làm chủ cuộc sống của bản thân và tự do với bất kỳ điều gì. Ta tưởng mình đã đủ chín chắn. Nhưng không, sự trưởng thành không được đo bằng tuổi tác mà bởi những gì ta đã trải qua. Nếu cứ mãi yên ổn trong vòng tay cha mẹ bảo bọc, suốt đời ta cũng không lớn nổi. Chỉ khi bị ném ra ngoài cho cuộc đời giày xéo ta mới từng bước trưởng thành."

Tôi nhìn nỗi đau đè nén trong mắt nàng, bất giác hỏi. "Ngươi có chuyện không vui ư?"

Nàng bặm môi rồi nhún vai vẻ bất cần. "Đã qua từ lâu, không muốn nhắc lại."

Tôi hiểu cho sự che giấu ấy nên phối hợp im lặng. Thật tình tôi cảm thấy tính cách vị Công chúa này chẳng tệ chút nào.

Mấy ngày sau, tôi đến thư phòng tìm Nhật Vũ hỏi về vấn đề gặp phải trong thuật Hợp Viên. Trên đường đi chợt phát hiện ra thái độ của mọi người thật kỳ lạ. Thi thoảng có mấy hầu gái lấm lét nhìn tôi với vẻ sợ hãi rồi vội vàng cúi gằm mặt xuống. Tôi khó hiểu dừng chân, xoè tay biến ra một tấm gương tí mi soi trái nhìn phải, thấy khuôn mặt mình chẳng có vẻ gì biến đổi và cũng đâu đến nỗi xấu dọa người. Thế nhưng phản ứng kỳ quặc kia là sao?

Khẽ nhún vai một cái, tôi tiếp tục bước trên hành lang trong sự bối rối, lúc gần tới cửa thì nghe thấy giọng nói lanh lảnh truyền ra.

"Nàng ta là hiểm họa cho cả vương quốc. Ngài phải diệt trừ trước khi quá muộn."

Người sở hữu chất giọng này không ai khác ngoài Phi Yến. Vương phi cao quý như nàng ta chẳng biết đột nhiên chạy tới đây gây chuyện gì. Trong phòng rộ lên tiếng bàn tán ồn ào, loáng thoáng có cả tiếng Thùy Vân cùng Công chúa Lệ Vy. Ngay khi vừa trông thấy tôi, cả đám người đồng loạt im bặt.

Tôi giật mình. "Tại sao mọi người nhìn ta như thế?"

Bọn họ yên lặng trao đổi ánh mắt với nhau. Thế rồi Công chúa Lệ Vy lên tiếng đầu tiên phá vỡ bầu không khí nặng nề.

"Gần đây có tin đồn lan truyền trong vương quốc, nói rằng ngươi đang có ý định tu luyện Tịch thuật và sẽ trở thành Quỷ vương kế tiếp."

Tôi thoáng chốc sững người, hoang mang quay đầu đối diện nàng.

"Ta không phải. Đó chỉ là tin đồn vô căn cứ."

"Vô căn cứ ư?" Giọng nói đầy châm biếm vang lên. Phi Yến rảo bước tiến đến trước mặt tôi, hơi nhếch môi cười khẩy.

"Lời tiên đoán của một nhà tiên tri có danh tiếng trên vương quốc không thể coi là vô căn cứ được. Nàng ấy tận mắt trông thấy trong Tinh cầu hình ảnh ngươi tu luyện Tịch thuật và sát hại những người vô tội. Một kẻ sinh ra đã yếu kém như ngươi, chắc hẳn sẽ không từ mọi thủ đoạn để có được sức mạnh nhỉ."

Tôi trừng mắt nhìn nàng ta, cố gắng kìm nén sự tức giận.

"Là ai nói?" Tôi lạnh giọng hỏi.

Phi Yến ngoảnh đầu đưa mắt ra hiệu. Bóng người áo xanh lầm lũi bước ra từ góc tối. Tinh cầu lơ lửng bên nàng bao bọc trong quầng sáng mờ nhạt, hắt xuống khuôn mặt quen thuộc.

"Lam Hương?" Tôi hoàn toàn sửng sốt.

Nàng không nhìn thẳng vào mắt tôi mà hơi cúi đầu. Phi Yến đứng cạnh khoanh tay trước ngực, hất cằm bảo.

"Hãy kể cho mọi người biết những gì ngươi thấy được."

Tất cả cùng dồn ánh mắt về phía Lam Hương. Nàng ngần ngừ chốc lát rồi nói với giọng bình thản.

"Khi dùng linh lực thi triển thuật Tiên tri, ta đã bắt gặp một số hình ảnh lướt qua liên quan tới việc Quỷ vương hồi sinh. Đầu tiên là một người đàn ông bị sát hại, linh hồn bay lên bị thu giữ trong Tam Giác Hồn. Tiếp đến là cảnh chiến tranh với hàng loạt binh lính tử trận rồi sống lại, chém giết điên cuồng như những con rối bị điều khiển. Diệp Linh đứng phía sau bọn chúng, xung quanh nàng ngập tràn hơi thở chết chóc. Nàng dùng phép thuật hấp thụ linh lực từ binh lính rồi trả về từng tên khiến chúng trở nên mạnh mẽ hơn. Không gian chìm trong màu đỏ quỷ dị như hồi Trăng Máu xuất hiện."

Suy nghĩ trong đầu thoáng lưu chuyển, tầm mắt tôi hướng thẳng vào Lam Hương, nhanh chóng đặt nghi vấn.

"Sao ngươi dám chắc đấy là ta?"

"Ta thấy rõ mặt ngươi."

"Nếu đấy là kẻ khác giả danh thì sao?"

"Có lẽ ngươi chưa hiểu sâu về thuật Tiên tri." Nàng nói với vẻ chắc chắn. "Nhà tiên tri có thể cảm nhận được những gì đang diễn ra trong Tinh cầu, không chỉ đơn thuần nhìn bằng mắt thường như ngoài đời thực. Nếu có kẻ dùng thuật Biến hình hay uống thuốc để mạo danh ngươi, ta sẽ phát hiện ra."

"Nói dối. Những lời vừa rồi không phải điều ngươi tiên đoán được. Toàn bộ đều là bịa đặt."

Phi Yến nghe tôi phản bác thì lập tức xen vào.

"Quả nhiên là có tật giật mình. Ngươi vội vàng phủ nhận vì bị nói trúng tim đen đúng không? Lam Hương là nhà tiên tri nổi tiếng, hơn nữa còn có quan hệ thân thiết với gia đình ngươi, hà cớ gì phải dựng chuyện hãm hại?"

Nhất thời mọi người xung quanh đều rơi vào trạng thái trầm tư. Tôi tiến thêm một bước, đứng sát trước mặt Lam Hương và nhìn sâu vào mắt nàng ta.

"Tại sao phải làm như thế? Ta biết ngươi cố tình nói sai sự thật."

Nàng thẳng thắn đối diện tôi không chút e ngại.

"Ta không nói dối. Đó quả thực là những gì ta trông thấy."

Tôi nhíu mày, trong lòng dâng lên nỗi thất vọng xen lẫn khó hiểu. Bên cạnh vang lên giọng đàn ông khàn khàn.

"Đây là chuyện hệ trọng của cả vương quốc. Cho dù lời tiên tri có chính xác hay không thì nàng ta vẫn được coi là mối nguy hại tiềm ẩn, thưa Quốc vương. Tà thuật phải được phòng tránh triệt để trước khi nó bắt đầu. Xin ngài hãy mau chóng đưa ra quyết định."

Hải quân hướng về phía Nhật Vũ với vẻ cung kính nhưng trong giọng điệu vẫn mang chút áp lực. Vị Quốc vương nãy giờ vẫn chỉ lặng lẽ quan sát chúng tôi, chưa từng lên tiếng. Tôi bình tĩnh quay đầu nhìn hắn, nói.

"Ta không hề có ý định luyện Tịch thuật, mãi mãi không, cũng chẳng có năng lực thực hiện. Dám chắc điều này ngài hiểu rõ hơn ai hết."

Hắn bất động thật lâu, tầm mắt không dịch chuyển, vẻ mặt cũng chẳng bộc lộ chút cảm xúc. Cả gian phòng đóng băng giữa khoảng không tĩnh mịch và tất cả mọi người xung quanh đều căng thẳng chờ đợi. Thế rồi hắn lạnh lùng tuyên bố.

"Người đâu, nhốt nàng ta vào Thủy Tinh Tháp. Chưa có lệnh của ta, bất cứ ai cũng không được tiến vào."

Tôi sững sờ trong khoảnh khắc, cảm giác người trước mặt quá đỗi xa lạ. Vẫn là đôi mắt ấy nhưng không còn nhìn tôi với vẻ dịu dàng. Môi bất giác run rẩy rồi rốt cuộc chỉ biết hoảng hốt chất vấn.

"Ngài không tin ta?"

Tròng mắt hắn lạnh tanh, ngồi yên tại chỗ thản nhiên nhìn tôi bị đám vệ binh kéo đi. Lúc ngang qua Phi Yến, liền trông thấy bộ mặt đắc ý của nàng ta cất giấu một nụ cười thấp thoáng. Tôi đã hiểu cảm giác hụt hẫng khi tất cả cùng quay lưng về phía mình, ngay cả một người đứng ra bảo vệ cũng chẳng có, ngay cả người tôi hằng tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 62

Bị ném vào phòng giam bình thường của Thủy Tinh Tháp, tôi không biết mình nên cảm thấy may mắn hay bất hạnh. Căn phòng sạch sẽ và trống trải. Ánh sáng vàng vọt từ ngọn đuốc ngoài hành lang chảy qua sóng chấn kim loại bao bọc sau lớp kết giới vô hình. Nó là nguồn sáng duy nhất ở đây. Không có ánh mặt trời, ngày đêm chẳng thể phân biệt. Mấy gian phòng kề bên chưa có người đến, thành ra chỉ còn mình tôi trơ trọi giữa không gian quạnh quẽ tới đáng sợ.

Tôi co chân ngồi xuống nền đá lạnh lẽo, tóc xoã tung trên vai, nhắm mắt suy ngẫm về câu chuyện của Hải Phong cùng Huyền Điệp. Vận mệnh đã an bài cho bọn họ một kết cục bi thương. Mọi thứ đều là kết quả của sự lựa chọn. Nếu ban đầu Huyền Điệp nghe lời cha mình, giết Hải Phong trước khi hắn trở thành Quỷ vương thì liệu vương quốc có thoát khỏi kiếp nạn lan truyền này?

Thế nhưng đáng tiếc, trên đời chẳng có nếu như.

Tôi nhìn thấy ở đâu đó trong hai người họ bóng hình của bản thân cùng Nhật Vũ. Có những cặp đôi gặp nhau là "hữu duyên", lại chẳng thể bên nhau là "vô phận", tan hợp như mây trôi, lững lờ như nước chảy. Lão Trần để lại ký ức tiên tri vì muốn tôi thay đổi tương lai. Huyền Điệp giống tôi ở quyền lựa chọn, nhưng chắc hẳn tôi nên làm khác đi để không dẫm vào vết xe đổ của nàng.

Đầu óc mệt mỏi trong mớ suy nghĩ hỗn độn, rốt cuộc tôi cũng thiếp đi. Chẳng biết đã qua bao lâu cho tới khi tiếng ồn ngoài hành lang gọi tôi thức tỉnh. Khuôn mặt quen thuộc hiện ra trong tầm mắt. Nụ cười trấn an của hắn ấm áp hơn cả ngọn lửa đang chiếu sáng ngoài kia, thoáng chốc đem lại cảm giác tin tưởng vô điều kiện.

Nhật Huy đến cứu tôi, hành động vô cùng liều lĩnh và táo bạo có thể ảnh hưởng tới tính mạng của hắn. Hơn nữa hắn còn thực hiện một cách công khai, trực tiếp đem quân tấn công Thủy Tinh Tháp. Nhân lúc thuộc hạ đang đánh lạc hướng đám lính canh, hắn đưa tôi thoát khỏi tòa tháp và trên đường chạy về phương Bắc nơi vùng đất phong của Thân vương.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi sự việc đã kinh động đến Nhật Vũ. Hắn lập tức dẫn người đuổi theo, thậm chí tự mình vượt lên bằng tốc độ đáng kinh ngạc. Một mình hắn, chẳng biết bằng cách nào tìm được chúng tôi nhanh đến thế. Thoáng chốc đã sừng sững đứng trước mặt tôi trong sự ngỡ ngàng tột cùng.

Ánh mắt băng giá của hắn lướt qua tôi rồi chuyển sang Nhật Huy, không nói lời nào, cũng không cho phép kẻ khác kịp lên tiếng đã rút kiếm điên cuồng tấn công. Hắn rất mạnh, từ trước đến giờ vẫn luôn như vậy. Chỉ một loáng hắn đã giải quyết hết đội cận vệ rồi lạnh lùng quan sát Nhật Huy bằng vẻ mặt khinh khỉnh.

"Muốn tạo phản?"

Hắn gằn từng tiếng đầy mỉa mai. Dáng vẻ hung bạo này của hắn thật xa lạ. Đám người bị thương nằm ngổn ngang trên mặt đất ngăn cách giữa chúng tôi, máu me nhầy nhụa và trang phục rách tả tơi bởi các vết chém. Trong không khí phảng phất thứ mùi tanh nồng xen lẫn u uất.

Tôi cảm thấy dường như hắn đã hiểu lầm.

Nhật Huy đứng chắn trước mặt tôi, không nói gì nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ thách thức. Tôi quay đầu sửng sốt nhìn hắn, hơi lo ngại. Không biết năng lực của hắn tới đâu nhưng đảm bảo hắn không phải đối thủ của Nhật Vũ, ít nhất ở thời điểm hiện tại. Nếu hắn chọc Nhật Vũ tức điên lên thì hậu quả chẳng biết sẽ tồi tệ đến mức nào. Vậy nên tôi buộc phải cất tiếng giải thích.

"Người này là Nhật Huy, không phải Nhật Khánh."

Quả nhiên khuôn mặt Nhật Vũ lộ rõ sự kinh ngạc. Hắn thu lại vẻ hung hăng vừa nãy, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt tôi, cất giọng kiên định.

"Nàng không cần đi đâu cả. Ta sẽ không để bất kỳ ai thương tổn nàng."

Nhật Huy vẫn đứng chắn phía trước, tức giận chất vấn. "Nhốt Diệp Linh vào Thủy Tinh Tháp là cách ngươi bảo vệ nàng ấy?"

"Đúng thế. Ngươi cũng biết lời tiên tri đã lan truyền đến dân chúng. Mấy lão già trong triều đình cũng không ngừng gây sức ép đòi phán xử. Cho dù ta không tin vào điều tiên đoán kia thì cũng buộc phải giam giữ nàng ấy, một mặt trấn an lòng người, mặt khác không cho bất cứ ai tiếp cận, phòng trường hợp có kẻ thừa cơ sát hại."

Nhật Huy nghe vậy thì hơi do dự, im lặng quay đầu nhìn tôi, dường như đang chờ tôi quyết định.

"Ta hiểu ý ngài." Tôi xen vào giữa bọn họ. "Nhưng ta không muốn ở lại đấy. Nếu ngài muốn tốt cho ta thì hãy để ta rời đi."

Đáy mắt Nhật Vũ thoáng vẻ ngỡ ngàng xen lẫn hoảng hốt. "Ta nói rồi, nàng không cần đi đâu cả. Nếu nàng không muốn ở Thủy Tinh Tháp, ta có thể chuyển nàng đến căn phòng bình thường có binh lính bảo vệ. Ta nhất định đảm bảo nàng được an toàn."

"Vô ích thôi." Tôi lạnh nhạt đáp trả. "Chúng ta không cùng chí hướng và ta cũng chẳng thể ở bên ngài thêm nữa. Cho dù ngài có mượn chuyện cướp ngục lần này để trừng phạt Thân vương, ta chắc chắn sẽ đứng về phía bọn họ và gánh chịu toàn bộ tội trạng."

Các ngón tay hắn siết chặt chuôi kiếm nổi rõ gân xanh.

"Nói đi! Rốt cuộc là vì sao?" Hắn đột ngột quát lớn, tròng mắt như nổi lửa.

Tôi không hiểu điều gì khiến hắn tức giận đến thế, đồng thời cũng chẳng biết giải thích thế nào, chỉ ngầm đưa mắt ra hiệu với Nhật Huy rồi cả hai nhanh chóng dịch chuyển về phía Phương điểu. Tia sáng tấn công bất chợt lao vụt tới. Nhật Huy kịp thời tạo ra màng chắn bảo vệ cùng lúc đẩy tôi qua một bên.

Nhật Vũ nhìn hắn, nghiến răng cất giọng lạnh lẽo. "Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi?"

Nói rồi, thanh kiếm bổ về phía Nhật Huy với luồng sáng bắn ra mang theo sức mạnh hủy diệt. Nhanh như chớp, Nhật Huy dịch chuyển né tránh. Hắn rút kiếm bên hông, niệm chú biến nó thành hàng trăm mũi tên ánh sáng. Trong nháy mắt Nhật Vũ tạo bảo quang che chắn rồi đẩy ngược trở lại.

Tôi lo lắng chứng kiến cảnh bọn họ giao tranh kịch liệt. Mắt căng ra, quan sát hai bóng người dịch chuyển chớp nhoáng cùng các tia sáng va chạm tạo thành quầng sáng mờ ảo. Lưỡi kiếm va vào nhau tóe lửa. Tiếng gọi của tôi hoàn toàn bị quên lãng, chẳng ai chú ý tới.

Thoáng có màu đỏ của máu. Đường vân trên lưỡi kiếm Thương Hải càng thêm rõ nét. Nó đang phấn khích như con thú vừa thức tỉnh chực ngấu nghiến đối phương. Nhật Huy bị đánh trúng ngực, cả người bay đi lao thẳng vào gốc cây gần kề khiến nó nghiêng ngả sắp đổ. Máu chảy trên bả vai và ứa ra từ hai bên miệng. Vết thương tạo bởi pháp khí không thể tự chữa lành. Khuôn mặt hắn cũng bắt đầu tái nhợt.

Nhật Vũ vẫn chưa có ý định buông tha. Nguồn lực đang hình thành trong tay hắn sắp sửa giáng xuống đòn kết liễu cuối cùng. Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi, lập tức lao đến chắn trước mặt Nhật Huy theo phản xạ, đồng thời tạo bảo quang vây quanh hai người.

Cánh tay Nhật Vũ ngừng giữa không trung. Hắn trừng mắt quát lớn.

"Tránh ra!"

Tôi ương ngạnh lắc đầu. "Ngài không thể giết hắn. Dù sao đây cũng là anh trai ngài, là một Thân vương còn đang tại vị."

Nguồn lực giữa lòng bàn tay vẫn chưa tiêu tan. Hắn trầm giọng lặp lại. "Ta bảo ngươi tránh ra."

Tôi cắn môi đứng yên không nhúc nhích. "Nếu ngài vẫn khăng khăng muốn giết hắn, vậy có thể giết ta trước. Dù thế nào ta cũng không oán trách."

Thanh kiếm bao bọc giữa quầng sáng xanh tiềm ẩn nguồn lực công phá mạnh mẽ. Tôi nhân lúc hắn đang sững người, lập tức bắn ra tia sáng đáp trả. Bằng năng lực của hắn có thể thừa sức né tránh, thế nhưng hắn cố tình đứng yên, để mặc cánh tay bị vết cắt sượt qua rạch một đường máu đỏ sâu hoắm. Các ngón tay run lên rồi buông lỏng. Thanh kiếm leng keng rơi xuống mặt đất, nằm yên tĩnh. Hắn lẳng lặng đứng đó, tròng mắt như quả cầu thủy tinh vỡ vụn bắn ra muôn mảnh tuyệt vọng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi gió cũng như ngừng thổi, vạt áo choàng bất động, chỉ còn ráng chiều phủ lên người hắn tia nắng nhạt màu thê lương.

Tôi kinh ngạc giây lát rồi vội vã xoay người dìu Nhật Huy lên lưng Phương điểu. Nhật Vũ không ngăn cản mà đứng chôn chân tại chỗ, nghiến răng gằn từng tiếng giận dữ.

"Nếu bây giờ đi thì đừng bao giờ quay lại nữa."

Tôi không đáp trả, cũng chẳng dám ngoảnh đầu, để mặc cánh chim đưa mình vào khoảng trời xanh ngút ngàn. Từng bước rời xa hắn, xa tới mức không thể trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.